

Căci aceasta este ziua de răzbunare a Domnului, an de răsplătire pentru controversa Sionului !

Isaia, 34/8.

« Un eveniment a avut loc, unul despre care este foarte greu de vorbit dar imposibil de trecut sub tăcere ».

Edmund Burke, 1789

Prefață

Ivor Benson

Câteva cuvinte despre auror. În Europa anilor ce au precedat și urmat celui de al II-lea Război mondial, numele lui Douglas Read era pe toate buzele. Cărțile lui se vindeau cu zecile de mii, autorul lor, extrem de cunoscut în mediile anglofone, avea cititori și admiratori fără număr. Vechi corespondent, în Europa Centrală, al ziarului Times din Londra, grație unor lucrări precum *Insanity Fair*, *Disgrace Abounding*, *Lest We Regret*, *Somewhere South of Suez*, *Far and Wide* și altele, Douglas Read se bucura de un binemeritat renume, fiecare dintre cărțile lui lărgindu-i și mai mult posibilitățile lui de principal corespondent mondial în străinătate.

Dispariția lui Douglas Read și intrarea cărților sale într-o uitare aproape totală este o ispravă ce nu poate fi atribuită numai timpului. Justețea interpretării pe care el a dat-o Istoriei a fost confirmată de ceea ce I s-a întâmplat pe când era în plină glorie.

După 1951, publicând *Far and Wide*, ce plasa istoria Statelor Unite în contextul a ceea ce aflase în Europa despre politica internațională, Douglas Read a fost exclus din toate librăriile, editorii i-au închis porțile, cărțile deja publicate fiindu-i amenințate cu retragerea din vânzre, pierdute fără speranță.

Cu cariera publică de scriitor aparent terminat, Read a fost liber să întreprindă un proiect important, în comparație cu care cele anterioare nu fuseseră decât o pregătire, o maturizare pe care nicio universitate nu i-ar fi putut-o furniza și pe care numai cei supra-dotați și foarte norocoși ar fi putut-o folosi cum se cuvenea: anii îndelungați de corespondent în străinătate, călătoriile în Europa și America, conversațiile și contactele cu marii lideri politici ai vremii, setea lui de cunoaștere și de adevăr, erudiția și puterea de observație au făcut din el spiritul european cel mai potrivit pentru misiunea pe care însuși destinul i-a încredințat-o.

Experiențele pe care alții le-ar fi acceptat cu ochii închiși nu i-au servit lui Read decât pentru a se concentra și mai mult pe ceea ce avea să devină misiunea lui cea mai importantă: cercetarea și repovestirea inteligibilă a Istoriei ultimelor trei milenii, a unor părți importante din Istoria modernă, inaccesibile maselor largi cufundate în tenebrele ignoranței și ale terorii unui invizibil sistem de cenzură.

Cartea de față a fost începută în 1951 și l-a costat pe Read peste trei ani de viață, timp petrecut departe de soția și tinerii lui copii, împărțit între Biblioteca centrală din New York și mașina de scris din garsoniera spartană din același oraș sau din Montreal. Cele 300 000 de cuvinte au fost scrise cu o dăruire totală, la fel ca și epilogul ce datează din 1956.

Istoria cărții de față, împrejurările neobișnuite în care a fost scrisă, cei douăzeci de ani de clandestinitate după care manuscrisul ascuns a putut, în sfârșit, să fie publicat, traversează

peripețiile unei lupte despre care marele public nu știe nimic, lupta continuă și totală pe câmpul de bătaie al spiritului omenesc.

O astfel de activitate asiduă a necesitat o forță puțin obișnuită și o motivație spirituală profundă, o cercetare științifică de proporții și o laborioasă muncă de interpretare, totul pentru o carte ce nu părea să aibă vreo șansă de publicare în timpul vieții autorului.

Corespondența lui Read arată că autorul a discutat titlul cărții sale cu un editor, fără ca acesta să vadă vreodată manuscrisul, rămas secret vreme de 22 de ani, trei dosare legate împreună și adăpostite în biblioteca personală din Durban, Africa de Sud.

Liniștit și sigur, în condițiile date, de a-și fi avansat proiectul la maximum posibil, Douglas Read a acceptat pensia forțată de ziarist și de scriitor, renunțând la trecutul glorios și adaptându-se noilor cunoștințe și amici fermecați de spiritul lui viu și de umorul savuros, ignorând ani în șir celebritatea și renumele lui literar.

Read era sigur că, înainte sau după moartea lui, împrejurările vor permite comunicarea către întreaga lume a mesajului său de Istorie rescrisă, mesaj central al creștinismului reafirmat. Este vorba de ceva mai mult decât o simplă interpretare iar Controversa Sionului spune totul celui ce știe să asculte. Este vorba de o muncă de istorie revizionistă, de expunere religioasă al cărui mesaj central se vede pe fiecare pagină, înțelegător și generos cu popoarele dar critic sever al ambițiilor deșarte și periculoase ale conducătorilor acestora.

În ultimul capitol, sub titlul Moment crucial, Douglas Read arătv că de-ar fi planificat totul, când a început să își scrie cartea, în 19469, nu ar fi putut alege un moment mai bun decât ultimele luni din 1956 pentru a revizui lunga istorie a sionismului talmudic și a o examina pe fondul celor ce se petreceau atunci pe scena mondială.

Alegerile prezidențiale americane din 1956 au prilejuit sioniștilor, odată în plus, o demonstrație de forță pe scena politică occidentală. În anul 1956 națiunile occidentale au asistat neputincioase la revolta maghiarilor și reinstalarea regimului iudeo-comunist în Ungaria. În acel an, sub presiunea sionistă, Franța și Anglia s-au lăsat antrenate în dezastrul tentativei de a pune mâna pe Canalul de Suez, o aventură la capătul căreia numai Israelul a obținut un câștig oarecare

Tot ce s-a petrecut după ce Read a scris ultimele sale rânduri, în 1956, a arătat justetea interpretării de către el a ultimilor două și chiar trei mii de ani de istorie.

Orientul Mijlociu a rămas o zonă de intensă activitate politică, de falsificare la maxim a informațiilor și de suprimare a oricărei dezbateri, Numai rarii informați cu privire la rolul sionismului talmudic și al comunismului ar fi putut avea șansa extraordinară a rezolvării problemei evenimentelor majore

sucesive ca pretinsul război de șase zile, din 1967, sau invazia masivă israeliană din Liban, în 1982.

Cititorii Controversei Sionului nu vor fi surprinși de semnele evidente de înțelegere dintre Uniunea Sovietică și Israel în precipitarea atacului jodovesc asupra Egiptului. Avertizat de patronii săi de la Kremlin, că Israelul era pe punctul de a ataca Siria, aliata sa, Siria, colonelul Nasser și-a deplasat grosul forțelor armate de la frontiera Nord a țării sale, unde ar fi fost o pradă ușoară pentru armata israeliană mult superioară.

În 1982, Israelul lansă un atac masiv și necruțător în Sudul Libnului, chipurile pentru neutralizarea Organizației pentru eliberarea Palesinei. În realitate era vorba de politica sa expansionistă, despre care conducătorii iaraelieni nu au făcut niciodată un secret.

În acea perioadă, mitologia pro-sionistă generată de politicieni și de mediile occidentale, pentru care Israelul era o națiune minusculă, virtuoasă și permanent dependentă de ajutorul și protecția aliaților săi, începea să își piardă credibilitatea. Nimeni aproape nu s-a mirat când Institutul britanic de studii strategice anunță că Israel trebuia considerat o a patra putere militară mondială, după Statele Unite, Uniunea Sovietică, și Republica populară Chineză., mult înaintea Angliei sau Franței.

La fel de profundă și de semnificativă a fost reacția poporului jidănesc, în Israel și în afara acestuia, față de triumful forțelor sioniste din Liban. În vreme ce politicienii și presa occidentală arătau o oarecare reținere în comentariile lor, chiar și după știrea masacrării a 1500 de bărbați, femei și copii, în lagărele de refugiați din Beirut, 350 000 de locuitori din Tel-Aviv au organizat o manifestație publică contra guvernului lor, presa jidovească raportând că disputa în jurul războiului din Liban zguduise armata israeliană și o afectase în toată profunzimea ei.

Chiar și acest lucru fusese presimțit de Douglas Reed, ale cărui ultime rânduri din cartea de față afirmă că jidanii din lumea întreagă încep să înțeleagă eroarea sionismului revoluționar, perechea celeilalte mișcări distructive, că la sfârșitul secolului acestea se vor decide, în sfârșit, să împărtășească soarta muritorilor de rând.

IVOR BENSON

I. ÎNCEPUTURILE AFACERII

Începutul acestei afaceri datează din anul 458 înainte de Christos, dată la care lucrarea noastră nu va ajunge decât în capitolul VI. Atunci, neînsemnatul trib al lui Iuda, ce fusese dezavuat de Israelieni, lansă o doctrină rasistă al cărei efect perturbator asupra afacerilor omenești viitoare depăși pe acela al explozivilor și al epidemiilor. În acel an, teoria superiorității rasiale a Iudeilor a fost pomulată ca « Lege ».

Pe vremea aceea, Iuda era un mic trib printre multe alte popoare supuse regelui Persiei iar ceea ce constituie Occidentul de astăzi nici măcar nu putea fi conceput. De acum, creștinismul are două mii de ani iar « civilizația occidentală » produsă de el este amenințată de dezintegrare.

Doctrina rasistă a tribului lui Iuda, lansată acum 2500 de ani, este principalul vinovat pentru această stare de lucruri. Între cauza inițială și efectul actual totul este relativ clar, tot ce s-a petrecut în această perioadă este ușor de verificat.

De-a lungul celor douăzeci și cinci de secole, doctrina rasistă lansată de un grup de fanatici a dominat spiritele omenești, manifestându-se ca o forță distructivă. De ce această doctrină a apărut tocmai atuncim iată un lucru pe care nimeni și nimic nu-l explică. Dacă nu cumva fiecare acțiune produce o reacțiune egală și de sens contrar în domeniul religiei, acesta pare să fie unul din marile mistere ale lumii noastre. Impulsul care, în acele timpuri, a lansat numeroși oameni în căutarea unui Dumnezeu iubitor și universal a avut ca efect această violentă reacțiune sau idee de sens contrar, a unei divinități exclusive și răzbunătoare.

Chiar și pentru acea vreme, cu 458 de ani înainte de Christos, pe când majoritatea oamenilor a părăsit dumnezeii tribali în favoarea unui Dumnezeu al tuturor oamenilor, un Dumnezeu al justiției și prieteniei între vecini, iudaismul era o religie retrogradă. Confucius și Buda schițaseră deja acest drum iar ideea unui Dumnezeu unic era deja cunoscută popoarelor din vecinătatea lui Iuda. În zilele noastre se proclamă adesea cv omul de credință, creștin, musulman sau de orice altă religie, trebuie să fie respectuos cu iudaismul, oricare ar fi rorile acestuia. Respectul trebuie să se manifeste pe terenul incontestabil al primei religii universale, din care se credă că se trag toate celelalte religii universale. Lucrul acesta îl învață orice copil de jidan. Ideea unui Dumnezeu unic pentru toți oamenii era cunoscută mult înainte ca tribul Iuda să se închege, iar iudaismul reprezenta mai ales negarea acestei idei. Cartea egipteană a Morților a fost găsită în mormintele faraonilor cu 2600 de ani înainte de Christos, și peste două mii înainte de promulgarea «Legii» rasiste amintite. Ea conține pasajul următor: «Tu ești unic, Dumnezeul începuturilor tuturor timpurilor și oștenitor al nemuririi. Prin tine au apărut toate, tu singur ți-ai dat naștere ție, tu ai creat pământul și l-ai făcut pe om ». Dimpotrivă, Scrierile produse de Leviții din tribul lui Iuda

se întreabă « Cine este comparabil cu tine, O Dumnezeule, printre Dumnezei? » (Ieșirea).

Secta ce a supus tribul lui iuda și-a însușit acest concept al unui Dumnezeu emergent, unic pentru toate popoarele, și l-a inclus în Scriiturile sale pentru a-l distruge și a onstrui o doctrină bazată pe negația lui. Acest concept este negat cu multă subtilitate și cu dispreț. Pentru că doctrina se bazează pe teoria rasei superioare, această negație esye necesară și inevitabilă. O rasă superioară, dacă într-adevăr există vreuna, trebuie să fie ea însăși Dumnezeu.

Doctrina ce se întărise prin forța justiției existente în 458 î.e.n. în tribul lui Iuda era pe atunci, cum este și astăzi, unică în lume. Ea se baza pe aserțiunea atribuită divinității tribale (Iehova), că « Israeliții » (de fapt Iudeii) erau al său « popor ales » care dacă respecta toate « legile și judecățile » va ajunge deasupra tuturor celorlalte popoare și se va stabili în « Țara promisă ». Prin anticipație sau necesitate neprevăzută, din această teorie s-au născut ideile subordonate de « captivitate » și « distrugere ». Dacă după cum o cerea, Iehova trebuia adorat într-un anumit loc, pe un anumit pământ, toți adoratorii săi trebuiau să trăiască acolo.

Este însă evident că nu puteau trăi cu toții acolo. Cei ce trăiau în altă parte, fie prin constrângere, fie prin proprie alegere, deveneau automat « prizonierii » « străinilor », pe care trebuiau să-i « gonească », să-i « învingă », să-i « distrugă ». Din cauza acestui principiu de bază al doctrinei, nu conta că « temnicerii » sunt cuceritori sau gazde ospitaliere; destinul lor fixat dinainte nu putea fi decât ori distrugerea, ori sclavia.

Înainte de a fi distruși sau reduși la sclavie, aceștia trebuiau să fie « temnicerii » Iudeilor pentru a bucată de vreme. Nu pentru că ei ar fi vrut să facă pe temnicerii ci pentru că nerespectând « Legea » Dumnezeului lor, Iudeii meritau să fie pedepsiți. În acest fel, Iehova se arăta Dumnezeuul unic al tuturor popoarelor: chiar dacă el nu « recunoștea » decât « poporul ales », el îi utiliza pe păgâni pentru în scopul pedepsirii Iudeilor pentru « încălcările Legii », înainte de a « decreta » distrugerea dinainte hotărâtă a păgânilor.

Iudeilor li s-a impus ori au moștenit acest sistem. De fapt, nu era chiar sistemul sau aranjamentul lor întrucât, conform Scripturii, « alianța » fusese făcută între Iehova și « copiii lui Israel », iar în 458 î.e.n. întrucât Israeliții îi respinseseră pe Iudei non-Israeliți, fuseseră de mult absorbiți de către alte popoare, ducând cu ei viziunea unui Dumnezeu al tuturor oamenilor, iubitor și universal. Israelienii nu au cunoscut nici recunoscut această doctrină rasistă ce s-a transmis apoi în lungul secolelor ca religie jidovească sau iudaism. Indiferent că s-a numit fariseism, talmudism sau iudaism, religia jidovească a fost din totdeauna opera tribului Iudeilor și a Leviților.

Ceea ce s-a petrecut înainte de 458 este în mare parte tradițiem legendă și mitologie, contrar perioadei următoare, ale

cărei evenimente principale sunt cunoscute. Înainte de 458 î.e.n., de exemplu, nu exista în principiu decât « tradiția orală »: Perioada documentară începe câteva secole înainte de 458 î.e.n., în vremea când tribul lui Iuda a fost dezavuat și respins de către Regatul Israel. Pervertirea vechii religii și ruptura iudeo-israeliană s-au produs în acest stadiu al Legii orale sau de a gură la gură, înainte ca aceasta să devină sfântă Scriitură. Cuvintele rămase de la vechii Israeliți arată că tradiția acestora era deschisă spre exterior, amicală și binevoitoare față de vecini, sub conducerea unui Dumnezeu universal. Prin intermediul preoților ambulanti ce au izolat tribul lui Iuda și au stabilit cultul lui Iehova, ca Dumnezeu al rasismului urii și al răzbunării, aceasta s-a schimbat într-un sens absolut contrar.

Conform vechii tradiții, Moise fusese un mare șef de trib ce auzise vocea unui Dumnezeu unic, ce îi vorbea dintr-un tufiș aprins. Apoi Moise a coborât de pe munte, aducând poporului poruncile morale ale acestui Dumnezeu unic. Această tradiție a prins formă de-a lungul unei perioade în care idee de religie a evoluat mai întâi în spiritele oamenilor și în care popoarele schimbau între el și își împrumutau unele altora tradițiile și gândurile lor.

Am văzut deja că idee unui Dumnezeu unic a venit din Egipt, deși vechii egipteni trebuie să o fi primit și ei de undeva. Personajul Moise însuși și Legea lui fură scoase dintr-o sursă preexistentă. Povestea descoperirii lui Moise plutind pe apă este copiată după legenda unui vechi rege al Babilonului, Sargon cel Bătrân, ce trăise cu o mie sau poate chiar două mii de ani mai înainte (4000 î.e.n.). Poruncile sau Legile lui Moise seamănă foarte de aproape cu codurile de legi ale Egiptenilor, Babilonienilor, Asirienilor. Vechii Israeliți și-au construit religia pe ideile în curs la vremea respectivă. După toate semnele, în momentul când s-au asimilat printre alte popoare și au fost înghițiți de Istorie, Israeliții erau deja angajați pe drumul unei religii universale.

Tribul lui Iuda a inversat însv acest proces, efectul fiind acela al unui film se rulează invers. Conducătorii lui Iuda, în special Leviții, pe când își redactau Legea lor, au reușit să pună mâna și pe ceea ce puteau utiliza ca moștenire din partea altor popoare, încorporând totul la urzeala biblică pe care o țeseau și o dregeau precum Penelopa. Maeștrii leviți au început și ei cu Dumnezeul unic al tuturor oamenilor, a cărui voce fusese auzită din tufișul aprins (tradiția orală). De-a lungul celor cinci cărți ale Legii scrise, Dumnezeul unic al tuturor oamenilor a fost înlocuit pe nesimțite cu un Iehova rasist, precupeț, gelos și răzbunător, promițând pământ, comori, sânge și putere asupra celorlalți oameni, în schimbul unui ritual de sacrificiu ce trebuia îndeplinit într-un loc precis, pe un pământ specific.

Leviții sunt autorii unei mișcări contrare tuturor religiilor universale, asimilând tribul Iuda la doctrina ruperii de restul

omenirii, a urii rasiste, a crimelor în numele religiei, a răzbunării.

Această pervertire poate fi urmărită pas cu pas între *Ieșirea* și *Numerii*. Moise apare mai întâi ca purtător al înaltelor porunci morale și de bună vecinătate, sfârșind apoi prin a deveni un măcelar rasist. Cât despre legile frumoase și principiile morale, manevrele diplomatice ale leviților le-au transformat în opusul lor, totul petrecându-se între *Ieșirea* și *Numerii*. În cursul acestei transmutări, Dumnezeu ce începe prin a comanda poporului să nu să nu ucidă și să nu poftască bunurile sau femeile vecinilor, sfârșește prin a ordona masacrul tribal al popoarelor vecine, din care în general nu scapă decât fecioarele.

Isprava proților ambulanți ce au sucit mințile lui Iuda a constat în deturnarea unui mic popor captiv de la ideea înălțătoare a unui Dumnezeu al tuturor oamenilor, cu scopul de a integra ecuația unei divinități tribale însetate de sânge și o lege rasistă, de a-și trimite peste vremuri, în secol în secol și din popor în popor, agenții purtători ai unei misiuni destructive.

Așa cum se prezintă ea, doctrina revelației lui Dumnezeu se baza pe versiunea Istoriei, ale cărei evenimente trebuiau să se conforme și să confirme învățătura. Această versiune a Istoriei urca până la geneza întregii lumii, preoții pretinzând că cunosc nu numai momentul exact al acesteia dar și viitorul. Suntem deci în fața unei Istoriei înțeleasă ca teorie completă a universului, de la începutul tuturor la sfârșitul tuturor. Sfârșitul urma să fie apogeul triumfal la Ierusalim, unde dominația asupra întregii lumi urma să fie stabilită pe măcelărirea tuturor păgânilor și pe distrugerea Statelor lor.

Tema captivității de masă terminându-se cu răzbunarea iehoviană (« toți primii născuți ai Egiptului »), ea apare atunci când această versiune a Istoriei atinge faza egipteană, conducând la exodul masiv și la Țara promisă. Pentru organizarea Iudeilor în permanentă forță perturbatoare în sânul națiunilor, acest episod era absolut necesar și a fost inventat exact în acest scop. De altfel, erudiții iudaști recunosc că nimic din cele povestite în *Ieșirea* nu s-a petrecut în realitate. Până și existența lui Moise este contestată. « Ei vă povestesc », spunea rebinul Hirsch, « că Moise nici nu a existat. De acord. Nu voi protesta dacă mi se spune că istoria cu Egiptul este mitologie. Este evident că nu poate fi decât mitologie. Tot ei îmi spun că Isaia, așa cum îl cunoaștem astăzi, amestecă scrieri din cel puțin trei sau patru epoci diferite. Este evident. O știam înainte ca ei să mi-o spună. Am fost convins de asta mult înainte ca ei să o înțeleagă ».

Că Moise a existat sau nu, oricum nu a putut conduce exodul masiv în Egipt până în Canaan (Palestina). Niciun trib israelit, definit cu precizie, nu a existat (după rabinul Elmer Berger) în vreun moment oarecare al perioadei în care vreun fitecine juca rolul lui Moise și se dădea drept cel ce a scos câteva grupuri de oameni din sclavia egipteană. Tribul sau poporul Habiru (așa numiții Hebreux, sau Evrei) era pe atunci de mult stabilit în

Canaan (4000 î.e.n.), venind de dincolo de Babilon de nici ei nu mai știau când. Numele lor deeeeeeeeeeeeeeeeeee Habiru nu înseamnă nimic pe plan rasial, el însemnând pur și simplu « nomazi ». Mult înainte ca vreun grup oarecare, condus de vreun Moise, să fi putut sosi, acești Habiru invadaseră largile teritorii cananeene, iat guvernatorul Ierusalimului raportase faraonului Egiptului : « Faraonul nu mai are niciun teritoriu. Acești Habiru au devastat toate pământurile Faraonului ».

În ce privește acest subiect, un istoric sionist dintre cei mai zeloși, doctorul Josef Kastein, este foarte precis. Îl voi citaa frecvent de-a lungul acestu studiu întrucât cartea luim ca și aceasta, acoperv întreaga durată a controversii Sionului, cu excepția ultimilor douăzeci și doi de ani, cartea lui fiind publicatv în 1933. Kastein ne spune: « Numeroase alte triburi semite și hebraice *erau deja instalate în Țara promisă care, după cum spunea Moise adepților săi, era a lor prin vechiul drept de succesiune; n-are nicio importanță că împrejurările și condițiile reale din Canaan șterseseră de mult acest drept, făcându-l absolut iluzoriu* ».

Ca fervent sionistm Dr Kastein consideră că Legea stabilită în Vechiul Testament trebuie aplicată la sânge, fără să pretindv însă că ia în serios povestea pe care această Lege se bazează. În acest punct el diferă total de polemiștii creștini ce susțin « că fiecare cuvîntel este adevărat ». Doctorul Kastein recunoaște cinstit că Vechiul Testament a fost de fapt un program politic de partidm întocmit astfel încât să răspundă condițiilor dintr-o anumită epocă, apoi revizuit foarte des, pentru a răspunde condițiilor concrete dintr-o altă epocă.

Din punct de vedere istoric, lucrurile sunt clare: captivitatea egipteană, masacrul « tuturor primilor născuți din Egipt », Exodul și cucerirea Țării promise sunt niște mituri. Istoria a fost inventată, dar lecția răzbunării contra păgânilor a fost băgată în mințile tuturor oamenilor și spiritul ei profund s-a prelungit până în zilele noastre.

Toate acestea fură inventate pentru a-I deturna pe Iudei de la tradiția vechiului Dumnezeu care, din tufișul aprins, dictase legile simple de morală și de prietenie între vecini. Prin inserția unui eveniment imaginar și alegoric, prezentat ca adevăr istoric, această tradiție a fost convertită în opusul ei, lansându-se astfel « Legea » de excludere, ură și răzbunare. Cu o astfel de religie și o astfel de moștenire, un mic grup de ființe omenești au fost proiectate către viitor.

Odată ajunși la vremea împlinirii din anul 458 î.e.n., mai multe secole după orice perioadă posibilă pe timpul cărei :oise ar fi putut trăi, multe evenimente se petrecuseră în Canaan. Împingându-I pe nativii Cananeeni, eliminându-I prin penetrație, căsătorii mixte, instalare sau cucerire, nomazii Habiru se debarasaseră de un trib numit Ben Israel sau Copii lui Israel, care explodase în mai multe clanuri și tribulețe foarte vag confederate și adesea în stare de război. Israeliții, cel mai mare

din aceste triburi, posedau nordul Canaanului. La sud, izolați și înconjurați de popoare de origine cananeeană reușise să prindă chiar un trib cu numele de Iuda. Este vorba de tribul cu doctrina rasistă și în legătură cu care vom întâlni peste secole cuvinte precum « iudaism » și « jidan ».

Din chiar momentul când intră pe scena Istoriei, acest trib al lui Iuda are un aer foarte bizar, totdeauna izolat și în conflict cu vecinii lui. Originea lui este înconjurată de mister. Pe cât se pare, numele acestui trib a fost de rău augur, din caare cauză nu numai că nu s-a pus problema alegerii lui pentru vreo ispravă sau misiune măreață. Dimpotrivă : de la bun început, a fost izolat și tratat cu sictir. Scrierile levitice îl amestecă printre triburile lui Israel iar celelalte triburi fiind contopite cu omenirea, el s-a trezit ultimul pretendent la recompensa promisă de Iehova lui « poporului ales ». Chiar și această pretenție pare însă falsă, Encyclopædia Judaica recunoscând că obiectiv vorbind și « după toate probabilitățile Iuda nu a fost un trib israelit ».

Acest trib insolit fu cel care își luă praștia-n băț către viitor, înscriindu-și pe cartea de vizită formula Leviților, după care el este « poporul ales » de Iehova, iar atunci când va îndeplini « toate legile și judecățile mele » va moșteni Țara promisă și dominația asupra tuturor popoarelor lumii.

Printre aceste « legi și judecăți » pe care Leviți le vor publica în final, apar în mod repetat comenzile de « distrugere totală », « să rămână doar cenușa », « să treacă totul prin sabie », Iuda fiind destinat să dea naștere unei națiuni cu vocația distrugerii tuturor celor cu care vine în contact.

II. SFÂRȘITUL LUI ISRAEL

Scurta și problematica asociere a israeliților cu tribul Iuda se încheie în urmă cu trei mii de ani. Israel refuză doctrina levită a « poporului ales », doctrină al cărei principal dacă nu unic adept devenise tribul Iuda. Israel se desolidarizează de doctrina rasistă a « poporului ales », urmând o cu totul altă opțiune istorică. (Adoptarea numelui de « Israel » de către actualul Stat sionist instalat în 1948 în Palestina, este un fals flagrant).

Scurta și nefericita uniune tribală israelo-iudaică a avut loc în perioada mitologico-legendară a lui Moise. Mai târziu, după separația de Iudei, Israelul devine principala putere politică a Canaanului, confederația nordică a zece triburi din cele douăsprezece. În mod cu totul eronat și impropriu, se vorbește de cele douăsprezece triburi ale lui Israel. Dintre acestea, tribul lui Iuda și cel al lui Benjamin, ce formau un regat neînsemnat în Sudul Canaanului, nu erau israelite.

Ca și urmașii lui sioniști de astăzi, tribul lui Iuda avea o proastă reputație. Personajul Iuda, întemeietorul acestui trib, este cel ce l-a vândut pe Iosif, frate vitreg și fiu preferat al lui Iacob-Israel, om cu multe neveste, precum Bilha, Zilpa și altele, care la rândul lor aveau copiii lor, cu alți bărbați, din alte căsnicii. Frația dintre Iosif, ultimul copil al lui Iacob-Israel, și Iuda, respectiv ceilalți « frați » era una teoretică. « Frație » de bordel tribal, cu totul altceva decât frația în sensul normal al cuvântului. Cumpărători au fost ismaeliții. Ei au plătit 20 de arginți pentru Iosif, prețul unui anumit număr de capre sau vaci. Apostolul de mai târziu al lui Christos, care îl va vinde pe acesta pentru 30 de arginți, at fi fost, după unii, singurul Iudeu printre ucenicii Mântuitorului. Nici acest Iuda nu se bucura de o faimă tocmai bună. Potrivit Genezei, începuturile tribului Iuda au loc sub semnul incestului și al altor blestemății (cap. 37 și 38). Peste câteva secole, scribii vor relata aceste evenimente. Ei nu au ezitat să altereze după nevoi tradiția orală, dându-și parcă silința să nu piardă nimic din începuturile incestuoase ale lui Iuda, din natura perfidă a unui trib suferind de patologia « poporului ales », împăunat cu titlul de « ales al lui Dumnezeu ». Nu este singurul aspect misterios al scrierilor levite misteriozitate misteriozitate pe care unii o confundă cu « sfințenia ». Răspunsul la aceste întrebări și la altele încă s-ar putea găsi în unele din nenumăratele comentarii talmudice ce așteaptă de secole cercetătorul și istoricul capabil să le scuture de colbul vremurilor.

Separația sau ruptura dintre Israel și Iuda este confirmată de Scrierile levite, sfinte sau nesfinte, de autoritățile iudovești din totdeauna, de cvasi-majoritatea cercetătorilor. Adesea, de-a lungul Vechiului Testament, Israel este desemnat prin expresia « Casa lui Iosif », ce nu trebuie confundată cu « Casa lui Iuda ». Conform *Enciclopediei iudaice*, « Iosif și Iuda reprezintă două

linii distincte », Iuda fiind, după toate probabilitățile, un trib non-israelit. *Enciclopedia Britannica* ne spune că iudaismul s-a dezvoltat *mai ales după ce Israelii s-au amestecat cu celelalte popoare*, că veritabila relație dintre cele două popoare se exprimă prin aceea că « *Israelii nu erau Iudei* ». Pe plan istoric, Iuda avea să supraviețuiască suficient pentru a produce iudaismul care, la rândul lui, avea să genereze sionismul. Cât privește Israelul, adică descendenții din Ben Israel, aceștia au dispărut ca entitate aparte, contopindu-se cu celelalte popoare. Vom vedea cum s-au petrecut lucrurile.

La un moment dat, Iuda, tribul din Sudul Canaanului, este identificat cu tribul Leviților, cel fără de pământ. Preoțimea levită ereditară pretindea că importantele ei prerogative i-au fost conferite de Iehova încă de pe Muntele Sinai. Ea se considera pe bună dreptate adevăratul fondator al iudaismului. Preoții leviți aveau un anumit stil de viață. Vagabondau neîncetat de la un trib la altul, repetând în stânga și în dreapta că războiul unui trib este războiul tuturor triburilor, războiul lui Iehova. Scopul lor era acapararea puterii. Modelul lor statal era o teocrație, cu Dumnezeu suveran și religia lege. Acest model a fost realizat, mai mult sau mai puțin, în perioada Judecătorilor : un stat teocratic, în cadrul căruia preoților leviți le-a revenit automat și funcția de judecători. Uniunea cu Israel prezenta însă un interes deosebit atât pentru leviți cât și pentru iudei. Dificultatea consta în aceea că Israel nu avea încredere în preoți ca legislatori și ar fi vrut ca atribuțiile acestora să nu depășească sfera altarului. Israelul refuza unificarea în forma trâmbițată de iudeo-leviți, dar ar fi acceptat-o sub sceptrul unui rege. Lucrul este de înțeles : toate popoarele din jur aveau un rege în fruntea lor.

Leviții au știut profita de slăbiciunea israelită pentru funcția regală. Numirea sau alegerea unui rege nu se putea face decât prin intermediul lor. Cu Samuel în frunte, Leviții au instaurat o monarhie de formă în spatele căreia ei dețineau adevărata putere. Regele urma să domnească pe durata vieții lui, fără posibilitatea de a pune bazele unei dinastii. Samuel l-a ales pe tânărul țaran benjaminit Saul, ce se remarcase în cadrul războaielor tribale. Preoții considerau că nu le va fi prea greu să-l manipuleze după dorință pe puțin instruitul Saul. În alegerea lui, Samuel a ținut cont, de bună seamă, de exigențele lui Israel, care pentru nimic în lume nu ar fi acceptat un rege din tribul lui Iuda. Preoții au replicat cu arma lor preferată, manipularea textelor « sfinte ». În preajma morții sale, aflându-se în Egipt, sub protecția și autoritatea lui Iosif, pe care, în fruntea mai multor « frați », Iuda îl vânduse pentru 20 de arginți, Iacob-Israel își binecuvântează fii. Ruben, care se opusese uciderii lui Iosif, este deposedat de drepturile sale de prim născut, pe motiv că s-ar fi suit în patul tatălui său... Iuda în schimb, inițiatorul complotului contra lui Iosif și care ar fi vrut să îlucidă pe acesta, este copleșit de onoruri nemeritate : « *frații tăi se vor prosterna în fața ta... sceptrul (regal) și bastonul (de comandant de oști) nu se va*

depărta de Iuda, căruia i se vor supune popoarele » (Geneza, 49, 3-10). S-a ajuns totuși la un început de regat unificat, ce a supraviețuit cât a durat domnia lui Saul. Rapoartele în chestiune ale Leviților, adică textele biblice cu privire la Saul, arată ideea castei preoțești în materie de iudaism. Abia instalat pe tron, preoțimea îl obligă pe Saul să declare război amaleciților, silindu-l să distrugă așezările acestora, să nu cruțe copiii, nici bătrânii, femeile, oile, cămilele sau măgarii... Saul a executat aproape întocmai instrucțiunile preoțești, trecând prin sabie și foc om, femeie, copil, oaie, cămilă, măgar... S-a îndurat însă de viața regelui Agag și a câtorva berbeci, boi, cai și miei. Din cauza neascultării complete, el este dezavuat de către preoțime, care-și pusese ochii în secret pe un tânăr iudeu numit David, ce va prelua succesiunea tronului. În disperare de cauză, Saul trece la gesticulație și exces de zel, fără să reintre însă în grația Leviților. Apoi încearcă să atenteze la viața lui David, devenit o primejdie pentru el. Presiunea levită se soldează cu o primă sinucidere, foarte suspectă!

Nu este exclus ca această poveste să fie falsă. Ea este însă rezumatul cărții lui Samuel, pe care, câteva secole mai târziu, Leviții au scos-o cu grație din sfânta lor pălărie, iar creștinii o consideră și astăzi cuvânt al lui Dumnezeu ! Adevărul sau neadevărul cărții lui Samuel este însă secundar în raport cu alte elemente. Când Iehova ordonă distrugerea totală a unui popor, ferească sfântul ca vreun rege sau comandant de oști să manifeste indulgență pentru cei sortiți pieirii ! Acest aspect este subliniat de numeroase alte descrieri de evenimente reale sau fictive. El poate fi urmărit atât în VT cât și în comentariile ulterioare ale *Torei*, ale comentariilor comentariilor, cum am putea numi *Talmudul* de mai târziu.

Alegerea lui David a pus capăt regatului unificat, Israelii refuzând să recunoască un rege provenit din tribul sau neamul lui Iuda. Israelul l-a proclamat rege pe Ishbosheth, fiul lui Saul, vechea diviziune Israel-Iuda devenind o adevărată prăpastie. După cartea lui Samuel, Ishbosheth ar fi fost ucis iar capul lui trimis plocon lui David, care ar fi restaurat uniunea nominală. Capitala însă și-a stabilit-o la Ierusalim, în pământ iudeu, nu israelit. Acest amănunt arată că David nu a refăcut regatul unificat, nu a unificat diversele triburi într-o unitate politică și formă de viață cu veleități naționale. Realizarea lui David se reduce la fondarea unei dinastii ce nu a supraviețuit decât o domnie după el.

Iudaismul oficial proclamă că apogeul mesianismului s-ar fi produs sub un rege de statură mondială, din « Casa lui David ». Noțiunea de « Casă a lui David » a fost lansată cu scopul evident de a atenua tenacele refuz israelit al oricărui compromis cu « Casa lui Iuda ». Găselnița nu a păcălit însă pe nimeni. Dovada o constituie dispariția definitivă nu numai a regatului unificat ci și a dorinței, tendinței și putinței de reîntemeiere a acestuia. Putem spune că ideea iudeo-levită a unui regat israelo-iudeu

unificat s-a născut moartă. Caracteristica principală a iudaismului oficial, din vremea lui David sau Solomon până astăzi, a fost și rămâne rasismul, exclusivismul rasial. Cu tot iudaismul oficial și deziderativ al Leviților, situația concretă pe teren era cu totul alta. Discriminarea și segregarea rasială a iudaismului este de origine levită. Pe vremea asociației inițiale dintre Israel și Iuda, problema rasială a supremației iudaice în raport cu alte popoare nu se punea. Leviților nu le-a fost ușor să planteze în spiritul iudaic sentimentul rasial de profitori eminenți ai unei ridicole « alegeri » divine. Ridicolul stă atât în « alegerea » ca atare cât și în criteriul special al « alegerii ». Oricum am suci și învârti problema « poporului ales », unicul criteriu al « alegerii » se reduce la o problemă de penis ! După zecile de secole de hagiografie în jurul penisului lui Avraam, după povara a trei milenii de sfântă masturbație iudeo-levită și creștină, după două milenii de bordel iudeo-creștin a sosit timpul să spunem lucrurilor pe nume : slăbiciunea, pasiunea, interesul deplasat, excesiv, total și definitiv pentru penisul uman nu ni se par demne de Dumnezeu. Sinagoga și Biserica adoră tangoul în jurul penisului avraamic. Aceasta însă nu angajează întru nimic pe Dumnezeu. Instalarea penisului abrahamic în Sinagogă, prelungirea lui creștină în rețeaua de secte neo-protstante gonflabile după interesele serviciilor speciale, pledează pentru existența în sânul ambelor a unui important zăcământ patologic de obsedați sexual, flăcăi bătrâni și alți neîmpliniți la umbra stelei lui David și a crucii, implicați astăzi în tot felul de afaceri de pedofilie. Dincolo de problematica intervenție divină, pe care fiecare este liber să o considere cum crede de cuviință, originea iudaismului și a creștinismului pare mai curând un efort de erecție, decât unul moral, de gândire, de cunoaștere ! Importanța acordată penisului, circonciziunii, prepuțului, ce se culege prin profanarea cadavrelor pe câmpul de luptă și poate chiar în dedesubturile tribunalelor interaliate, constituie o eroare gravă, o fisură rușinoasă și ireparabilă în edificiul religiilor avraamice trecute, prezente și probabil viitoare. Desigur, chestiunea penisului nu joacă aparent niciun rol în creștinism. Faptul însă că ni se vorbește despre penisul abrahamic, că Noul și ca și Vechiul Testament par scrise la umbra acestuia, este o insultă pentru bunul simț și pudoarea popoarelor ariene. Divinitatea ce manifestă astfel de slăbiciuni deplasate și vinovate nu poate fi Dumnezeu. Iudeii, israeliții, celelalte popoare cananeene ar fi putut trăi în pace și bună înțelegere fără intervenția patologică decisivă a preoților leviți, obsedați sexual, setoși de sânge, de bani și de putere. Oamenii de atunci nu erau nici mai buni, nici mai răi decât cei de astăzi. Vechiul Testament, de exemplu, ni-l arată la un moment dat pe regele iudeu David, cocoțat pe acoperișul casei. Mărețul David se urcase acolo nu pentru a se ruga lui Dumnezeu, nici pentru a se exersa la praștie sau a studia vreun fenomen astronomic, ci pentru a urmări o cucoană, care se îmbăia, la ea acasă. Ce i-a trecut prin cap regelui David nu este o

enigmă decât în sensul că i-a trecut mai curând prin capul penisului său regal : frumoasa femeie a primit ordin să i se prezinte la pat. Ședințele de voieurism și urcările pe acoperișuri nu-l apropiau pe David de sfintele ceruri ci îi produceau o sfântă erecție ! Vechiul Testament nu ne spune în ce lună de graviditate a introdus-o David, nu chiar cu praștia, pe frumoasa Bethsabe. Aceasta i-a dăruit însă un al doilea băiețel, ce va deveni înțeleptul Solomon, proprietarul celui mai vestit harem din întreaga antichitate, autor de psalmi și coautor al Cântării Cântărilor. David nu glumea. După ce a cunoscut-o pe Bethsabe, a aranjat moartea soțului acesteia, un hitit, ca și Bethsabe probabil. În urmă cu peste cincizeci sau șaiszeci de ani, această poveste biblică de sfântă erecție regală, seducție cu forța, sânge și crimă a făcut obiectul unei faimoase ecranizări hollywoodiene. Povestea biblică însă are meritul de a ne arăta originea rasială a regelui Solomon, ultimul rege al unei confederații tribale nominale, în plină descompunere. Solomon își inaugurează domnia pe trei cadavre, între care propriul său frate. De salvat nu și-a putut salva dinastia nici prin căsătorii exotice, nici prin vestitul său harem multirasial. Construcția Templului și consolidarea castei preoțești ereditare sunt realizări levite, nu isprăvi solomonice. Ceea ce ne interesează însă este toleranța rasială și implicit religioasă, ce continuă sub David și Solomon o tradiție ale cărei rădăcini se pierd în negura vremurilor. Scurta aventură israelo-iudaică ia sfârșit la 937 î.e.n. Moartea lui Solomon consacră definitivă despărțire a unor triburi incompatibile : în Sudul Canaanului tribul lui Iuda împreună cu cel al lui Benjamin, iar la Nord comunitatea mai multor triburi israelite, poate chiar a tuturor celorlalte zece. Între cele două state exista o frontieră comună la Nord de Ierusalim, pentru a cărei deplasare, într-un sens sau altul, au avut loc multe războaie, încheiate cu tot atâtea tratate¹. Separația celor două state era totală. Federația celor zece triburi israelite nu a crezut probabil niciodată într-un destin comun cu tribul lui Iuda și cu Legea iudaismului. Regele israelit Ieroboam va accentua această separare, nu numai pe plan politic ci mai ales pe plan religios. Ideologia iudaică însemna un fixism definitiv și o segregare rasială totală, o existență statală complet separată de restul omenirii, fără nici o posibilitate de dialog, de coexistență și asimilare. Spre deosebire de Iudei, Israelii practicau toleranța,

¹. Iată ce spune despre acestea Doctorul Kastein : « Pentru binele sau nebinele lor, cele două state, aveau o frontieră comună. Orice ocazie era prilej de război, încheiat cu tot atâtea tratate. Cele două State au rămas separate. Israelienii au încetat să creadă că ar avea un destin diferit de celelalte popoare. Ieroboam se separă total de Iuda, atât pe plan religios cât și pe plan politic ». Cât despre Iudei, dr. Kastein adaugă: « Ei au decis că destinul lor este să evolueze ca rasă aparte, cu o existență statală fundamental diferită de cea a popoarelor din jur, fără nicio asimilare posibilă. Separația și diferența erau absolute ».

căsătoriile mixte, aveau relații de bună vecinătate cu celelalte triburi, state, popoare.

Cauza rupturii iudeo-israelite este cât se poate de limpede. Israel își vedea viitorul alături de și prin cooperare cu restul omenirii. Dimpotrivă, Iuda se considera deasupra omenirii, interpret al omenirii pe lângă Dumnezeu, stăpân al întregii lumi, grație aceluiași Dumnezeu, căruia, la « sfârșitul timpurilor » va fi chemat să îi ocupe locul și să îi exercite atribuțiunile. *Israel este primul dintr-un întreg șir de popoare care îl vor respinge pe Iuda în următoarele trei milenii, totdeauna pentru aceleași motive.* La vremea respectivă, Iuda nu putea pretinde o separație și o diferențiere absolută, câtă vreme Regele David își culegea nevestele spionând cucoanele vecine de pe acoperișul casei, iar regele Solomon avea peste o mie de țiuțoare din toate rasele pământului. Iuda s-a dovedit un instrument în mâna leviților. Secesiunea lui Israel era dictată de imperioasa nevoie a separării de rasismul, intoleranța, imperialismul și totalitarismul castei preoțești.

Israel și Iuda își continuă existența unul alături de celălalt, perioadele de pace alternând cu cele de război, ambele întrerupte din când în când de vocea unor profeți din pustie, acuzând cu putere și convingere casta levito-preoțească și doctrina iudaică pe cale de elaborare. Din fundul tenebrelor și disputelor tribale ce întunecă, falsifică și diluează mare parte Vechiul Testament, vocile din pustie ale « profeților » continuă să ne interpeleze. Ele condamnau doctrina levito-iudaică pe cale de închezare, cum o va condamna și Iisus, peste șapte sau opt sute de ani, pe când aceasta era într-o a doua fază de elaborare². Desigur, Iisus venise nu să strice Legea ci să o « împlinească ». Care lege însă venise el să împlinească ? Legea lui Dumnezeu, sau legea iudeo-levită ? Răspunsul la această întrebare constituie unul din obiectivele lucrării de față.

Profeții din pustie erau aproape toți israeliți în căutarea și în slujba Dumnezeului unic al întregii omeniri, pe care în alte condiții, pe alte meridiane îl căutau sau îl găsiseră și alții. Foarte curând, într-o faimoasă predică la Benares, Buddha avea să opună segregăției socio-rasiale brahmane și idolilor acesteia cele *Cinci Porunci despre egalitate, echitate, imparțialitate, adevăr și dreptate.* Profeții vetero-testamentari Israeliti protestau contra învățământului preoților leviți, identificați curând și plastic sub numele de « Iuda » sau « Iude », aceeași tendință făcându-ne astăzi să îi considerăm un fel de precursori, înainte mergători ai comisarilor politici bolșevici, Iudei și ei, dar sintetici, din cel de al treizecezelea trib, al Khazarilor ! Profeții Israelului din pustie protestau și avertizau oamenii cu privire la falsificarea Legii lui

² . Aflată atunci la capătul unei a doua faze de elaborare, doctrina iudaică avea să traverseze încă trei astfel de perioade. Mai întâi o reelaborare talmudică, înainte de a intra într-o fază esoterico-iluministă și masonică, ce va continua cu o alta sionisto-masonică și bolșevică, înainte de a ajunge la faza actuală de globalism mondialist, totalitarism și terorism 100 %.

Dumnezeu de către preoțimea levită, cu privire la consecințele nefaste ale doctrinei rasiste, intoleranței totalitarismului iudaic. Ei protestau mai ales contra pretențiilor incredibile, barbare și de neacceptat, a preoțimii levite, cu privire la primii născuți și criminalele sacrificii rituale. Exodul ne spune că primii născuți, pruncii deschizători ai pântecelui matern, sunt ai lui Dumnezeu și trebuie sacrificați pe altarul acestuia. Leviticul ne spune multe lucruri despre crimele rituale. În materie de rituri sacrificiale interesează însă nu subtilități puerile de genul câte fire de păr roșu poate avea o vacă sau o capră albă spre a rămâne cu adevărat albă, ci, de exemplu, omuciderea sacrificială, crimele rituale. Profetii nu priveau cu ochi buni sângeroasele isprăvi ale preoțimii levite, permanent cu sfântul cuțit ritual la gâtul de porumbel, capră, vacă, miel, vițel, Ionel, Viorel ! Ca toți oamenii normali, din toate timpurile, profetii lui Israel nu credeau în necesitatea sacrificiilor și ritualurilor sângeroase ce se oficiau în Templu, care poate fi considerat cel mai mare abator al întregii antichități. Profetii nu credeau cum nu credem nici noi că sângele animalelor, copiilor sau oamenilor sacrificați ar putea fi plăcut lui Dumnezeu, că nările acestuia apreciază suavul parfum și norul holocaustic, ce urca din Templu la cer. De asemenea, profetii lui Israel protestau contra înrobirii, masacrului și holocaustului populației non-israelite și non-iudaice din Canaan. Ei repetau și strigau celor ce aveau urechi de auzit că Dumnezeu ne cere o conduită dreaptă, amicală, justă față de săraci, orfani, văduve oprimați, că El nu cere sacrificii sângeroase și ură față de aproapele non-iudeu sau non-israelit.

Protestele profetilor lui Israel anunțau zorii erei creștine ce avea să vină peste secole. Biserica însă nu s-a putut niciodată rupe cu totul de sinagoga iudeo-levită. Ne-o arată cu prisosință ipocrizia iubirii aproapelui, practica iudaică a aceluiași masacre levite, cu sau fără Inchiziție, în Europa, America sau pe alte continente, din primele secole creștine până astăzi. Protestele în cauză erau însă reale, necesare, din toată inima, uneori plătite cu viața. Discordanța evidentă dintre umanismul protestelor profetice și barbaria sângeroaselor practici levite, masacrele fără de sfârșit dau de gândit. De mirare că aceste proteste s-au păstrat în scrierile biblice, redactate în întregime de casta levită, atotputernică în tribul și regatul iudaic. Obișnuiți cu comportamentul puternicilor zilelor noastre, înțelegem cu dificultate pe regele David ce suportă cu stoicism reproșul lui Nathan cu privire la asasinarea hititului Urie, soțul frumoasei Bethsabe, pe care David o studia de pe acoperișul casei înainte de a o urca în patul lui și a face din ea mama lui Solomon. Că lucrează în KGB-ul sovietic, pentru CIA, FBI-ul american sau alte servicii speciale, politrucii sau leviții vizibili ai zilelor noastre sunt mai expeditivi decât strămoșii lor leviți. Pe de altă parte însă, nu știm decât ceea ce a rămas în scrierile zise « sfinte », nu avem o idee precisă despre ceea ce, dintr-un motiv sau altul, a fost cenzurat, eliminat. Printre scribii ce au copiat

de-a lungul secolelor poveștile, folclorul și isprăvile biblice, unii au simpatizat cu profeții, astfel că la un secol, două sau mai multe după un anumit eveniment, consemnarea acestuia în Biblie să devină posibilă, poate chiar de dorit. Alți scribi erau însă de o cu totul altă orientare. Așa se explică de ce pagini înălțătoare din punct de vedere moral sunt urmate de altele de o inexplicabilă josnicie, barbarie și un nemărginit fanatism. Pagini și pasaje întregi atât de diferite, nu pot fi atribuite aceluiași profet, sau profeților aparținând aceluiași club profetic, aceleiași direcții biblice. Nu poate fi vorba decât de interpolări ulterioare, « ereziile » unora sau altora fiind compatibilizate astfel cu dogmele levite. Oricum am explica protestele profeților israeliți contra ereziei iudaice, dincolo de povara istorică a celor trei milenii, ele constituie un monument întru gloria postumă a Israelului dispărut, fulgere de adevăr și scânteii de lumină din lunga noapte a sângeroasei erezii levito-iudaice. Profețiile protestatate israelite deschid drumul ce urcă și se lărgeste spre o tot mai deplină participare și integrare în concertul națiunilor pământului, spre o totală și deplină ieșire din prăpastia de ură, sălbăticie și barbarie tribală.

Ilie și Elise activau în Israel iar Amos se adresa numai Iosifiților³. Amos ataca mai ales sacrificiile sângeroase și riturile preotești degenerate în spectacole de măcelărie absurdă : « *urăsc, disprețesc ceremoniile voastre solemne, nu pot să sufăr adunările de sărbătoare. Când îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, nu am nici o plăcere de ele. Vițeeii grași pe care mi-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu mă uit la ei. Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale ; nu pot asculta sunetul alăutelor voastre câtă vreme adevărul și dreptatea suferă. Justiția să fie ca un curent de apă, dreptatea ca un torent puternic » (Amos, 5, 21-24). Profetia lui Amos cuprinde un reproș contra doctrinei « poporului ales » : « *Nu sunteți voi oare pentru mine ca și copiii etiopienilor, copii ai lui Israel ? zice Domnul. N-am scos eu pe Israel din țara Egiptului, ca și pe Filistenii din Caftor și pe Sirieni din Chir »*. (Amos: 9, 7).*

Profetul israelit Osea spune cam aceleași lucruri : « *Poporul meu piere din lipsa cunoașterii. Fiindcă ai lepădat cunoașterea, și eu te voi lepăda, și nu-mi vei mai fi preot (Osea : 4, 6). Să cunoaștem, să căutăm să cunoaștem (6, 3). Ceata preoților este ca o ceată de tâlhari, ce stau la pândă, săvârșind omoruri (6, 9) ei nu se gândesc, în inima lor, că îmi aduc aminte de toată răutatea și faptele lor (7, 2). Voiesc bunătate și cunoaștere, nu jertfe și holocausturi sau arderi de tot (6, 6) »*. Ozeea îndeamnă la practica justiției și dreptății, a iubirii aproapelui, înțelegerii și fidelității întru onoare, nu discriminarea, disprețul și ura levitică.

³. Descendenții lui Iosif, fiul lui Iacob-Israel, întâiul născut al Rașelei, nevasta preferată a acestuia. Biblia arată preferința lui Iacob-Israel pentru Iosif. Alături de cele două vise ale lui Iosif, în care frații și părinții acestuia, se prosternază în fața lui, această preferință provocat gelozia celorlalți frați, care au sfârșit prin a-l vinde, după ce plănuiseră să îlucidă.

Pe vremea lui Miheea încă se practica sacrificiul ritual al primilor născuți : « *Cu ce voi întâmpina pe Domnul, cu ce mă voi pleca Dumnezeului Celui Prea-Înalt ? Il voi întâmpina oare cu holocausturi, cu viței de un an ? Primește Domnul oare mii de berbeci și zeci de mii de râuri de untdelemn ? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe primul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu ? Ți s-a arătat, omule, ce este bine și ce cere Domnul de la tine : să faci dreptate, să iubești mila și aproapele... » (Miheea : 6, 6-8).*

Pentru salvarea sufletelor membrilor triburilor lor, profeții, cu mijloacele lor, au făcut tot ce au putut, inclusiv de-a lungul celor două secole de penibilă coexistență israelo-iudaică, fiecare tabără cu degetul pe trăgaci. Anterior împrăștiată în egală măsură printre cele douăsprezece triburi, preoțimea levită se va concentra din ce în ce mai mult la Ierusalim și în tribul lui Iuda, proces concomitent cu cele două secole de coabitare iudeo-israeliană, fiecare tabără cu cuțitul în dinți.

În anul 722 îen, Israel este cucerit de Asirieni și dus în captivitate. Regatul Iuda supraviețuiește un secol, mai întâi ca vasal al Asiriei, apoi al Egiptului, continuând să joace partitura levită. Anul 722 marchează momentul dispariției Israeliților din istorie. Dacă ar fi ca într-adevăr vechii Israeliți să își primească recompensa de « popor ales », Dumnezeu ar trebui să procedeze mai întâi la identificarea lor, în vederea ulterioarei și eventualei « învieri ». Pentru a-i găsi și a-i învia din morți, Domnul va fi nevoit să îi caute mai ales la Vest de Canaan, întrucât aceasta a fost direcția principală de migrație în ultimele trei mii de ani. Încă de atunci, Iudeii au pretins că Israel și-a meritat soarta, întrucât a refuzat învățătura levitică și a ales calea apropiării, a integrării și asimilării în cadrul diverselor popoare. Unii exegeți sioniști constată cu plăcere și bucurie motivul pentru care Israel a fost înghițit de Asirieni, dispărând aproape fără urmă. Cele zece triburi din Nord ce se dezvoltaseră diferit, s-ar fi separat într-atât de Iudeii din Sud încât cronică prăbușirii și dispariției lor ar fi luat o formă lipsită de orice interes, după exegeții sioniști. Aceștia constată cu plăcere că prăbușirea Israelului nu a dat naștere niciunei epopei, niciunui imn funebru, strigăte sau bocete de condoleanțe. Este adevărat. Pe Giuseppe Verdi, cu *Aida* și *Nabucco*, l-au plătit Jidanii, nu Israeliții !

Cercetătorii familiarizați cu studiul iudaismului au remarcat că în orice problemă, acesta funcționează pe două registre distincte : unul pentru inițiativa sionului, altul pentru profania jidani și goimii de pripas prin Scriptură și cultură! Ca și sioniștii de astăzi, preoții leviți de altă dată nu credeau că Israeliții au dispărut fără de urmă. Ei au fost însă declarați « morți », « șterși din cartea vieții », așa cum proceda regimul comunist cu cei ce refuzau să trăiască în lagărul socialist și luau drumul Occidentului. Popoarele nu pot să dispară fără de urmă. O dovedesc Pieile Roșii din America de Nord, Incașii, Aztecii și alții. De vreme ce Israeliții au fost duși în robie asiriană, se

înțelege că nu s-a pus problema exterminării lor. Ca și alți războinici dintr-o epocă sau alta, asirienii aveau nevoie de sclavi. Sclavii muncesc, trăiesc, se perpetuează... ba chiar ajung să-și înlocuiască stăpânii, după cum ne asigură dialectica lui Hegel. Sângele vechilor Israeliți, genele lor persistă în bagajul genetic al omenirii.

Israel nu s-a putut separa de Iuda decât din aceleași motive pentru care, de-a lungul istoriei, popoare după popoare i-au expulzat pe Iudei din Egipt, din Palestina, Roma, Grecia, Spania, Portugalia, Anglia, Franța, Germania... Israeliții nu erau Iudei, nici Iudeii nu puteau fi Israeliți. Acest lucru trebuie să ne fie clar, altfel nu știm despre cine vorbim când rostim cuvinte ca « Iudeu », « Evreu », « Jidan », « Israelit », « Jidov » și altele. Nu întâmplător, *Talmudul* ne asigură că cele zece triburi israelite nu vor juca niciun rol în lumea de mâine ! Simulacrul de dispariție fără urmă a Israeliților convine autorilor *Talmudului*. După toate semnele, împotriva copiilor lui Israel, a urmașilor tribului cu acest nume (Ben Israel) a fost pronunțat un blestem iudaic. Este vorba de faimosul « herem », ce se pronunță de către o autoritate iudaică de un anumit rang. O aflăm din *Tainele Kahalului*, carte publicată anii trecuți la Cetatea Albă (Ucraina actuală), în limba română. « Dispariția » de neînțeles a Israeliților și aserțiunea talmudică după care aceștia nu ar mai avea niciun rol în lumea de mâine devin inteligibile. Secta conducătoare iudaică a pronunțat contra copiilor lui Israel teribilul blestem iudeo-jidovesc, refuzându-le pretinsul drept la recompensa divină în calitate de « popor ales ». Aspectul picant al tărășeniei stă în faptul că Iuda, care de fapt nu este parte din « poporul ales » îl exclude pe Israel de la răsplata divină, adică tocmai pe acela căruia răsplata i-ar fi fost promisă, nu lui Iuda ! Asistăm parcă la o excludere dintr-un partid iudeo-bolșevic, în epoca stalinistă, pe când aceasta se termina în ștreang, sau în fața plutonului de execuție. Este exclus exact acela căruia Dumnezeu i-ar fi promis cândva marea cu sarea ! Nu este însă singura situație de acest gen, din istoria iudeo-sionismului. Vechiul Testament ne arată cum se pot aranja lucrurile pentru ca moștenirea convenită primului născut să revină celui de al doilea, sau ultimului ! Morala : fabula cu « poporul ales » este o găselniță sau invenție a politrucilor leviți, veritabili comisari politici ce au deturnat nu numai preoții de la rosturile și misiunea lor ci și popoare întregi, împărății vestite... Leviții au încercat mai întâi să pună pălăria de popor ales pe capul lui Israel. Acesta însă a refuzat comedia. Tentativa a fost repetată, aceeași pălărie fiind pusă pe capul lui Iuda, care a căzut din plin în plasa levită. Aceeași pălărie, pe altă Mărie !

În 1918, răspunzând la o întrebare pe această problemă, J. H. Herz, Mare Rabin de Anglia, declară că poporul jidovesc actual provine din triburile Iuda și Benjamin, cu o anumită contribuție din partea tribului lui Levi. Rabinul Herz confirmă ceea ce se înțelege de la sine : Israel, adică descendenții vechiului trib Ben

Israel, nu a jucat niciun rol în devenirea iudaismului. Nicio autoritate iudaică de altfel nu susține astăzi o astfel de pretenție. Rabinul Herz trece însă sub tăcere un lucru important, care privește originea jidanilor actuali. Este vorba de poporul Khazar, ce trăia, la începutul Evului Mediu între Marea Neagră și Marea Caspică. Vom vedea că acest popor a trecut în bloc la iudaism, înainte de anul 800 al erei noastre. Rabinul Herz nu explică prin ce miracol Khazarii ar fi din sângele lui Iuda, Benjamin sau al Leviților. Vom vedea ce s-a întâmplat și cu Iuda, și cu Khazarii.

De reținut că nu ne putem juca de-a cuvintele. Termeni ca « Jidan », « Evreu », « Israelit », « Iudeu », cu variante în diverse limbi, nu sunt sinonimi. Utilizarea numelui de « Israel », de către statul sionist actual, din Palestina, nu este legitimă. Suntem în fața unei imposturi, a unui fals istoric flagrant. Ne putem întreba pentru care motiv s-a preferat utilizarea numelui unui popor non-iudeu, ce nu a acceptat niciodată doctrina sau legea iudaică. Înțelegem mai bine acest motiv sau rațiune politică dacă ne amintim că Statul sionist este o încropire cu participarea tacită, explicită, activă și chiar entuziastă a unor state creștine din Occident, după un lung război civil european început în 1914 și terminat în 1945. Cei ce au ales pentru Statul sionist numele de Israel și-au făcut socoteala că pot împușca mai mulți iepuri cu un singur foc. Mai întâi obțin statul sionist pe care și l-au dorit, făcându-i pe năărăii de creștini să creadă că astfel se împlinește o veche profeție biblică, o veche promisiune făcută de Dumnezeu lui Israel, nu lui Iuda ! Prețul însă trebuie plătit. Iuda nu vinde gratis iluzii în foi de viță. Frate, frate, dar brânza-i pe bani. Statele creștine plătesc cu vârf și îndesat. S-ar lipsi cu plăcere și de foile de viță și de brânza în burduf de câine ! Este vorba însă de împlinirea unei profeții biblice, de o promisiune a lui Dumnezeu ! Câtă vreme preoțimea creștină lașă, incultă, coruptă, idioată sau trădătoare continuă să aghezmuiască popoarele cu fabule despre Israel, creștinătatea va continua să plătească minunea, împlinirea unei false profeții cu care suntem cu toții duși de nas. Nu mai vorbim de Palestinieni în special, de Arabi și musulmani în general, care plătesc cu sânge greșeala sau trădarea pe care creștinii o pătesc cu buzunarul. Deocamdată !

Dacă statul sionist înființat la 1948 ar fi vrut să aleagă, cu o aparență de legitimitate, un nume cu rezonanță antică, acest nume nu putea fi decât acela de Iuda. Chiar și în acest caz însă, respectiva legitimitate ar fi fost destul de șubredă. Ea nu ar fi putut rezista examenului critic al cercetătorilor și istoricilor avizați. Jidanii de astăzi, după cum vom vedea, nu sunt nici Israeliți, nici Iudei, ci Khazari iudaizați.

III. LEVIȚII ȘI LEGEA

De-a lungul secolului de dominație asiriană pe pământul Israelului, șters de pe harta Canaanului, preoțimea levită și tribul Iuda au inițiat compilarea și redactarea Bibliei. În anul 621 î.e.n. preoții leviți dau citire *Deuteronomului*, în Templul din Ierusalim.

Nașterea Legii mozaice a avut loc în Templu, în acest an, 621. Moise, al cărui nume îl poartă Legea, nu a cunoscut niciodată această lege ! Ea este numită lege mozaică pentru faptul că este atribuită lui Moise. Specialiștii consideră că legea mozaică este un produs al leviților, deși aceștia, de la lansarea ei până astăzi, nu încetează să susțină, din vârful buzelor, că totuși ea ar fi a lui Moise. Preoțimea levită susține că Legea scrisă ar fi « scrisă oralmente » de către Moise în persoană. Altfel ar fi obligați să aranjeze o nouă revelație cu Dumnezeu, să găsească încă un tufiș convenabil, altă robie egipteană, să sece încă odată Marea Roșie și așa mai departe. Preoțimea levită nu este însă mai puțin vinovată decât cea creștină. Unii și alții repetă aceleași incredibile povești de adormit copiii, de unde nepăsarea sceptică a milioanele de fideli, Iudei și Creștini, care nu știu ce să mai creadă. De aici provine profunda criză morală în care iudaismul și creștinismul au prăbușit întreaga lume. Oamenilor de bine, iubitorilor de adevăr, adevăraților slujitori ai lui Dumnezeu (care este adevăr) nu le rămâne decât speranța că dispariția definitivă a acestor preoți-politruți, sau comisari ai gândirii, va veni într-o zi. Chestiune de oportunitate, de ocazie, de timp. Timp, ocazie și oportunitate ce ar putea să mai dureze câteva generații, chiar și în epoca noastră de accelerare a istoriei. Denumirea corectă a acestei legi este aceea de « lege levită » sau « lege iudaică ». Preoțimea creștină nu poate sau nu vrea să înțeleagă că aceasta justifică din plin expresii nu foarte onorante, precum « jidoviți », « jidovire » « înjidănire » și altele, ce se aud în lumea creștină încă de pe vremea apostolilor.

Față de iudaism și sionism, *Deuteronomul* joacă rolul *Manifestului comunist* din erzațul revoluționar-terrorist al așa numitului și nu foarte decedatului socialism științific. *Deuteronomul* este piesa de rezistență din « *Thora* », doctrină și lege, căreia creștinii i-au dat numele de « *Pentateuc* ». Importanța *Deuteronomului* stă în faptul că pe el se bazează întreaga Lege, care la rândul ei constituie baza sau fundamentul *Talmudului*. *Deuteronomul*, *Thora*, *Talmudul* și alte comentarii peste comentarii din aceeași apă de ploaie veșnic frecată în piua formează așa numita « lege » iudaică. Cu alte cuvinte, *Deuteronomul* constituie baza programului politic de dominație mondială a națiunilor spoliata, aservite și asuprite, program realizat în bună măsură în cursul secolului al XX-lea. *Deuteronomul* este în raport direct cu principalele evenimente petrecute după revoluțiile engleză și franceză, din secolele XVII și XVIII. Evenimente din secolele XIX și XX se înțeleg cu totul

altfel în lumina *Deuteronomului*. Cine nu a studiat cu atenție *Deuteronomul* nu poate înțelege *Protocoalele Înțelepților Sionului*, nici *Talmudul*, nici evenimente istorice majore precum procesele staliniste de la Moscova, « procesul » de la Nuremberg, Congresul XX PCUS, cuvântările mai fierbinți, *casher* respectiv *tref*, ale liderilor marxisto-bolșevici sau iudeo-americani de oarecare anvergură.

Înainte de redactarea *Deuteronomului*, exista tradiția orală a cuvintelor pe care Domnul i le-ar fi șoptit lui Moise, tradiție ai cărei gardieni și continuatori erau preoții leviți, după cum politrucii-comisari ai lui Stalin erau gardienii și continuatorii « revelațiilor » marxist-leniniste. Cele douăsprezece triburi erau obligate să-i creadă pe cuvânt pe leviți, altfel riscau să sară, prin « herem », de pe fixul istoriei, cazul, după cum am văzut, al celor zece triburi israelite. Am văzut, de asemenea, că pretențiile absurde ale leviților au provocat adesea sfânta mânie a profeților lui Israel. Era normal și în firea lucrurilor ca pretențiile leviților să fie reunite într-o « Lege », căreia să i se atribuie un caracter sacru. Mai puțin normal este că minciuna stă în picioare de aproape trei mii de ani ! Anumite părți din *Thora* au putut fi redactate înaintea *Deuteronomului*. Lucrul nu are prea mare importanță, fiind vorba decât de manuscrise fragmentare în puterea preoților, total necunoscute în afara mafiei levite. *Deuteronomul* este diferit de ceea ce se știa și se înțelesese anterior, lucru vizibil din chiar numele lui, ce înseamnă « a doua lege ». *Deuteronomul* aparține iudaismului levit. Triburile israelite nu l-au recunoscut. Leviții au fost nevoiți să aștepte, poate chiar să provoace robia asiriană a Israeliților, pentru a-i scoate pe aceștia în afara Legii și a istoriei, pentru a-i exclude de la mult trâmbițata recompensă divină. *Deuteronomul* este cartea cu numărul cinci din Biblia actuală, cu aerul că decurge din primele patru. De fapt, el este prima carte terminată în întregul ei. *Geneza* și *Exodul* au fost redactate mai târziu, *Leviticul* și *Numeri* și mai târziu.

Deuteronomul se înscrie în fals față de tradiția morală, anterioară, a celor zece porunci. Leviții își auto-acordaseră dreptul suveran al schimbărilor și inovațiilor în Lege. Ei pretindeau că prin autorizație divină pot introduce orice schimbare, atât pentru a face Legea scrisă întocmai cu Legea orală, revelată lui Moise, cât și pentru a o ține în pas cu timpul, cu condițiile de viață în schimbare. Leviții nu se jenau să susțină că Moise ar fi primit pe Muntele Sinai nu numai ceea ce se știa, ci și o revelație secretă, care nu putea fi încredințată hârtiei ! *Talmudul* ne spune că Domnul prevăzuse că într-o bună zi păgânii și goimii își vor însuși *Thora*, de unde precauțiunea unor super-revelații strict secrete și de importanță deosebită, ce nu figurau în Legea scrisă. Tot *Talmudul* ne spune că în ziua când păgânii și goimii ar fi pus mâna pe Legea jidovească, au început să țopăie și să strige ca apucații că și ei sunt fii lui Dumnezeu. Acesta le-ar fi răspuns că numai cei ce cunosc secretele sale sunt

fii săi. *Talmudul* ne spune care au fost acele secrete, învățătura orală secretă ! Pe moment, fidelilor Templului ce asistaseră la lectura publică (621 îen) a *Deuteronomului*, primii ce au cunoscut « legea mozaică », li s-a spus că manuscrisele ar fi fost « descoperite ». Doctrina iudaică actuală recunoaște această « descoperire », fără să nege însă rolul leviților în redactarea textului citit fidelilor în Templu, la 621 î.e.n. Bineînțeles, nu se exclude intervenția lui Dumnezeu nici în concepția, nici în redactarea *Deuteronomului*. Se înțelege că *Deuteronomul* nu a putut ieși decât din mințile leviților tribului Iuda, după separarea Israelitilor și după cucerirea acestora de către Asirieni. Povestea cu găsierea miraculoasă a manuscrisului nu este însă abandonată. Oamenii au nevoie de astfel de povești ! Sâmbăta, la sinagogă, duminica, la biserică sau la adunarea protestantă, oițele adoră astfel de trufandale printre poveștile ordinare. Găsierea miraculoasă a unui manuscris acoperit de colbul secolelor întărește coeziunea oițelor, ce vor fi tunse și mulse mai ușor și mai cu spor, ba chiar se vor tunde și mulge între ele, strigând din toți răunchii să se radă, mulge, tunde și caprele vecinilor ! Manuscrisul ar fi conținut o curioasă versiune a « Legii » deja codificată la acea dată, cu repetiții și variante privind datoriile și comportamentul omului în raport cu Dumnezeu și aproapele. Se deschidea astfel câmp de acțiune preoțimii levite, mai ales că manuscrisul ar fi cuprins un fel de discurs cu care urechile lui Moise ar fi fost binecuvântate puțin înainte de moartea sa, de cealaltă parte a Iordanului. Fără să se spună nimic limpede despre autorul incertului manuscris, se înțelege și mâna lui Dumnezeu scria cu stiloul leviților. Pentru exegeții iudeo-sioniști și chiar creștini, mâna leviților și intervenția lor este la fel de divină ca mâna și opera lui Dumnezeu. Altfel spus, orice text, discurs sau cuvânt rostit de buzele preoțimii levite este de natură divină. Nu fără dreptate se spune și în sinagogă, și în biserică : "până la Dumnezeu te mănâncă sfinții" !

Nimeni nu poate spune astăzi în ce măsură *Deuteronomul* ce ne-a parvenit se aseamănă cu cel citit în Templu la anul 621 î.e.n. Se știe că, înaintea primei traduceri în greacă (*Septanta*), cărțile Vechiului Testament au fost fără încetare modificate, completate, pavoazate și înfrumusețate potrivit inspirației leviților și nevoii evitării conflictelor cu celelalte popoare. Obiceiurile și practica levită, confirmate de povara celor trei milenii de sfinte manipulări biblice, ne îndreptățesc să credem că *Deuteronomul* original, făcut public în anul 621 î.e.n. trebuie să fi fost mai violent, mai radical. Cel ce ne-a parvenit păstrează însă și el destulă violență și brutalitate iudaică, lucru vizibil pentru orice om normal și de bună credință.

Caracteristica principală a *Deuteronomului* este intoleranța religioasă. Intoleranța rasială își va face apariția mai târziu, în cadrul unei alte legi, nu o treia, ci o « lege nouă » ! Moartea în numele religiei apare însă deja în *Deuteronom*. Bineînțeles, aceasta comportă anularea celor « zece porunci », care nu sunt

prezente decât pentru a fi demolate până la ultima. Nu rămâne decât cel ce este gata să-l venereze pe sângele și gelosul Iehova. Comandamentele morale pe tema uciderii, a furtului, adulterului, poftei, iubirii aproapelui și altele sunt viciate de nenumărate « legi » ce comandă masacrarea celorlalte popoare, asasinarea individuală sau în grup a celor ce nu respectă prescripțiile religioase, ce își aleg amante sau neveste dintre femeile captivate. Cele « zece porunci » nu sunt pomenite decât de formă, un potop de reglementări și restricțiuni transformându-le în contrariul lor. Ajunși la sfârșitul *Deuteronomului*, constatăm că principiile morale au fost anulate prin diverse chițibușerii talmudice. Sub aparențe elogioase se dezvoltă ideea unui popor magnific, special trimis pe pământ pentru a distruge sau reduce la sclavie celelalte popoare, pentru a domina întreaga lume. Intoleranța și distrugerea traversează *Deuteronomul* de la un capăt la celălalt. Fără ele, nu este posibil nici *Deuteronomul*, nici legea mozaică.

Deuteronomizate ca elemente fundamentale de credință, intoleranța și distrugerea domină întreaga lege mozaică, întregul iudaism, și creștinism. În cele din urmă și-au făcut intrarea și în gândirea politică, nu numai în așa numita filosofie marxistă ci și în ipocritul liberalism americano-mondialist contemporan. Comunismul a fost și rămâne o idolatrie barbară, ipocrită și sângeoasă. Pseudo-liberalismul american nu se lasă nici el mai prejos. Rădăcinile acestor idolatrii ca și cele ale iudaismului pleacă din *Deuteronom*, instrument prin intermediul căruia mințile a sute de generații au fost siluite, pocite, otrăvite. Superlevitul Chizdov Stalin-Djugașvili s-a format în arta exterminării aproapelui la școala deuteronomică ortodoxă din Tiflis-Tbilisi, Mao Tze Dun, Enver Hodja și alții s-au format în Franța creștină. Nu toți au fost auto-didacți, ca cizmarul ratat din Scornicești, unii au trecut prin școli dintre cele mai vestite, de exemplu ultimii președinți teroriști ai Americii, ce se gargarisesc cu Dumnezeu mai ceva decât preoții la altar !

Preoțimea creștină a ratat ocazia de a repune pe picioare adevărata lege a lui Dumnezeu, din care cauză a rămas iudeo-creștină. Rabinul clandestin Saul din Tars, constructor al creștinismului ce ne-a parvenit, a făcut imposibilă întemeierea noii religii pe principiile morale inițiale, ale revelației divine compatibilă cu cele zece porunci, de care nu se face caz decât pentru a fi călcate în picioare, la sinagogă, la biserică, la școală, universitate, armată, peste tot. Dacă preoțimea creștină ar fi fost mai perspicace sau mai puțin coruptă, ar fi evitat plasa iudaică, iar Europa ar fi înțeles de mult că *Deuteronomul* este un program politic complet, potrivit căruia marea și țara, lumea și universul ar fi fost create pentru « poporul ales », care, la sfârșitul istoriei, va triumfa nu numai peste molozul Drezdei, Hiroșimei, Kabulului, Belgradului, Bagdadului, ci peste cadavrele tuturor popoarelor. Cei tentați să ridice sprâncenele ar putea trece în revistă recompensele iudeo-deuteronomice oferite

fideliilor, toate exclusiv materiale : sclavi, femei, pradă, masacre, aur, orașe, dolari, țări, imperii întregi ! Singura condiție pentru acestea : respectarea întocmai a « Legii » : distrugere totală, intoleranță absolută. Cum ar fi putut scăpa Țarul Nicolae al II-lea din cursa iudeo-deuteronomică de la Ecaterienburg ? Ar fi însemnat ca temnicerii lui să încalce « Legea », să recadă în complexul Agag, regele amalecit cruțat de Saul, « păcat » plătit în final cu viața de către acesta. Sabia lui Damocles de pe grumazul iudeilor de ieri și a jidanilor de azi este nerespectarea întocmai a « Legii ». Nicolae al II-lea și familia lui nu puteau scăpa cu viață din casa Ipatiev, devenită sinagogă-abator ad-hoc, sfânt altar rabinic de jertfă iudaică. Temnicerii iudeo-sovietici învățaseră lecția lui Agag, lucru dovedit prin semnătura lăsată pe pereții camerei ce a fost scena masacrului. Vom reveni asupra acestui aspect. Partizanii și fideliile lui Nicolae al II-lea cântau, ca și acum, « Doamne miluiește », cum cântă toată preoțimea și călugăria creștină ce așteaptă să le pice salvarea din Cer. Domnul dă tuturor, dar nu bagă nimănui în traistă. I-a miluit Dumnezeu pe rușii pravoslavnici cu optzeci de ani de comunism, după cum ne-a miluit și ne miluiește încă și pe noi. Ca și în alte domenii, Sinagoga și Biserica împiedică omul să înțeleagă lecțiile istoriei, să cunoască în general. Opiu al popoarelor nu este însă religia în general, cum credea Marx. Iudeo-creștinismul și alte idolatrii totalitare de aceeași sorginte justifică însă din plin totuși formula lui Marx.

Inversiunea valorică este deja prezentă în *Deuteronom*. A respecta « Legea » iudaică sau legea creștină, cu oarecare surdină pentru aceasta de pe urmă, revine la a practica intoleranța, terorismul, crima, distrugerea. Istoria furnizează numeroase dovezi în acest sens : toate marile războaie în care una din tabere impune celeilalte capitularea fără condiții, marile revoluții din epoca modernă, doctrina teroristă actuală a Statelor Unite și a Pactului Nord Atlantic, etc. Orice milă, înțelegere și simpatie pentru aproapele din cealaltă tabără înseamnă încălcarea « Legii », fapt ce atrage mânia și pedeapsa divină ! Pe plan politic, simpatia pentru aproapele din tabăra inamică este considerată trădare. Pedeapsa este nu divină ci statală, iar Sinagoga, ca și Biserica, acoperă, spală cu aghiazmă și afumă cu tămâie orice nelegiuire. Recompensele, ca și pedepsele, pe plan religios sau pe plan istoric, sunt invariabil de natură materială.

O astfel de formă unică de naționalism și exclusivism a fost prezentată iudeilor ca « Lege » a lui Dumnezeu, comunicată de către acesta lui Moise. Ideea politică de dominație mondială prin distrugere apare la începutul celui de al doilea capitol. Moise agonizant povestește : « *Dumnezeu mi-a vorbit spunându-mi... De azi încolo voi băga groaza și frica de tine în toate popoarele de sub cer. La auzul faimei tale vor tremura și se vor îngrozi de tine* » (Deut. 2, 25). Pentru întărirea și ilustrarea celor spuse se amintește cazul regilor Sihon și Bashân, distruși împreună cu popoarele lor, bărbați, femei, copii. Numai vitele au fost cruțate,

căci « poporul ales » are și burtă de pus la cale. Remarcăm insistența pedantă cu care se subliniază distrugerea totală, temă prezentă fără excepție în toate anecdotele biblice pedagogico-ilustrative, destinate să înfricoșeze, să abrutizeze oamenii.

Acest prim exemplu de distrugere a necredincioșilor de către Iehova este urmat de primul dintr-o ulterioară multitudine de avertismente ce vor preciza că nerespectarea « Legii » va atrage pedeapsa lui Dumnezeu, Iudeii urmând a fi dispersați printre celele neamuri. Enumerarea « legilor și judecăților » a căror nerespectare va atrage mânia divină continuă cele zece porunci și comandamentele de natură morală, a căror valabilitate este anulată prin îndemnul la un nou masacru tribal :

« Șapte neamuri mai mari la număr și mai puternice decât tine îți le voi da în mâini, să le bați, să le nimicești cu desăvârșire, să nu închei legământ cu ele și să nu ai milă de ele. Să nu te încuscrești cu popoarele acestea și să nu măriți pe fetele tale după fii lor, și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fii tăi, căci ar abate de la mine pe fii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei. (...) Să le surpați altarele, să le sfărâmați (...) să ardeți în foc chipurile lor cioplite, căci tu ești un popor sfânt pentru Domnul Dumnezeul tău; Dumnezeu te-a ales ca să fi un popor al lui între toate popoarele de pe fața pământului (Deut. 7, 1-6)... Domnul, Dumnezeul tău va trimite chiar și viespi bondărești contra lor, până la deplina nimicire a celor ce vor scăpa și se vor ascunde de tine (7, 20). Pe împărații lor îi va da în mâinile tale și le vei distruge numele de sub ceruri » (7, 24).

Popoarele Occidentului creștin nu au acordat atenția cuvenită semnificației acestor incitații la distrugere și ură. Vechii Israeliți, Ismaeliții, Palestinenii și Arabii, din prima linie de rezistență anti-iudaică, le-au luat și le iau foarte în serios. Fiecare copil palestinian are la îndemână o rezervă de pietre, alese cu grijă, pentru a onora « poporul ales ». În urma masacrului de la Deir Yassin, din chiar anul întemeierii Statului sionist Israel, Palestinenii au fugit în masă de pe pământurile lor. La fel s-au petrecut lucrurile și după celelalte masacre, ce continuă sub ochii indiferenți ai lumii întregi. Nu se poate spune că Palestinenii fug de frică din fața buldozerelor și tancurilor jidovești. Ei au citit însă cu atenție *Deuteronomul*, nu cu ochii orbi, urechile surde și inima de piatră a funcționarilor bisericești și celorlalți comisari și politrucii ai Departamentului Cultelor, purtători de sutană numiți preoți. Palestinenii înțeleg perfect declarațiile și gesticulația deuteronomică a Jidovilor, ce nu încetează să repete că mandatul lor este *Biblia* ! Aluzia vizează pasajele teroristo-sângeroase ale acesteia, pasaje ce ordonă *distrugerea și nimicirea totală*. A cui ? A Arabilor, în cazul de față, ulterior, de fapt și rând pe rând a tuturor celorlalte popoare. Cunoscând atitudinea și năravul de lachei deuteronomizați al liderilor Occidentului, Palestinenii și alți oameni de inimă nu-și fac iluzii. Nenumărate astfel de masacre au avut loc în Palestina ultimilor 60 de ani. Toate trebuie puse în raport cu cele stipulate

în Capitolul 7 al *Deuteronomului*, citit public în Templul din Ierusalim 621 î.e.n.

Incitațiile și seducțiile Deuteronomului constituie un capitol aparte : « Ia în stăpânire popoarele mai mari și mai puternice decât tine... Dumnezeuul tău va merge înaintea ta ca un foc necruțător. El va distruge aceste popoare, le va năuci în fața ta, iar tu le vei urmări și le vei distruge fără întârziere. Dacă respecti cu credință poruncile ce îți ordon, Dumnezeu va nimici popoarele mai mari și mai puternice decât tine... chiar malul Mării apusene va fi al tău, căci Dumnezeu va răspândi printre neamuri frică și teroare de tine oriunde te vor duce picioarele...». Cu această ocazie, Moise sau redactorul anonim enumeră « legile și judecățile » ce trebuie respectate și practicate pentru ca aceste recompense să fie obținute. Odată în plus este vorba de distrugere, numai distrugere :

« Iată legile și judecățile pe care le vei respecta și practica... Să nimiciți toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veți izgoni, fie pe munți înalți, fie pe dealuri și sub orice copac verde (12, 1-2). Să nu te lași prins în cursă călcând pe urmele lor după ce vor fi nimicite (neamurile) dinaintea ta. Ferește-te să nu cercetezi despre dumnezeii lor și să zici : cum slujeau neamurile acestea dumnezeului lor ? Și eu vreau să fac la fel » (12, 30).

Distrugerea sistematică a zeităților celorlalte religii este unul din principiile de bază ale iudaismului. La data promulgării ei, legea distrugerii zeităților diferitelor popoare cerea destule eforturi din partea comisarilor politici în sutană levită, dar și din partea muritorilor de rând. Odată cu apariția și dezvoltarea creștinismului, distrugerea locurilor de cult ale acestuia, a tot ce sugera sau amintea pe Christos, Maica Domnului și alte figuri din panteonul creștin devine obsesia, obiectivul principal al gardienilor legii iudaice. Relațiile încordate dintre iudaism și creștinism amintesc pe acelea dintre socialiști și comuniști, dintre bolșevici și social-democrați, la fel de marxiști și unii și alții. Dinamitarea catedrelor din Rusia revoluționară, Europa deuteronomizată sau iudeo-sovietizată, înființarea de muzee ateiste, apoi holocaustice, canonizarea lui Iuda, alte și alte isprăvi iudeo-bolșevice trebuie înțelese din perspectiva pioasă a respectării și practicării legii deuteronomice, a celei de a doua legi care a golit-o de orice conținut pe prima, pe care Christos va veni să o împlinească. Redusă la esența ei de pe urmă, prima lege, cea înlocuită de *Deuteronom*, poate fi numită legea iubirii, sau a celor « Zece porunci ».

Idei, concepții, instituții precum păcatul, erezia, inchiziția, denunțul, turnătorii și altele pe care Europa creștină le-a cultivat cu entuziasm vreme de secole, ba chiar le cultivă încă, sub perdeaua Națiunilor Unite, a Dreptului Internațional sau ideologiei « Drepturilor Omului », își au punctul de plecare în aceeași carte a *Deuteronomului*. Pentru ca nu cumva vreun « eretic » să se ridice contra legii levite a distrugerii,

Deuteronomul stipulează că de se va ridica cumva, printre iudei, vreun profet sau *visător de vise*, acesta va trebui dat morții fără întârziere. « *Să nu ascultați cuvintele aceluia proroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru vă pune la încercare. (...) Profetul sau visătorul de vise să fie pedepsit cu moartea...* » (13, 3-5). Răstignirea Mântuitorului, lapidarea a numeroși alți profeti protestatari și militanți contra preoțimii satanizate, o spune chiar Christos, s-a făcut în numele acestei « legi ».

Obligativitatea prin lege a denunțării membrilor familiei, introdusă la 1917 în legislația iudeo-bolșevică, a produs consternare și oroare printre oițele creștine mai sensibile. Bolșevicii aplicau însă în litera lor prescripțiile *Deuteronomului*, ce stipulează clar că acela ce încurajează închinarea la alți dumnezei trebuie denunțat de către frații, surorile, fii, ficele, soțiile, prietenii sau vecinii. Apoi va fi lapidat, iar fiul, fiica, părintele, copilul, ruda de sânge a celui denunțat și sortit lapidării vor arunca prima piatră. Pavliușa Moruzov, pionierul sovietic de 12 ani ce și-a denunțat părintele, nu a fost obligat de KGB-ul lui Stalin să apese și pe trăgaci, să arunce prima piatră... Poliția secretă sovietică era mai înțelegătoare decât *preoțimea deuteronomică*, soboarele de cuvioși în sutană ce insultă, agresează, lapidează, pocesc mințile oamenilor de peste douăzeci și șase de secole. Această prevedere a « Legii » se aplică și astăzi, cu respectarea unor condiții locale speciale, de resortul rabinului din parohia respectivă. Renegații, de exemplu, nu pot fi lapidați public în cadrul comunităților jidovești din sânul diverselor popoare. Legile acestora ar putea considera lapidarea drept crimă, din care cauză se recurge la o declarație oficială de moarte și la o ceremonie simbolico-ipocrită de doliu. Cei ce cred că declarația oficială de « moarte » și ceremonia de doliu în chestiune pun capăt dosarului penal pe rol trebuie să explice ulterioara moarte suspectă a multor astfel de « morți » mai întâi pe hârtie, să explice mai ales rolul « persecutorului secret⁴ », instituție din cadrul fiecărei comunități jidovești.

Pentru crima de apostazie, *Deuteronomul* ordonă masacrarea unor întregi comunități la nevoie : « *Să treci prin ascuțișul săbiei pe locuitorii din cetatea aceea, s-o nimicești cu desăvârșire* » (13, 15). În ce privește distrugerea orașelor, *Deuteronomul* face distincție între orașele apropiate (palestiniene, probabil) și orașele depărtate. Când un oraș depărtat este cucerit, bărbații vor fi trecuți cu toții prin sabia învingătorului, dar femeile, copiii, vitele și alte bunuri vor fi luate drept pradă de război. Stipulația cu privire la femeile prizoniere este o temă repetitivă cunoscută, *Deuteronomul* decretând, de exemplu, că războinicul ce vede printre prizoniere o femeie frumoasă, poate să o ducă acasă la el, iar ulterior, dacă

⁴ . Cf. Jakob Brafmann, *Das Buch vom Kahal*, Leipzig, 1929, Kalixt de Wolski, *Tainele Kahalului*, Cetatea Albă, 2003.

acesta nu-i mai furnizează plăcerea așteptată, poate să o repudieze.

În cazul orașelor apropiate, *Deuteronomul* prevede distrugerea totală, obligație pe care, ne amintim, Saul nu a respectat-o. « *In aceste cetăți, pe care Dumnezeu ți le dăruiește, nu vei lăsa în viață nimic ce respiră. Le vei distruge complet, așa îți ordonă Dumnezeu* ». (20, 16). Ceea ce se petrece în Palestina din 1948 încoace este stricta aplicare a *Deuteronomului*. Iată de ce, după cum am mai spus, conducătorii statului sionist Israel nu încetează să declare că mandatul lor este *Biblia*. O carte pe care, împotriva oricărei evidențe, Biserica se face că o crede sfântă, înțelegând din ea ce crede de cuviință, după vremuri și împrejurări ! *Deuteronomul* și *Biblia* în întregul ei face din Iudei un popor sfânt, din care cauză, pe planul rațiunii, credibilitatea ei este nulă. De două mii de ani popoarele creștine refuză să asculte glasul rațiunii, îngroapă mintea umană sub muntele de ignoranță voluntară și doctă numită « credință ». Fără știință sau cunoaștere însă, credința nu este posibilă. Întâi trebuie să știm. Apoi putem crede în ceea ce știm !

Deuteronomul cuprinde și o serie de reglementări sumare cu privire la alimentație, la cele ce putem mânca și la cele ce nu trebuie mâncate. Pe baza acestor reglementări inițiale, *Talmudul* a dezvoltat o întregă doctrină alimentară, apoi o poliție fiscală și rabinică în spatele acesteia. Nu vom vorbi despre « *cascher* » și « *tref* », despre legile cu privire la ceea ce este pur și impur în materie de mâncare. Cei interesați de această problemă vor consulta cu folos cartea lui Kalixt de Wolski, deja citată. Remarcăm numai că Biserica nu a dezvoltat o doctrină alimentară în sensul veritabil al cuvântului. Ea a rămas la nivelul zicerii evanghelice : nu-i păcat ce bagi în gură, ci numai ce scoți din gură. Reprezentanții ei au scris zeci și sute de tomuri despre Maica Domnului și toți sfinții din ceruri, au inventat noțiunile confuze de « alimente de dulce » și « alimente de post », care nu învață pe nimeni nimic, creștinismul devenind idolatria ignoranților docti, pretențioși, habotnici și ridicoli. Biserica nici măcar nu și-a prevenit vreodată credincioșii că, potrivit *Deuteronomului*, iudeo-jidanii le pot vinde alimente impure, alterate și chiar toxice de-a dreptul⁵.

Din șapte în șapte ani, îți vei ierta vecinul datornic, prevede *Deuteronomul* ; dacă vecinul însă este un străin, datoria nu poate fi iertată. În capitolul 10, *Deuteronomul* îndeamnă pe iudeu să iubească străinul, căci și el a fost străin în Egipt. Capitolul 23 anulează însă această prevedere : « *Să nu ceri nici o dobândă de la fratele tău (...)* De la străin vei putea să iei dobândă, dar de

⁵. O doctrină alimentară compatibilă cu exigențele vremurilor ce trăim, cu condiția noastră de popoare de rasă ariană și cu alte elemente (alimente traficate genetic, chimizarea agriculturii și a alimentației, fraudele, pungășiile de tot felul, cărdășia întru profituri a medicinei, farmaciei și alimentației, etc.) găsim în cartea lui Teodor Usca, *Elemente de Bucătărie și Nutriție revizionistă*, Librăria Românească Antitotalitară, Paris-Pietroasa, 2007.

la fratele tău să nu iei...» (23, 19-20). Exemple mai grave de discriminare legală între frate, aproape, vecin și străin apar în cărțile ulterioare din *Biblie* și, mai ales, în *Talmud*.

Deuteronomul se încheie pe tema blestemelor, respectiv a binecuvântărilor. Pe punctul de a muri, Moise incită poporul odată în plus să aleagă între binecuvântări și blesteme, ambele fiind enumerate. Ca de obicei, binecuvântările sunt exclusiv materiale : prosperitate, înmulțirea familiei, recolte mai mari, vite mai multe, înfrângerea dușmanilor, dominație mondială. Binecuvântările acoperă treisprezece versete (28, 1-13) iar blestemele peste cincizeci (28, 15-68). Divinitatea, în numele căreia sunt rostite blestemele, era considerată capabilă de a face rău. Lucrul acesta este menționat explicit în *Iezechiel*, asupra căruia ne vom opri la momentul potrivit.

Cel ce parcurge Vechiul Testament sfârșește prin a înțelege că teama, frica, teroarea, blestemele joacă un rol atât de important încât umbresc orice alt aspect. Teroarea nu a fost inventată de Robespierre, Danton și ceilalți maeștri ai ghilotinei și gulagului, inclusiv bolșevicii sau întârziată mintal din America celor de pe urmă călăi. Teroarea a fost brevetată de Vechiul Testament. Oricine poate verifica acest lucru. Francezi sau Ruso-Khazari, revoluționaro-bolșevicii nu au făcut decât să își exercite mandatul lor biblic, cum se exprima Chaim Weissman, primul președinte al Statului sionist Israel. Lista blestemelor înșirate în capitolul 28 al *Deuteronomului* arată importanța pe care preoțimea levită o acorda acestora. Practica blestemelor a fost larg utilizată în iudaism, care a transformat-o în instituția talmudică, numită « *herem*⁶ ». Blestemele au rolul lor în edificiul iudaismului, motiv pentru care au fost brevetate de comisarii în sutană ai gândirii, preoții leviți și rabinii de mai târziu. Industria blestemelor combate neascultarea, neaplicarea la sânge a legii levite. *Dacă nu vei asculta glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile lui și toate legile lui (...) aceste blesteme vor veni peste tine* (28, 15). Aceasta este ideea ce străbate *Deuteronomul*.

Iudeul căruia i se citeau și i se citesc săptămânal blestemele, le asculta cu părul măciucă, se făcea mic, intra în piele de găină. *Casa și locuința îți va fi blestemată, proclamă Deuteronomul. Blestemați îți vor fi copiii, recoltele, vitele, până când vei fi distrus cu totul și vei pieri. Ciurma, lepra, filoxera, ulcerele, hemoroizii, mâncărimea, nebunia, foametea, canibalismul, seceta — acestea și altele încă sunt argumentele deuteronomice pentru formarea și buna îndrumare a trăirii religioase. Lista blestemelor continuă, imaginația leviților depășește talentul celor mai iscusiți și vestiți dintre căpeteniile dracilor : nevestele se vor culca cu alți bărbați, copiii vor muri în sclavie, cei ce vor rămâne lângă casa părintească vor fi devorați de chiar părinții*

⁶. De aici românii au derivat noțiunea de « *haram* » : de *haram* a fost, de *haram* s-a dus !

lor, tații și mamele se vor certa pe cadavrele despicate ale copiilor, nelăsându-i pe copiii încă în viață să guste și ei ! Blesteme de genul acesta sunt incluse în pedeapsa heremului, ce se pronunță încă în comunitățile jidovești tradiționale.

Ne putem imagina ecoul stârnit de blestemele deuteronomice în urechile iudeilor adunați la Templul din Ierusalim în acel an 621 î.e.n. Mânuită de copiii lui, țesala lui Dănilă Prepeleac, din povestea cu Dracul de pe malul iazului, când cu pustnicia vremelnică a lui Daniil-Nesihastrul, din parohia lui Creangă, este chiar joacă de copii. Morala : geniul din Humulești nu și-a putut găsi locul în cuibul de lichele, hahalere și netoți cu diplomă, purtători de sutane ce și-au făcut fond de comerț din sfânta și pravoslavnică ortodoxie. Blestemele vor fi fost argumentele teologice mai convingătoare, pe care Josias, purtătorul de cuvânt al preoțimii levite, le-a expus în fața tribului Iuda. În cadrul Legii iudaice, scopul și semnificația întregii existențe este distrugerea și aservirea celorlalte popoare. Distrugere sau nimicire de dragul jafului, al puterii ! Israeliții vor fi fost mulțumiți că au scăpat relativ ieftin, printr-o teoretică condamnare la moarte, fără consecințe practice pe atunci, pentru oamenii de rând cel puțin. Ei s-au considerat fericiți de a fi fost excluși din așa lume, excludere ce le lăsa libertatea de a se integra în concertul națiunilor, în lumea oamenilor. Adevăratul Israel s-a putut integra astfel curentului vital al omenirii. Iudeii însă au rămas pironiți și hipnotizați în mâinile leviților fanatici, comisari politico-iudeologici ce le vor ordona, secol după secol, să distrugă.

La teroarea inspirată de aceste blesteme, preoțimea levită a știut să adauge o doză de seducție. Supunându-se poruncilor divine, îndeplinind ceea ce trebuia îndeplinit, Iuda transfera blestemele în chestiune asupra inamicilor săi. Pentru aceasta, bineînțeles, inamicii Iudeilor nu trebuia să fie vinovați de ceva. Preoțimea voia să-și convingă fideliile că lucrurile pot fi aranjate astfel încât să moară nu și capra vecinului, cum se spune prin alte părți, ci numai și numai capra acestuia !

Povestea cu « capra vecinului » nu este de altfel o simplă poveste și în niciun caz o glumă. Ea ne arată locul și rolul vecinului, al străinului, al goimului, în lumina *Deuteronomului*. Pentru străin, pentru păgân, pentru goim, pentru Palestinian nu există existență legală în limitele « Legii mozaice ». Existența legală este imposibilă celor cărora nu li se recunoaște omenia. Iehova și-a ales un singur popor. Totuși, existența reală a străinilor, a goimilor și păgânilor este o realitate incontestabilă. Din diverse motive, această realitate este tolerată. Deocamdată ! Aceste motive sunt expuse în *Deuteronom* 28, 65 și 30, 7 : într-o primă fază, existența străinilor este tolerată întrucât altfel nu ar avea cine să îi primească în sânul lor pe Iudeii împrăștiați în cele patru vânturi, pentru nerespectarea « Legii » deuteronomice. Într-un al doilea timp, când Iudeii se vor pocăi și vor fi iertați, blestemele căzute inițial pe capul lor vor fi transferate pe

spinarea străinilor. Jidovii au nevoie de străini, altfel pe cine să pună, măgăreața. Străinii trebuie tolerați pentru ca seniorii-iudei să aibă unde să se refugieze la o adică, apoi să aibă pe cine descărca blestemele. Cel de al doilea verset (30, 7) motivează că blestemele de pe capul Iudeilor, vor fi transferate străinilor păgâni întrucât aceștia de pe urmă urăsc și persecută pe primii. Admițând că lucrurile ar sta așa cum motivează versetul 30, 7, nu ni se spune de ce o astfel de atitudine ar fi condamnabilă de vreme ce prezența Iudeilor printre străini nu fusese decât rezultatul blestemului punitiv al lui Iehova. De altfel, prin versetul 28, 64 Iehova își atribuie meritul și dreptul de pedepsi Iudeii cu exilul :

« *Domnul te va împrăștia printre toate neamurile, de la o margine la cealaltă a pământului... Printre popoare nu-ți vei găsi locul iar talpa picioarelor tale nu își va găsi odihna...* » (28, 64-65).

Mai mult decât oricare dintre cărțile vetero-testamentare, *Deuteronomul* folosește un dublu limbaj : pe de o parte, Dumnezeu îi pedepsește pe iudei, împrăștiindu-i printre străini, din cauza neascultării lor ; pe de altă parte, deși străinii nu sunt vinovați nici de non-respectul « Legii » de către Iudei, nici de exilul acestora, vor fi considerați persecutori ai Iudeilor. Ca atare, vor fi distruși. Ei sunt tolerați precum firul de iarbă, fără de care cățelul nu ridică lăbuța din spate ! Iudeo-Jidanii au nevoie de străin, așa cum au nevoie de găină și de cocoș pentru ritualul *kaparot*, de ispășire prin intermediul unei ofrande⁷. *Deuteronomul* lasă clar să se înțeleagă că simpla existență a străinilor este ceva precum tântării în Deltă, o persecuție teribilă pentru Iudei ! Înțelegem astfel industria de plânsete, zăcămintele de lacrimi crocodilizante de care dispune discreționar « poporul ales ». In prefața sa la *După două mii de ani*, romanul lui Mihail Sebastian alias Iosif Hechter, Nae Ionescu observa că oriunde ar fi, printre străini sau între ai lui, Jidovul nu se simte niciodată bine, nu-și găsește locul și nu încapă în propria-i piele !

Jidovii sunt incapabili să vadă lumea altfel decât din simplul, strictul lor punct de vedere, pentru care străinul este neglijabil. Așa gândesc cei pentru care nu există decât acest « așa » ! Treizeci de secole de jug levitic nu se pot șterge oricum...

Ultimul citat din *Deuteronom* (28, 64) pare să indice că secta levitică dominantă a scris cam în aceeași perioadă și despre exil și despre cum vede Dumnezeu în general poporul său « ales ». Deși meritat, chiar dictat de Dumnezeul lor, exilul jidovilor este

⁷ . Descriș inițial de Iacob Brafman în *Cartea Kahalului*, ritualul *kaparot* este reprodus de Kalixt de Wolski în *Tainele Kahalului*. In ce constă acest ritual ? In dimineața din ajunul sărbătorii de *Iom-Kipur*, jidovul înhață de ghiare un cocoș viu, îl ridică deasupra capului și înconjoară de trei ori camera, rostind rugăciunea : « *Acest cocoș va fi ucis iar eu voi trăi fericit* ». Apoi prinde cocoșul de cap și dă cu el cât poate de departe sau contra unui perete. Același ritual este executat de jidoavcă, care folosește o găină. Cf. Kalixt de Wolski, *Tainele Kahalului*, Cetatea Albă, 2005.

înțeles ca o persecuție din partea străinilor, considerați inamici ! Spiritele lovite de un astfel de narcisism extrem nu pot vedea lumea decât prin găurica prin care s-au obișnuit să se privească între ei. Pentru aceste spirite contorsionate, o catastrofă în care pier trei jidani și o mie de creștini este un atentat antisionist. Cei mai mulți dintre ei nu realizează cotele amețitoare de ipocrizie, egotism și ridicul pe care se cocoată astfel. Printre zecile de milioane de victime ale celui de al II-lea Război Mondial, numărul morților jidani nu depășește proporția de 3 la mie. Bineînțeles, acești 3 morți dintr-o mie au tot dreptul la stima posterității. Ceilalți 997 din aceeași mie au însă și ei dreptul la cel puțin tot atâta stimă din partea aceleiași posterități.

Totuși, de zeci de ani se vorbește numai de faimoșii 3 la mie, ridicăți prin culturism deuteronomic la amețitoarea altitudine a șase milioane de ficțiuni !

Pentru a reveni încă odată la Moise, după ce a copleșit sub blesteme inocenți peste inocenți, promite Iudeilor că de se vor pocăi îi așteaptă încă o binecuvântare : *Dumnezeu va veni în fruntea trupelor tale și va distruge popoarele pe care tu le vei posedă*. Apoi ochii i s-au închis în pământul Moabului, nu însă și robinetul revelațiilor divine.

Dincolo de mania posesiunii, de care Moise nu s-a putut dezbăra nici în ceasul morții, lucrul cel mai grav din *Deuteronom*, după cum am văzut, este ideea de distrugere totală, gratuită, absurdă. Distrugerea deuteronomică amenință Europa și lumea întregă de trei mii de ani. Că Iudeii au gândit și gândesc astfel este destul grav. Că s-a putut găsi însă o adunare de teologi, ce a decis că Vechiul și Noul Testament trebuie reunite între copertile unei singure cărți, fără niciun fel de diferențiere, este și mai grav. Confesiunile creștine acceptă și proclamă că Vechiul Testament se bucură de o egală autoritate divină cu Noul Testament. Această accepțiune privește întregul Vechi Testament, constituind o sursă de confuzie în sânul confesiunilor creștine, de tulburare și panică printre credincioșii ce speră să găsească adevăratul creștinism. Nu se știe dacă l-a găsit cineva până acum, deși milioane de oameni cred așa ceva. Acestora le putem aplica o vorbă de-a lui Christos : iartă-i Doamne că nu știu ce fac. Nu știu în ce cred ! Dogmele pretind din partea facultății înțelegătoare credința simultană în lucruri contrarii. Ele provin din iudaism, între altele din *Deuteronom* ! Cum se poate că același Dumnezeu, printr-una din poruncile dictate lui Moise, ordonă oamenilor să își iubească aproapele, iar prin alte propoziții, dictate tot lui Moise, cere oamenilor să distrugă fără milă pe aproapele lor ? Ce raport există între Dumnezeul întreg la cap, universal și iubitor, din revelația creștină, și divinitatea specializată în blesteme și blestemății, din *Deuteronom* ?

Dacă într-adevăr Vechiul Testament este de autoritate divină egală cu Noul Testament, Occidentul și catolicismul, ce se simt cu anumite muște pe căciulă, ar putea invoca Vechiul

Testament, pentru a justifica unele din cele mai mari crime din dosarul creștinismului. S-ar putea justifica astfel importul american de sclavi negri din Africa, holocaustul Pieilor Roșii din America de Nord, acela al incașilor, aztecilor și a altor triburi din cele două Americi. S-ar putea justifica Hiroșima, Dresda, Nagasaki, Canalul Dunărea-Marea înegră... Multe s-ar putea justifica dacă problema s-ar pune din perspectiva logicii iudeo-levite. Intellectul popoarelor europene nu admite însă subterfugiile iudeo-levite, oricâte Iordane de sfântă aghiazmă ar arunca Biserica jidovită peste ele. Așa stând lucrurile, creștinii sunt îndreptățiți să acuze de iresponsabilitate și trădare orice față bisericească, orice preot, orice ierarh. Fiecărui preot îi vine rândul să citească unele din bazaconiile și absurditățile trecute în revistă. Care preot sau ierarh creștin a cerut vreodată eliminarea din *Deuteronom* a pasajelor ce îndeamnă omul să își masacreze aproapele? Nu există ierarh, preot sau predicator creștin ireproșabil din acest punct de vedere. Acest lucru este grav, căci preotul ce nu este ireproșabil este descalificat pentru preoție. Decizia teologică iresponsabilă ce a pus Vechiul Testament pe picior de egalitate cu Noul Testament a aruncat creștinismul la nivelul aceluia an 612 î.e.n., când Iudeilor nu le venea să-și creadă urechilor prăpăstiile rostite de către purtătorul de cuvânt al sectei iudeo-levite ce a deturnat de la rosturile lor vechile revelații israelite mai întâi, apoi întregul creștinism.

Greu de găsit un alt exemplu de document scris, cu consecințe atât de grave pentru istoria omenirii. Simplificând și rotunjind anumite asperități, unii cred că întreaga istorie a Europei creștine, într-o bună măsură a lumii întregi, istoria mai ales a celui de al XX-lea secol nu a fost altceva decât o continuă luptă între Legea iudeo-levită sau mozaică și Noul Testament, între mesajul de iubire al acestuia de pe urmă și răcnetele de ură ce au compromis VT.

Deuteronomul marchează apariția fariseo-talmudo-iudaismului. Acesta însă s-ar fi născut mort și nu am mai fi auzit de el dacă totul ar fi depins numai de preoțimea levită și de tribul Iuda, prizonierul ei. Nici leviții, nici Iudeii nu erau numeroși. Nici un popor de o sută de ori mai numeros și mai puternic nu ar fi putut impune omenirii, prin propria sa forță, o doctrină atât de barbară. Nu exista decât un singur mijloc de a face ca Legea mozaică să supraviețuiască, să devină din ce în ce mai puternică și să perturbe din ce în ce mai mult viața și liniștea celorlalte popoare. Acest mijloc trece prin « străin », prin goimul disprețuit. Era nevoie de străin, ba chiar de mai mulți din acei străini pe care *Deuteronomul* nu încetează să îi blesteme și să-i distrugă unul după altul.

Când Josias citea urechilor iudaice incredule *Deuteronomul* sau faimoasa Lege a II-a a iudaismului, acest străin puternic era pe cale să se prezinte, să încline fragila balanță istorică în sensul cel mai barbar cu putință. Astfel de străini puternici se vor găsi de-a lungul secolelor, până în zilele noastre. Gigantica

neverosimilitate de atâtea ori repetată, prin care iudaismul scoate castanele din foc cu mâna străinului, trebuie examinată din perspectiva incontestabilă a ceea ce s-a petrecut efectiv pe fiecare pagină de istorie, în cadrul fiecărui popor ce și-a pus mintea, brațul și armele spre a trage jarul pe plăcinta iudaică. De nenumărate ori, conducătorii străinilor, a căror ruină o pregătea iudeo-levitismul, și-au tăiat singuri creanga de sub ei înșiși. Vom identifica mai încolo pe unii din acești regi, împărați, comandanți de oști, președinți sau atot-puternici miniștri ce au îmbrățișat contra naturii, contra propriilor lor interese, doctrina levitică distrugătoare. Complet străini iudaismului, acești lideri ai străinilor s-au supus voinței sectei levito-iudaice dominante, ajutând-o, contra propriilor lor popoare, să își pună în practică ambițiile de cucerire a întregii lumi.

La douăzeci și cinci de ani după lectura publică a *Deuteronomului* în Templul din Ierusalim, regatul iudaic este cucerit de către babilonieni. Lucrurile s-ar fi putut opri la această cucerire, dosarul iudaic neînsemnând mare lucru în afacerile vremii. S-ar fi putut foarte bine ca Iuda să dispară cum au dispărut alte regate și popoare. Odată cu Iuda ar fi dispărut în ploaia vremii preoțimea levită, *Deuteronomul*, întreaga Lege mozaică. Lucrurile s-au petrecut însă altfel. Victoria babiloniană a deschis un dosar cu imense consecințe pentru întreaga lume. În loc să se estompeze și să piară, Legea mozaică a devenit și mai puternică la Babilon, unde, pentru prima dată, un rege puternic a luat-o sub protecția sa. În acest context a fost elaborată și aplicată pentru prima oară doctrina Statului-în-Stat, a Națiunii-în-Națiune, ce se va perfecționa ulterior, secol după secol și popor după popor, Stat după Stat. Babilon a fost teatrul primului experiment istoric de uzurpare a puterii unui Stat de către o minoritate neînsemnată numeric, dar bine organizată și bine condusă. Multe din suferințele și tragediile ulterioare ale popoarelor au fost puse la cale atunci, în Babilon.

Cu privire la Iudei, la Jidanii sau Jidovii de mai târziu, destinul lor a fost dintre cele mai triste. Experții distrugerii nu puteau rata propria lor distrugere. Sortiți să usuce tot ce ating, nu puteau să nu se usuce și pe ei înșiși. Au distrus însă, au uscat și au ars nenumărate regate, imperii, popoare peste popoare. Unul din participanții la recenta reuniune Bilderberg de la Atena ar fi declarat cu mândrie: Noi, jidanii, distrugători consacrați de istorie, rămânem distrugători în continuare. Nimic nu va rămâne în picioare din ceea ce creștinii sau celelalte popoare au edificat vreodată. Misiunea noastră este să distrugem totul. Ne vom îndeplini misiunea !

IV. CĂMAȘA DE FORȚĂ

Prin consecințele ei, așa numita robie babiloniană s-a dovedit extrem de importantă pentru tribul Iuda și pentru întregul Occident creștin de mai târziu.

Perioada babiloniană nu a fost o robie adevărată, ca robia negrilor africani în America, de exemplu. De-a lungul celor 58 de ani de sejur babilonian, casta preoțească levită a definitivat primele cinci cărți ale Vechiului Testament, așa numita Lege mozaică sau Thora. *Deuteronomului* deja terminat, i-au fost adăugate celelalte patru cărți (*Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri*), leviții elaborând o doctrină rasisto-religioasă, concepută astfel încât să se integreze, să completeze și să prelungească Legea, în sensul ei strict, limitat la primele cinci cărți ale Vechiului Testament. Redactarea Vechiului Testament s-a făcut în astfel de condiții încât, pe de o parte, s-au adăugat alte cărți la nucleul primelor cinci, pe de altă parte, fiecare dintre acestea cinci și următoarele au fost permanent rescrise, în lumina ultimei cărți adăugate la șirul celor anterioare. Lucrurile se petreceau ca în cadrul istoriografiei oficiale comuniste : toate cărțile de istorie, întreaga istorie a uneia sau a mai multor țări, a unui partid comunist, a întregii, chipurile, mișcări comuniste și muncitorești internaționale se rescriau în lumina ultimelor indicații, a ultimei cuvântări, a hagiografiei țesute în jurul unui lider sau altul. Rescrierea permanentă a « istoriei » sub Stalin, Hrușciiov, Brejnev, Ceaușescu sau alt lider comunist, necesita o armată de scribi ce lucrau din greu, fără perspectiva de a ajunge vreodată în șomaj. Instituită încă de pe vremea regilor David și Solomon, o astfel de bandă de scribi și-a continuat activitatea pe timpul exilului babilonian. Încă de pe atunci și peste tot, Iudeii trăiau în cadrul unor comunități, adevărate state în cadrul altor state, națiuni în cadrul altor națiuni. Din acest punct de vedere, nu s-a schimbat aproape nimic până în ziua de astăzi.

Definitivată la Babilon, doctrina rasisto-religioasă (DRR) era de așa natură încât aplicarea ei ca lege în cadrul vieții publice sau private să separe total pe iudei de celelalte popoare. Ea se baza pe și consta în menținerea Iudeilor într-o stare de izolare față de celelalte popoare, cu care anumite contacte nu puteau fi evitate. Necesitatea aplicării DRR a dat naștere ghetoului iudeo-jidovesc, ce va dura până în zilele noastre. Prin seducție, prin corupție și pe alte căi, casta conducătoare iudeo-levită a exercitat o autoritate evidentă la Babilon, prăbușirea ulterioară a acestui regat putând fi atribuită, între alte cauze, acestei coloane a cincea iudaice. Rolul jucat de coloana a cincea iudaică în prăbușirea Babilonului s-ar putea să nu fi fost decisiv din punct de vedere militar. Această versiune a fost transmisă istoriei și acceptată de istorici. Cu timpul, celelalte popoare au ajuns să vadă în Iudei o teribilă și irezistibilă forță de distrugere.

Ceea ce s-a petrecut la Babilon nu a fost o robie în lanțuri, iar miraculoasa revenire în Canaan nu este un miracolul pe care scrierile levite, adăugate Vechiului Testament, l-au pus în seama lui Dumnezeu. Ducerea masivă în robie, de la Ierusalim la Babilon, ar fi fost imposibilă din punct de vedere tehnic : majoritatea Iudeilor trăiau deja în diversele centre importante ale lumii de atunci, în jurul bazinului mediteranean. O parte dintre ei trăiau la est de Canaan, inclusiv la Babilon, unde exercitau un profitabil comerț. Unde se face comerț, acolo găsim invariabil Iudeul, ulterior Jidovul. Nu are rost să îl căutăm la coarnele plugului, coada vacii, în pădure sau în fundul pământului. Situația trebuie să fi fost asemănătoare cu cea care s-a prelungit până către cel de al II-lea Război Mondial. La Ierusalim exista un nucleu de comisari zeloși ai cultului Templului și un număr mai mic sau mai mare de băgători de seamă. Numai o neînsemnată parte dintre Iudeii vremii a luat drumul exilului babilonian. Se apreciază că numărul acestora a fost de câteva zeci de mii de persoane, cele mai multe plecate de bună voie.

Iudeii nu au fost singurii străini în Babilonul vremii. În capitalele marilor imperii găsim invariabil reprezentanți ai diverselor neamuri și popoare, cazul Parsilor, popor din India, exilat la Babilon, cam în aceeași perioadă cu iudeii. Parsii au supraviețuit și ei destrămării statului și pierderii țării lor strămoșești, continuându-și viața de comunitate religioasă aparte. Istoria oferă multe exemple de supraviețuire, departe de locul lor de origine, a unor grupuri etnico-rasiale sau religioase. Există sate de daco-români în Siberia, Slovacia, Grecia, Macedonia, milioane de musulmani din toate colțurile pământului își întorc zilnic privirile către Meca, pentru rugăciunea obligatorie.

În cazul Iudeilor, țara de origine și orașul sfânt se confundau. Religia lor insuficient elaborată avea nevoie de un retur triumfal, de restabilirea slujbelor la Templu, mai ales că această religie era concomitent legea vieții lor publice și private de toate zilele. Interesele unui trib relativ neînsemnat, ce ambiționa la o poziție hegemonică față de celelalte popoare și de întregul pământ, se conjugau perfect cu actele și gesturile de credință. Pentru Iudei, tribul, statul, sinagoga erau cam același lucru. Alte religii din acea vreme au dispărut cu totul ori sau fosilizat. Iudaismul însă a supraviețuit și a tulburat enorm viața celorlalte popoare, până astăzi.

Exilul babilonian a constituit o excelentă ocazie pentru casta conducătoare levită de a pune la punct teoria și practica Statului în Stat, a deplinei vieți și activități social-politice, economice, religioase într-un mediu total străin. Comportamentul binevoitor și cavaleresc al cuceritorilor babilonieni este exact opusul celui ordonat de către *Deuteronom* citit și prezentat iudeilor înaintea înfrângerii lor de către babilonieni. Potrivit învățăturii deuteronomice, în locul Babilonienilor, Iudeii nu ar fi trebuit să lase în viață nimic ce respiră. Babilonienii le-au lăsat însă

profitul deplin al libertății de rezidență, de cult, de activitate economică și gestiune comunitară. Casta conducătoare levită a acționat de așa natură încât și-a asumat ea însăși rolul de temnicer peste Iudei. Babilonienilor nu le-a trecut prin cap așa ceva. Ghetoul devine astfel o închisoare sui-generis, al cărui temnicer, judecător și polițai este rabinul. Insistențele castei preoțești și plocoanele de rigoare i-au făcut pe Babilonieni să închidă ochii în fața ghetozării levite a Iudeilor. De altfel, lucru verificat mai târziu și în alte părți, ghetoul prezenta avantaje polițienești și administrative pentru Babilonieni, ca și pentru orice alt stat gazdă. Leviții se însărcinau cu strângerea și plata impozitului indispensabil oricărei fiscalități. Pentru leviți, viața de ghetou prezenta avantajul că propriile lor abuzuri, teroare polițienească și măsuri vexatorii erau puse automat pe seama « asupritorului » babilonian. Așa s-au petrecut lucrurile peste tot : în Spania, Portugalia, Franța, Rusia, Anglia, inclusiv România sau Germania nazistă. Păianjenul nu poate fi înțeles fără pânda lui, nici sălbăticiunea fără vizuină, nici Iudeo-Jidanul fără ghetoul prin care Israeliții și Evreii nu au trecut. Ghetoul a permis leviților introducerea unei interesante restricții privind vânzarea imobilelor și a terenurilor. Potrivit acestei restricții, Iudeul nu-și putea niciodată vinde terenul sau casa unui non-iudeu, dacă unul din vecinii săi era Iudeu ! Ce înseamnă această reglementare ? Ajuns într-o țară oarecare, Iudeo-Jidanul are scrisoare de recomandare de la kahalul vechiului domiciliu către kahalul unde urmează să se instaleze. Kahalul de sosire îi va fixa domiciliul și chiar ocupația. La plecare îi va întocmi altă scrisoare, către alt kahal, și așa mai departe, reglementare talmudică, născută la Babilon, în vigoare și astăzi.

Thora sau *Legea mozaică* a fost definitivată cam în același timp cu doctrina ghetoului. Definitivarea ei trebuie însă înțeleasă într-un mod foarte special. Vreme de secole, generații de scribi au copiat și recopiat anumite texte, conform indicațiilor superioare de partid levitic. Fiecare rescriere adăuga, elimina, schimba ceva. Oricât ar fi fost ea de definitivată, *Thora* avea o geometrie variabilă. Pe lângă asta, exista însă și o *Thora* secretă ! *Talmudul* nu este decât o continuare a acesteia, bucurându-se de o autoritate mai mare și având el însuși propria lui geometrie variabilă. De la o vreme, terminată sau neterminată, *Thora* nu mai contează în fața *Talmudului* decât ca element decorativ, sâmbăta la sinagogă, când se citește un sul din *Thora*. Alt element care făcea imposibilă definitivarea ei era dreptul divin al preoților leviți și al rabinilor de a interpreta. În principiu definitivată la Babilon, *Legea mozaică* a fost însă permanent modificată ulterior, adesea pentru înlăturarea vreunei lacune ce ar fi permis străinilor de a se bucura de vreun drept rezervat exclusiv « aproapelui » compatriot și coreligionar. S-a ajuns unde era inevitabil să se ajungă. Cel ce răsfoiește *Legea mozaică* constată că disprețul și ura față de străin alternează cu prescripțiuni normale, de o cu totul altă natură. Față cu această

situație, ce trebuie să creadă omul de bună credință ? Răspunsul este următorul : să caute *Thora* secretă. Nu o va găsi. Va găsi însă *Talmudul*.

Definitivată sau nu, *Thora* constituie o cămașă de forță perfectibilă, niciodată terminată, separând de restul lumii pe cel ce acceptă *Legea mozaică*. Ea nu permite nicio diferență între *Legea lui Iehova* și legile societății, între legea religioasă și cea civilă. Din punct de vedere teologic și juridic, legea statului sau poporului în mijlocul căruia trăiește Iudeo-Jidanul este legea străinului. Pentru Iudeo-Jidan, legea poporului în mijlocul căruia trăiește nici măcar nu există. Orice încercare de a-l face să accepte legile statului gazdă va fi considerată persecuție, antisemitism. Din punctul lor de vedere, au perfectă dreptate : *Legea lui Iehova* sau *Legea mozaică* este singura pe care ei o recunosc. A trăi însă exclusiv după această lege este imposibil. Pentru asta, le-ar trebui o lume unde să fie numai ei între ei. De altfel, așa înțeleg ei lumea. Celorlalte popoare li se refuză calitatea de oameni. Ele sunt tolerate întrucât, după cum am văzut, Iudeo-Jidanii au nevoie de ele. Potrivit Legii mozaice însă, când leviții le vor transmite ordinul lui Iehova, va intra în acțiune mecanismul distrugerii, veșnic sub presiune, ce planează peste popoare precum sabia lui Damocles.

Leviții pretindeau că *Thora* reglementează orice act și gest de viață cotidiană, inclusiv cele mai neînsemnate sau mai triviale cu putință. Obiecției că Moise nu a putut primi de la Iehova instrucțiuni cu privire la tot ce poate face omul, îi era opusă dogma că leviții, pe lângă puterea de transmitere din generație în generație a revelației, aveau și puterea divină a reinterpretării acesteia. Astfel de obiecții erau însă rarisime, întrucât *Legea* prevedea pedeapsa cu moartea pentru sceptici. Profeții Israelului au plătit adesea cu viața dragostea lor pentru adevăr. Vechiul Testament nu revelează vreun adevăr sau altul ci o întregă legislație, lucru remarcat încă din antichitate. Conceptul de « păcat » nu este prezent în *Thora* sau *Lege*. *Legea* nu vorbește de păcate, ci de crime, delict, infracțiuni în raport cu Iehova. Leviții judecau și condamnau în numele acestuia, adevărind principiul că până la Dumnezeu te mănâncă sfinții. Păcatul ca transgresiune morală este uneori aproape recomandat de *Legea mozaică*, ce prevede apoi răscumpărarea : păcatele mai mici se răscumpără cu un porumbel sau un ou, cele mai mari cu un bou. Ce ar face preoțimea dacă nimeni nu ar păcătui, pentru a veni la sinagogă, cu un animal de sacrificat ?

Cu excepția unor pasaje ale profetilor israeliți, ceea ce a supraviețuit în *Thora* revăzută la Babilon se găsește în *Geneza* și în *Exod*. Vechile contribuții israelite se recunosc ușor. Ele sunt totdeauna normale, pline de îngăduință, de înțelegere. După cum am spus însă, ele sunt invariabil neutralizate sau infirmate de pasaje posterioare iudeo-levite, pline de fanatism și intoleranță.

Nu s-a găsit încă un răspuns satisfăcător la întrebarea și enigma prezentei în *Thora* a pasajelor despre Dumnezeu iubitor

al tuturor oamenilor. De vreme ce acestea sunt fără excepție invalidate de alte pasaje introduse sau intercalate de leviți, cum se face că aceștia nu le-au suprimat, pur și simplu? Aveau puterea să o facă. De ce nu au făcut-o? Răspunsul că tradiția unui Dumnezeu iubitor și milostiv era prea răspândită printre triburi, pentru a fi pur și simplu eliminată, nu ni se pare convingător. Tradiția acestui Dumnezeu iubitor este infirmată și insultată de fanatismul și terorismul levitic dominant. Față cu interpolările levite, păstrarea tradiției Dumnezeului iubitor împiedică fideli să înțeleagă pe ce lume trăiesc, ce au de făcut într-o situație sau alta. Răspunsul trebuie căutat, pe de o parte, printre multiplele motive pe care le aveau leviții de a semăna confuzia, de a zăpăcii oamenii, de a-i prosti și dirija. Pe de altă parte, leviții nu puteau schimba natura și constituția spirituală a omului. Cu sau fără *Thora*, cu sau fără religiile bune sau rele, fiecare om ajunge mai devreme sau mai târziu la o anumită înțelegere a Binelui și a Răului. Dumnezeul bun și iubitor al israeliților nu putea fi eliminat cu totul. El putea fi însă minimalizat, ceea ce s-a și făcut. Minimalizarea lui Dumnezeu și a adevărului a continuat și în creștinism, Sinodului V ecumenic (Constantinople), fiind un bun exemplu în acest sens. Minimalizarea în cadrul acestui sinod a constat în despărțirea de și condamnarea unei direcții de gândire prezentă în creștinismul primelor cinci secole, legată mai ales de numele lui Origen. Nu ne ocupăm însă de creștinism. Anumiți microbi, dispoziții metastazice și stări morbide iudaice s-au manifestat și se manifestă încă în cadrul creștinismului. Până la proba contrară, ce întârzie, putem spune că cele două religii formează de fapt una singură, iudeo-creștinismul. Așa vor spune probabil descendenții noștri. Așchiile nu cad departe de buturuga bătrână.

Deși *Geneza* și *Exodul* au fost scrise după *Deuteronom*, tribalismul fanatic și intoleranța ideologică sunt destul de slab reprezentate în aceste prime două cărți veterotestamentare. În *Deuteronom* însă, în *Levitic* și în *Numeri*, exclusivismul și intoleranța ating culmi de barbarie și sălbăticie, pe care nimeni în istorie nu le-a egalat. Anumite afirmații anunță încă din *Geneza* intoleranța și rasismul de mai târziu « *Voi face din tine un mare popor, te voi binecuvânta și numele tău va fi mare ; voi binecuvânta pe cei ce te binecuvântează și voi blestema pe cei ce te blestemă ; toate familiile pământului vor fi binecuvântate prin tine ; voi da pământul descendenților tăi, etc* ». *Exodul* continuă pe aceeași lungime de undă : « *Dacă vei face cu adevărat ceea ce îți cer, voi fi un inamic pentru inamicii tăi, pe care îi voi extermina* ». Aceste pasaje nu pot fi decât interpolări levitice, destinate să pregătească terenul în vederea intoleranței și terorismului religios din *Deuteronom*.

În *Exod* remarcăm o premieră de oarecare importanță : alianța dintre Dumnezeu și Iudei este consfințită prin sânge, element ce va deveni o permanență de-a lungul întregii istorii iudeo-jidovești.. Încă de la prima sa întâlnire cu Dumnezeu, Moise

învață manipularea apelor și a sângelui : « să iei apă din râu și să o torni pe pământ. Apa pe care o vei lua din râu se va preface în sânge pe pământ » (*Exod*, 4, 9). Ceva mai târziu, lovind apele râului cu toiagul, acestea se prefac în sânge : « Ia-ți toiagul și întinde mâna peste apele Egiptenilor, peste râurile lor, peste pâraiele și iazurile lor, peste toate bălțile. Ele se vor preface în sânge; va fi sânge în toată țara Egiptului, atât în vasele de lemn cât și în cele de piatră » (7, 19). Cu ocazia paștelui se va lua un berbec sau un țap de un an, care va fi înjunghiat în ziua a paisprezecea a lunii Nissan. Cu sângele acestor berbeci sau țapi se ung « amândoi stâlpii ușii și pragul de sus al caselor... » (12, 7). Obsesia sângelui vărsat, manipularea de către Moise și urmașii lui a *sângelui alianței cu Dumnezeu*, stropirea oamenilor cu sânge, ungerea cu sânge a lobului urechii drepte și a degetelor mari de la mâna și piciorul drept a anumitor persoane dă de gândit... Ce înseamnă această baie de sânge. Să fie vorba numai de sânge de țapi, berbeci, viței, porumbei și alte umblătoare sau zburătoare ? O serie întreagă de surse, evenimente și autori, de la anumite pasaje biblice foarte semnificative până la profesorul Ariel Toaff și rabinul Nuhăm de Piatra Neamț, răspopit și călugărit, arată că este vorba și de sânge omenesc, mai ales de sânge omenesc în zilele noastre.

Scribii levitici pretind că maniera de consacrare a unui preot este expusă în toate amănunțele ei de către Iehova în persoană (*Exod*, 29, 1-37) : candidatul la preoție își procură mai întâi un bou și doi berbeci, animale în stare excelentă, fără vreo imperfecțiune, ce vor fi înjunghiate *în fața lui Dumnezeu*. Apoi, pe altar, se arde un berbec și măruntaiele bouului. Sângele celui de al doilea berbec se pune pe lobul urechii drepte a lui Aaron, și pe lobii urechilor drepte ale fiilor săi, pe degetul mare de la mâna dreaptă și pe degetul mare de la piciorul drept. Cu ce rămâne se stropește altarul în cerc. Sunt stropite apoi veșmintele lui Aaron, fii lui și veșmintele acestora. Descrierea este cât se poate de clară. Spectacolul merită ecranizarea. Preotul ce stropește totul cu sânge de vițel sau de berbec, mai este oare preot ? Cum se explică patologica insistență pe stropitul cu sânge ? S-a răspuns că este vorba de nevoia tulburătoare a sectei levite de a înfricoșa oamenii prin teroare, teroarea sângelui. Este adevărat, vederea sângelui nu-i tocmai plăcută. Pe unii însă, sângele îi fascinează. Nu cumva, pentru aceștia, sângele are o semnificație specială ? Poporul care vreme de secole și-a sacrificat primii născuți în cadrul unor teribile crime rituale vede altfel sângele decât măicuțele ignorante de la Văratec sau Voroneț. Insistența patologică pe sângele stropit într-un sfânt delir levitic se confundă cu un ritual satanic. De-a lungul timpului, procese de răsunet și lucrări importante au fost consacrate acestui subiect. În zilele noastre, profesorului Ariel Toaff, fiu al Marelui Rabin de Roma, publică o carte de mare scandal în Italia (Roma, noiembrie 2007) intitulată "Paștele sângelui", *Pasque di sangue*. Cartea este consacrată crimelor sau

sacrificiilor rituale jidovești, rolului sângelui de creștin în cadrul riturilor sinagogei moderne.

Obligativitatea sacrificării primilor născuți de către preoți, fanatici ai cuțitului nu tocmai întregi la minte, este explicată astfel în *Exod* (13, 1-2) : « *Domnul a vorbit lui Moise și a zis : Pune-mi deoparte ca sfânt pe orice întâi născut dintre copii lui Israel. (...) Să-mi dai pe întâiul născut din fii tăi (...) să rămână șapte zile cu mamă-sa iar în ziua a opta să mi-l aduci* (22, 29-30), *orice întâi născut este al meu, chiar orice întâi născut de parte bărbătească din turmele de vaci sau de oi* » (34, 19). După *Miheea*, practica uciderii rituale a primilor născuți dintre copiii oricărei familii, ca și ai animalelor, a durat vreme îndelungată. Impactul social al acestei practici nu a dispărut nici măcar după ce preoțimea setoasă de sânge a găsit un subterfugiu ingenios pentru a renunța la crimele rituale, cel puțin în mod aparent, fără să piardă nimic din prerogativele ei. Acest subterfugiu va fi financiar, după cum vom vedea. El este deja anunțat în *Exod* : « *Să răscumperi cu un miel pe întâiul născut al măgăriței, iar dacă nu-l răscumperi să-i frângi gâtul. Să răscumperi pe orice întâi născut al fiilor tăi, să nu te înfățișezi cu mâinile goale înaintea mea* » (*Exod*, 34, 19-20). În *Judecători* (11, 30-40), Iefta sacrifică pe fiica sa iubită, în urma jurământului făcut lui Iehova, în contul victoriei contra Amoniților : « *când mă voi întoarce biruitor de la Amoniți, oricine va ieși din porțile casei mele în întâmpinarea mea, îl voi afierosi Domnului și-l voi aduce ardere de tot* » (11, 31). Ajuns la Mițpa, prima persoană ce-l întâmpină, din propria-i casă, este fata lui : « *Când a văzut-o, și-a sfâșiat hainele și a zis : ah fiica mea ! Tu m-ai răpus, ești dintre cei ce-mi tulbură biruința* » (11, 35). Iefta își lăsa fata să își plângă fecioria vreme de două luni, apoi o jertfi Domnului, după cum se jurase : « *După trecerea celor două luni, ea s-a întors la tatăl său și acesta a făcut cu ea cum făgăduise* » (11, 39). În Cartea a IV-a a Regilor, Iosia sacrifică pe toți preoții templelor din cetățile Samariei, precum și pe cei ce mențineau contactul cu sufletele celor morți : « *Și a junghiat pe jertfelnice pe toți preoții înălțimilor care erau acolo; a ars oase omeneste pe jertfelnice și apoi s-a întors la Ierusalim* » (4 Regi, 23, 20). « *A mai nimicit regele Iosia pe cei ce se îndeletniceau cu chemarea morților, pe vrăjitori...* » (4, Regi 23, 24). Din *Levitic* reiese clar că la Iudei cultul prevedea nu numai jertfe animale ci și umane : « *Orice om afierosit cu jurământ nu se răscumpără, ci trebuie să se dea morții* » (*Levitic*, 27, 29). « *Veți mânca din carnea fiilor voștri și din carnea fiicelor voastre* » (*Levitic*, 26, 29). Perspectiva canibalismului nu este excepțională, ea apare în multe alte locuri, de exemplu în *Deuteronomul* 28, 53 : « *Vei mânca rodul pântecelui tău, carnea fiilor și fiicelor tale...* », sau în *Plângerile lui Ieremia* (2, 20) : « *Vezi, o, Doamne, și privește cui i-ai mai făcut aceasta ! Să mănânce femeile rodul pântecelui lor, copiii pe care îi poartă în brațe ? Să fie uciși în templu, Doamne, preotul și profetul ?* ». Tot din

Plângerile lui Ieremia aflăm că « Femeile, deși miloase, au fiert cu mâinile lor copiii și i-au mâncat... » (*Plângeri*, 4, 10). De altfel, după cum am mai văzut, problema sacrificiilor sau crimelor rituale este un motiv permanent la Ieremia : « Și au zidit locurile înalte de la Tofet, în valea fiilor lui Hinom, ca să-și ardă fii și fiicele în foc, ceea ce eu nu le-am poruncit și ceea ce mie nu mi-a trecut prin minte », sau « ... *Au umplut locul acesta de sângele nevinovaților și au făcut înălțimi pentru Baal, ca să ardă pe fii lor cu foc. Ei aduc ardere de tot pentru Baal, ceea ce Eu nu le-am poruncit, nici le-am grăit și ceea ce nici prin minte nu mi-a trecut* ». Adresându-se căpeteniilor casei lui Iacov și judecătorilor casei lui Israel, Miheia le reamintește datoria de a cunoaște dreptatea : « *Ei urăsc binele și iubesc răul, jupoaie pielea de pe oameni și carnea de pe oasele lor. Și după ce vor fi mâncat carnea poporului meu, vor fi jupuit pielea și oasele lor, le vor fi sfărâmat și prefăcut în bucăți ca și carnea în oală, ca trupul lor în căldare* » (*Miheia*, 3, 2-3)⁸.

Se admite că de-a lungul Evului Mediu, până în plină epocă modernă, comunitățile jidovești erau mult mai atașate tradiției iudaice, mai ortodoxe, mai fanatice sau habotnice. Să nu ne jenăm a pronunța astfel de cuvinte. Fanatismul și habotnicia religioasă se întâlnesc deopotrivă la creștini și musulmani. Iudaismul este singura veche religie asiatică în care intoleranța și fanatismul continuă să fie dominante. Islamul pedepsește și el cu moartea apostazia, dar nu are o instituție a blestemului comparabilă cu cea a iudaismului, nici o doctrină a intoleranței deuteronomice, fără să mai vorbim de *Talmud*. Pagini sângeroase, masacre teribile au existat în trecutul islamului ca și în cel al creștinismului. Niciodată însă aceste religii nu au avut o doctrină sacrificială rituală, o doctrină a omuciderii pe altar, a crimei rituale. Iudaismul a practicat și practică încă sacrificii rituale omenești, semiclandestine, fără fastul și pompa de altă dată. Profesorul Ariel Toaff o dovedește în *Pasque di sangue*, ultima carte importantă pe această temă, nu însă și prima⁹. Ea arată că sacrificiile sau crimele rituale nu au încetat

⁸. Jertfele, sacrificiile omenești, crimele rituale constituie aspectul cel mai controversat al iudaismului. Comentând sacrificiul ritual al fiicei lui Iefta, *Dicționarul Biblic* (3 vol., 1995-1998, tr. din franceză, ed. originală Emmaüs, Elveția, 1992) o scaldă pe uscat : « *Probabil că fata nu a fost adusă ca ardere de tot, căci Legea lui Moise interzicea categoric asemenea jertfe* ». Iudaismul oficial nu recunoaște sacrificiile rituale omenești, pe care le confirmă însă numeroase mărturii, cărți, studii, anchete de poliție, procese din diverse țări și epoci. Cartea *Pasque di sangue*, a Jidanului Ariel Toaff, confirmă și actualizează această chestiune. Ea a stârnit un enorm scandal în 2007. Expresii ca « *accusa di sangue* » în italiană, « *blood libel* » în engleză, « *ritualmord* » în germană, « *crime rituel* » în franceză, « *crimă rituală* » în română nu au apărut din senin. Sacrificiile sau crimele rituale sunt de o vârstă cu iudaismul. Acesta pretinde cu totul altceva : poliția ar fi obținut mărturisiri prin tortură, condamnările cunoscute ar fi injuste, Jidovii sunt singura comunitate din lume fără pedofili nici criminali, curată ca lacrima fecioarei.

⁹. Lista exhaustivă a autorilor și lucrărilor în chestiune este greu de stabilit. Ar fi necesar un întreg studiu pe această problemă. În secolul al XVII-lea,

niciodată. La 1885, Federația Rabinilor non-ortodocși din America dădea publicității, la Pittsburgh, o *Declarație oficială* în care, printre altele, se spunea: «Nu sperăm un retur în Palestina, nici un cult sacrificial sub conducerea fiilor lui Aaron, nici reactualizarea vreuneia din legile Statului jidănesc» de altă dată. Importanța acestei *Declarații oficiale* constă în faptul că Rabinii non-ortodocși au simțit nevoia de a o face publică. Deși în mod indirect, ea arată că Federația Rivală, a rabinilor ortodocși, practica la acea dată cultul sacrificial, cu alte cuvinte crimele rituale. Situația pare să se fi înrăutățit pe Noul Continent, unde *Reform Rabbis of America* a pierdut între timp mult din influența ei de acum un secol. Fără să intrăm în miezul acestei spinoase probleme, ce va face obiectul unui capitol aparte, constatăm creșterea vertiginoasă a numărului de crime și criminali specializați în colectarea de diverse organe omenești, între altele în primul rând de sânge omenesc. Să punem sub lupa observației inclusiv medicina actuală, practica gratuită, barbară și eronată din punct de vedere științific, a transfuziilor sanguine, de exemplu! Se cunosc de peste un secol virtuțile curative și preventive ale «plasmei Quinton¹⁰», utilizată pe scară largă între 1890 și 1957-58, ce se administra prin transfuzii. Se făceau și transfuzii cu sânge. Transfuziile cu plasma Quinton au dat însă rezultate incomparabil mai bune. Totul până după 1960 când au dispărut, în mod misterios, ultimele clinici specializate, din Europa ca și din America. Transfuziile Quinton au dispărut întrucât trebuia neapărat menținută instituția transfuziilor sanguine și mafia din spatele acestora. În spatele transfuziilor sanguine, la care s-ar putea renunța total și cu folos, se ascund și alte interese în afara celor medicale și financiare. Între aceste interese, de nemărturisit, se ascunde probabil și nevoia de sânge omenesc, pentru anumite ritualuri magice, executate într-un anumit cadru, inclusiv la sinagogă¹¹.

bollandiștii francezi (urmașii lui Jean Bollandus) au schițat un astfel de gest. În secolele XIX și XX, lucrări importante sunt consacrate pretutindeni sacrificiilor și crimelor rituale jidovești (Franța, Rusia, Germania, Italia, Austro-Ungaria, România (1803), etc). Lucrarea lui Ariel Toaff (Roma 2007) este probabil ultima la această oră.

¹⁰. Foarte cunoscut în urmă cu un secol, numele lui René Quinton (1867-1925) a dispărut din enciclopediile editate după 1960. Plasma Quinton era un amestec izotonizat de apă de mare și apă plată de izvor, colectate în anumite condiții. După experiențe pe animale, în ultima decadă a secolului al XIX-lea, s-a trecut la experimentarea pe om apoi la generalizarea noii forme de tratament, în unități specializate. În mai 1958, la Paris, s-au sărbătorit 50 de ani de la înființarea primului dispensar Quinton, manifestare la care au participat somități medicale din diverse țări. Ministrul francez al Sănătății (René Pleven) nu a participat personal. Directorul Sănătății publice, doctorul Aujaleu a citit însă, din partea acestuia, un lung și elogios discurs. Alte informații pot fi găsite în cartea *Le Secret de nos origines révéle par René Quinton*, de André Mahet. Cartea este încă disponibilă la editura pariziană Le Courrier du Livre.

¹¹. Cf. Neophyte (și colaboratorii) *Le sang chrétien dans les rites de la synagogue moderne*, Paris, SERP-Librairie Roumaine Antitotalitaire, 2005.

Numărul impresionant de referințe consacrate sacrificiilor și ritualurilor sângeroase este o indicație că *Legea mozaică, Thora sau Pentateucul* creștin nu poate fi decât opera leviților. Paternitatea levită indiscutabilă este confirmată de o bună jumătate din *Thora*, consacrată instrucțiunilor amănunțite privind construcția și amenajarea altarului și mobilierului sacerdotal, concepției veșmintelor leviților, a mitrei, diverselor centuri, lăntișoarelor de aur și pietre scumpe cu care preotul, botezat în sânge, trebuie să se îmbrace. Nu mai vorbim de instrucțiunile pedante privind numărul și felul animalelor sacrificate pentru fiecare nerespectare a legii, ce se face cu sângele rezultat din sacrificii, plata taxelor către sinagogă, diversele avantaje materiale și privilegiile ale rabinilor. Cine poate să creadă că Dumnezeu acordă atâta importanță sângelui animalelor și veșmintelor sofisticate ale rabinilor? Profeții Israelului tunau și fulgerau contra acestor aspecte care făceau din templu și apoi sinagogă un adevărat abator. Completând, schimbând, adăugând interpolări peste interpolări, rabinii au introdus cu timpul numeroase alegorii ilustrative privind non-respectul cărții *Thora*. Sensul subtil sau morala acestor parabole nu se schimbă: pentru orice încălcare, infidelitate sau interes arătat altor dumnezei, pedeapsa invariabilă este moartea. Parabola Vițelului de Aur, de exemplu, apare în *Exod*. Moise fiind plecat la munte, Aaron încuviințează fabricarea Vițelului de Aur. Coborât de la munte, la vederea Vițelului, Moise ordonă leviților, adică subordonaților lui Aaron, ce fabricaseră Vițelul, să traverseze chibuțul și să *ucidă fiecare pe fratele lui, pe însoțitorul lui și pe vecinul lui*. Leviții s-au achitat cu conștiinciozitate, asasinând sau probabil sacrificând ritual în acea zi trei mii de bărbați! În secolul VIII al erei noastre, împăratul franc Carol cel Mare a trecut prin sabie, într-o singură zi, peste 7000 de nobili războinici saxoni ce au refuzat să treacă la creștinism. Patru secole mai târziu, pentru exterminarea catharilor din Sudul Franței, Vaticanul ordonă trecerea prin foc și sabie a tuturor locuitorilor din zonă, Dumnezeu urmând să-i separe, în ceruri, pe cei « buni » de cei « răi »! În materie de intoleranță, sete de sânge și barbarie, preoții creștini s-au dovedit adesea demni urmași ai leviților jidovi. Pe atunci nu existau arme de foc, nici camere de gazare. Cum or fi fost uciși cei trei mii de oameni, ai lui Moise, sau cei 7000 de saxoni, ai lui Carol cel Mare! Cu cuțitul, cu toporul, cu ce? Nu cumva tocmai de aceea regișorul francilor a devenit împăratul roman de nație germană Carol cel Mare?

Împreună cu întregul VT, Biserica a moștenit și parabola Vițelului de Aur, despre care crede că ascunde un avertisment contra idolilor. Ipoteza pare simplistă, puțin probabilă. Ea nu ține cont că Aaron însuși a încuviințat fabricarea Vițelului. Mai probabil ni se pare că numeroși iudei, inclusiv preoți, printre care Aaron în persoană, vor fi gândit că Dumnezeu s-a săturat de măcelăria rituală, cârnățăria și fumul ce irită ochii și nările.

Vițelul de Aur i-ar fi fost poate mai plăcut lui Dumnezeu, ca și leviților de altfel, fără să mai vorbim de rafinamentul artistic dovedit de clasa preotească. Viței în carne și oase erau peste tot, atunci ca și acum. Viței de aur, mai rar ! Vițelul de aur se tezaurizează, pe când boii de toate zilele sfârșesc în farfurie... Parabola Vițelului de Aur ascunde un conflict intern în sânul mafiei preoților leviți. Fiind vorba de aur, de asasinarea a mii de oameni, termenul de mafie se impune mai mult ca oricând. Trei mii de oameni... seamănă a Auschwitz ! O grupare levită, cu un mai pronunțat simț lucrativ, ar fi pregătit înlocuirea jertfelor behăitoare sau ciripitoare cu aur curat. Acesta nu miroase, nu se strică, nu cere de mâncare. Parabolele de acest fel sunt îndreptate contra celor ce încearcă modificarea dogmelor stabilite. În cadrul sinoadelor ecumenice creștine, de mai târziu, asistăm la victoria invariabilă a tendinței iudeo-dogmatizante contra celei raționalizante, lucru pertinent remarcat de Lucian Blaga în *Eonul dogmatic*¹². Cine spune victorie, spune implicit confruntări, dezbateri, uneltiri, conspirații, război, luptă ! Marcion, Origene, Arius și alții au încercat să raționalizeze creștinismul, să-l facă relativ compatibil cu modul nostru de a gândi. Dogma însă trece chiar și peste Vițelul de Aur. Ce contează un Marcion sau Origene, câteva mii de nobili saxoni păgâni și întregul popor cathar, oameni în carne și oase. Aurul rămâne în sfântul tezaur. Vițelul era prea vizibil pentru acele vremuri. Astăzi însă, când i-au crescut copite și cornițe intercontinentale, Vițelul de Aur nu mai deranjează pe nimeni. Dimpotrivă ! Cu cât se vorbește, se aude se vede mai puțin, cu atât mai bine. Regula tăcerii există în orice mafie.

O parabolă similară este aceea a lui Core, din *Numeri* (16, 1-40). Un număr de 250 de personalități iudaice, oameni de renume, cunoscuți și stimați printre fideliile religiei incipiente, dau un vot de blam lui Moise și Aaron. Cei 250 formau întreaga adunare, un fel de Sanhedrin incipient. Erau siguri că Dumnezeu este cu ei, printre ei. L-au luat la întrebări pe Moise : cine vă credeți dumneavoastră, tovarășe Moise, de vă puneți contra Adunării Generale a Organizației de Bază a fidelilor lui Iehova ? Moise însă era uns cu toate alifiile. Profetii israeliți s-au plâns vreme de secole contra leviților ce-și depășeau atribuțiile, săreau peste pătrățelele șotronului și schimbau regulile țintarului la olimpiadele Canaanului. Când Moise sau Aaron nu mai aveau argumente, intervenea direct Iehova. Pământul se deschidea și rebelii erau înghițiți. I-ar fi plăcut și lui Ceaușescu să îi iasă numărul ăsta de șotron cu Iliescu și Jidaniu lui, în decembrie 89. Pământul s-a căscat pentru Core, pe care l-a înghițit, împreună cu cele 250 de personalități iudaice. Suporterii, nevestele, prietenii și nepoții celor 250 continuau să mustăcească. Moise însă a aranjat cu Dumnezeu o urgie sau o ciumă pentru toți

¹². Cf. Lucian Blaga, *Eonul dogmatic*, cap. « Aspecte istorice ale dogmei ».

dizidenții (16, 41-49). Când s-a pus pe numărare, Aaron a găsit 14 700 de cadavre. Incurcate-s căile Domnului.

Scopul acestor parabole pare să fie atât consolidarea prestigiului castei preoțești și accentuarea supușeniei muritorilor de rând, cât și precizarea retribuției preoților, a avantajelor și privilegiilor lor imediate : « *cel mai bun ulei, cei mai buni struguri, cel mai bun grâu, cei mai buni viței sânt ai mei, cele mai bune din toate cele pe care credincioșii robi le aduc la altar* ». În *Geneza* și *Exodul*, tonul general comportă aproape totdeauna un bemol. *Leviticul* însă, *Numeri* și *Deuteronomul* urcă fanatismul și sălbăticia masacrelor ordonate contra aproapelui la cote pe care nici o altă religie sau doctrină nu le-a egalat. Porunca iubirii aproapelui pare să vină din vechea tradiție israelită, pe care *Deuteronomul* deși o repetă mai întâi, o anulează apoi, spunând Iudeului că străinului îi poate împrumuta cu dobândă. *Leviticul* învârte cuțitul în rană și apoi pune sare : mai întâi bila albă : « *să vă purtați cu străinul care locuiește între voi ca și cu un băștinaș din mijlocul vostru; să-l iubiți ca pe voi înși-vă...* » (19, 34); la capitolul 25, 44-46 urmează bila neagră : « *Dacă vrei să ai robi și roabe, să-i iei de la neamurile care vă înconjoară. (...) Veți putea să-i cumpărați și dintre copii străinilor care vor locui la voi, și din familiile lor, care se vor naște în țara voastră; ei vor fi averea voastră. Ii puteți lăsa moștenire copiilor voștri după voi, ca pe o moșie; și puteți să-i țineți astfel robi pe veci. Dar cât despre frații voștri, copii lui Israel, niciunul să nu stăpânească pe fratele său cu asprime* ». Străinii decad în sclavie ereditară, înscrisă în chiar principiul Legii, lucru confirmat de *Isaia* 14, 2. Întrucât *Vechiul Testament* se bucură de o autoritate divină egală cu *Noul Testament* înțegem nu numai sclavia negrilor din America sau Africa, dar și pe aceea a țiganilor de pe moșiile noastre, mai ales mânăstirești.

Pe un alt plan, de la *Deuteronom* la *Levitic* remarcăm agravarea situației femeilor în caz de viol. *Deuteronomul* (22, 25) spune : « *dacă un om întâlnește pe câmp o fată logodită și o apucă cu sila și se culcă cu ea, numai omul care s-a culcat cu ea să fie pedepsit cu moartea. Fetei să nu i se facă nimic; ea nu este vinovată de o nelegiuire vrednică de pedeapsa cu moartea* ». Este vorba de o clauză normală pentru o astfel de faptă, pedepsită în acest sens de toate culegerile de legi cunoscute, singura exagerare fiind aceea a pedepsei maximale. *Leviticul* însă, în aceeași problemă, este de o cu totul altă părere, introducând, pe deasupra o atitudine părtinitoare funcție de identitatea și statutul femeii. La capitolul 19, 20-22 *Leviticul* pune problema unui bărbat ce violează o sclavă logodită. Pedeapsa levită pentru fapta respectivă se reduce la un berbec adus preotului, care îi va ierta păcatul. Femeia însă va fi pedepsită, fără să se spună cum. Cuvântul femeii sclave nu contează în caz de viol. Modificarea discriminatorie în raport cu *Deuteronomul* este evidentă. *Talmudul* va agrava și mai mult această discriminare. *Leviticul* conține partea lui de parabole

privind consecințele teribile ale nerespectării întocmai a Legii, inclusiv când este vorba de leviți. Nadab și Abihu au pus foc străin pe tămâia din cădelniță. Fiind vorba de o crimă capitală, au fost mistuiți imediat de către focul Domnului ! (10, 1-2).

În ordinea scrierii, *Numeri* constituie ultima carte din *Thora*. În ce privește însă fanatismul, exclusivismul și intoleranța, suntem în fața celei mai extremiste cărți din Legea mozaică. Este vorba de cartea în care leviții au întors-o astfel încât să poată renunța fără inconveniente, ba chiar cu câștig, la dreptul lor asupra primului născut, ce trebuia ucis pe altar. Găselnița inventată a reprezentat pentru ei o abilă manevră politică. Sacrificiul primului născut devenise cu timpul o problemă, sursă de nemulțumiri, de revoltă. Nu puteau însă abandona un articol din Legea care-l angaja pe Iehova în persoană. Întru onoarea și gloria acestuia se sacrificau primii născuți, oameni și animale. Leviții își acordaseră însă dreptul de a « reinterpretă » Legea. *Numeri* ne arată cum au întors-o astfel încât să scape de această sursă de tensiune și nemulțumiri, fără să piardă nimic din prestigiu, ba chiar câștigând substanțial pe plan financiar. Dumnezeu zise lui Moise (3, 45-51): « *Ia pe leviți în locul tuturor întâilor născuți dintre copiii lui Israel. (...) Pentru răscumpărarea celor 273 care trec peste numărul leviților, dintre întâii născuți ai copiilor lui Israel, să iei câte cinci sicli pe cap și să dai argintul acesta lui Aaron...* ». Pentru fiecare din acești 273 s-au plătit câte cinci sicli de argint în mâinile lui Aaron & Fii. Noua lor postură de răscumpărători ai primilor născuți le-a sporit prestigiul, împrăjurare de care au profitat pentru a strânge și mai tare șurubul. Ei guvernau prin teroare și căutau mijloace din cele mai ingenioase spre a o înteți. Gelozia bărbatului față de soție a fost întoarsă astfel încât de ei depindea viața tuturor femeilor. Bărbatul gelos era obligat prin lege să-și ducă nevasta în fața levitului, la sfântul altar. Victimă a geloziei bărbatului, femeia era obligată de levit să bea în fața altarului o licoare preparată de acesta și botezată « apă de gelozie » (*Numeri* : 5, 11-31). Regula era că pentru gelozie neîntemeiată, femeia bea apa de gelozie, fără să pățească nimic. Dacă gelozia bărbatului era întemeiată, dacă femeia săvârșise crima de adulter, aceasta avea să iasă imediat la iveală. Cum ? Dumnezeu care știa totul, nu putea fi păcălit. Burta femeilor adultere se umfla, după ce acestea, bineînțeles, băuseră șnapsul rabinic contra geloziei. Dacă burta femeii se umfla și picioarele nu o mai țineau, vina ei era dovedită. Urma peseapsa cu moartea, prin lapidare.

Piatra de boltă a Legii mozaice este parabola lui Moise cu madianiții, ultimele capitole din *Numeri*. Cei familiarizați cu *Vechiul Testament* au observat desigur că Legea mozaică este de fapt pentru prostime. Cei mari, David, Solomon, Moise, precum grangurii din toate timpurile, sunt deasupra Legii. Viața și faptele lui Moise, așa cum apar acestea în *Exod*, arată că marele patriarh era la fel de mare în eludarea și nerespectarea legii

deuteronomice cu modificările din *Levitic* și *Numeri*. Înainte de expulzarea Iudeilor din Egipt, Moise ajunge printre madianiți, se căsătorește cu Sefora, fiica lui Ietro, marele preot al acestora, fiind inițiat în ritualul sacerdotal respectiv. Cu alte cuvinte, omul prin care Dumnezeu își transmite legile este primul care le încalcă. Moise își ia nevastă printre păgâni, se închină zeilor păgâni, se lasă inițiat în misterele păgâne. Pentru un altul, oricare dintre aceste fapte ar fi fost un păcat de moarte. Situația este foarte gravă ținând cont că toată Legea lui Dumnezeu stă pe Moise, prin urechea, ochii și gura căruia fuseseră transmise înaltele porunci și principii. Ceva trebuia făcut sau dres pentru ca Legea mozaică să nu ajungă de râsul Amaleciților, Iebusiților sau Filistinilor. Oameni cu experiență, leviții au întors-o din condei. Ultimele capitole din *Numeri* sunt scrise astfel încât Moise apare mai pocăit ca pocăiții. Respectă totul, nu mai încalcă nimic, parcă intrase nu în anul ci în ceasul morții. Nu era însă destul față de încălcările de Lege avea la activ. Pentru a-și răscumpăra păcatele tineretelor, va trebui să masacreze întregul trib madianit, de unde își luase soția. În tot răul, a fost însă și un bine : fecioarele au scăpat. Scos din apatia morții apropiate, Moise realizează că a sosit momentul să-și arate recunoștința. Recunoștința lui este însă iudaică, nu israeliană ! Recunoștința marelui patriarh este resimțită ca rușine pentru faptul de a se fi lăsat cules, ajutat, inițiat căpătuit și însurat printre madianiți, într-o vreme când se refugiase politic din Egipt în Moab ! Moabiții îl considerau de-al lor : Moise avea soție moabită, doi băieți cu aceasta, o viață întreagă fusese în termeni cordiali cu socrul său Ietro. La sfârșitul capitolului 25 (16-18), înțelegând că Dumnezeu s-a aprins întrucât poporul se închină la alte zeități, Moise ordonă uciderea tuturor celor ce s-au închinat lui Baal, fără să realizeze că asta nu-i tocmai iubire ci ură, ură religioasă. Mai înainte însă, nu se știe ce ar fi spus sau făcut Moise, atunci când israelitul Zimri a trecut pe sub ochii lui împreună cu madianita Cozbi. Fineas, nepotul lui Moise și feciorul lui Aaron i-a ucis pe amândoi, madianita și israelitul care a adus-o. Când a văzut Dumnezeu actul ăsta de vitejie, s-a luminat și ia spus lui Moise : Vitejia lui Fineas a luat supărarea de pe mine. Pentru aceasta îi ofer alianța mea de pace ! (*Numeri* : 25, 6-15).

Alianța dintre Iehova și preoții ereditari aroniți este astfel reconfirmată prin sângele unei crime rasialo-religioase, pe care Dumnezeu o descrie ca pe o răscumpărare pentru copiii lui Israel. Este momentul în care Dumnezeu ordonă lui Moise să-i provoace și să-i lovească pe madianiți. Masacrul ce urmează este ultima scenă violentă din viața lui Moise, căruia i se iartă păcatele pe multe de cuțit. Stilul componistic levit trimite la scena exterminării moabiților, începută de Fineas, mai întâi la 31, 1 din *Numeri* : « *Război pe copiii lui Israel împotriva Madianiților, apoi vei fi adăugat la poporul tău* »; urmează pasajul din *Deuteronomul* 32, 49-52 : « *Suie-te pe muntele*

Nebo, în țara Moabului, în fața Ierihonului, și privește țara Canaanului, pe care o dau în stăpânire copiilor lui Israel. Tu vei muri pe muntele pe care te vei sui, și vei fi adăugat la poporul tău...». Moise nu poate muri înainte de a-și ucide socrul, de a extermina pe moabiții ce-i acordaseră azil politic în tinerețe, dintre care luase pe Sefora de soție. Sub ordinul lui Iehova, războinicii lui Moise îi fac holocaust-mat pe madianiți. Au ucis toți bărbații, au luat în robie femeile și copiii, au pus mâna pe turme, au dat foc orașelor și zeilor. Nu era însă de ajuns. Soț al unei madianite iubitoare și părinte al celor doi fii ai acesteia, Moise și-a ieșit din pepeni contra războinicilor săi, pentru că aceștia se înduraseră de viețile femeilor madianite. Ele au incitat copiii lui Israel să-l ofenseze pe Dumnezeu în afacerea Baal... Ucideți toți băieții printre copii, toate femeile. Să rămână în viață doar fecioarele. Apoi s-au numărat 675 000 de oi, 72 000 de boi, 61 000 de măgarii și 32 000 de fecioare. Totul a fost împărțit între leviți și soldați. (*Numeri* : 31, 3-35). Aurul a fost predat leviților, în contul lui Dumnezeu, desigur.

După acest pilduitor și sfânt holocaust, Moise a închis ochii în țara Moabului, cele cinci cărți *Thora* fiind considerate isprăvite. Capitolele 25 și 31 din *Numeri* mai trebuie comparate cu capitolele 2, 3 și 18 din *Exodul*, pentru a se vedea ceea ce pun leviții pe seama lui Moise și a lui Iehova. La data redactării ei, Legea mozaică avertiza credincioșii lui Iehova că trebuie să joace după partitura levită. Astăzi ea impune această partitură tuturor popoarelor lumii. *Thora* se încheie cu distrugerea madianiților. Autorii ei formau o sectă, câteva mii de adepți, la Babilon. Mai iudei decât Iudeii și mai creștini decât Christos, teologii Bisericii acordă Vechiului Testament mai multă importanță decât Jidani înșiși. Erudiții jidani sunt mai ponderați în entuziasmul lor. Pentru ei, *Legea* sau *Thora* reprezintă munca unor compilatori anonimi, ce au produs o *operă istorică pragmatică*. Scribii au încropit o versiune a Istoriei compatibilă cu legea mozaică. Ambele, și Istoria și Legea mozaică au fost puse în slujba unui scop politic. Intreg ansamblul este străbătut de ideea unificatoare a unui naționalism tribal, în forma cea mai fanatică ce a existat vreodată. Unii critici și exegeți au remarcat de mult : *Thora* nu este revelația unei religii ci o legislație revelată.

Legea mozaică nu era încă terminată pe vremea lui Isaia și Ieremia, ultimii doi profeți protestatari. Mâna levită este vizibilă prin interpolările introduse în cărțile acestora pentru a le pune « pe linie » atât în ce privește Istoria cât și în ce privește Legea mozaică. Lucrătura stângace este mai evidentă în *Isaia*, opinie împărtășită de mulți exegeți și critici. Lucrul este ușor demonstrabil. Cincisprezece capitole din *Isaia* au fost scrise de cineva care cunoștea perfect perioada babiloniană. Isaia însă a trăit cu 200 de ani înaintea captivității babiloniene. În disperare de cauză, erudiții creștini au inventat un Deutero-Isaia, un al doilea Isaia. Teologia creștină, am spus-o și o vom mai spune,

funcționează ca Federația de Fotbal. Funcție de nevoile momentului, se adaugă sau se scoate oricând o echipă din clasament. Important este ca oamenii să guițe pe stadioane, să continue a se lăsa tăiați împrejur la creieri de Tanti Biserica. Iudeo-creștinismul, ca și sportul rău înțeles, nu unește ci separă, înrăiește și sălbăticește pe oameni. El nu ne apropie și nu ne unește cu Dumnezeu, de care ne îndepărtează, pe care îl falsifică și îl ascunde !

Deutero-Isaia a introdus cuvinte ce nu cadrează cu contextul lor : Dumnezeu ar fi spus... *Este prea puțin lucru să fii robul meu ca să ridici semințiile lui Iacob și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului* (49, 6). Deși ideea cu Lumina popoarelor apare și la 42, 6, respectiv 60, 3, ea reprezintă o erezie în raport cu *Legea* ce se pregătea. Levitul a adăugat prezicerea cu *închinarea împăraților și împărăteselor popoarelor lor, ce se vor ploconi în fața Israelului, îl vor alăpta lingându-i țărâna de pe picioare* (49, 23). *Legea iudaică, ce se pregătea, apare în toată hidoșenia la 49, 26 : « Voi dispune ca asupritorii tăi să își mănânce carnea propriului lor trup și să se îmbete ca de vin de însuși sângele lor; va ști orice făptură că eu sunt Domnul, Mântuitorul tău, Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacob »*. Toate acestea sună a Iezechiel. După cum vom vedea, contribuția acestuia a fost decisivă în definitivarea Legii mozaice.

Cât despre *Ieremia*, modificarea levitică pare să fi afectat începutul acestei cărți, al cărei pasaj introductiv conține idei în disonanță cu ceea ce spune în general acest profet : *«Iată că în ziua aceasta te fac o cetate întărită, un stâlp de fier și un zid de aramă împotriva întregii țări, împotriva împăraților lui Iuda, împotriva căpeteniilor lui, împotriva preoților lui și împotriva poporului țării. Ei vor lupta împotriva ta, dar nu te vor birui, căci eu sunt cu tine, ca să te scap, zice Domnul »* (1, 18-19).

Acestea nu seamănă cu cea ce se spune în capitolul următor : *« Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel : mergi și srigă în urechile Ierusalimului, grăind acestea zice Domnul : Mi-aduc aminte de dragostea pe care o aveai când erai tânără, de iubirea ta când erai logodită, când mă urmași în pustie, într-un pământ nesemănat (2, 2). (...) Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în mine, de s-au depărtat de mine, au mers după nimicuri, și au ajuns ei înșiși de nimic ? (2, 5) (...). Poporul meu a săvârșit un îndoit păcat : m-a părăsit pe mine, izvorul apelor vii și și-a săpat puțuri crăpate, care nu țin apă »* (2, 13).

Ieremia arată că Iuda este vinovatul, de unde probabil i s-a tras moartea. Israelul infidel s-a arătat mai just decât perfidul Iuda. Israelul căzuse în dizgrație, dar Iuda trădase. Ieremia face aici aluzie la noua Lege a leviților. Urmează apoi protestul pasionant contra sacrificiilor preoților, comun tuturor protestatrilor :

« Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare zicând că acesta este Templul Domnului, Templul Domnului, Templul Domnului... (formule cantatorii repetitive, un fel de « Doamne miluiește »). Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta (aluzie la crimele rituale din Templu) și dacă nu veți merge după alți dumnezei spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri din veșnicie în veșnicie (...) Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, care nu slujesc la nimic, voi furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți. Apoi vă înfățișați înaintea mea, în casa aceasta ce poartă numele meu și strigați « suntem izbăviți », ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni... Casa mea, cu numele meu a devenit cuibul vostru de bandiți?... Părinților voștri, când i-am scos din Egipt, nu le-am ordonat aceste crime, rituale și holocausturi...» (Ieremia, 7, 4-11).

Ca și Christos mai târziu, prin aceste cuvinte Ieremia protestează contra batjocoririi Legii, chipurile în numele împlinirii ei. Suntem îndreptățiți să credem că pe atunci crimele și sacrificiile rituale ale primilor născuți erau în plină floare, căci Ieremia adaugă : « Au zidit și locuri înalte la Tafeth¹³, în valea Ben-Hinom, ca să-și ardă în foc pe fii și fiucele lor, lucru pe care eu nu-l poruncisem și nici nu-mi trecuse prin minte » (Ieremia, 7, 31). Din cauza acestor infamii, continuă Ieremia, « Voi face să înceteze strigătele de bucurie și de veselie, cântecele mirelui și cântecele miresei în cetățile lui Iuda și pe străzile Ierusalimului, iar țara va ajunge un pustiu ! » (7, 34). Acest pronostic politic a fost confirmat. In

¹³ . Tafeth înseamnă într-adevăr un loc înalt, nu însă în sensul unui deal sau munte, ci în acela de moviliță de pământ sau de pietre pe un mormânt, sau în acela de masă rituală, într-un altar, pe care preoții ucid animalele sau oamenii. Ieremia are în vedere acest ultim sens. Altfel cădem în absurditatea de a crede că preoții iudei sacrificau animalele și oamenii pe cine știe ce înălțimi. Cf. *La Bible Oeuménique*, Paris 1991, p. 926.

perversiunea lor, leviții vor pretinde că Iuda a fost distrus întrucât nu s-ar fi respectat cu strictețe Legea mozaică. *Ieremia* însă strigase în pustie că tocmai această abominabilă Lege a perfidului Iuda îl va duce la pieire. Dacă *Ieremia* s-ar întoarce pe lume, ar putea repeta aceleași cuvinte pe seama sioniștilor, căci situația este similară și consecințele la fel de previzibile.

Când statul iudeu s-a prăbușit, *Ieremia* a formulat unul din cele mai cunoscute dintre mesajele sale, de care jidovii își amintesc adesea și de care casta rabinică le interzice să țină cont :« *Nu vă temeți de împăratul Babilonului, de care vă este frică; nu vă temeți de el, zice Domnul, căci eu sunt cu voi, ca să vă scap și să vă scot din mâna lui* » (42, 11). Casta levito-rabinică își va formula răspunsul în *Psalmul 137* (136 în *Biblia de la 1914*) :

« Lângă apele Babilonului, acolo șezum și plânsem... ne-am adus aminte de Sion. (...) Biruitorii noștri ne-au cerut să-i bucurăm, să le cântăm un cântec de-al Sionului. Cum le-am fi putut cânta cântecul Domnului în țară străină ? O Ierusalime, de te voi uita usucă-mi mâna dreaptă, crapă-mi limba până-n cerul gurii... O fiică a Babilonului ce trebuie distrus, fericit cel ce te va recompensa după răul pe pe care ni l-ai făcut. Fericit cel ce-ți va lua copiii și le va zdrobi capul de stânci ».

Avertismentul lui *Ieremia* și răspunsul rabino-levitic conțin întreaga istorie și controversă a Sionului, consecințele pentru celelalte popoare, până în zilele noastre. Cuvinte ca acestea i-au precipitat probabil moartea. Dacă astăzi însă ar fi printre noi, *Ieremia* ar putea fi inculpat oriunde în Europa pe baza jurisprudenței infamiei judiciare de la Nuremberg, iar la noi pe baza Ordonanței holocaustice de Urgență 31/2002, pentru antisemitism, fascism, nazism, legionarism și alte astfel de cuvinte și articole de lege mozaică, fără nicio acoperire. Pe vremea aceea, poliția rabinică a gândirii utiliza expresia de « *profet visător de visuri* ». *Ieremia* descrie metodele de difamare și persecutare folosite de poliția rabinică a gândirii contra oamenilor de adevăr, de curaj și de bine. Metodele acestea se aplică și în zilele noastre, pentru anihilarea personalităților din cadrul diferitelor popoare. Este vorba de oameni a căror viață publică, operă, reputație și avere au fost distruse, după cum vom vedea când vom ajunge la studiul epocii noastre.

În vreme ce *Ieremia* s-a refugiat în Egipt, falsul *Isaia* scria la Babilon câteva binevoitoare cuvinte, ultimă rază

de lumină în obscuritatea doctrinei pe cale de a triumfa :
« *Așa spune Domnul : păziți ce este drept și faceți ce este bine (...)* Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului ce rămâne statornic în el păzind sabatul. (...) *Străinul care se alipește de Domnul să nu spună că Domnul îl va despărți de poporul său. (...) Voi aduce la muntele meu și pe fii ajunși în străinătăți pentru a mă sluji pe mine. Holocausturile lor și jertfele lor vor fi primite pe altarul meu și îi voi bucura în casa mea de rugăciuni pentru toate popoarele »* (Isaia, 56, 1-7). Eremiadele se termină cu perspectiva unui Dumnezeu iubitor al tuturor popoarelor, în vreme ce leviții și poliția rabinică a gândirii exercită puterea supremă spre a-i duce pe iudei în adevărata captivitate de care au suferit vreodată, captivitate de ură rasială și religioasă. Ca și vechii profeți protestatari ai lui Israel, Ieremia și cel de al II-lea Isaia vorbesc pentru o omenire ce avansa cu pași mici către lumină, în vreme ce rabino-leviții aleseseră definitiv tenebrele intoleranței și ura necruțătoare.

Înainte însă ca Legea mozaică să fi fost încheiată, la celălalt capăt al lumii de atunci, prințul Gautama, cunoscut sub numele de Buddha, fondase deja prima religie a întregii omeniri, o religie bazată pe prima Lege a întregii Existențe : « *Binele aduce bine, răul aduce rău !* ». Acesta este răspunsul omenirii la a doua Lege a rabino-leviților, chiar dacă aceștia nu au auzit probabil niciodată de ea. Nu mai puțin, formula a lui Buddha răspundea și rasismului de castă al brahmanilor, ce aduce destul de bine cu iudaismul rabinic.

Cinci secole mai târziu avea să apară o a doua religie universală, după alte cinci veacuri o a treia. În tot acest timp, cămașa de forță a legii rabinice a izolat perfect micul popor al lui Iuda de grosul omenirii. Legea mozaică va îngheța la stadiul de fosilă în evoluția spirituală, păstrându-și însă întreaga ei virulență de doctrină tribală și rasism primitiv. Puterea teribilă pe care legea rabinică o păstrează încă în lumea de astăzi nu poate însă ascunde aerul ei de ruină, epavă, relicvă și stafie a unei lumi înghițită de negura vremurilor. O astfel de Lege incită curiozitatea mai întâi, apoi neliniștea popoarelor printre care s-au împrăștiat iudeii. Impactul ei asupra celorlalte popoare începu la 538 î.e.n., când iudeii și-au luat hamurile din Babilon și s-au întors la Ierusalim. La început, impactul nu a fost resimțit decât de către micile triburi din jur, vecinii imediați ai lui Iuda. Cu timpul însă, impactul s-a lărgit în cercuri tot mai mari, fiind resimțit din plin de un număr din ce în ce mai mare de popoare. În secolul XX, impactul în chestiune a provocat cele mai teribile

ravagii prin care a trecut vreodată omenirea. Să nu ne pierdem însă optimismul : Legea rabino-mozaică ne rezervă surpriza unor cataclisme de proporții cosmice, pe lângă care cele două războaie mondiale vor fi socotite simple focuri de artificii.

V. CĂDEREA BABILONULUI

Căderea Babilonului (536, î.e.n.) s-a produs înainte ca triburile din Canaan și din jurul acestuia să resimtă din plin impactul Legii rabino-mozaice. Ea s-a produs după un model ce avea să se repete de mai multe ori de-a lungul istoriei, inclusiv douăzeci și cinci de secole mai târziu, cu ocazia războaielor mondiale. Asemănarea dintre forma luată de evenimente către sfârșitul celor două Războaie mondiale și cele petrecute cu ocazia prăbușirii Babilonului este prea frapantă pentru a fi considerată întâmplătoare. În ambele cazuri, o serie de elemente par să indice că nu este vorba de o întâmplare. Babilonul așa numitei captivități iudaice era la fel de bine guvernat și ros din interior de către Legea mozaică precum principalele puteri ale lumii în plin secol al XX-lea. Că popoarele occidentale din vremea noastră nu au realizat mare lucru din ceea ce se petrecea în viața lor publică este cât se poate de adevărat. Popoarele însă nu au priceput și nu vor pricepe niciodată nimic. Popoarele dispun de facultatea de a suferi și de a plăti, nu de aceea a cunoașterii și înțelegerii lucrurilor. Ele dau naștere însă unor personalități care văd limpede, înțeleg totul, știu ce au de făcut. Astfel de personalități au existat nu numai în principalele țări angajate în cele două conflicte mondiale din secolul XX, ci și în țări de mai mică importanță precum Spania, Belgia, România, Croația, Norvegia și altele. Războiul ce se pregătea era de neconceput fără asasinarea unui prim ministru rus (Stolâpin, Kiev, 1911), a unui mare și popular șef de partid socialist din Franța (Jean Jaurès, Paris, iunie 1914) a unui viitor împărat (Franz Ferdinand, Sarajevo, Iunie 1914), fără aranjamente care să aducă pretutindeni la putere politicieni pregătiți din timp să joace un rol nefast, care să scoată din competiția guvernării oamenii de stat capabili să oprească dezlănțuirea ostilităților. Existau desigur și personalități care, dintr-un motiv sau altul, doreau războiul. Grupul de personaje și situații, încâlcirea și descâlcirea finală a ghemului de interese în cele trei cazuri prezintă o tulburătoare similitudine, pe care o vom puncta din când în când. De o parte a scenei se găsește un potentat străin și curtea lui, un « persecutor » ce ar fi insultat, oprimat și asuprit chipurile iudeo-jidănimia, pentru care motiv va fi criticat, insultat și diabolizat în cadrul « Istoriei » ulterioare, scrisă de învingătorii. Este cazul ipoteticului Rege Baltazar al Babilonului, al Țarului Nicolae al II-lea cu Rasputin și cu alții, în ce privește Primul Război mondial, al Cancelarului Adolf Hitler cu colaboratorii și aliații lui, în cazul al treilea pe care îl avem în vedere. În fața acestor « persecutori », în cealaltă tabără, găsim alți potențați străini, ce vor îmbrăca hlamida mesianică de salvatori și vor juca rolul de eliberatori. Este cazul Regelui persan Cyrus la Babilon, al lordului Balfour, al primului ministru francez Clémenceau, al lui Churchill, Stalin, Roosevelt, Truman. Intre acești adversari găsim invariabil unul sau mai

mulți iudeo-profeți ce vor turna gaz pe foc după miliardele fără număr de care dispun, prezicători, supraviețuitori și profitori ai dezastrului predicat, provocat, întreținut și țintit cu cinism peste « persecutor », peste armata, țara și poporul acestuia. La Babilon întâlnim pe comisarul rabinic Daniel, lup în blană de miel, nu lipsit de veleități profetice. În preajma, în timpul și după cele două războaie mondiale găsim o multitudine de trepăduși levito-rabinici, nu toți comisari indiscutabili ai gândirii, cazul Lavrenti Beria sau Ilya Ehrenburg la curtea djugașvilului¹⁴ Stalin. Devotați fanatici ai cauzei lor, mulți dintre aceștia dispun de impresionante rezerve financiare, de har și putere de convingere, cazul lui Theodor Herzl, de exemplu, eliminat preventiv (1904). În sfântul lui zel sionist, acesta optase pentru soluția ugandeză, stârnind printre colegii rabinici aceeași gelozie mortală cu care Beria și-a indispus colegii înaltului Heder¹⁵ din Kremlinul de după Stalin. Cei mai de seamă dintre acești trepăduși levito-rabinici vor juca un rol important în culisele celor două conflicte mondiale din secolul XX, cazul unui Chaim Weizmann, ce va deveni primul președinte al Israelului sionist, sau al lui Nahum Goldman, președinte al Congresului Mondial Jidovesc, doi din principalii artizani ai liniamentelor holocaustice din epoca noastră.

După principalele personaje ale celor trei serii de evenimente să vedem deznodământul acestora, De fiecare dată este vorba de o răzbunare iudeo-ievovistă contra « păgânilor », « străinilor », sau « goimilor », de un triumf iudeo-jidănesc sub forma unei simbolice « restaurații ». Regele Baltazar piere în chiar noaptea în care Daniel îi prezice pieirea, regatul său cade în mâna dușmanului, unealtă oarbă a destinului. Răpitorii și temnicerii iudeo-bolșevici, ce au asasinat pe Nicolae al II-lea, familia fidelii acestuia, nu au uitat să citeze precedentul babilonian al ipoteticului Baltazar, printr-un misterios distih, scris cu sânge pe zidul camerei unde s-a petrecut masacrul. La sfârșitul ultimului Război Mondial, principalii conducători naziști au fost spânzurați, ca din întâmplare, exact în ziua de *Iom Kipur*¹⁶, fără

¹⁴. Născut într-o familie și comunitate de sefarzi portughezi ce speculau bumbacul Gruziei pe piața colonială portugheză, viitorul Stalin primește la naștere un nume stufos, după moda portugheză : David Iosif Chizdov Visarionovici Djugașvili. Primele trei sunt prenumele primite, Visarionovici indică descendența (juridică) din Visarion (tatăl adoptiv), iar Djugașvili, adevăratul nume de familie înseamnă fiul jidoavcei.

¹⁵. Școală jidovească generală pentru copiii oricărei comunități, principalele obiecte de studiu fiind *Talmudul*, limbile și matematica elementară.

¹⁶. Mare sărbătoare iudaică, în ultima din cele zece zile de penitență de după *Roș Hașana*, anul nou jidovesc. Pe vremea lui Solomon, porțile Sfintei Sfintelor, închise tot anul, se deschideau solemn de *Iom Kipur*, permițând trecerea Marelui Preot ce aducea poporului exaltat iertarea lui Iehova. Funcție de împrejurări, de cazul fiecăruia, *Iom Kipur* putea fi ziua mărturisirii, a mortificării, zi de frică și mare durere, dar și a iertării din partea lui Iehova, a maximei bucurii populare. *Iom Kipur* cade invariabil în ziua a zecea din luna *Tișri* (septembrie), consacrată izbăvirii păcatelor. Ținând cont de diferențele de calendar, de reforma gregoriană, 1 octombrie 1946, ziua ritualului rabinic

să se omită colectarea prețioaselor prepuțuri ale personalităților germane, nici colectarea sângelui acestora, fără de care levito-rabinii nu-și pot duce până la capăt și în cele mai bune condiții riturile de exorcism și vrăjitorie respectate cu sfințenie încă din vremurile vechiului Canaan. Sfârșitul celor două războaie mondiale, scenele crimelor rituale de la Ecaterienburg și Nuremberg sunt conforme tiparului deznodământului războiului persano-babilonian, al scenei asasinării Regelui Baltazar, așa cum apare aceasta în Vechiul Testament. Popoarele ce vor fi dus greul războiului persano-babilonian s-au luptat pentru interesele lor, nu pentru cauza iudaică, nici pentru gloria lui Iehova. Povestirea biblică ce a traversat secolele și pe care au citit-o generații de oameni din toată lumea nu a reținut însă decât răzburarea iehovistă și triumful iudaic. Istoria oficială a celor două războaie mondiale, propaganda holocaustică tot mai deșănțată pe măsură ce trec anii, muzeele holocaustice ce se deschid pretutindeni în lume nu vorbesc decât despre jidani, despre răzburarea lor, triumful lor, despre lecția lor pe care popoarele lumii trebuie să o învețe pe de rost. Invățământul politic din vremea comunistă, studiarea cuvântărilor lui Stalin sau Ceaușescu sunt înlocuite astăzi de propaganda iudeo-holocaustică. Dacă peste o mie de ani, sursele de informație vor fi reduse la cele jidănești, lumea nu va afla despre războaiele mondiale din secolul XX decât ceva asemănător cu ce ne spune Biblia despre războiul persano-babilonian.

Ipoteticul Baltazar despre care Istoria nu știe nimic, joacă în Biblie rolul de « persecutor » străin și țap ispășitor simbolic al iudeilor, deși robia acestora a hotărât-o Iehova, pentru păcatele lor. Greșelile sau păcatele sunt ale iudeilor, pedeapsa captivității este decizia lui Iehova, totuși Baltazar este « persecutor » și ca atare va fi distrus cu cruzime de Cyrus, spre a face posibil triumful iudeilor. Ca și Baltazar, Cyrus nu este decât biciul lui Dumnezeu pentru îndeplinirea promisiunii iehoviste, neavând nici meritul cuceritorului, nici pe acela al eliberatorului. Cyrus nu este cu nimic mai bun decât Baltazar, casa și regatul lui vor fi la rândul lor distruse, tot și toate se reduc la nimic și pier în fața Iudeilor. Văzută prin prisma levito-rabinică, istoria omenirii nu este decât cronica lui Iuda, a cărui atingere cu un popor sau altul ridică din când în când pe acestea la iluzia efemeră a demnității istorice.

Potrivit datelor istoricește controlabile, regele Cyrus a fost o personalitate, un om luminat, fondator al unui întins imperiu, în cadrul căruia popoarele supuse erau libere să-și păstreze religia și instituțiile lor. Iudeii au profitat de politica lui Cyrus, aplicată imparțial tuturor popoarelor, lucru pe care Istoria l-a reținut și

al sacrificiilor rituale de la Nuremberg, a fost pentru jidani cea de a zecea din *Tişri*, exact sărbătoarea de Iom Kipur. Examenul cu lupa al fotografiilor cadavrelor șefilor naziști martirizați la Nuremberg descoperă urme suspecte de sânge pe gâtul și fața celor mai mulți dintre aceștia, precum și pantalonul desfăcut al unuia dintre ei. Să fie o pură întâmplare ?

apreciat. Dacă Cyrus s-ar întoarce printre noi, ar fi surprins să constate că, pentru unii cel puțin, principalul său merit în fața istoriei se reduce la a fi permis câtorva mii de Iudei să ia drumul Ierusalimului. Dacă totuși, din întâmplare, el însuși ar atribui o importanță crucială gestului său față de Iudei (cum par să gândească politicienii, universitarii înregimentați și chiar preoții de azi), descoperind implicațiile peste secole și milenii ale unui moment de slăbiciune sau rătăcire, n-ar ști probabil cum să se întoarcă mai repede în pământ. I-ar crăpa obrazul de rușine să constate că printr-o mică imprudență a exercitat o influență enormă asupra principalelor evenimente din următoarele 25 de secole, mai mare probabil decât a oricărui alt om de stat din întreaga istorie. Nici un alt eveniment din întreaga antichitate, perioadă medievală sau epocă modernă nu a avut consecințe actuale comparabile ca importanță cu gestul său de pescar generos, ce retrimite în baltă peștișorul căruia nu i-au crescut încă nici mustățile, nici solzii.

Ultimele patru sau cinci generații de oameni politici occidentali s-au înghesuit să joace rolul lui Cyrus, să-și lege destinul personal și al popoarelor respective de sfârșitul levito-rabinic ce a împânzit lumea. În consecință, cele două războaie mondiale au produs de două ori același rezultat, pe cât de semnificativ pe atât de durabil și rușinos pentru omul de onoare care a fost regele Cyrus: aceeași răzbunare iehovistă contra « persecutorului » simbolic, același triumf jidănesc sub forma unei noi « restaurații ». Legenda biblică simbolică a celor petrecute cândva la Babilon, Dumnezeu știe cum, nu este verificată de nimeni în arhivele urmașilor lui Cyrus, deși regatul acestuia este unul dintre puținele care au dăinuit fără încetare de atunci până în zilele noastre. În schimb, la șaptezeci de ani după ultimul război mondial, legenda babilonică trecută prin filtrul nurembergian este impusă ca adevăr și lege supremă prin manuale și cărți mincinoase, ordonanțe guvernamentale de urgență trase de păr, radio și televiziune ejaculând invariabil deșertăciune levito-rabinică, muzee în care locul muzelor l-au luat esterele și sirenele ghetoului. Legenda babilonică este pe trei sferturi intoxicație rabinică. Inventat de popii lui Iehova, Baltazar zace pe hârtia Bibliei și în cântecele de stea. Istoria nu l-a omologat. Cartea biblică ce raportează căderea Babilonului a fost compilată câteva secole după evenimentul respectiv, apoi atribuită unui anumit « Daniel », captiv iudeo-babilonian cățărât pe cele mai înalte poziții la curtea lui Nabucodonosor, căruia îi interpreta visele și-i citea probabil în plamă. Lui i-a fost rezervat rolul de a interpreta distihul de pe zid, în camera unde Baltazar a fost ucis (Daniel, 5).

Chipurile fiu al lui Nabucodonosor, lui Baltazar i se impută umilirea Iudeilor prin folosirea la o petrecere princiară, cu cucoane și Estere impure, a vaselor de aur și argint aduse de tatăl său din Templul de la Ierusalim. Ca urmare a acestui banchet, mâna vizibilă a unui invizibil a scris pe un zid

misterioasele cuvinte « *Mene, Mene, Techel, Parsîn* », al căror sens Daniel este chemat să îl dezvăluie. Acesta spune lui Baltazar : « Dumnezeu ți-a cântărit regatul și i-a pus capăt. Pus în balanță, nu cântărești destul. Regatul îți va fi împărțit și dat mezilor și perșilor ». Baltazar este asasinat chiar în acea noapte iar cuceritorii sosesc pentru a-i « restaura » pe Iudei în gloria lor iehovistă.

Sfârșitul unui rege și prăbușirea unui regat sunt prezentate drept consecințe ale unui afront contra lui Iuda, ale pedepsei iehoviste și răzbunării iudaice. Nu are nici o importanță că Daniel și Baltazar nu vor fi existat probabil. Prin simpla ei mențiune în scrierea levitică, această anecdotă capătă statutul de precedent judiciar. Douăzeci și cinci de secole mai târziu, asasinarea lui Nicolae al II-lea, a împărătesei Alexandra, a țareviciului, a celor patru mari ducese și a altor persoane a fost pusă în raport direct cu legenda « *Mene, Mene, Techel, Parsîn* », prin simpla scriere a acesteia pe zidul camerei masacrului, devenit astfel ritual ! Sângerosul comandou de la Ecaterienburg și-a dezvăluit astfel caracterul iudeo-rabinic în principal, doar în subsidiar bolșevic. Se asuma astfel paternitatea sacrificiului sau crimei rituale, autoritatea iudaică supremă, îndreptățirea divină pentru cele petrecute în Rusia și pentru altele ce aveau să vină, după asasinarea ultimului Romanov încoronat !

Când o legendă antică produce astfel de efecte după douăzeci și cinci de secole, falsitatea sau adevărul ei nu prezintă decât o importanță secundară. Ca și masele pe care le manipulează, politicienii preferă legendele. Ei disprețuiesc adevărul. Din cei trei protagoniști ai anecdotei biblice despre prăbușirea Babilonului, numai regele persan a existat cu adevărat. Regele Baltazar și Daniel par să fie scoși din prodigioasa imaginație și miraculoasa pălărie a levito-rabinilor. Chiar și *Encyclopaedia Juive* recunoaște că regele Nabucodonosor nu a avut un fiu cu numele de Baltazar, că nici un rege cu acest nume nu domnea în Babilon la ora cuceririi persane. Enciclopedia se mulțumește să constate că « autorul (cărții) lui Daniel nu avut la îndemână date exacte » ! Cu alte cuvinte, *Enciclopedia iudaică* nu crede că Daniel este autorul cărții cu același nume și cu atât mai puțin că aceasta ar fi de inspirație divină. În orice caz, dacă un favorit iudeu s-ar fi găsit cu adevărat la curtea babilonică și ar fi scris cartea biblică în chestiune, el ar fi cunoscut cel puțin numele regelui al cărui sfârșit l-a prezis și ar fi avut la îndemână date exacte. Pentru această carte biblică se cuvine să mulțumim levito-rabinilor, a căror muncă, strădanie și modestie nu pot fi contestate. Din păcate, știința și respectul lor pentru adevăr nu au fost la înălțimea strădaniei depuse. Modestia lor de scribi le face cinste, căci au atribuit munca lor lui Iehova, care astfel joacă și el un rol. După atenta evaluare a strădaniei levito-rabinice, se pare că nu mai rămâne nimic divin din întregul Vechi Testament. Morala : se trișează și pe stadioane, se vând și se cumpără meciuri care deși se joacă cu picioarele, se aranjează

cu capul ! *Vechiul Testament, Carte a Cărților*, te-ai aștepta să fie scris cu cap. Uneori chiar cu capul este scris, alte ori însă, ca în cazul lui Baltazar și Daniel, totul pare scris cu picioarele, ba chiar cu copitele. În toate cazurile însă este vorba de oameni. Bun sau nebun, *Vechiul Testament este o ispravă omenească*. Pentru Jidovi, Creștini sau Musulmani, căutarea lui Dumnezeu devine cu atât mai pasionantă iar găsirea lui mai urgentă !

Ca și cărțile atribuite lui Moise, cartea lui *Daniel* este produsul scribilor rabinici, care cu infinită răbdare și osârdie iudaică au pus Istoria pe aceeași lungime de undă cu Legea mozaică. De vreme ce Baltazar a fost inventat, de ce profetul Daniel n-ar fi el însuși o invenție ? Aparent, Daniel este o figură mitică. Atât de mitică încât, probabil, suntem exact în fața unui Mitică ! Printre comisarii sioniști de astăzi, *Daniel-Mitică* este profetul mai popular decât fotbalistul Hagi. Mulți dintre fervenții sioniști își vor fi ales deja zidurile pe care vor scrie la prima ocazie faimoasa formulă a precedentului judiciar pentru toate crimele rituale viitoare, de anvergură regală : « *Mene, Mene, Techel, Parsîn* ». Misterioasa inscripție trebuie să fi apărut și la Târgoviște, pe un anumit zid, în acel 25 decembrie 1989 ! Mai mult decât oricând în trecut, istoricii de după ultimul război mondial s-au străduit să betoneze credința că *Daniel* și interpretarea lui, servită ca la Carul cu Bere, reprezintă răspunsul zdrobitor la vechile profeții israelite privind Dumnezeul iubitor al tuturor oamenilor. Sub zugrăveala ei rabinică, prăbușirea Babilonului pare să constituie proba istorică decisivă cu privire la falsitatea, disprețul pentru adevăr dar și puterea Legii mozaice. Prăbușirea Babilonului și spoiala ei rabinică mai arată însă cât poate fi omenirea de credulă. De aproape douăzeci și șase de secole suntem duși de nas cu zăhărelul, ca niște cățeluși pechinezi ce abia au deschis ochii. Apropo : chinezii par să reziste mai bine decât europenii la tentația zăhărelului iudeo-rabino-jidovesc !

Strădania levito-rabinică a fost pe deplin răsplătită de regele persan. Acesta nu numai că a existat în carne și oase, ca orice ființă istorică, dar a autorizat cu adevărat, sau poate a constrâns câteva mii de iudei să părăsească Babilonul în favoarea Ierusalimului. Iudeii au fost expulzați de atâtea ori și din atâtea locuri. De ce nu s-ar fi petrecut acest lucru și la Babilon. Expulzați sau numai autorizați să plece, nimeni nu va fi plâns după ei la Babilon. La vremea respectivă, doctrina politică a leviților, ca și cea a iezuiților de mai târziu, consta în exercitarea puterii prin fascinarea și manipularea diverselor capete încoronate, pe lângă care totdeauna s-au insinuat ca medici, consilieri, astrologi, interpreți de visuri, ghicitori în cafele, cititori în stele, etc. Regele Cyrus a fost însă primul șef de stat ce a căzut în plasa rabinică. S-a demonstrat astfel că rabinii au găsit secretul pătrunderii subtile în anturajul guvernanților străini, al manipulării acestora potrivit intereselor Iudeilor și iudaismului. Grație perseverenței seculare conjugată cu puterea banului și

acțiunea *Kahalului*, către sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul celui de al XX-lea, fascinația, nevoia de bani și intrigile de tot felul i-au ajutat pe iudeo-sioniști să exercite o astfel de putere ocultă încât nominalizarea posturilor cheie din guvernele principalelor țări ale lumii nu se putea face fără acordul lor discret, dar indispensabil. Către sfârșitul lucrării de față vom vedea că această influență, relativ discretă dar tot mai eficace, a cântărit enorm în transformarea antagonismelor benigne ale diferitelor popoare și imperii în conflicte armate gravissime, de natură să favorizeze progresul planurilor iudaice de cucerire și de dominație mondială. Cariera multor oameni politici ai principalelor puteri din lume, la începutul secolului al XX-lea, depindea în bună măsură de presa jidovească, de finanțele marilor bănci aflate ca din întâmplare pe mâini bune, de bunăvoința, recomandarea sau măcar o simplă închidere de ochi din partea marelui rabin sau a șefului comunității iudaice din țara respectivă.

Regele Cyrus a fost primul dintr-o lungă serie de oameni politici, șefi de state și de guverne ce au sucombat în fața farmecelor iudaismului și i-au servit interesele, adesea contra propriilor lor țări și popoare. Fără concursul lui Cyrus, secta levito-iudaică și rabinică nu și-ar fi putut face reîntrarea în Ierusalim, nici convinge Iudeii increduli de puterea Legii mozaice și rasiste, ce urma să fie împlinită literă cu literă. Secol după secol și popor după popor, o succesiune impresionantă de cauze și efecte va consolida iudaismul, punându-l în situația să provoace și să țină sub control marile evenimente din lume. S-a ajuns la aceasta prin manipularea, șantajul, corupția sau asasinarea oamenilor politici și a altor personalități din diferite țări, fără intervenția providenței, cum încearcă să ne convingă iudaismul actual și armata sa de trepăduși, creaturi instalate în fotolii ministeriale, în fruntea bucatelor din cultură, natură, scriptură, în fruntea ierarhiei tuturor bisericilor și bisericuțelor.

Iudaismul ca fenomen regional, apoi continental și mondial, a luat naștere grație lui Cyrus și forței imperiului persan. Bazele Legii mozaice și tehnica subversivă ce avea să conducă la prăbușirea Europei au fost puse cu șapte sau opt secole înainte ca Europa să devină creștină, adică sensibilă la virusul iudaic.

Când Cyrus și-a făcut intrarea triumfală în Babilon, cele cinci cărți ale Legii mozaice erau în șantier, pe masa de lucru a sectei levito-rabinice din marea metropolă antică. Se lucra din greu pentru a se pune în gura lui Dumnezeu cuvintele cele mai încrucișate cu puțință, pentru găsirea versiunilor istorice potrivite, precum regele Baltazar și consilierul lui rebusist, care să facă credibil incredibilul, să furnizeze precedente pentru acte barbare și blestemății ce ar fi putut deveni necesare, inclusiv peste zeci de secole. Deși intoleranța religioasă devenise treptat elementul dominant al vieții iudeilor, cei mai mulți dintre aceștia nu știau încă nimic despre Legea divină de intoleranță rasială și terorism religios ce se pregătea. Secta babilonică avea de

cântărit o mulțime de elemente, de retușat altele cu mare finețe, înainte de a obliga muritorii de rând să înghită gălușca. Aceasta avea să se întâmple în anul 458 î.e.n., sub un alt rege persan, într-o vreme când iudaismul ajunsese deja la formula (nu încă și configurația) definitivă, sub care continuă să-și drogheze propriul popor și să arunce prafuri în ochii lumii întregi. Pe bună dreptate s-a spus că atunci, în acel an 458 î.e.n., asupra căruia vom zăbovi în capitolul următor, a fost pur și simplu tăiat cordonul ombilical dintre poporul iudeu și celelalte popoare ale omenirii.

Călare pe caii troieni care o vor purta către popoarele ce vor fi ruinate și distruse, secta levito-rabinică traversa Mesopotamia sub ochii cămilelor și beduinilor, fluturând versiunea ei hollywoodiană despre căderea Babilonului.

VI. PLÂNGEAU DE FERICIRE BIEȚII OAMENI

Samaritenii au fost primul popor ce a simțit impactul Legii mozaice clocită de rabini în incubatoarele Babilonului. În anul 538 î. Chr, când iudeii s-au întors din Babilon, samaritenii i-au primit cu căldură și prietenie, oferindu-le ajutorul lor pentru reconstruirea Templului distrus de Babilonieni în urmă cu 58 de ani. Din ordinul leviților, ei fură însă respinși cu brutalitate. De aceea, treptat, Samaritenii au devenit ostili, iar lucrările de restaurare a Templului fură întârziate până în anul 520 î.e.n. Cearta cu Samaritenii avea să traverseze secolele până în zilele noastre, când aceștia au ajuns un popor de câteva zeci de oameni.

Primirea amicală pe care le-au făcut-o Samaritenii dovedește că noua Lege a Iudeilor era necunoscută de vecinii lor, total surprinși de umilitoarea respingere cu care au fost refuzate avansurile lor amicale. La ora respectivă, noua Lege mozaică era de altfel puțin cunoscută și înțeleasă de Iudeii înșiși. Cărțile Legii erau în plină metamorfoză și în ciuda celor ce preoții le spuneau cu o ocazie sau alta, Iudeii erau departe de a înțelege semnificația rupturii rasiale și religioase, față de restul lumii, pe care începeau să o trăiască.

Aroganța și disprețul arătat Samaritenilor constituiau o bună indicație pentru cele ce aveau să urmeze. În fond, Samaritenii erau israeliți mai mult sau mai puțin amestecați cu alte popoare, practicau cultul lui Iehova fără să recunoască însă supremația Ierusalimului și infailibilitatea iudeo-levită. Nu întâmplător erau considerați o primejdie reală de renaștere și absorpție israelită a lui Iuda. Iudeo-leviții i-au plasat pe Samariteni în postura de oi negre ale Canaanului. Iudeii s-ar fi spurcat iremediabil de ar fi cumpărat o pâine de la un Samaritean sau de ar fi acceptat un simplu pahar cu apă, lucruri de altfel total interzise de reglementările rabinice.

Această primă ruptură cu vecinii lor Samariteni făcu și mai tristă Iudeilor contemplarea ruinelor pustii ale Ierusalimului. Puțini dintre ei cunoscuseră orașul de altă dată : o mică parte dintre cei reveniți de la Babilon și acei la fel de rari reîntorși la vatră după o viață de afaceri în jurul Mediteranei. Remarcabilul succes politic al leviților nu schimbaseră întru nimic trista întoarcere a unor oameni cărora ruinele Ierusalimului nu le spuneau nimic. Leviții de atunci au constatat aceeași dificultate a sioniștilor de astăzi : poporului ales nu prea îi pasă de Țara Făgăduinței. Precum liderii sioniști contemporani de la New York, Londra sau Paris, șefii leviți ai vremii nici nu se gândeau să părăsească verdeța și confortul Babilonului spre a face inventarul ciulinilor și molozului Ierusalimului. Situația din acel an 538 î.e.n. era identică cu cea din preajma proclamării statului

sionist contemporan : o mână de fanatici erau gata să ia drumul Ierusalimului. Atât. După eforturi susținute și muncă de lămurire, s-a mai găsit a mână de sărăntoci, cărora sărăcia lucie nu le dădea altă șansă. Cam aceștia fură Iudeii ce se regăsiră finalmente la Ierusalim. Cei mai mulți au preferat să rămână în confortul babilonian, sub protecția propriului exilarch, ce nu ar fi renunțat pentru nimic în lume la Babilonul de pe blazonul său princiar. Pentru a beneficia în continuare de confortul lor, aceștia au plătit o usturătoare amendă, ca și jidanii contemporani din America de astăzi, obligați să cotizeze pentru a spori finanțele statului sionist. Poporul Iudeu părea definitiv dispersat, nimeni și nimic nu-l mai putea reuni în Canaan. Nu poporul iudeu s-a întors așadar din exilul babilonian, lucru remarcat cu pertinentță de diverși cercetători. Oricât ar fi fost el de simbolic însă, acest retur era important pentru casta rabino-levită pe cale de a pune hățurile misticismului la gâtul maselor neștiutoare împrăștiate care pe unde. Se putea astfel susține că legea mozaică era nu numai adevărată ci și eficace, că destinul « poporului ales » era de a distruge și de a domina.

Returul era ceva total diferit pentru puținii reveniți la vatră și pentru numeroșii băgători de seamă din Diasporă, ce observau totul de departe. Primii aveau posibilitatea de a practica cultul lui Iehova acolo unde trebuia și la modul cerut de Legea mozaică. Pentru ceilalți, mult mai numeroși, returul era un succes al naționalismului iudaic, o prevestire a triumfului final prevăzut de Legea mozaică. Mulțimea începea să înțeleagă mijloacele prin care cucăritorul babilonian fusese pus în dificultate, până la urmă învins, iar captivitatea chiar dacă fusese cu totul altceva, transformată în retur. Se cunoaște complexul lui Ulise¹⁷. Plecați la mari depărtări și pentru ani mulți, când s-au întors, Ulise și aheii lui au povestit mai multe decât văzuseră. Multe au povestit și cei ce s-au întors din Babilon. Pe măsură ce anii treceau se spuneau tot mai multe și din ce în ce mai gogonate, povestea milioanele de concasați, de exemplu, prin gaze și sucure intestinale, în burta balenei lui Iona, manipulată de o antenă a serviciilor speciale nazistee dintr-o bază secretă situată în fundul Vezuviului. Așa s-au petrecut lucrurile și cu poveștile lansate în coada cămilelor iudeo-levite dintre

¹⁷ . De la acest complex Ulise, istoricul și cercetătorul francez Paul Rassinier avea să ajungă la *Minciuna lui Ulise*, titlul unei celebre cărți publicată în anii 1949-1950, ce analizează condițiile de viață din lagărele naziste de concentrare și cărțile, despre aceste lagăre, ale unora dintre cei trecuți pe acolo. Prin această carte și prin alte câteva, Rassinier a devenit unul dintre fondatorii revizionismului istoric occidental, mișcare de idei lipsită de orice ideologie, care încearcă să verifice, pe toate căile posibile, dacă ceea ce se spune sau se scrie este adevărat sau nu. Cartea este disponibilă gratuit pe internet la <http://www/vho.aaargh>.

Babilonul și Ierusalimul acelor vremuri. S-a ajuns la povestea din Vechiul Testament, pusă în întregime sau parțial pe seama lui Dumnezeu. Oricine poate constata că povestea « captivității » babiloniene abundă în elemente de segregare rasială și religioasă, ce își dovediseră de pe atunci eficacitatea. Pentru impunerea rasismului și pentru a controla cu o mână de fier viața personală a Iudeilor, casta levito-rabinică a inventat ghetoul și sinagoga. Strălucită invenție rabinică, ghetoul a trecut cu succes proba de foc a Babilonului, apoi s-a diversificat, ajungându-se la kahal, chibuț, mehavuri, de care nu ne putem ocupa aici. În ce constă și ce înseamnă practic ghetoul iudeo-jidovesc ? Ghetoul este locul sau cartierul unde jidanii trăiesc între ei. Unele ghetouri sunt înconjurate de ziduri, construite cu eforturi și cheltuială de către beneficiari. În cadrul ghetoului, fiecare știa ce face, ce învârte și ce spune vecinul lui, casta rabinică fiind astfel la curent cu nivelul politico-ideologic și dispoziția poporului, cu cele povestite de cucoane între ele și chiar între soți, pe timpul nopții. Orwell, în 1984, descrie un ghetou informatizat. Ghetoul babilonian nu era informatizat. Era însă la fel de eficace și fără informatică, fiecare spionând pe fiecare, în folosul și la ordinele preoților leviți. Lectura colectivă, în fața tuturor, a Legii mozaice, se dovedise capabilă să înlocuiască cu succes cultul ritual care, în condiții normale, nu putea fi executat decât în Templul de la Ierusalim. Deși Legea încă nu era terminată, lectura publică a fragmentelor disponibile sau scrise de vreun rabin-rapsod mai inspirat a condus la apariția sinagogii, în mijlocul ghetoului babilonian. Grație efortului tenace al levito-rabinilor, ghetoul, sinagoga, heerul și alte instituții ce funcționau pe lângă aceasta au fost adoptate de toate comunitățile din diasporă, ce aveau astfel sentimentul uniunii cu captivii babilonieni reîntorși acasă.

Reîntoarsă într-un Ierusalim necunoscut, pe jumătate în ruine și cu o populație împestrită ca origine rasială și religie, secta rabinică a găsit un teren favorabil pentru a-și continua rolul ei de nucleu al unei națiuni-între-națiuni, dacă nu și pe acela de stat-în-stat. Rabinii se arătasera capabili să-și mențină teocrația chiar fără un teritoriu propriu și sub un rege străin. De-a lungul celor aproape șaiszeci de ani, la Babilon, ei își guvernaseră fideli după Legea mozaică ce tocmai atunci se închea. La Babilon, nu s-a încercat reconstituirea statului decedat și îngropat în ruinele Ierusalimului. S-a reușit însă o remarcabilă autonomie comunitară, în cadrul căreia a luat naștere o putere necunoscută până atunci, una mai sigură și mai durabilă, deși aproape invizibilă.

Rabinii nu se afixau cu lictorii după ei, precum regii, consulii și magistrații Romei. Fețe bisericești pătrunse de o teatrală frică de Dumnezeu, rabinii au reușit să impună un regim sever și inexorabil comunității iudaice chibuțnice și ghetozate. Cum ? Prin simpla obligație incontornabilă de a respecta cu strictețe regulile unui ritual continuu, ce acoperea cu aceeași intensitate fiecare din cele 86 400 de secunde ale unei zile și fiecare din zilele anului. Captivitatea relativă și pământul străin nu au împiedicat pe rabini să impună comunității iudaice un regim sever și inexorabil, comparabil cu cel imaginat de Orwell. Unică în istorie, performanța rabinică, continuă în zilele noastre.

Sceptici există peste tot. Întrebările și nelămuririle lor sunt importante și necesare pentru înțelegerea unui fenomen, care altfel nu ar ajunge sub lupa unei mai atente investigații. Scepticii nu înțeleg prin ce mijloace au reușit rabinii să mențină sub ascultare, și încă cu o mână de fier, o comunitate dispersată pe întinderea pământului precum stelele cerului. Pe cât de simplă, pe atât de infailibilă, metoda se bazează pe teroare și pe frică. Rigoarea unei astfel de metode nu o vede orice străin. În Moldova sau la Muntele Athos, aparatul de fotografiat nu poate surprinde teribila regulă a supușeniei și ascultării, fără de care viața comunității mănăstirești nu poate fi ceea ce este. Cel ce își dă silința să observe și să înregistreze totul cu atenție, ajunge să vadă că până și în mănăstirile creștine există teroare și frică. Într-un chibuț însă, într-un ghetou cu zeci de mii de oameni ce se supraveghează unul pe altul, teroarea și frica fiecăruia de fiecare atinge cota remarcabilă din lagărele de concentrare și exterminare ale gulagului siberian. Universului concentraționar nazist a fost mai complicat, mai subtil, mai practic, într-un cuvânt uman. Lagărele naziste încarnau în real năluca falansterelor socialiste ale lui Fourier, dimensiunea lor socialistă fiind mult mai pregnantă decât cea național-germană. Cu un mic efort, fiecare își poate face o idee despre viața Iudeilor într-un ghetou vechi sau nou și chiar dintr-un chibuț sau mehav..

Excomunicarea creștină este arma teribilă cu care, vreme de secole, Biserica romano-catolică și-a ținut și ea în căpăstru oițele cu veleități de independență în materie de gândire. Excomunicarea creștină vine însă din ghetoul jidovesc. Vechiul păgânism a fost tolerant, el nu a cunoscut instituția excomunicării. Grecului Socrate i s-a făcut un proces celebru pe această temă, proces ce a durat ani întregi și care a rămas un fenomen unic în analele reunite ale Greciei și Romei antice. Să nu uităm însă că, o anumită direcție filosofică vede în Socrate pe « social-democratul antichității », lucru care, oricât ar fi de exagerat, este greu de contestat și explică unele aspecte mai tulburi. Practic, nu păgânismul atenian i-a făcut proces lui Socrate, ci două sau trei persoane private, care s-au simțit lezate,

având și ele argumentele lor. În întreaga antichitate europeană nu se cunoaște un al doilea proces pentru crimă de gândire, cum poate fi considerat procesul lui Socrate. La iudei însă, excomunicarea era standardizată prin blestem, cazurile cunoscute fiind fără număr. Pentru iudeul ghetoizat, excomunicarea, cu blestemul sau « heremul » ce o însoțea, era teribilă, mânia, cruzimea și blestemele lui Iehova fiind enumerate pe puncte, după cum am văzut, în *Deuteronom* și în alte cărți. Excomunicarea creștină era aproape la fel de teribilă. Ea putea schimba viața unui om, putea să însemne o condamnare la moarte. Pentru iudeii de altă dată ca și pentru mulți dintre jidovii de astăzi ea echivala și încă echivalează cu certitudinea unei condamnări la moarte. Singura lege a iudeului ca și a jidanului de astăzi, singura și unica Lege pe care aceștia au recunoscut-o cu adevărat este sistemul talmudic. Jidanul se supune numai de formă legilor țărilor în care trăiește. Adevărata lui Lege este cea iudaică. Șeful lui de toate zilele este rabinul. Acesta sau oamenii lui exercită diversele magistraturi în ghetou, rabinii și casta rabinică dispunând de viața și de moartea supușilor lor.

În Ierusalimul vremii, un singur iudeu din zece sau poate numai unul din douăzeci cunoscuse pe viu somptuoasa captivitate babiloniană. Levito-rabinilor nu le-a fost ușor să refuze ofertele de prietenie și colaborare ale Samaritenilor, cu care cei mai mulți dintre Iudei trăiseră până atunci în deplină armonie. Foarte curând, rabinilor le-a devenit imposibilă frânarea pornirilor normale ale Iudeilor, care se ajutau cu vecinii lor samariteni, căsătoriile mixte nefiind deloc rare. Pentru Iudeii simpli, sutele de neveste ale lui Solomon, nevasta madianită a lui Moise erau o realitate mai vie și mai puternică decât Legea mozaică ce încă se frământa înainte dospire și coacerii la cuptor. Nimeni nu aflase că muribundul Moise fusese obligat să extermine madianiții, cu excepția feioarelor. În consecință, iudeii își căsătoreau copiii cu fiii și fiicele Samaritenilor și ale altor neamuri, amestec rasial ce a durat aproximativ optzeci de ani după întoarcerea de la Babilon. Consecințele religioase și politice ale căsătoriilor mixte erau intolerabile însă pentru casta rabinică. În acești optzeci de ani, statul major rabino-levit, rămas în opulența Babilonului, a reușit să termine Legea mozaică ce avea să fie resimțită peste secole de întreaga lume. Cel care a condus lucrările de definitivare a Legii mozaice a fost Iezechiel, un rabin din familia Marelui Preot. Acesta a revăzut și probabil a recompus în întregul lor cele cinci cărți atribuite lui Moise. Iezechiel devine astfel părintele fondator al intoleranței, rasismului, răzbunării și uciderii aproapelui în numele și pentru gloria lui Dumnezeu.

Cartea lui Iezechiel este poate cea mai semnificativă din întregul VT. Ea depășește în importanță *Deuteronomul*, *Leviticul* și *Numeri*, dovedindu-se izvorul de unde au țâșnit multe din ideile obscure ale Legii mozaice. Studiul blestemelor enumerate

în *Deuteronom* arată că divinitatea în numele căreia sunt pronunțate este mai curând diabolică decât divină, numele lui Dumnezeu neputând fi asociat amenințărilor și blestemățiilor deuteronomice. Cartea lui Iezechiel confirmă această idee. Iezechiel pune în gura lui Dumnezeu declarația că funesta Lege mozaică a fost creată chiar de el, pentru a-i face pe oameni să sufere, să se teamă ! Declarația de sinceritate a lui Dumnezeu apare în capitolul 20 din *Iezechiel*. Ea constituie cheia misterului Legii mozaice.

Pasajul respectiv pare să fie răspunsul lui Iezechiel la atacurile lui Ieremia contra leviților, în problema sacrificiului primilor născuți. « *Ei și-au construit altare pentru a-și arde fiii și fiicele lor în foc, ceea ce eu nu am ordonat și nu este plăcut inimii mele* ». Lui Iezechiel puțin îi pasă de soarta fiilor și fiicelor iudeilor, ceea ce îl scoate cu adevărat din sfinții lui pepeni este acuzația că Dumnezeu nu ar fi ordonat sacrificiul primilor născuți. Scribii întreprinderii rabino-levite a Legii mozaice atribuiseră în repetate rânduri acest lucru lui Dumnezeu în persoană. În consecință, replica lui Iezechiel se centrează pe acest aspect. Singura lui grijă este justificarea crimelor sacrificiale ale rabinilor, pe ideea că acestea au fost, totuși, ordonate de către Dumnezeu. El trece cu nonșalanță peste faptul că, dumnezeiască sau rabinică, această poruncă este profund nocivă și funestă :

« Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru; umblați întocmai după rânduielele mele, păziți poruncile mele și împliniți-le (20, 19). (...) Dar fii s-au răzvrătit și ei contra mea, nu au umblat după rânduielele mele, nu au păzit și nu mi-au împlinit poruncile. (...) Atunci am avut de gând să-mi vărs urgia peste ei, să-mi sting mânia împotriva lor în pustie (...) Ba încă le-am dat și legi care nu erau bune, și porunci prin care nu puteau să trăiască. I-am spurcat cu darurile lor de mâncare, când treceau prin foc pe toți întâii lor născuți; am vrut să-i pedepsesc astfel, și să le arăt că eu sunt Domnul » (Iezechiel, 20 : 19, 21, 25, 26).

Teologii creștini ce pun pe picior de egalitate VT cu NT au desigur în vedere și acest pasaj. Este problema lor. De aceea, între altele, creștinismul a ajuns la ruina doctrinară și caricaturală de astăzi. Evlavia, blândețea, înțelepciunea și căldura multora dintre duhovnicii creștini nu pot șterge crima și minciuna puse în chiar gura lui Dumnezeu, în problema controversată și de maximă sensibilitate a sacrificiilor sau omuciderilor rituale.

Iezechiel a trăit personal prăbușirea regatului iudeu și deportarea sectei rabinice la Babilon. Cartea lui este pe alocuri povestea unui martor ocular al evenimentelor, a unuia care, precum Ulise, povestește mai multe decât a văzut efectiv, cu

ochii lui. Părțile profetice și alte pasaje iezechiene fac din părintele fondator al iudaismului literar un om obsedat de gânduri negre, drăcești, pe care părintele înțelept sau duhovnicul demn de acest nume nu ar trebui să le arate copiilor sau fidelilor, cel puțin până la o deplină maturitate de gândire. La începutul cărții sale, Iezechiel pune în gura lui Dumnezeu o serie de cuvinte privind un asediu al Ierusalimului, în timpul căruia, ca pedeapsă, i se ordonă, să mănânce pâine coaptă pe excremente umane. Iată-l pe Iezechiel ajuns, el știe cum, din captivitatea Babilonului în cea a Piteștiului, la « Camera 4 Spital » a penitenciarului construit de Armand Călinescu, unde Ana Pauker și Kahalul vremii practica o tortură foarte specială, pentru obținerea omului comunist de tip nou. Prin plânsete, bocete, rugăminți, jurăminte că s-au respectat cu scrupolozitate legile alimentare iudaice și nu s-a pus niciodată în gură ceva spurcat, pedeapsa este atenuată. Părintele iudaismului literar va mânca pâine coaptă nu pe excremente omeneste ci pe baligă de vacă ! Ceva mai încolo, pentru că au fost mai îndărătnici decât neamurile ce îi înconjoară și pentru că nu au urmat poruncile lui Iehova, Ierusalimul este amenințat cu canibalismul și cu alte nenorociri :

« ...De aceea părinții vor mânca pe copii lor în mijlocul tău, iar copiii vor mânca pe părinții lor... O treime din locuitorii tăi va muri de ciură... o treime va cădea ucisă de sabie... și o treime o voi împrăști în toate vânturile... Imi voi potoli astfel mânia, îmi voi domoli astfel urgia și mă voi răzbuna ca să se știe că eu, Domnul, am vorbit în mânia mea... » (Iezechiel, 5, 10-13).

Toate acestea reprezintă pedeapsa pentru non-respectul Legii mozaice, pe care începem să o cunoaștem. Nu este vorba de o pedeapsă contra cine știe căror crime, de exemplu contra păcii sau a omenirii progresiste și muncitoare ! Iezechiel rezervă pagini întregi de imprecății pentru te miri ce. De l-ar fi citit din vreme pe *Dănilă Prepeleac* ar fi învățat să umble cu blestemele mai cu mânuși, nu chiar ca un elefant surprins de călduri într-o porțelănărie. Iehova, bineînțeles, își amenință Iudeii că-i va utiliza pe păgânii cei mai necruțători ca bici dumnezeiesc.

Intr-o viziune caracteristică, schițând tabloul celor ce vor cădea pe capul adoratorilor altor dumnezei, Iezechiel este purtat de Dumnezeu printre asediatorii păgâni ai Ierusalimului. Pe post de bici al lui Dumnezeu, aceștia se apropiau tiptil, să pedepsească « poporul ales » pentru puțină credință și multa nerespectare a Legii... Fiecare cu sabia scoasă, unul însă, ce l-o fi apucat ?, umbla cu o călimară neagră după el. Noaptea, se știe, nu numai călimările sunt negre, ci și vacile. Incurcate sunt însă căile Domnului. Cum îl văzu Domnul pe scribul cu călimara, i-a dat un ordin scurt : *« traversează Ierusalimul și fă o cruce neagră pe fruntea celor ce plâng și suspină pentru cele ce se petrec »* (Iezechiel, 9, 4). Cei ce plâneau și suspinau mai cu foc,

se înțelege, erau aceia care împlineau cu fanatism Legea în litera ei. Frunțile fiind marcate și zarurile aruncate, Iezechiel citează pe Domnul care sub ochii lui, s-a adresat oștenilor : « *Traversați orașul după cel cu călimara și dați pe ei de mișei; nu iertați pe nimeni. Fără milă ! Ucideți bătrânii și tinerii, fecioarele și femeile, copiii, toată lumea; dar de cei cu crucea-n frunte să nu vă atingeți că-i bai » (Iezechiel, 9, 4-7).*

Nimic de mirare că Iudeii își dădeau silința să se remarce plângând în hohote și oferindu-și aproape fruntea, spre a fi însemnați ! Pentru crucea salvatoare din frunte, pentru a o primi mai grabnic, s-a construit Zidul Lamentațiilor. Urmează amenințări peste amenințări, de care sunt scutiți cei care, ucigând în dreapta și în stânga, execută astfel voia și porunca Domnului... Dacă Iudeii s-ar pocăi pentru păcatele și greșelile tineretelor, dacă ar renunța la răutăți și s-ar bagă sub anteriorul leviților spre a-și încărca acumuloarele cu pioșenie, atunci nu ar mai fi doi împărați și două împărății :

« Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus. Li voi strânge din toate țările și-i voi aduce înapoi în țara lor... Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel. Toți vor avea un singur împărat, și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății (...). Robul meu David va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor (...). Vor locui iarăși în țara pe care am dat-o robului meu Iacob, pe care au locuit-o și părinții lor. Vor locui în ea cu copiii și copiii copiilor lor, pe vecie. Robul meu David va fi împăratul lor în veci ». (Iezechiel, 37, 21-25).

Scribii lui Iezechiel au continuat scrisul ruloarelor Legii mozaice încă optzeci de ani la Babilon. Intre timp, după cum am văzut, Iudeii dezvoltau relații normale cu vecinii, mai les aceia foarte numeroși, ce nu cunoscuseră regimul de fanatism, excluziune și intoleranță din ghetoul Babilonului. La Babilon însă, secta levito-rabinică pregătea o și mai drastică strângere a șurubului. Se știa că oamenii din popor se roagă la toți dumnezeii— ba pentru ploaie, ba pentru recolte, pentru soare, turme, fiecare pe pământul lui, neștiut de nimeni.

Momentul strângerii drastice a șurubului a fost decis pentru anul 458, optzeci de ani după întoarcerea relativă a sectei rabinice din exilul babilonian. Legea fusese terminată, dar nu asta conta în primul rând. Important și decisiv era faptul că un rege puternic și vestit ca acela al Persiei era gata să servească rabinilor mingea la fileu, să le aplice el însuși Legea, cu toată forța aparatului opresiv al celui mai mare imperiu al vremii. Atunci, ca și acum, acesta era lucrul cel mai important. Persia de atunci juca rolul Americii de astăzi. Regii ei nu săreau mai departe decât un Clinton, de exemplu, căruia păsărelele rabinilor îi ciripeau din fustele esterice de la Casa Albă. Secta rabinică reușise să înhame la carul iudaismului cel mai de seamă rege al vremii. Intre timp, deși tehnica s-a cam banalizat, forța cestei

manevre abile nu a scăzut. Dimpotrivă. Cum au reușit rabinii să îl facă pe regele persan să joace pe muzica lor rămâne un secret, dar nu pe a mare. Important este că au reușit, că forța militară a imensului imperiu persan și aparatul administrativ al acestuia erau la dispoziția lor. Performanța s-a repetat de atunci ca la indigo. În Rusia țaristă din ultimele decade ale Romanovilor, Kahalul jidovec se servea de baionetele Țarului de la Kremlin și de inspectorii financiari ai acestuia pentru colectarea impozitelor strict jidovești, inclusiv acela pe carnea cașer¹⁸.

Anul 458 î.e.n., când secta rabinică pune definitiv căpăstrul pe propriul popor iudeu, marchează momentul ruperii și izolării acestuia de restul omenirii, Iudeii căzând într-o stare de servitute și sclavie necunoscută la Babilon. Acest an marchează începutul afacerii, problemei sau chestiunii jidovești, despre care se discută de atunci fără încetare, pentru care s-au dus nenumărate războaie și au curs oceane de sânge. Cărțile lui *Ezdra* și *Neemia* sunt ecoul biblic al acestui eveniment. Ezdra și Neemia erau emisarii rabinici ai Babilonului, veniți la Ierusalim cu armată persană, pentru a promulga solemn și a pune în aplicare Legea lui Iezechiel.

Om din anturajul marilor preoți, el însuși mare preot, Ezdra părăsește Babilonul în fruntea a 1500 de discipoli, un fel de divizie « Tudor Vladimirescu » de politrucii rabinici și comisari politici ai castei levite, ce vor semăna o sfântă teroare printre Iudeii din întreaga Iudee, nu numai din Ierusalim. Ezdra venea în numele regelui Artaxerxes, escortat de un regiment al acestuia. A ajuns în Palestina precum Chaim Weizmann în 1917, cu 31 de ani înaintea proclamării actualului stat sionist. În 1917, după Declarația Balfour, despre care vom vorbi și în legătură cu destrămarea Imperiului Otoman, Weizmann este escortat în Palestina de baionetele și aurul Angliei. După cel de al II-lea Război Mondial, în 1947, același Weizmann va reveni la Ierusalim susținut și de americani, și de englezi, și de ruși. De la Ezdra la călătoria din 1947 a lui Weizmann, tehnica rabinică a intrigei și seducției a străbătut cale lungă, fără să se schimbe în principiu. Din punct de vedere juridic, în 458 î.e.n. Ezdra vine la Ierusalim ca agent al guvernului persan, escortat și protejat de armata acestuia. În 1917, Weizmann sosește în aceeași Palestină ca emisar englez, sub protecția armatei britanice. Treizeci de ani mai târziu, în 1947, el sosește ca agent anglo-american declarat, având însă asigurat și sprijinul sovietic. Baionetele conțau mai puțin în 1947. Erau însă destule, mai ales englezești, secondate macabeic de primele regimente iudeo-sioniste.

¹⁸ . Carnea cașer se obține de la un animal sacrificat de un măcelar jidov, într-un abator jidovesc, potrivit unei tehnici și proceduri speciale. Numai carnea declarată « cașer » poate fi consumată de jidani. Carnea provenită de la animale pe care s-au descoperit anumite anomalii nu poate fi consumată de jidani. În acest caz, carnea improprie pentru consum poartă numele de « tref » și este destinată vânzării către goimii neștiutori. Cf. Kalixt de Wolski, *Tainele Kahlului*, Cetatea Albă, 2005.

Nu se știe cum l-a manipulat secta rabinică nici pe Cyrus nici pe Artaxerxe. De reușit însă s-a reușit perfect în ambele cazuri, erorile sau gafele de acest fel nu sunt rare în istoria lumii, nici în istoria României. Președintele Ceaușescu, de exemplu, a fost instalat de aceleași forțe oculte iudeo-bolșevice și sioniste, care l-au susținut vreme de un sfert de secol și apoi l-au împușcat, când și-au dat seama că omul din Scornicești avea totuși în piept o inimă de român !

Trecuseră trei generații de la lectura publică a *Deuteronomului*, doctrină a intoleranței religioase. Ezdra vine cu o nouă doctrină în tolbă, aceea a intoleranței rasiale, care va completa și agrava doctrina deuteronomică. El și-a impus criteriile rasiale mai întâi în fața celor 1500 de însoțitori politrucci. Fiecare dintre aceștia a trebuit să își dovedească descendența iudaică sau levită, urmărindu-se eliminarea oricăror coborâtori, mețiși sau simpatizanți israeliți. Când a ajuns la Ierusalim, a constatat cu oroare, groază și scârbă predominanța căsătoriilor mixte. Majoritatea Iudeilor se căsătoriseră după inima lor și stabiliseră relații de familie normale cu triburile din jur. Autorii sioniști ortodocși din zilele noastre recunosc că Iudeii ce se căsătoriseră în afara tribului lor nu încălcaseră nici o lege, că respectaseră tradiția în vigoare la acea vreme. Ezdra însă nu venea să recitească *Deuteronomul*. Peste acesta trecuseră optzeci de ani. El nu venea cu « a doua lege » ci cu o « nouă lege », legea lui Iezechiel, ce va da definitiv peste cap vechea tradiție israelită de iubire și toleranță.

Ca emisar al regelui Persiei, Ezdra era satrapul Iudeii. Grație puterii discreționare de care se bucura, a adunat lume și țară, a pus să se citească pretutindeni ukazul de dizolvare imediată a tuturor căsătoriilor mixte. Orice străin și oricine amintea legea și tradiția străină trebuia exclus. Din cei 1500 de politrucci cu care venise putea să formeze o sută de comisii și încă pe atâtea comiții. I-a ales însă pe cei mai alde Pauker, Chișinevski, Roller, Nicolsky, Moghioroș, Răutu sau Tismăneanu și alți înțelepți de partid rabinic, cu care a format cea mai comisie de înaltă răspundere partinică ce a existat vreodată între cer și pământ. Legăturile de familie stabilite de oameni, după cum aceștia crezuseră de cuviniță, trebuiau distruse definitiv și fără întârziere.

Unii autori sioniști admit că măsurile preconizate de Ezdra erau reacționare, că ele dădeau demnitate de lege unui « decret » ce nu făcea încă parte din *Thora*, la care de altfel unii rabini scrupuloși încă lucrau la Babilon. De altfel, așa a apărut *Talmudul*. La Babilon, mai ales, exista o sfântă confrerie de hahami și înțelepți ce vegheau și supervizau totul de la distanță, după cum Congresul Mondial Jidovesc și alte organizații iudaice nu numai că supravegheau regimul național-socialist german, dar chiar i-au și declarat război, la mai puțin de două luni de la venirea acestuia la putere, în Germania interbelică. Puterile occidentale, la vremea lor, s-au mobilizat contra legilor rasiste

ale Germaniei. Imperiul Persan însă, singura mare putere a vremii, a sprijinit legea rasistă a lui Iezechiel.

Consecința legii lui Iezechiel era de așteptat. Popoarele din Palestina vremii s-au mobilizat contra ei cu o energie neegalată până în ultimele decenii, când a apărut primejdia sionismului actual. Înțelegând primejdia, Iudeii și popoarele din jur au atacat Ierusalimul, distrugând zidul din jurul acestuia, simbol al rușinii pentru oamenii de atunci. Ca orice demnitar guvernamental, Eszra a șters frumușel putina și s-a întors la Babilon. Căsătoriile mixte au continuat în Palestina. Numai cu forța ar fi putut fi împiedicate.

După treisprezece ani, înțelepții din Babilon l-au scos din pălărie pe Neemia, alt personaj la fel de tipic epocii noastre ca și aceleia în care a trăit. De ascendență iudaică, Neemia era unul dintre favoriții regelui Persiei, ca și trepădușii sioniști de astăzi, fără de care președintele Americii sau primul ministru britanic nu îndrăznesc să primească lăptăreasa sau corespondența nici în zilele pare, nici în cele impare. Ca și Ezdra, Neemia sosi la Ierusalim cu puteri de satrap, oameni, bani și arme pentru a refortifica orașul pe banii Persiei. Grație eforturilor lui Neemia, Ierusalimul avea să devină primul oraș-ghetou din lume. Cu banii Persiei și cu mâna de lucru a sclavilor, Neemia a refăcut zidurile Ierusalimului din care locuitorii au fugit însă. Ierusalimul devenise o cochilie goală. Neemia a organizat o tragere la sorți, al cărei scop era de a obliga 10% dintre Iudei să locuiască în orașul « sfânt ». Pare de necrezut : Iudeii fugeau de orașul « sfânt » ca dracul de tămâie.

Treptat apartenența rasială a devenit principiul suprem al legii iudaice, chiar dacă el nu era încă suficient de bine pus la punct. Cei ce nu au putut convinge comisiile rasiale instituite că sunt coborâtori din Iuda, Benjamin sau Levy, oricât de mult l-ar fi adorat pe Iehova, trebuia să se facă mici, să o șteargă pe ușa de serviciu. Fiecare Iudeu era obligat să prezinte o fișă de puritate rasială, conformă cu registrele de naștere păstrate pe lângă sinagogi. Desigur s-au făcut multe aranjamente, căci nu se poate altfel. Or fi ei oamenii sub vremuri, cum spune cronicarul, dar aranjamente se fac totdeauna. Nu știe stânga ce face dreapta. Babilonul era departe și fără să o proclame deschis, închidea adesea ochii. Este evident însă că rasismul lui Iezechiel era mult mai radical decât acela al unui imitator stângaci, peste secole, cancelarul german numit Adolf Hitler.

Peste un an, în 444 î.e.n., Neemia însărcinează pe Ezdra cu formularea interdicției căsătoriilor mixte și modificarea în acest sens a Legii mozaice, pentru ca tot ce fusese făcut să fie conform cu faimoasa *Thora*. Aceasta suferise nenumărate modificări. Faptul însă nu mai avea importanță. Cine stătea să le numere ? Oastea persană se comporta în Iudeea precum Armata Roșie în România, după trădarea de la 23 August. Pentru ca totul să fie clar, David și Solomon au fost excomunicați postum. Niciun iudeu nu mai putea spune că și-a ales nevasta prin urcare

pe acoperiș, ca regele David, sau că și-a făcut un harem după pilda lui Solomon... Șefii de clanuri și capii familiilor fură obligați să semneze documente prin care se angajau să respecte noile reglementări în problema rasială. S-a intercalat în diverse locuri din Thora modificarea necesară: «*Te-am separat de celelalte popoare ca să fii al meu* » (*Levitic, 20, 26, etc.*).

Sub pedeapsa cu moartea, nici un Iudeu nu se mai putea căsători în afara clanului. Bărbatul ce își lua soție de alt neam comitea un păcat contra lui Dumnezeu (*Neemia, 13, 27*), articol ce a rămas neschimbat în legea statului sionist de astăzi. Străinilor li s-a interzis să intre în oraș, astfel ca Iudeii să se poată *purifica* cu încetul de tot ce era străin în ei.

Neemia și Ezdra au fost martori oculari ai acestor evenimente. Neemia este povestitorul ideal și incontestabil. A fost acolo ca satrap și dictator, prin el treceau și se făceau toate. Când Ezdra a citit poporului pentru prima oară noua Lege, oamenii plâneau de fericire la auzul cuvintelor acesteia. Deși impregnate de spiritul reportericesc contemporan, aceste cuvinte sunt ale lui Neemia, sau ale unui scrib de atunci. Ele aduc în ochii cititorului de astăzi cele petrecute în urmă cu douăzeci și patru de secole, ca și cum acestea ar fi avut loc acum douăzeci și patru de ore. Este totuși vorba de lacrimile ghețoizaților Iudei din Ierusalimul anului 444 î.e.n., văzute de omul ce le-a impus, cu ajutorul baionetelor persane, prima lor adevărată captivitate, una materială dar și spirituală, ce va deveni cu timpul scumpa închisoare iehovistă, de toate zilele, a oricărui Iudeu sau Jidan.

După treisprezece ani la Ierusalim, Neemia s-a întors la curtea babiloniană. Structura artificială creată de el a început să se destrame de îndată. După alți câțiva ani, Neemia a fost nevoit să revină la Ierusalim spre a relua totul de la zero, întrucât căsătoriile mixte reîncepuseră. A anulat prin forță un bun număr dintre acestea și a instituit pedepse din cele mai severe pentru o serie de alte transgresiuni de aceeași natură. În vederea riguroasei aplicări a separației rasiale, Neemia a reexaminat cu atenție registrele de stare civilă eliminând dintre Iudei pe toți cei cărora le-a descoperit vreun viciu rasial, inclusiv din familiile descendente din Aaron. După curățirea rasială a tribului iudeu de diversele lui impurități, Neemia a reînnoit pactul de supunere absolută și imediată a tuturor iudeilor la noua Lege mozaică, ce nu mai putea pretinde că vine de la Moise.

Deuteronomul fusese a doua Lege sau Alianță. Legea lui Iezechiel, impusă de Ezdra și Neemia, se va numi *Noua Alianță*, aceste calificative jalonând de fapt erezia rabinică uzurpatoare a *Vechii Alianțe*. Din ordin rabinic și sub presiunea baionetelor persane, fiecare om din Ierusalim a trebuit să semneze de luare de cunoștință. Neavând încotro, oamenii semnau. Așa a fost și așa va fi în toate vremurile. În cei aproape 25 de ani de regim ceaușist, majoritatea adulților, salariați, militari sau studenți, au semnat cel puțin un jurământ republican de credință socialistă ! Odată misiunea îndeplinită, Neemia s-a întors la Babilon. Nu

este exagerat să spunem că nici el nu putea trăi în închisoarea pe care s-a străduit să o impună Iudeilor în numele Marelui Sanhedrin de la Babilon.

Pe vremea lui Neemia și Ezdra trecuseră deja patru secole de la ruptura dintre Iuda și Israel, după cum trecuseră trei secole de la cucerirea acestora de pe urmă de către Asirieni. Casta levito-rabinică utilizase această perioadă pentru a desăvârși pervertirea vechii tradiții israelite a Dumnezeului iubirii aproapelui, pentru a impune prin scris, provinciei persane numită Iudeea, Noua Lege sau Alianță rasisto-religioasă. Incredibila erezie tribală fusese impusă prin foc și sabie, teocrația rabinică se instalase solid la direcția întreprinderii de distrugere a tot ceea ce nu era conform cu această erezie.

De la *Noua Alianță* până astăzi au trecut peste o sută de generații. Intre timp, o multitudine de oameni de sânge diferit, strâns legați între ei prin această Alianță, au purtat pe umerii lor jugul ei teribil, ce i-a separat de restul omenirii. Inchisoarea spirituală a acestei alianțe este de concepție rabinică. După aproape douăzeci și cinci de secole, cămașa rabinică de forță, impusă câmdva de baionetele persane, este mereu intactă, grație, între altele, baionetelor americane și ale pactului Atlanticului de Nord. În trecut, aceste arme au putut fi romane, papale, spaniole, franțuzești, englezești, rusești sau de altă culoare.

Cine este adevăratul responsabil : cei ce incită la o anumită acțiune sau autorii efectivi ai acesteia ? Dacă răspunsul este că responsabilitatea finală cade pe cei ce comit efectiv acțiunea, oricât ar părea de bizar, responsabilitatea ereziei iudaice revine soldășimii sărăntoace și mercenare, de la perșii lui Cirus la mujicii din Armata Roșie, mestecătorii naivo-americani de gumă și mulțimea idiților sau jidăniților utili ce sprijină erezia rabinică sub un steag sau altul, inclusiv acela al Națiunilor Unite !

Nu putem arunca însă întreaga responsabilitate nici pe umerii militarilor, nici pe aceia ai politicienilor-maimuțoi din democrațiile ce acoperă aproape întregul pământ. Mercenar sau cum o fi, militarul este adesea o simplă sabie, un instrument ce nu gândește, privește dar nu vede, în schimb lovește ! Cât despre politicieni, aceștia sunt niște lichele ce își umplu buzunarele, rotindu-se unii după alții. Cu toate imperfecțiunile și viciile sistemului democratic, responsabilitatea și chiar complicitatea celor ce votează este angajată, indiferent pe cine a votat. Stalin ne-a spus cum funcționează democrația. Nu are importanță cine cu cine votează. Un singur lucru contează : cine numără voturile ! Pe plan moral, responsabilitatea celui ce a votat chiar și numai o singură dată este deja angajată. Cei ce votează sistematic, cu entuziasm și din toată inima ajung să voteze într-o viață cu toate partidele posibile, monarhiste, republicane, extremiste, centriste etc. Aceștia sunt cei ce plâng de bucurie când li se pune cămașa de forță pe creieri, când sunt umiliți nu

numai prin tăierea împrejur a sexului ci și prin aceea a minții — multă sau puțină, după cât a dat Dumnezeu fiecăruia.

O responsabilitate specială revine preoților și teologilor creștini, dar și oițelor vicioase ce evită să deschidă Biblia, să citească cu atenție și să judece cu mintea lor. Lenea, modestia, timiditatea, "buna cuviință" sau "buna creștere", cum se spune, împiedică omul de rând să ia atitudine. În biserică nu se fluieră, este adevărat. Problema însă este că Biserica nu mai este Biserică. Ierarhii și superiorii bisericilor au trădat de mult și pe Christos și turma pe care o umilesc și măcelăresc, fără să o păstorească. Comparația cu turma este de altfel o insultă, un virus ce ar trebui eliminat din așa numitele « scrieri sfinte ». Toți păstorii mulg și tund oițele, niciunul nu este vegetarian, toți le duc la cuțit, la abator. Turma și păstorul ascund abatorul ! Credincioșii de astăzi sunt adesea oameni cultivați, ce vorbesc mai multe limbi, posedă biblioteci remarcabile, uneori chiar impresionante. Cu cât sunt mai cultivați, cu atât ar putea fi mai vinovați. Erudiția și cultura transformate în instrumente de automutilare și perversiune socială sunt mai condamnabile decât prezervativele și « bărbații » sau « femeile » de cauciuc, în materie de « educație sexuală ». Preoților și teologilor integri le revine misiunea de a da cu mătura nu numai prin Biserică ci mai ales prin Biblie. Un jidan ateu din secolul al XIX-lea, fiu de pastor protestant și nepot de rabin, a spus că « religia este opiu pentru popoare ! ». Karl Marx, căci despre el este vorba, a spus asta într-o vreme când Europa era sub efectul unei intervenții militare anglo-franco-germane în China, țară ce ar fi dorit să pună capăt traficului de opiu, fără de care însă Europa creștină și civilizată nu mai putea trăi atunci, cum nu poate trăi nici astăzi. De aici ideea lui Marx cu religia ca opiu ! Nu religia este neapărat opiu al popoarelor, i-am putea răspunde talmudistului ateu din Trier. Biblia este cu siguranță un astfel de opiu. Deși nu este singurul opiu cu care popoarele s-au drogat, Biblia este probabil cel mai mare și mai grav dintre droguri. Ca majoritatea drogurilor, opiul în cauză are și părțile lui bune. Odată cu apa de scaldă, nu trebuie aruncat și copilul din copăie ! Preoții, teologii, pastorii au cuvântul. Oamenii sunt cu ochii pe ei, fiecare dispune de o Biblie, unii posedă zeci de ediții diferite în diverse limbi, mulți mireni pot face față oricărei dispute teologice, performanța nu tocmai la îndemâna tuturor purtătorilor de sutană de astăzi, papagali din incubatoarele colivii eretico-dictatoriale și rasiste ale lui Iezechiel, Ezdra și Neemia. După cum am văzut, aceștia au pervertit Dumnezeul celor zece porunci în drăcușorul *Deuteronomului*, ajuns Talpa Iadului din *Iezechiel* și banda acestuia. De la afirmația lui Dumnezeu s-a ajuns la negația lui Dumnezeu. Marx avea într-un fel dreptate. Religia nu este neapărat opiu pentru popoare. Pe fond de minciună, manipulare și îndochinare, religia poate deveni un astfel de opiu. Am văzut deja câteva din frunzele și florile otrăvite ale acestuia. În cele ce urmează, vom vedea și altele.

Intre Dumnezeu comandamentelor morale juste și înălțătoare ale celor zece porunci și divinitatea drăcească din Iezechiel nu există apropiere sau asemănare posibilă. După cum am văzut, Iezechiel pune în gura Dumnezeului său lucruri incredibile, pe care nu ne putem explica cum de creștinătatea le-a suportat vreme de douăzeci de secole. Dumnezeu lui Iezechiel se laudă că a ordonat oamenilor să își ucidă primii născuți pentru a-i menține astfel, prin teamă, sub ascultare. Iezechiel mărturisește și justifică în felul lui crimele rituale iudeo-jidovești în legătură cu care Biserica actuală nu suflă o vorbă. Dumnezeu lui Iezechiel nu poate fi Dumnezeu celor zece porunci, dar nici Talpa Iadului, întrucât aceasta este o invenție a Bisericii, în sensul scopului mărturisit de Iezechiel –menținerea oițelor sub o ascultare cât mai ovină cu putință. Divinitatea lui Iezechiel este decât o găselniță iudaică, încarnare a tribalismului primitiv ce murdărește creștinismul de două mii de ani. Ceea ce au semnat iudeii constrânși, de Neemia, era și rămâne o negație a lui Dumnezeu. *Noua Alianță* din *Iezechiel* reprezintă negația oficială a lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte și în termeni afirmativi, *Noua Alianță* a lui Iezechiel este declarația oficială sau proclamația solemnă că adevăratul Dumnezeu este Iuda ! Intr-o altă ordine de idei este exact ceea ce citim, într-o formă sau alta, pe canevassul întregii tărășenii holocaustice, fără să mai vorbim de mulțimea declarațiilor sioniste ce proclamă deschis această erezie. De tărășenia holocaustică nu ne vom ocupa, întrucât problema aceasta a făcut deja obiectul unor foarte remarcabile studii în diverse limbi, pe care cei interesați sunt datori să și le procure. Pe tema lui Dumnezeu însă, declarațiile sioniste sunt nenumărate, după cum o va recunoaște fiecare – căci fiecare le-a auzit la propriul lui televizor. Când auzim la tot pasul astfel de lucruri, devine secundar cine și când le-a spus prima oară. Iată totuși câteva astfel perle sioniste pe această temă : « *Dumnezeu este absorbit în naționalismul lui Israel, El este etica noastră națională, Dumnezeu nostru național* » (rab. Solomon Goldman); « *Noi și Dumnezeu am crescut împreună... Noi credem că Dumnezeu este jidan, că nu există nici un Dumnezeu englez sau american* » (Maurice Samuel); « *Nu Dumnezeu a dorit poporul nostru și ceea ce înseamnă el; poporul nostru l-a dorit pe Dumnezeu cu semnificația lui* » (Dr. Kastein).

Aceste declarații sunt clare. Le auzim la New York, Paris, Londra sau București. Unii nu mai îndrăznesc să bage fierul de călcat în priză de teama discursurilor holocausto-șoatice, pe placul Dumnezeului lui Iuda... Iudeii plâneau sau nu plâneau când li s-a citit *Noua Alianță*. De atunci și până astăzi însă popoarele lumii au vărsat oceane de lacrimi pe marginea și din cauza *Noii Alianțe* a lui *Iezechiel*. Câți dintre creștini vor deschide oare vreodată ochii, spre a-l regăsi pe Christosul pierdut, probabil, odată cu cele zece triburi ?

VII. TRADUCEREA LEGII

Evenimentul cel mai important al următoarelor patru secole a fost traducerea în limba greacă a *Vechiului Testament*. Popoarele lumii au aflat astfel ce este Legea iudaică de ce, potrivit acesteia, aservirea și distrugerea lor este inevitabilă și cine profită de toate acestea.

Traducerea ar fi fost realizată de un grup de 72 de scribi, între 275 și 150 î.e.n. la Alexandria. După cum se pretinde, scopul ei ar fi fost de a face accesibile Grecilor scrierile iudaice. Având însă în vedere caracterul acestor scrieri, autorilor și promotorii din spatele lor, ne este imposibil să credem că acesta a fost într-adevăr scopul traducerii. Punctul de plecare pentru înțelegerea unui fapt ce a schimbat Europa și fața lumii este chiar faptul traducerii. Examinând traducerea în cauză, specialiștii au constatat deformarea și distorsiunea curentă a unor termeni, răsturnarea sensului unor cuvinte, înlocuirea frecventă a unor termeni locali sau național-iudaici prin termeni mai generali. Distorsionarea și deformarea multor termeni par inerente întreprinderii de conversiune a unei doctrine esoterice, accesibilă până atunci exclusiv castei rabinice și scribilor. Iudeii de rând nu cunoșteau din aceste texte decât ceea ce li se psalmodia sâmbăta de către rabin. Nivelul general de înțelegere era comparabil cu acela al țăranilor europeni, din toate timpurile, care sărută *Biblia* și mâna preotului, reținând un nimic foarte vag din ceea ce psalmodiază preotul-actor, ce își recită rolul ca actorul pe scenă. Deosebirea ar fi că pentru actori se face o selecție permanentă, în vreme ce pentru actoria preotească este vorba mai curând de o contra-selecție. Oricum, scopul traducerii nu a putut fi culturalizarea grecilor. Tendința iudaică, în toate timpurile, a fost mai curând contrară, mai ales în ce privește popoarele străine Iudeilor. De vreme ce *Talmudul* interzice și pedepsește cu moartea accesul non-iudeilor la *Thora*, lucru pe care îl aflăm din *Encyclopaedia Juive*, scopul traducerii nu putea fi culturalizarea Grecilor. Pe vremea aceea, Grecii ajunseseră la o înaltă etică și la un important volum de cunoaștere. Iudeo-leviții nu aveau mare lucru de spus unui popor ce discuta pe stradă sau în piață matematica lui Pitagora, medicina lui Hipocrate sau înțelepciunea lui Platon. Pe stadioane, grecii nu urlau și nu scoteau cuțitul, ca în Europa civilizată a vremii noastre, unde rezultatele sportive se rezolvă adesea fie cu cuțitul în dinți fie prin corupție și aranjamente de culise. De vreme ce accesul Iudeilor înșiși la *Thora* a fost și rămâne limitat și controlat, ce rost ar fi avut înlesnirea Grecilor pe cheltuiala Iudeilor? Să nu uităm faimoasa *Thora* orală, a cărei existență explică multe și care a evoluat în sensul constituirii *Talmudului*. Când și unde a început aceasta? Atunci. La Babilon!

Când s-a luat inițiativa traducerii ce avea să se numească «*Septuaginta*» (de la numărul celor 72 de traducători) anumite

părți din *Mișna* talmudică fuseseră deja redactate. Suntem îndreptățiți să credem că levito-rabinii Babilonului erau conștienți, ba chiar exagerau, pericolul cunoașterii, de către popoare a Legii mozaice. Motivul principal și poate unic al traducerii nu putea fi decât interesul însăși al rabinilor, într-o epocă în care Iudeii pierduseră vechea limbă ebraică — chiar la Babilon, se pretinde. Cei exilați la Babilon fuseseră însă relativ puțin numeroși în raport cu masa Iudeilor. Teza contrară pare mai îndreptățită : în vreme ce vechea limbă ebraică, în care s-a vorbit și s-a scris inițial *Thora*, era neglijată și uitată de masa Iudeilor, ea supraviețuia printre învățații și erudiții exilați la Babilon. În Iudeea propriu zisă nu s-ar fi putut găsi 72 de erudiți capabili să traducă din ebraică în greacă. La Babilon însă exista un număr suficient de învățați pentru a face mai multe astfel de echipe stahanoviste de traducători. Noțiunea de « stahanovist » exprimă spiritul în care s-a lucrat, mentalitatea celor care au conceput, finanțat și ordonat realizarea unui proiect ce a necesitat un volum important de muncă, eșalonat pe cinci sau șase generații. Povestea celor 72 de erudiți traducători trebuie pusă printre elementele cabalístico-mitice, pentru care rabinii au avut totdeauna slăbiciune : Iacob, în Egipt, numărându-și descendenții cade exact pe cifra de 72, Sanhedrinul iudovesc era compus din 72 de membrii... Nu mai socotim că nimeni nu trăiește 150 de ani. Dacă rămânem la ipoteza celor 72, trebuie să acceptăm că fiecare dintre aceștia a fost înlocuit de cinci, șase, poate chiar șapte sau opt ori, ceea ce ne duce la o cifră între 500 și 1000 de traducători. Numărul acestora contează însă mai puțin. Important este că Babilonul dispunea de rezerve importante de erudiți capabili să traducă în greacă, ceea ce arată că nu oricine luase drumul invidiatei « captivității » babilonice. Casta rabinică, scribii, oamenii puternici, elita iudaică luase drumul Babilonului, principalul centru politic, economic și comercial din lumea vremii respective. Nu mai puțin, Babilonul a fost, vreme îndelungată, principalul centru de cultură iudaică din lume. An de an, câteva zeci de tineri erudiți ieșeau de pe băncile școlilor rabinice din Babilon. Altfel nu ar fi fost posibilă nici *Septuaginta*, nici completarea și compilarea Legii mozaice.

Un alt aspect tulburător : limba ebraică se păstrează printre erudiții exilați la Babilon, dar se pierde în însăși vatra ei din Palestina ! De obicei, lucrurile se petrec invers. Exilații erudiți din Atena, Constantinopol, Padova, Roma, Paris sau New York sunt primii ce-și împestritează, colorează și apoi uită limba maternă, la a II-a sau a III-a generație. Poporul rămas în vatra strămoșească continuă să-și vorbească imperturbabil limba, cu arhaismele ei. Despre limba inițială a Iudeilor și a Israelitilor nu știm nimic precis. Ambele popoare, vorbeau limba unui alt popor, a acelor « Habiru » (Evrei), nomazi din Mesopotamia, ce ocupaseră Canaanul înainte de apariția Israelitilor și a Iudeilor. Ceva mai târziu, acești Habiru au învins marele trib Ben Israel, care s-a rupt cu această ocazie în mai multe formațiuni tribale,

ce au adoptat cu încetul limba cuceritorilor deveniți sedentari. Episodul babilonian ne mai arată că limba ebraică nu fusese însușită de masa Iudeilor, ci numai de casta levito-rabinică, care a și păstrat-o mai mult sau mai puțin până astăzi, când se străduiesc să o reînvie. Dacă în momentul cuceririi babilonice a Ierusalimului, limba ebraică ar fi fost deja limbă maternă pentru Iudei, aceștia nu o puteau pierde, în propria lor vatră, în cei 58 de ani de exil babilonian. Descâlcirea încurcatului ghem cananean conduce la stabilirea unor elemente ce trebuie avute în vedere :

1. În cadrul dosarului cananean, contribuția principală și aparent unică a nomazilor « Habiru », veniți din Mesopotamia, este limba lor. Din « habiru » s-a ajuns la « hebreux », « ebraică », « evrit » și alți termeni, cu conotație lingvistică. Lipsa conotației nomade și a celei etnice este evidentă și ar trebui explicată.

2. Contribuția marelui trib « Ben Israel » la contenciosul ce începe să devină dosarul cananean este de natură religioasă. Ea poate fi urmărită de la revelația inițială a Dumnezeului iubirii și al tuturor oamenilor până la strigătele din pustie ale profeților israelieni (nu iudei !). Impotriva cui strigau profeții ? Impotriva Iudeilor. Deși Israelienii sunt învinși de asirieni, ei nu au dispărut din contenciosul cananean ca urmare a înfrângerii lor, ci din cauza « heremului » sau blestemului pronunțat contra lor de către rabini. Ca urmare a acestui « herem » nu s-a mai vorbit despre ei în scrierile sfinte, în Legea mozaică, ca și cum nu ar mai fi existat. Vocile profeților și audiența acestora arată totuși continua lor prezență în Canaan. Mai mult chiar decât în învățătura profeților, iubirea aproapelui și Dumnezeul iubirii tuturor popoarelor se regăsesc în multitudinea Evangheliilor, în mesajul religios al lui Christos, care trebuia neapărat ucis de către casta rabinică. Pentru rabini, deși galilean, Christos era un pericol din perspectiva vechiului contencios iudeo-israelit. Pe planul vieții social-politice și religioase concrete, rolul sau misiunea lui Christos a constat în reafirmarea și reabilitarea elementului israelit în fața celui iudaic. Originea lui Iisus nu putea fi iudeo-davidică ci israeliană, poate chiar ariană. Israelii ei înșiși au fost probabil un popor de rasă ariană. Casta rabinică s-a dovedit suficient de abilă pentru a pune în gura profeților ceea ce trebuia pentru banalizarea descendenței iudeo-davidice a lui Christos. Făcătura iudaică acceptată de către primele generații de creștini și-a continuat efectele până astăzi. Iisus Christos devine astfel principala contribuție a Israelitilor la dosarul cananean. Descendența davidică este mai curând o rușine și o ocară. David, ce se urca pe acoperișuri și privea intimitățile femeilor din jur, este un om bolnav, un caz patologic, un om compromis. Ce ar mai fi putut face David, când privea de pe acoperișuri cucoanele ce se îmbăiau sau poate se întâlneau cu bărbații lor ? Pentru această întrebare, psihanalistii, psihiatrii, sexologii și alți specialiști nu au decât un

singur răspuns. Adepții spectacolului sau viciului voieurismului se și masturbează. De vreme ce au scris în *Talmud* ceea ce au scris cu privire la pedeapsa ce i-ar fi fost dată lui Iisus Christos în iad, rabinii erau obligați la coerență. În consecință, i-au atribuit lui Iisus Christos o origine care să justifice totul. Israelii trebuie să fi fost un popor total diferit de Iudei, probabil un popor arian.

3. Contribuția Iudeilor la același dosar cananean se concentrează pe fals, minciună, jaf, crime, fabricare de dumnezei la comandă. Mai întâi, leviții au încercat să ademenească pe Israelieni. Nereușind, i-au eliminat cum au putut, păstrându-le numele și câteva elemente doctrinare decorative, pe care au avut grijă să le încifreze și să le anuleze prin altele. La Legea lor numai ei aveau acces, sururile cu înscrisuri din *Thora* nu se găseau pe toate drumurile. Presupunând că Moise a existat cu adevărat, originea israelo-ariană a acestuia este probabilă, iar învățătura lui nu putea fi contaminată de elementele exclusiv distrugătoare și satanice, de proveniență iudeo-rabinică.

Proiectul traducerii Legii mozaice în limba greacă trebuie să fi fost dictat de imperialismul ideologic iudeo-levit, dornic să își subordoneze marea comunitate a adoratorilor lui Iehova din Alexandria. Adoratorii lui Iehova din Alexandria, întregul Egipt și bazin mediteranean vorbeau însă limba greacă, cel puțin ca limbă oficială, de instrucție și de cultură. Printre adoratorii lui Iehova din Egipt și bazinul mediteranean erau desigur destui Iudei și Habiru, adică Evrei, ambele fiind popoare semite. Cei mai mulți însă trebuie să fi fost israeliți, întrucât, ca persecutați în Iudeea, aceștia aveau nu numai motive de afaceri pentru exil, ci și motive politice, poate chiar de viață și de moarte. Deși probabil de origine ariană, israeliții se închinau lui Iehova, un Iehova al începuturilor însă, Dumnezeu iubitor, ce nu trebuie confundat cu divinitatea iudaică geloasă și distrugătoare, construită ulterior de rabinii.

Pentru a-și putea subordona importanta comunitate Iehovistă din Alexandria, rabinii aveau nevoie de un instrument cu care să o manipuleze discret, din interior. Slăbiciunea comună a tuturor adoratorilor lui Iehova din bazinul mediteranean era nostalgia pentru Canaan. Pe firul acestei nostalgii, secta rabinică din Babilon avea să introducă, insinuând, cu încetul, în mijlocul Alexandriei, calul troian al Noii Alianțe Iezechieline. La fel va proceda mai târziu o altă sectă rabino-iudaică, al cărei principal purtător de cuvânt a fost levito-rabinul și securistul Saul din Tars, ce va deveni principalul constructor al locomotivei creștine. Scopul scuză mijloacele. Formula machiavelică se potrivește Iudeilor ca mânușa pe mână. Campioni ai machiavelismului găsim însă peste tot, din Europa până în China și Japonia, cu o mai mică densitate doctrinară în India, și o totală absență în Tibet. Subordonarea comunităților adoratorilor yehoviști din Alexandria, ulterior din întregul bazin

mediteranean, era o etapă necesară în dezvoltarea imperialismului iudaic, ce nu va deveni efectiv și vizibil decât la aproape două secole după Christos. Niciun efort financiar sau de altă natură nu va fi prea mare pentru realizarea acestui obiectiv. Grație doctrinei ipocrite și contradictorii, numită cu timpul creștinism, imperialismul iudaic va reuși să distrugă imperiul Roman, să întindă peste Europa, pentru un întreg mileniu, o perioadă ce se va numi Ev Mediu. Obscurantismul, vânătoria de vrăjitoare și ignoranța nobilimii creștine din primul mileniu creștin sunt cunoscute. Au existat însă și atunci oameni pe cât de învățați pe atât de curajoși, unii dintre aceștia fiind arși pe rugurile creștine, contribuție importantă a Bisericii la iubirea aproapelui și progresul omenirii. Rugul creștin, Inchiziția și intoleranța creștină a călăului numit Biserica, ce va tăia și spânzura secole întregi peste Europa și chiar America sau Asia, nu erau de proveniență păgână, ci iudaică! Vechii păgâni, Egipteni, Greci, Romani, Daci, Gali, Germani, Slavi, Maghiari și alții nu cunoscuseră intoleranța religioasă. Grecii aveau o deschidere specială pentru zeul necunoscut, ce își avea locul său în panteon, printre ceilalți zei. Intoleranța ce devine tot mai vizibilă în creștinismul instituționalizat este de origine iudeo-jidănească și levito-rabinică.

La acea dată, când se punea problema traducerii în greacă a « sfintelor scrieri » iudaice, casta levito-rabinică nu putea să prevadă toate consecințele apariției unei noi religii din preaplina viesparului cananean, că această nouă religie va pune Legea iudaică la dispoziția și îndemâna învățaților popoarelor, ce nu vor mai putea fi ghetoizate și controlate de comisarii politici și politrucii iudaismului. Dacă acest lucru ar fi putut fi prevăzut, traducerea greacă a Legii iudaice nu ar fi fost probabil realizată, iar imperialismul mistico-ideologic al iudeilor ar fi luat o turnură diferită. Comisarii politici ai castei rabinice și-au instruit desigur traducătorii cu privire la riscul ca Legea Iudaică să ajungă sub ochii altor popoare, ceea ce explică distorsiunile, deformările, modificările și înlocuirile remarcate de specialiști. Un exemplu cunoscut este acela din *Deuteronom* 32, 21. Traducerea greacă face o vagă aluzie la o popoare lipsite de bun simț, cu un comportament ridicol, stupid, ce se închină la ceva ce nu era Dumnezeu. *Encyclopaedia Juive* ne asigură că în originalul ebraic era vorba de « infamii și vicioșii gentili ». Traducătorii Septantei au turnat multă apă din Iordan în licoarea rabino-iezehiliană, pentru a nu brusca prea tare Israello-Semiții Alexandriei, ce trebuiau iudaizați cu zăhărelul, astfel încât să nu mai poată vedea lumea decât prin ochelarii iudaismului. O astfel de operațiune se numește astăzi îndoctrinare sau întoxicare. Noi o numim circonceziană cerebrală, operațiune ce s-a făcut vreme îndelungată de și prin intermediul Bisericii. Astăzi, tăierea cerebrală împrejur se face de la grădiniță până la moarte : prin școală, universitate, presă, cultură, poliție, justiție, tot ! Creștinii aveau să facă din apa iordanică cea mai sfântă aghiazmă din

istoria apelor sfințite, Biserica arătându-se foarte sensibilă la creștinarea Iudeilor, primiți fără excepție cu vițelul cel gras. Dintr-un motiv sau altul, tot timpul s-au găsit Iudeo-Jidovi ce au jucat comedia creștinării, unii cu foarte mult talent și desigur redință, cazul lui Nicolae Steinhart, mort și îngropat în mânăstirea Rohia, din Maramureș, dar și a unui Nuhăm-Neofit, fost rabin de Roman și Piatra Neamț, care și-a jucat atât de bine rolul încât a ieșit din el, intrând într-o sinceritate și spunându-ne lucruri pe care Steinhart, mai abil, le-a trecut sub tăcere. Unde ne-a spus Nuhăm-Neofit astfel de lucruri? În cartea lui *Infruntarea Jidovilor*, confiscată de poliția Moldovei și arsă pe rug în piață publică la Iași, în martie 1803. De atunci, cartea rabinului răspopit Nuhăm-Neofit a fost republicată de mai multe ori în România, tradusă și publicată, după știința noastră, în greacă, italiană și franceză.

Mai întâi s-a tradus Legea mozaică sau *Thora*, căreia i se potrivește mai bine numele de lege iudaică, nu « mozaică ». După ce Noua Alianță fu impusă Iudeilor cu forța armelor persane, de către comisarii Ezdra și Neemia, rabinii Babilonului refăcură odată în plus cărțile « sfinte ». Intre Neemia și *Septuaginta* alexandrină, Legea iudaică a suferit o nouă metamorfoză, editori și scribi anonimi însărcinându-se cu re-rewriterea trecutului, re-reinterpretarea tradițiilor, legilor și obiceiurilor, spre a impune acestora noua linie de partid, conformă cu ultimele indicații rabinice sosite din Babilon, ce juca pe atunci, în cadrul iudaismului vremii, rolul Moscovei lui Stalin din cadrul Internaționalei a III-a comuniste. Abia acum, înaintea *Septantei* și sub presiunea traducerii plănuită, Legea iudaică sau *Thora* a ajuns la forma ei definitivă, la care nu se putea schimba nici măcar o idee, un cuvânt, o literă, o iotă ! Vorba vine ! Cine are curiozitatea să controleze, constată că nu există două ediții absolut identice ale Bibliei, numeroase schimbări fiind introduse sub diverse pretexte, uneori pe față, alte ori în mod subtil. Nu există și nu a existat o Biblie identică cu ea însăși, probă că suntem în fața unei întreprinderi omenești. Fiecare episcop sau preot mai de vază și-a avut propria lui Biblie și colecție filatelică de Evanghelii, din al căror număr, de peste o sută, la vremea gnozei creștine, s-a ajuns în final la cele patru Evanghelii "canonice" (Matei, Marcu, Luca, Ioan). Înmuiate și unse, precum boabele cu care se îndoapă găștele, cele patru Evanghelii servesc pentru îndopatul găștelor și gânsacilor de prin parohii, formă de tăiere cerebrală împrejur fără cuțit și fără prepuț. Bisericii i-au trebuit cincisprezece secole ca să stabilizeze torentul de lavă evanghelică din care, după eșecul plătit cu viața de unii ca Arius, Ian Huss, catharii și alții, au apărut oameni ca Martin Luther, Calvin, Tolstoi sau Rasputin, printre ortodocși, peste care nu s-a mai putut trece oricum!

La vremea proiectatei *Septuaginte*, textul final *Pentateuc-Thora* trecuse printr-o multitudine de modificări, intercalări, adăugiri și răsturnări spectaculoase de sens, toate necesare și

justificate din perspectiva patologice ambiții politice iudaice. O ambiție pe cât de reală, pe atât de insinuantă și discretă uneori, alte ori agresivă și provocantă, totdeauna vizând deschis supremația mondială. *Septuaginta* nu putea fi decât traducerea ultimei variante a Legii iudaice sau a Noii Alianțe, ce suprimase și anulasă în întregime vechea tradiție israelită. Metoda ultimei linii de partid și-a pus amprenta și pe celelalte cărți istorice, profetice sau lirice din Vechiul Testament. Cartea lui *Daniel*, de exemplu, a fost terminată în preajma proiectului *Septuagintei*, la aproximativ patru sute de ani după evenimentele povestite. Nu este de mirare că scribul anonim s-a înșelat cu grație îngerească, inventându-l pe regele Baltazar, dacă nu și pe profetul Daniel ! Sub presiunea ultimei linii de partid rabinic, scribii ce au bricolat cărțile lui *Iosua*, *Judecătorii*, *Samuel* și *Regii* au făcut ce au putut, interpretând, intercalând, schimbând astfel încât să iasă pasiența ! După secole de trafic, manipulare, intercalare și edulcorare, scribii erau în imposibilitate materială de a ști cine ce a făcut, dres sau spus. S-a pus în gura personajelor reale sau fictive ceea ce părea mai potrivit, cu cele mai sfinte și pioase intenții. Copiștii medievali de mai târziu, sub baghetă creștină, au făcut la fel ! Bordelul creștin era tânăr și în floare, curvia traficării textelor era însă pe cât de prestigioasă, pe atât de bătrână : Venea de la Ierusalim, Țara sfântă pentru naivii și mințile împăiate din Europa tăiată cerebralicește împrejur. Subiectele tratate aveau prioritate față de stricta exactitate filologică, realitatea istorică sau originea divină. Nimic de mirare că aceași profeție mesianică a fost atribuită și lui *Isaia* (2, 4) și lui *Miheea* (4, 1-4).

<p>« El va fi judecătorul Neamurilor. El va hotărî între un mare număr de popoare, așa încât din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulilele lor cosoare. Niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia și nu va mai învăța războiul ».</p> <p style="text-align: right;">(Isaia, 2,4)</p>	<p>« El va judeca între multe popoare, va hotărî între neamuri puternice, depărtate. Din săbiile lor își vor făuri fiare de plug și din sulilele lor cosoare. Niciun neam nu va mai trage sabia împotriva altuia, și nu va mai învăța să facă război ».</p> <p style="text-align: right;">(Miheea, 4, 1-4)</p>
---	--

Subiectul major ce traversează ca un fir roșu întregul Vechi Testament este naționalismul și șovinismul iudaic, sub forma cea mai extremă din întreaga istorie a omenirii. Conformitatea cu dogma supremă a poziției eminente de « popor ales » rezervată Iudeilor era singurul lucru care conta, baza oricărei reguli de compilare, intercalare, interpretare, lucru din ce în ce mai evident după momentul de separare a apelor, care a fost ruptura dintre Israel și Iuda.

După cinci sau șase secole de certuri și războaie tribale, după tot atâtea veacuri de compilare și veșnică interpretare, intercalare, schimbare, după o multitudine de noi și noi linii de partid rabinic, privind ce și cum se scrie sau șterge din Legea

iudaică, către anul 150 î.e.n. s-a terminat așa numita *Septuagintă*, pe care astăzi și-o poate procura oricine. După momentul christic, sfântul Jerome a tradus în latină *Septuaginta* și Noul Testament, ambelor fiindu-le atribuită, de către Biserică, o egală demnitate divină ! Egala demnitate divină a Noului cu Vechiul Testament nu a fost însă proclamată oficial decât în zorii epocii moderne, cu ocazia Conciliului din Trente. Ea a fost recunoscută de toate Bisericile creștine, care ori ignorau cele arătate până aici, ori le-au aprobat tacit, din motive de care nu ne vom ocupa.

Recapitulând frământata și îndelungata metamorfoză rabinică de la Legea mozaică la Noua Alianță, ținând cont de tehnica copierii cu mâna, de către scribi, nimeni nu poate spune astăzi în ce măsură Legea iudaică redactată și răs-redactată în ebraică (limba nomazilor Habiru) se regăsește în versiunile actuale ale Vechiului Testament, într-o limbă sau alta. Lucruri asemănătoare se pot spune și despre Noul Testament. Noi însă nu ne ocupăm aici de dosarul creștin propriu-zis din cadrul contextului iudeo-biblic. Dacă ținem cont de existența unei *Thora* orale și de continuarea talmudică atât a acesteia cât și a Legii iudaice sau *Thora* scrisă, putem concluziona că deși *Biblia* se găsește în fiecare casă aproape, popoarele lumii nu au avut de fapt niciodată acces deplin la întreaga Lege iudaică. Vreme îndelungată, pe nimeni nu a interesat acest aspect, nimeni nu a plătit prețul accesului la legea iudaică. De găsit însă nu găsește cu adevărat decât cel ce caută. Cel ce nu caută, chiar de găsește trece pe lângă ceea ce a găsit. El nu vede, nu aude, nu înțelege, nu-l privește !

Totuși, în principiu, esența Legii iudaice se găsește mai mult sau mai puțin în Vechiului Testament, așa cum ne-a fost el transmis, cu toate neclaritățile semnalate sau nu. Oricât au fost ele de transformate, schimbate, sucite, învârtite și îndulcite, cărțile Vechiului Testament sunt profund marcate de divinitatea tribală răzbunătoare, de doctrina sălbatică a distrugerii și aservirii popoarelor lumii de către « poporul ales ». Subiectul este destul de grav pentru a da de gândit oricărui om responsabil, din orice epocă, de orice religie, limbă sau cultură, de orice orientare politică. Caracterul imperialist intrinsec al Legii iudaice nu a putut fi decât cel mult estompat. Oricât a fost el de pudrat și îmbălsămat, caracterul lui de lege sălbatică, imperialistă și criminală nu a putut fi ascuns. Statul major rabinic ce a luat inițiativa traducerii Legii iudaice nu a prevăzut că peste câteva secole popoarele lumii vor ajunge astfel la o idee destul de precisă cu privire la ce li se pregătește, unde, în ce fel, de către cine, în profitul cui ? Răsunetul universal, prematur și demascator al ideologiei lor aparent religioase nu a fost prevăzut de Înțelepții sau Comisarii Sionului.

Traducerea în greacă a Legii iudaice a adus în inima Europei învățământul de ură rasială, distrugere și sclavie a

lumii, în numele unui Dumnezeu sărit de pe fix. În primele secole de creștinism, Grecii nu mai erau oamenii de altă dată. Romanii nu mai erau nici ei cetățenii-soldați virtuoși ce-l alungaseră pe Tarquinius Superbus și apoi construiseră un imperiu. Rând pe rând, Dacii, Galii, Germanii, Slavii și alte popoare atașate criteriilor științifice de adevăr și cunoaștere, ca și criteriilor morale de bine, onoare, demnitate și fidelitate, sfârșesc prin a se lăsa ademenite de sirenele creștine. Peste toate acestea creștinismul a așternut întunericul dogmei iudaice dominante, traversat ici și colo de efemere fulgere de lumină, provenite din revelația inițială israelită a Dumnezeului iubirii ca și din propriile tradiții europene pe care neputându-le șterge cu totul, Biserica a fost nevoită să le asimileze. Le-a asimilat cum a putut, iar unele i-au rămas înfipte în gât, precum osul de pește. Biserica nu a fost capabilă să descopere adevăratul creștinism, de care unii monahi dintr-o epocă sau alta s-au apropiat mai mult sau mai puțin. Lucrurile au stat pretutindeni și totdeauna cum stau astăzi în Biserica Ortodoxă Română. Ea nu este reprezentată de arhimandriți ca Arsenie Boca, Iustin Pârvu (Petru-Vodă), Cleopa (Sihăstria), Ghelasie (Frăsinei) sau alți preoți, mai mult sau mai puțin apropiați de tradiția zamolxiană. Biserica este reprezentată de ierarhia ei iudeo-masonică, europeanizată, babilonizată, ecumenizată ! Cuvântul oamenilor de bine, ce au încercat deiudaizarea creștinismului, nu a contat niciodată în Biserică, aceasta devenind un tot mai docil și eficace instrument al iudaismului, scalpel de tăiere împrejur a popoarelor, deși nu totdeauna la fel de docil și ușor de mânuit de către comisarii sionului. Totuși, după douăzeci de secole de bordel creștin, Biserica pare pornită să îngroape popoarele de rasă albă într-o masă pigmeo-creștină : neagră, galbenă, multicoloră, globalistă, multirasială și pluriculturală, pedofilo-homosexuală ! Ea se dovedește astfel un instrument în mâna comisariilor sionului, moștenitorii și continuatorii rabino-leviților și fariseilor de altă dată. Că ea a încăput de la început pe mâinile comisariilor vechilor iudei, sau ceva mai târziu și poate niciodată în întregime, este de acum secundar. Important este că aceștia, prin intermediul Bisericii, printre altele, sunt mai aproape ca oricând de victoria urmărită cu perseverență de aproximativ trei mii de ani. Importanța crescândă a Legii iudaice și a Vechiului Testament în cadrul ideologiei, riturilor și doctrinei sociale a diferitelor confesiuni creștine este un semn ce nu înșală. Deși calul troian iudaic și altarul lui Christos reprezintă cam același lucru, în ipoteza că Răstignitul galileean va reveni pe pământ, el va fi probabil răstignit încă odată. Pentru ierarhiile Bisericii și guvernele actuale ale popoarelor, războiul este definitiv pierdut. Invinșii au fost învinși fără luptă în sensul viril și onorabil al cuvântului. Ei au fost pocțiți. Mințile le-au fost tăiate împrejur și întunecate. Biserica a patronat toate acestea, dându-și aerul că se ocupă cu iubirea. Ea a scos ochii acelor dintre creștini care au întrezărit

câte ceva, a tăiat limba acelor care au spus și predicat câte ceva din cele expuse în aceste pagini. Dogma ei fundamentală care este credința și iubirea nelimitată a lui Dumnezeu nu face doi bani câtă vreme omul este ținut în cătușele imposibilității înțelegerii dumnezeirii. Credința fără știință este simplă idolatrie și superstiție prostească, orice ar spune domnii teologi și alți fanatici ai dogmatismului. Vechiul Testament, Legea iudaică din acesta arată idolatria și superstiția ce ne sufocă de douăzeci de secole. Această lege a fost, este și rămâne doctrina distrugerii și aservirii noastre, pe cale de a se împlini, sub ochii noștri, ce nu vor să vadă. Nimeni nu va putea spune că nu-și va fi meritat soarta. Ceea ce numim soartă nu se termină însă cu ceea ce numim moarte. Pe cât este de adevărat că cel ce caută adevărul sfârșește prin a-l găsi, pe atât de adevărată este și invincibilitatea lui câtă vreme rămâne credincios adevărului găsit și îl face să rodească. Cel ce găsește adevărul găsește și mântuirea sau victoria, în termeni istorici. Oricâtă frunză vor devora omizile, oricâte păduri vor fi astfel distruse, alte și alte frunze și păduri, crescute din cele distruse, se vor porni către binecuvântarea Luminii. Să imităm frunzele, să căutăm lumina adevărului. O vom găsi, în cele din urmă. Greșim, ba chiar distrugem uneori câte ceva. Nimeni nu devine om în deplinul înțeles al cuvântului fără zeci de ani de efort continuu întru cunoaștere, oricare ar fi domeniul de activitate. De distrus însă cu adevărat, nu ne putem distruge decât pe noi înșine. Bieții de ei, prietenii noștri, dușmanii ! Le-a luat cineva mințile ! Altfel ar fi auzit vorba simplă, ce se învață la pieptul mamei. Unde dai și unde crapă, dragă dușmane, aproapele nostru !

VIII. LEGEA ȘI IDUMEENII

Compilată și tradusă după cum am văzut, Legea iudaică a depășit curând limitele comunității iehoviste din Alexandria, ajungând la Greci și la alte popoare din lumea elenistă, a cărei limbă de toate zilele era greacă. În aceeași perioadă, în Canaan, a avut loc un eveniment important, cu consecințe de seamă pentru secolele următoare. Este vorba de conversiunea idumeenilor la iudaism, sau, după cum preferă unii nu fără argumente, la iehovism. Expresia iudaism apare sub pana lui Flavius Iosif, cu sensul de cultură și mod de viață în Iudeea, fără o conotație religioasă în sensul strict al cuvântului. Flavius Iosif folosește cuvântul iudaism în sensul de cultură și civilizație, după modelul noțiunii de elenism. Acesta de pe urmă acoperea un teritoriu imens, locuit de multe popoare, cu tot atâtea, poate chiar mai multe religii, în vreme ce iudaismul, cu excepția « *Cominformului* » babilonian, era înconjurat din toate părțile de popoare și țări « capitaliste », precum Uniunea Sovietică, iudaizată și ea, peste douăzeci și ceva de secole.

În întreaga sa istorie, pe vremea când iudaismul se numea talmudism, el a mai cunoscut o singură astfel de conversiune în bloc, a Khazarilor, în secolul al VIII-lea, eveniment foarte important pentru istoria ulterioară a Europei și a lumii întregi. Conversiunile individuale erau pe atunci relativ frecvente, fiind încurajate de către rabini. Potrivit evanghelistului Matei, Iisus însuși reproșează scribilor și fariseilor că vântură lumea în căutare de prozeliti.

Pentru motive mai greu de înțeles, constatăm suspendarea rigorilor și interdicțiilor rasiale din Legea a II-a (*Deuteronomul*) și Noua Alianță (*Iezechiel, Ezdra, Neemia*). S-a încercat explicarea acestui fapt prin necesități de ordin demografic. Dacă Legea iudaică ar fi fost aplicată în litera și spiritul ei rasist, micul trib al lui Iuda ar fi fost amenințat cu dispariția, iar comisarii rabini și casta preotească ar fi rămas ca niște generali cu excelente planuri de război, dar fără o armată în spatele lor. În orice caz și pentru multiple motive, căsătoriile mixte erau frecvente, lucru normal în condițiile traficului mediteranean și mulțimii popoarelor din zonă. *Encyclopaedia Juive* recunoaște că « Iuda de la începuturile lui ca și Iuda de mai târziu și-a tras forța din asimilarea străinilor ». Acest punct de vedere este împărtășit și de alte autorități și personalități iudaico-sioniste. Acestea se feresc să tragă însă concluzia ce se impune: deja problematică, puritatea rasială iudaică explică eforturile lui Iezechiel, Ezdra și Neemia.

Aceștia au făcut ce s-a putut pentru evitarea sau întârzierea dispariției lui Iuda. Eforturile lor dovedindu-se sterile, comisarii iudaismului au făcut ca urmașii lor din transiberianul sovietic, blocat între paragrafele ascuțirii luptei de clasă, pe vremea lui Brejnev. Au tras perdelele transiberianului, au adus două batalioane de kaghebiști să lege trenul, raportând Comitetului Central, reunit în Plenară, în vagonul partidului, că totul merge ca pe roate ! Așa s-au petrecut lucrurile cu multe din prevederile rasiste ale Noii Alianțe. Unii consideră că ultimele aparențe de puritate rasială iudaică au dispărut practic cu două sau trei secole înainte de Christos. Aceștia nu sunt departe de adevăr. Se înțelege că guvernării iudaice au închis ochii în practică, îndoctrinându-i însă pe proaspeții naturalizați cu privire la puritatea lor iudaică. Lucrurile se vor fi petrecut ca în Franța de astăzi. Regresul demografic obligă guvernării francezi să defileze cu cine pot. Nu Franța contează, ci defilarea. Ca la 7 Noiembrie, în Piața Roșie, cu diferența că lăutarii din Paris cântă Marseieza nu Internaționala. Așa au apărut în Franța câteva milioane de adolescenți africani, născuți pe pământ francez, ce jură pe toți sfinți și dumnezeii că ei sunt francezi ! In felul lor, chiar sunt. Intr-o zi poate vor muri pentru Franța, ca și părinții sau bunicii lor, de altfel. Intre timp, neavând ce face, dau foc la autoturismele francezilor, dacă nu autentici, în orice caz precedenți ! Tot așa, Idumeeni naturalizați din epoca helenistă vor deveni buni Iudei și vor dispărea și ei, după cum vom vedea. Diferențele rasiale și chiar spirituale între Iudei și Idumeeni erau practic inexistente. In ciuda acestor excepții, dintre care cea khazară a fost de o anvergură continentală, putem spune, rigorile rasiale ale Legii iudaice vor rămâne în vigoare până astăzi, singura excepție colectivă de la regulă fiind cea khazară. Și în cazul idumeen și în cel khazar, Iudeii naturalizați devin o comunitate separată de restul omenirii printr-o serie de interdicții rasiale extrem de rigide. Pentru a ajunge la destinația dorită, marca avionului contează mai puțin. Pilotul contează, iar acesta nu s-a schimbat. Excluziunea rasială a rămas până astăzi principiu suprem, rabinii continuând să afirme că, pentru iudaism, prozelitismul este ca ulcerul pentru un corp sănătos. Practica însă demonstrează că se poate face bici aproape din orice. Cât privește pocnetul, banda de sunet se înregistrează în prealabil, la Ierusalim !

Autoritățile iudeo-sioniste evită să vorbească de conversiunea idumeeană, ca și despre cea khazară. Ce se putea face cu Idumeenii ? Aceștia erau la fel de vechi

în Canaan ca și Iudeii, cu care se înrudeau. Geneza afirmă că tribul idumean se trăgea din Esau, părinte al Edomiților (alt nume al Idumeenilor), frate cu Iacob-zis-Israel. În toate acestea, există însă o contradicție. Dacă Idumeenii se trăgeau din Esau, și dacă acesta era frate cu Iacob-zis-Israel, idumeenii ar trebui să fie israeliți. Totuși, ei nu erau israeliți, ceea ce ne face să punem la îndoială frăția dintre Esau și Iacob-Israel, ca și aceea dintre Iacob-Israel și Iuda, de altfel. Se admite, de asemenea, rudenia dintre Edomiți-Idumeeni și Iudei, despre care se spune că ar fi fost recunoscută ca atare de vechea tradiție israeliană. Idumeenii nu puteau fi rude și cu Israel și cu Iuda, despre care povestea biblică spune, pe de o parte, că erau frați la origine, pe de altă parte că Iuda și Israel nu au putut face nimic împreună. Singura afacere comună a celor doi frați a fost vânzarea lui Israel, de către Iuda, pe douăzeci de arginți, sumă frumușică pe atunci. Iuda era un popor iar Israel alt popor, cu alte criterii și altă doctrină de viață, lucru ce determină pe unii exegeți să postuleze eventuala arianitate a acestora de pe urmă. *Deuteronomul* recunoaște statutul Idumeenilor. La un moment dat Dumnezeu spune lui Moise :

« *Dă următoarea poruncă poporului : Aveți să treceți prin hotarele fraților voștri, copiii lui Esau, ce locuiesc în Seir. (...) Să nu vă încălărați cu ei, căci nu vă voi da, în țara lor, nici măcar o palmă de loc. Muntele Seir l-am dat în stăpânire lui Esau. (...) Și am trecut departe de frații noștri, copiii lui Esau...* » (*Deuteronomul* 2, 4-8).

Două secole mai târziu, pe când s-au scris *Numeri*, situația se schimbase. Escortați de armata persană, Ezdra și Neemia impun Legea lor rasistă peste Iudei, din care cauză Idumeenii, vecinii lor, deveniseră ostili. Ostilitatea idumeană avea aceleași cauze ca și cea arabă de astăzi. Aceleași cauze produc aceleași efecte.

Cu tot secretul rabinic, Idumeenii au înțeles că de la *Deuteronom* la *Numeri* situația s-a schimbat binișor. Problema nu se mai pune să nu fie atacați, în virtutea frăției dintre Esau și Iacob. Ca orice alți străini, erau sortiți distrugerii totale și urmau să fie exterminați. În *Numeri*, Moise și discipolii lui nu mai trec discret și la distanță de frații lor, copiii lui Esau. De data asta pretind să treacă. Regele idumeen le refuză permisiunea, iar Moise este nevoit să caute alt drum. Dumnezeu însă îl consolează pe Moise, asigurându-l că « Edom va deveni o posesiune » iudaică. Potrivit altor pasaje din Legea iudaică, Idumeeni ar fi aflat cu groază soarta unor cetăți din apropiere, încăpute pe mâna

Iudeilor. Nimic din ce respiră nu rămăsese în viață. În *Deuteronomul*, i se ordonă lui Moise o atitudine rezervată în ce-i privește pe moabiți : « Nu-i persecuta pe Moabiți, nu porni război contra lor, căci nu îți voi da pământul acestora ». În *Numeri* însă, situația se schimbă radical în ce-i privește pe Moabiți, care vor fi distruși, numai fecioarele fiind cruțate, spre desfătarea războinicilor.

Ca urmare a acțiunii lui Ezdra și Neemia, vecinii Iudeilor intraseră la griji, inclusiv Idumeenii. Aveau și de ce. Pe timpul scurtei perioade hasmoneene, Hyrcan, rege și mare preot al Iudeilor, s-a decis să rezolve cu sabia nodul idumean. I-a atacat pe aceștia și i-a învins. În loc să îi extermine însă, potrivit literii legii, Hyrcan i-a obligat să se taie împrejur și să accepte legea mozaică. Pentru un popor ca Iudeii, afacerea idumeană nu putea să rămână așa cum a lăsat-o Hyrcan. După legile iudaice, problema rezolvată de Hyrcan urma să creeze o alta. Potrivit legii iudaice, după victoria asupra Idumeenilor, Hyrcan ar fi trebuit să îi distrugă. În loc de aceasta însă, el imită pe Saul, care cruțase viața regelui amalecit Agag și a câtorva vite. Pentru acest fapt, după cum am văzut, Saul a fost repudiat, detronat, obligat să se sinucidă.

Hyrcan avea de ales între două doctrine politice, reprezentate de două partide. Saduceenii reprezentau partida sau doctrina moderată. Hyrcan se înțeleșese cu aceștia, să facă Iudei din Idumeeni, cruțând viața a cât mai mulți dintre ei și neutilizând forța decât pentru a-i tăia împrejur. Fariseenii reprezentau partida radicală. Ei constituiau casta rabinică despotică și considerau că Idumeenii trebuie exterminați. Cel mult, ca și în cazul Moabiților, ar fi fost probabil dispuși să lase fecioarele în viață. Sexul frumos a beneficiat totdeauna de oarecare larghețe fariseică.

Războiul s-a terminat, Idumeeni au fost convertiți, dar infecția fariseo-rabinică abia acum se declară. Radicalii fariseo-rabinici se opun lui Hyrcan. Ca și în cazul lui Samuel față de Saul, ei fac tot ce le stă în putere pentru a răsturna monarhia, provocând fel și fel de nenorociri, strigând sus și tare, cu anticipație, că nenorocirile în curs și cele viitoare se datorează nerespectării Legii iudaice de către Hyrcan. Peste un secol și jumătate, când Templul din Ierusalim va fi distrus pentru a doua oară, fariseii vor pretinde că Hyrcan este cauza nenorociri ce le-a căzut pe cap !

Dintre Idumeenii convertiți apare curând Antipater, om abil ce devine una din vedetele curții din Ierusalim, ca și legendarul pseudo-Daniel la importanta curte babiloniană, ulterior la cea persană. Orbiți de ură,

fariseii intervin pe lângă triumvirul Pompei pentru abolirea monarhiei hasmoneene și restaurarea deplină a privilegiilor lor. Socoteala de acasă rar se potrivește însă cu cea din târg. În tulburările ce urmează, și care vor dura câteva decenii, dinastia hasmoneană se prăbușește, iar Antipater, favoritul de la curtea răsturnată, este promovat de Cezar la demnitatea de guvernator al Iudeii. Irod, fiul lui Antipater, va fi făcut rege de către Antonius. Tulburările și confuzia din mica provincie sfârșiră prin a obliga pe romani să se implice direct, instalând în fruntea Iudeii un guvernator roman.

Fariseii ce provocaseră intervenția romană continuau să susțină că totul se trage de la Hyrcan, pentru că nu a respectat Legea iudaică, după care Idumeenii trebuiau exterminați până la ultimul om. Vrednici continuatori și urmași ai fariseilor, sioniștii de astăzi continuă să susțină că Hyrcan a greșit, ca și Saul, că a doua distrugerea a Templului din Ierusalim s-a tras din nerespectarea Legii iudaice de exterminare totală a Idumeenilor. Vom vedea însă că distrugerea Templului și catastrofa Iudeii a reprezentat, nu mai puțin, o victorie fariseică. Astfel de situații paradoxale abundă în istoria iudaismului.

IX. ASCENSIUNEA FARISEILOR

Fariseii constituiau partidul cel mai numeros din provincia romană Iudeea. El era organizat într-un cerc exterior relativ larg, în care orice Iudeu mai de seamă intra relativ ușor. În cadrul acestui cerc exoteric, exista însă un nucleu esoteric, de oameni ce se cunoșteau și erau legați între ei prin ceva mai mult decât simple angajamente pionierești, cetățenești, sindicale, de partid, asociative și religioase. Suntem în fața aspectului principal al contenciosului fariseic, pe care îl vom regăsi în organizarea celor mai ermetice dintre lojile și obediențele masonice ale zilelor noastre. Tot ceea ce se petrecea în cercul exterior era în mod discret controlat și îndrumat de către nucleul fariseic, singurul care conta de fapt. Cercul exterior fariseic poate fi asemuit cu pânza păianjenului iar nucleul central cu păianjenul însuși. Aparența consta în ceea ce oamenii credeau că văd și ceea ce erau invitați și sugestionați să vadă. Nimeni nu ajungea la nucleul fariseic până nu trecea prin cercul exterior. Pe de altă parte însă, nimeni nu intra în cercul exterior fără agrementul bine cântărit al nucleului. Lucrul cel mai important și care spune totul este că majoritatea neofitilor fariseici rămâneau o viață întreagă în cadrul cercului exterior fără să bănuiască existența nucleului central. Idioții utili sunt utili peste tot, jucând rolul mortarului dintre cărămizi. Nucleul central fariseic se confunda cu secta levito-rabinică, ce făcea și desfăcea totul în Iudeea, încă de pe vremea când triburile israeliene refuzau orice contact cu Iudeii. Știau ei ce știau ! În cele ce urmează, vorbind de farisei avem în vedere numai nucleul ezoteric, cercul exterior fiind un fel de organizație de șoimi ai patriei îmbătrâniți în clientelism și superficialitate, care nu pricepea nimic și nici nu avea astfel de pretenții, cam ca liberalo-țărăniștii manisto-brătieniști, care, la douăzeci de ani după ce au predat România lui Stalin, încă îi mai așteptau pe Americani, în fundul închisorilor, ca să-i elibereze...

Episodul conversiunii Idumeenilor și cele ce au urmat au contribuit la creșterea influenței și puterii fariseilor, militanți fanatici ai iudaismului radical pe linia Iezechiel, Ezdra, Neemia. *Encyclopaedia Juive* ne asigură că fariseii prestaseră jurământ să păstreze cea mai desăvârșită puritate levitică. Nu avem nici un motiv să ne îndoim de aceasta. Rabino-leviții mai vechi făcuseră față cu succes protestelor și neîncrederii triburilor israeliene, reușind să fascineze și să capaciteze tribul lui Iuda. Pentru farisei, problema consta în menținerea pe mai

departe a Iudeilor în stare de fascinație și hipnoză, în a împiedica cu orice preț apropierea și reintegrarea acestora în restul omenirii. Fariseii erau militanții și promotorii fanatici ai ideii de distrugere a tot ce nu era iudeu.

Pe măsura trecerii secolelor, a dezvoltării comerțului mediteranean, a presiunii și fascinației reprezentate de Asiria, Babilon, Persia, Egipt, Grecia sau Roma, viața internă iudaică devenise din ce în ce mai complexă. Preoții nu mai acceptau cu ochii închiși, ca înainte, orice schimbări și intercalări în Lege. Deja scribii lui Izechiel și Eздра dăduseră semne că metamorfoza Legii iudaice nu va putea fi prezentată la infinit ca venind din partea lui Iehova. Preoții de rând cereau din ce în ce mai insistent ca Legea iudaică să fie odată pentru totdeauna bătută în cuie, să fie fixată într-un text care să nu se mai schimbe ca nisipul în bătaia vântului. La limită, acești preoți cereau blocarea reinterpreării continue a Legii, exigență ce arată că multe din elementele specifice gândirii grecești erau prezente în chiar rândurile castei preotești iudaice. Spiritul iudaic va evolua în sensul unei continue radicalizări a dogmatismului levito-rabinio-fariseic. Blocarea interpretării continue și abuzive a Legii iudaice era o exigență de natură rațională, ce trebuie considerată din perspectiva altor încercări de raționalizare a anumitor aspecte dogmatice, atât în interiorul iudaismului cât și în iudeo-creștinismul primelor începuturi, apoi în creștinismului încheiat, până în zilele noastre. Orice confesiune creștină neo-protestantă are la origine o mică fisură în dogmă, care apoi este lărgită de rațiune !

Exigența unora dintre leviți cu privire la blocarea continuei interpretări a Legii iudaice era însă imposibil de satisfăcut. Spiritul iudeo-rabinic a știut totdeauna să rezolve astfel de situații, să privească jumătatea plină a paharului, nu pe cea goală. Aparent continua interpretare a Legii a fost blocată în sensul că s-a bătut în cuie așa numita *Thora* scrisă. Exista însă o *Thora* orală, în virtutea căreia leviții și rabinii mai de seamă continuau să reinterpreteze și continuă până astăzi. Este vorba de procesul ce a dus la constituirea *Talmudului*. Blocarea interpretării continue a Legii venea în atingere cu privilegiile castei levito-rabinice și a naționalismului iudaic. Evoluția ulterioară în sensul talmudic a reprezentat răspunsul levito-rabinic la această problemă. Acest răspuns era fariseic și el marchează intrarea fariseilor în istoria iudaismului.

Gardieni, păstrători și interpreți unici ai așa numitei *Thora* orală, fariseii au consimțit înghețarea Legii mozaice în sensul ei strict, scris. Legea iudaică depășea legea mozaică și o putea oricând completa în virtutea puterilor conferite de *Thora* orală. Această faimoasă *Thora* orală nu putea fi scrisă, ceea ce făcea din cel ce vorbea în numele ei un egal al lui Dumnezeu. Practic însă, acest egal al lui Dumnezeu era mai egal decât Dumnezeu, întrucât el era singurul ce se manifesta. Iehova se întâlnește sau nu se întâlnește cu Moise prin pustie și tufișuri aprinse. Asta însă fusese de mult. El dăruise Iudeilor și o *Thora* orală, care făcea inutilă revenirea lui pe pământ. Rezolvarea fariseică genială a problemei blocării, interpretării și schimbării Legii iudaice avea să conducă la invenția mesianică.

Înainte însă de a face posibil mesianismul, pretenția fariseilor că ar deține secretele lui Dumnezeu a generat un bizar sentiment de sfântă frică mistică ce persistă încă și în creștinism. Cei ce se apropie de preotul în odăjdii spre a-l atinge trăiesc un astfel de sentiment. Hainele lui Christos însuși au fost la un moment dat atinse de un bolnav ce trăia acest sentiment. Se știe că bolnavul s-a vindecat, iar oamenii instruiți nu au nevoie să citească aceasta în Evanghelie pentru a ști că fenomenul este nu numai posibil dar și relativ inteligibil, explicabil. Nimic material nu ne permite să credem că printre fariseii epocii anterioare venirii lui Christos, unii ar fi săvârșit « miracole » de genul vindecării bolavului ce a atins haina lui Christos. Important este că anumiți oameni trăiesc astfel de sentimente și că alții știu să le pună în valoare pentru manipularea mulțimii. Frica sau angoasa mistică poate conduce la o exaltare colectivă incredibilă, frecventă în comunitățile pentecostale actuale. Această frică sau angoasă mistică se întâlnește mai frecvent printre Iudei decât printre Europeni sau Arieni în general.

O bună parte dintre Iudei sperau însă că prin blocarea sau înghețarea curgerii continue a Legeii iudaice se va ajunge la un oarecare echilibru mistico-religios care, pentru ei, ar fi reprezentat o adevărată eliberare spirituală și sufletească. Pe plan social, această eliberare însemna emanciparea în raport cu dictatura și terorismul intelectual levito-rabino-fariseic. Printre Iudei a existat nu numai sfânta frică sau angoasă mistică ci și tendința de eliberare de servitutea rabinică. Aceasta de pe urmă a dat naștere partidului saducheilor, din care făceau parte mulți preoți și scribi, după unii exegeți chiar foarte mulți, adică majoritatea corpului rabinic. Nu suntem siguri că saducheii ar fi fost cu adevărat majoritari. Sigur este însă că puterea nu era de partea lor. Puterea

era de partea fariseilor, care erau organizați. Numărul nu este lipsit de importanță, organizarea însă este decisivă. Adevărata putere stă în buna organizare. Fariseii erau foarte bine organizați.

Saducheeii erau un fel de populiști, apreciau confortul cotidian și liniștea de toate zilele, străduindu-se să mențină pacea socială și să evite conflictele cu autoritățile romane de ocupație. Se înțelege că fariseii și saducheeii erau inamici ireconciliabili. În ciuda secolelor ce au trecut și a faptului că Jidovii de astăzi nu sunt descendenții Iudeilor de altă dată, vechea dușmănie dintre farisei și saduchei se menține și astăzi printre Jidovi. La începutul secolului al XX-lea, comunitățile jidovești din Germania, Franța, Anglia, USA și alte țări occidentale ar fi preferat să continue a trăi în liniștea și confortul dobândit, mulți dintre membrii lor dorind sincer să se confunde cu popoarele în mijlocul cărora trăiau. Aceștia pot fi asimilați cu saducheeii din vechea Iudee. În tendința lor de asimilare și de integrare firească printre popoarele în mijlocul cărora trăiau, jidovii occidentali se ciocneau de coreligionarii lor din Rusia, Polonia, Ucraina, România. Aceștia de pe urmă continuau, într-o altă lume și în alte condiții, vechii farisei din Iudeea.

În cadrul sectei care a deturnat Iudeii de la rosturile lor firești, și care a provocat o serie de importante evenimente până în zilele noastre, fariseii se înscriu după casta levită babiloniană, precedând talmudiștii spanioli, rabinii din Rusia și sioniștii de astăzi. Potrivit autorităților iudaice, termenul de « fariseu » ar înemna cel ce se detașează, care rămâne departe de persoanele sau lucrurile impure, cu scopul de a atinge un nivel de sfințenie, integritate și rectitudine necesare celor ce vor să comunice cu Dumnezeu. În nucleul secret al fraternităților lor nu admiteau decât pe cei care, după o atentă verificare, în prezența a trei farisei de un anumit grad, jurau să respecte cu strictețe regulile celei mai radicale doctrine levite. Fariseii ar fi fost primii maeștri în materie de conspirații secrete. Experiența, cunoașterea și înalta lor artă în materie de subversiune și conspirații politice a fost pusă în lumină de o serie de cercetători. Metodele utilizate de așa numitele mișcări revoluționare, de la revoluția din Anglia la cea din Franța, de la răsturnarea țarismului la cea a comunismului, a lui Ceaușescu, instaurarea globalismului pluricultural și multirasial s-au inspirat, fără excepție, din tehnica conspiraționistă fariseică. Toate aceste evenimente subversivo-revoluționare au fost în principal opera

Jidanilor : ei le-au plănuit, finanțat și condus, uneori din umbră, precum în Anglia pe vremea lui Carol I Stuart și parțial în Franța, alteori pe față și cu un tupeu nemaîntâlnit și caracteristic, cazul Rusiei, apoi al tuturor țărilor din Estul Europei, după cel de al II-lea Război Mondial, în cadrul cărora stalinismul și bolșevismul au fost o formă de iudaism, mai exact de talmudism.

Fariseii au imaginat metoda fundamentală, bazată pe frică și neîncredere generală, permițând păstrarea solidarității de grup a conspiratorilor și întărirea compatibilității reciproce a grupărilor teroro-revoluționare. Pe o treaptă superioară, metoda necesită spionajul reciproc și delatațiunea, agenții informatori ordinari fiind supravegheați de agenții informatori extraordinari. Așa au funcționat partidele și fostele armate comuniste, iar orânduirea respectivă nu a dispărut din cauză că metoda aceasta nu ar fi funcționat satisfăcător. Fenomenul este ceva mai complex. Răul a existat și înainte de așa numitul comunism, el există și după. Comunismul a fost o formă pe care a luat-o acest rău la un moment dat. Când așa numitul comunism a dispărut chipurile, răul a continuat, ba chiar s-a agravat. Vom reveni asupra acestui aspect.

Sistemul fariseic de spionaj își are punctul de plecare în *Levitic*, în cadrul căruia un verset poruncește : « Vei pune un gardian lângă gardianului meu » (citad de *Encyclopaedia Juive* după originlul în ebraică, pe care îl folosesc jidovii). Mașinațiunea revoluționară din Europa secolului al XIX-lea nu poate fi înțeleasă fără un minimum de instrucție și cunoaștere a *Talmudului*. De altfel, majoritatea revoluționarilor mai de vază, implicați în mișcările respective, trecuseră printr-o școală talmudică, după cum, de cealaltă parte, mulți dintre cei ce li se opuneau trecuseră printr-o școală iezuită. Două școli ! Cea talmudistă s-a dovedit nu pur și simplu superioară celei iezuite, ci superioară ierarhic. În ce îi privește pe farisei, aceștia au fost primii talmudiști, cea mai de seamă contribuție a lor în faza începuturilor fiind ideea mesianică. Israelii nu cunoscuseră mesianismul, ceea ce era foarte normal întrucât ei nu acceptaseră ideea unei rase superioare exclusive, într-un raport unic cu Dumnezeu. Ca atare, Israelii nu au putut ajunge la ceea ce decurge din ideea unei astfel de rase : necesitatea sosirii unui personaj eminent, care va instala pe pământ regatul suprem, al rasei superioare exclusive.

Pentru autoritățile iudaice, natura evenimentului mesianic nu pune niciun fel de probleme. Odată

admisă existența « poporului ales » și a « făgăduinței divine », ideea mesianică devine o chestiune de tehnică, dacă nu pentru realizarea efectivă a « făgăduinței », cel puțin pentru manipularea maselor în sensul dorit, pentru canalizarea sentimentelor religioase și a pasiunilor acestora, pentru utilizarea potențialului de fanatism disponibil. Tehnica mesianică este aceea a paratrăsnetului. După cum potențialul electric existent în atmosferă poate fi dirijat, ajungându-se la o descărcare electrică într-un anumit punct, tot așa, prin insinuare în diverse medii, încurajare și sprijinire a anumitor oameni, sabotarea și înlăturarea altora, stimularea pasiunilor și instinctelor josnice ale oamenilor, inclusiv prin fluvii de vodcă, tehnica fariseică permite acumularea unui anumit potențial social de vagă nemulțumire generală. Toată lumea este nemulțumită, nimeni nu știe de ce, nici « ce este de făcut ». Întru pregătirea loviturii de stat, ce va fi botezată Marea Revoluție... Lenin, ce se considera un Mesia, și a rămas vreme îndelungată un Mesia pentru o anumită posteritate, a perfecționat tehnica mesianică scriind chiar o carte intitulată : « *Ce-i de făcut* ». Cu o generație înaintea lui Lenin, un alt socialist iudeo-rus, Cernîșevski, tovarăș de idei, subversive, într-un roman cu același titlu, dezvoltase programul cripto-revoluționar al mișcării subversive iudeo-khazare din Rusia. Potențialul social acumulat prin această întrebare repetată la fiecare ureche și fiecare colț de stradă a fost dirijat de Lenin în sens mesianic. Era poate vorba de o idee genială, veche însă de peste două mii de ani la data aplicației leniniste. Nu se știe dacă, lăsat de capul lui, Lenin ar fi procedat exact așa. Cei ce-l împingeau de la spate, cu miliardele lor de dolari, nu-și aruncau însă banii pe fereastră fără anumite exigențe și garanții. Peste stimularea unui potențial de nemulțumire socială, din ce în ce mai vizibil, tehnica mesianică necesită habotnicia fariseică, mijloace financiare importante, între altele pentru întreținerea unei mici armate, clandestino-permanente, de revoluționari profesioniști. Dintre aceștia, la momentul potrivit, se va ridica singur sau va fi ajutat să se ridice, cel puțin un Mesia. În Rusia anului 1917 s-ar fi putut găsi zeci de Mesia, nu neapărat mai răi decât Lenin, Trotsky și ceilalți. Tehnica mesianică întru pregătirea loviturii bolșevice de stat a funcționat perfect ! Stalin a avut de furcă până la moarte cu inflația mesianică, ce a sfârșit prin a-l face îngeraș...

Inițial gândită în context fariseic, tehnica mesianică a fost ulterior perfecționată și adaptată împrejurărilor, după cum vom vedea. La vremea lor, fariseii își imaginau un regat al lui Dumnezeu pe pământ, unul recunoscut de toată suflarea pământească, câtă ar fi decis ei să mai lase în viață, după ce ar fi exterminat tot ce se va fi planificat în nucleul lor central. Bine înțeles, regatul lui Dumnezeu ștergea de pe harta lumii toate celelalte regate. Intrucât Dumnezeu nu recunoștea, ca oameni adevărați, decât pe Iudei, era necesar să se ajungă la o tehnică de instaurare a regatului lui Dumnezeu pe pământ. Această tehnică a primit numele de mesianism și a fost pusă la punct de către farisei. În ce privește omenirea non-iudaică, mesianismul nu are nimic de adăugat, nici de eliminat. Se înțelege de ce. *Deuteronomul*, *Iezechiel*, *Ezdra*, *Neemia* și ceilalți spuseseră tot ce era de spus. Non-Iudeii erau și rămân excluși dintre oameni, tolerați eventual în anumite limite, în regatul, chipurile, al lui Dumnezeu.

Masa iudeilor se aștepta ca Unsul lui Dumnezeu, odată coborât pe pământ, să înalțe regatul iudeu într-o superbă glorie, fără egal sub soare. Regatul acesta nu putea fi decât unul teocratic, Mesia fiind deopotrivă șef spiritual și temporal al tuturor oamenilor (Iudeilor), de pe întregul pământ. Așteptarea mesianică intra în regula jocului fiind rezultatul logic și natural al doctrinei și învățământului sectei fariseice. Ca și leviții ce îi precedaseră, fariseii pretindeau că știu tot, absolut tot. De la facerea lumii la raiul mesianic pe pământ și chiar mai departe. Deși știau tot și spuneau în școlile lor tot ce știau, un lucru totuși refuzau să-l spună : momentul glorioasei încoronări a lui Mesia. În așteptarea evenimentului, poporul avea de dus greul. Unii Iudei începeau să se vaite și întrebau într-una : până când vom suferi, când va veni Mesia ? Era normal ca Iudeii să dorească a cunoaște momentul venirii lui Mesia, intrucât acesta ar fi fost și momentul eliberării lor. Originea mesianismului trebuie căutată în sentimentele și pasiunile tulburi ale mulțimii în extaz. Cei ce plânseseră la prima lectură publică a *Deuteronomului* îl suportaseră pe acesta și se acomodaseră cu *Noua Alianță* vreme de încă patru secole. Tot răbdând și suportând rigorile Legii iudaice, ca și incredulii constructori ai comunismului, de mai târziu, repetau unul și același cuvânt : Când ? Când vom intra în comunism ? Pe buzele Iudeilor această întrebare apărea sub forma

când va sosi Mesia ? Aceași întrebare pe buzele Iudeilor ca și ale gloatelor manipulate și abrutizate de constructorii ai comunismului : când va începe mărețul comunism ? Să ne trăim și viața, că de trăitul morții ne-am săturat ! Când vom asista la glorioasa și măreața încoronare a lui Mesia ?

Intre timp, cu aceeași întrebare pe buze și respectând conștiincios Legea iudaică, mulțimea iudaică îndeplinea rigorile acesteia, cu gândul la recompensa ce va veni într-o zi. Când vom avea parte de recompensa noastră ? – se întrebau roboții mesianismului. Când vom vedea comunismul ? – se întrebau roboții stalinizați, maoizați sau ceaușimați. În comuniune directă cu Dumnezeu, conducătorii lor pretindeau a cunoaște toate misterele prezente, trecute și viitoare. Acest "când" era singura întrebare la care fariseii nu știau răspunde. Au răspuns cum s-au priceput. Fără să spună efectiv când anume, Mesia sau Prințul urma să apară într-o zi, direct și în plină glorie, toate popoarele și națiile pământului îngrămădindu-se să-l slăvească. Spiritul iudeu comprimat și ghetoizat de secolele de tăiere levitică cerebrală împrejur s-a lăsat odată în plus anesteziat de promisiunea unui înalt vizitator. Mesianismul s-a născut în scutece levite și cu doică fariseică, permanent ajustat, tăiat și retăiat împrejur de către farisei. Odată apărut, mesianismul a fost astfel manipulat încât, din când în când, istoria a fost martora unor valuri repetitive de agitație, speranță și anticipație frenetică. Un astfel de val s-a văzut în Europa și chiar în întreaga lume, fascinată de curajul acestor oameni ce au îndrăznit să-i dea lui Nicolae al II-lea ceea ce acesta merita probabil, mai mult sau mai puțin, din cauza incapacității de a înțelege cele ce se petreceau, inclusiv moartea celor trei sau patru țări precedente. După al doilea război mondial, în contextul proclamării statului sionist din Palestina, intelectualitatea "progresistă" era în delir la Paris, în America, pretutindeni. Un mare scriitor român își anunța compatrioții că lumina vine de la răsărit... În lumea de astăzi, mai de aproape sau mai de departe, mesianismul ne privește pe toți. Că îl privim cu ochi buni sau nu îl privim de loc, nu are prea mare importanță. Suficient că ne privește el, care vede tot. Dacă nu facem ce trebuie, într-o noapte va sosi duba neagră și vom lua drumul Gulagului. Mesia vine ziua, când i-o veni ziua... Duba neagră însă vine și ziua și noaptea, acasă, pe stradă, la servicii, oriunde ! Mai de aproape sau mai de departe, fără să înțeleagă

mare lucru, mulți europeni au trăit în secolul al XX-lea experiența directă și nemijlocită a mesianismului.

În peisajul mesianic dominat de culorile fariseice, își făcu apariția Omul din Galilea. Trecuseră șase sute de ani de când Israeliții îi renegaseră pe Iudei, timp în care aceștia trăiseră în obscuritatea iudaică tot mai apăsătoare din Iudeea. Babilonul făcuse și mai densă această obscuritate, gelificată parcă în așteptarea lui Mesia liberatorul. Celor ce îl ascultau, Iisus-Christos spunea că le arată calea « Împărăției cerurilor ». Calea de care vorbea Iisus Christos era însă contrară celei fariseice, care vorbea de o împărăție mesianică pe pământ, nu în ceruri !

Fariseii erau puternici. Guvernatorul roman nu îndrăznește totdeauna să se pronunțe contra lor, precum astăzi, majoritatea guvernelor lumii nu îndrăznesc punerea la punct a sioniștilor, nici măcar după decenii de holocaust palestinian neîntrerupt, în chiar Palestina ! În ciuda disprețului arătat de Iisus pentru recompensele lumii acesteia, unii oameni din popor îl ascultau și chiar îl urmau, punându-și viața în primejdie. Potrivit Legii iudaice, pentru faptul de a-l fi ascultat și urmat, toți erau pasibili de pedeapsa capitală. Pilat, guvernatorul roman, nu avea altă misiune decât aceea de a impune respectul legii. Al Legii iudaice, căci lucrurile se petreceau în Iudeea. Cuceritorii romani se comportau ca babilonienii și perșii. Alți cuceritori, după romani, se vor comporta la fel, până în zilele noastre, când patru din cele mai mari imperii ale lumii și-au dat mâna spre a trage jarul pe turta sionismului. Mulți din cei ce-l ascultau pe Christos erau dispuși să-l urmeze, având senzația că se trezesc dintr-o lungă catalepsie, că acesta îi scoate la lumină, îi repune la locul lor, în rândul oamenilor. În contextul imediateții iudeo-ierusalimice, victoria nu putea scăpa fariseilor. Cei ce-l urmaseră pe Iisus avură curând toate motivele să verse noi râuri de lacrimi, forța mesianismului fiind sporită încă pe atât.

X. IISUS-CHRISTOS, OMUL DIN GALILEEA

Iisus Christos apare către sfârșitul perioadei eleniste, într-un moment în care așteptarea mesianică atinsese cote paroxistice. Mase întregi de oameni erau în așteptarea ființei miraculoase ce va veni din senin și le va rezolva toate problemele. Toți oamenii erau cu Mesia pe buze, lumea era convinsă că Iehova își va reînnoi alianța cu poporul său. Ca reacție la presiunea populară, scribii ce continuau munca, pe șantierul de acum al *Talmudului*, încep să intercaleze tot mai multe aluzii la *Unsul lui Dumnezeu* ce va veni și va face ordine în tot și în toate. Comentatorii rabino-fariseici ai Legii nu încetau să preamărească frumusețea, meritele și majestatea cerească a lui Mesia ce se va ridica din casa lui Iuda și va distruge multe împărății. *Targumurile* și comentariile rabinice subliniau că Mesia va fi din Casa lui Iuda, că el va distruge totul, înainte de a pune, eventual, piatră peste piatră. Acești comentatori anticipau perfect "Lupta pentru pace" din zilele noastre. Războaiele fiind desființate pentru totdeauna, nu-i așa, întreprinderile militare ale celor patru magnifici de după 1945, cele onusiene și în perspectivă chinezești nu mai sunt războaie imperialiste, ca în trecut, ci "Luptă pentru pace", întru pregătirea venirii lui Mesia, cel mondialo-globalist, pluri-cultural și multi-rasial.

Iudeii nu-și pierduseră cu totul nădejdea, așteptarea mesianică sporea și mai mult speranța lor de mai bine. Așteptau un Mesia militant și răzbunător, ce le va zdrobi inamicii, transformându-i în cioburi, un Mesia ce va instaura imperiul mondial al lui Iuda și va împlini legea tribală a acestuia. Iudeii așteptau ceea ce vreme de secole auziseră din gura leviților mai întâi, apoi din gura fariseilor.

Nimeni nu vorbea de un Mesia umil, predicând « iubirea dușmanilor » și dragostea cu aproapele. O astfel de idee nu-și găsea locul în opinia publică iudaică și ar fi fost respinsă cu dispreț dacă cuiva i-ar fi trecut prin minte să atragă atenția asupra anumitor cuvinte ale profetului Isaia. Iudeii nu au început să se gândească la aceste cuvinte decât după răstignirea lui Iisus Christos.

Cu toate acestea, cu tot aerul lui umil, Cristosul ce predica dragostea, și pretindea că este Mesia, a fost aclamat de numeroși Iudei. În câteva luni, El a dat peste cap întregul eșafodaj rasist al al Legii iudaice și al sectei conducătoare rabino-fariseice, a readus la lumină vechile principii ale dumnezeului iubirii tuturor oamenilor, ce fuseseră îngropate de mult. Fariseii au recunoscut imediat în Christos un periculos « profet și

visător de vise ». Totuși, mulți Iudei l-au urmat și au devenit discipolii săi. Chiar dacă o majoritate de oameni așteptau un Mesia naționalist, care să îi elibereze de romani, unii Iudei intuiau că adevărata lor captivitate era mai curând de ordin spiritual și fariseic, nu roman. Totuși, când fariseii au forțat poporul la o atitudine definitivă contra lui Iisus, Iudeii l-au trimis la moarte, strigând chiar că sângele lui să cadă asupra lor și a copiilor lor.

Prin această atitudine ucigătoare de Dumnezeu, Iudeii și-au băgat « mortul » în casă, copiii și copiii copiilor lor până astăzi trăind cu îndoiala în suflet : nu cumva Iisus Christos a fost Mesia cel așteptat, iar ei nu numai că nu l-au recunoscut, ba chiar l-au ucis ? In orice caz, un Mesia și-a făcut apariția, unii au crezut în el, alții nu. Cei de pe urmă au avut câștig de cauză și au reușit să-l răstignească. Ce fel de om să fi fost acest Mesia, care a fascinat Europa și o bună parte din lume vreme de două mii de ani ? Cu rare excepții, exegeții laici și mai ales teologii creștini nu pun la îndoială iudaitatea lui Christos. Cei mai mulți dintre creștini, nu au nici o îndoială. Cristos a fost Iudeu, ba chiar Evreu. Punct ! Incoerența creștină constă în faptul că Iisus nu putea fi și fiul lui Dumnezeu și Iudeu, nu putea fi Iudeu și în același timp să condamne iudaismul vremii cu maximum de seeritate posibil. Ori una, ori alta ! Majoritatea Iudeilor vremii și a Jidovilor de astăzi nu recunosc iudaitatea lui Christos. Există însă Iudei și chiar rabini, care, în anumite situații, din diverse motive, susțin totuși că Iisus ar fi fost iudeu. Cazul rabinului american Stephan Wise, de exemplu, șeful sioniștilor americani între 1910 și 1950. Din motive politice și pentru că așa o cereau interesele sionismului, în cadrul unui miting inter-religios la *Carnegie Hall*, în preajma Crăciunului din 1925, rabinul Wise a declarat că *Iisus nu a fost creștin ci iudeu*. Creștinismul ar fi apărut după moartea lui Iisus. In urma acestei declarații, rabinul Wise a fost excomunicat de către Orthodox Rabbis Society of the United States (Societatea rabinilor ortodocși din Statele Unite). In același timp însă, o asociație de pastori protestanți l-a aclamat pe rabinul Wise, proclamându-l fratele lor. In anturajul său, rabinul ar fi comentat : « Nu știu care dintre cele două gesturi mi-a făcut mai mult rău : să accept frăția cu creștinii sau să suport diatriba rabinilor ! ». Se Majoritatea Jidovior credincioși nu cred că Iisus a aparținut Iudeilor, probă că numele lui nici măcar nu este pronunțat într-o casă jidovească.

Afirmația că Iisus este sau a fost Jidan are o tentă politică evidentă. Scopul ei este de a înăbuși obiecțiile și protestele contra influenței sioniste în politica

internațională sau contra holocaustului practicat de sioniști contra palestinienilor. Afirmatia iudaismului lui Iisus-Christos sugerează în subsidiar că nu avem dreptul nici calitatea de a critica sau de a ne opune la ceea ce fac Jidanii în Palestina, la ceea ce se comite în lume, în numele lor. Absurditatea acestui raționament este evidentă, masele puțin știutoare sunt însă impresionate. Facă-se voia Domnului ! – proclamă preoții complici și incompetenți, în predicile lor. În sine, afirmația iudaității lui Iisus-Christos este o blasfemie pentru Fiul lui Dumnezeu și o insultă pentru Jidani. Cu toate acestea, originea iudaică a lui Iisus este susținută mai ales de ierarhii diverselor confesiuni creștine, dornici de a-și atrage favorurile stăpânirii iudaice mondiale actuale.

Termenul francez de *Juif*, cel englez de *Jew*, cel român de *Jidan*, cel german de *Jude*, cel maghiar de *Zsidó*, sârbo-croatul *Židov* și cele corespunzătoare din alte limbi sunt relativ recente. Ele nu corespund la nimic din ceea ce, pe vremea lui Iisus, era desemnat prin termenii de « *Iudeu* », « *Iudait* » « *Iudeen* ». Dictionarele foarte scrupuloase în materie de alte cuvinte, sunt obligate să recurgă la diverse piruete și absurdități când este vorba de definirea actuală a termenilor de jidan, iudeu, rasă sau naționalitate jidănească și altele. Statul sionist Israel este și el la fel de neputincios din acest punct de vedere, mai ales că *Thora* sau Legea iudaică încă în vigoare postulează exigența unei filiațiuni iudaice incontestabile. Din acest punct de vedere, identificarea precisă a unei singure persoane de rasă pur iudaică este absolut imposibilă. Enunțul că « Iisus a fost Iudeu » nu se poate aplica decât originii sale rasiale sau etnice, locului de reședință, respectiv religiei sale. În acest sens, el ar fi aparținut tribului Iuda, deci ar fi fost iudeu. De asemenea, dacă ar fi locuit în Iudeea, ar fi fost iudeu în sensul în care cineva este bucureștean, pentru simplul fapt că locuiește în București, indiferent de originea rasială și de locul nașterii. În ce privește religia, lucrurile sunt și mai complicate. Declarația lui că a venit să împlinească Legea iudaică (nu să o anuleze) a fost luată în răspăr de reprezentanții autorizați ai acesteia, atât în epocă cât și de atunci până astăzi.

Nu ne vom ocupa aici de originea rasială a lui Iisus Christos. Simpla punere a problemei în acești termeni revine la a-i contesta, cel puțin pe jumătate, originea divină. Declarațiile diverșilor teologi și ierarhi, cu privire la iudaitatea lui Christos, trebuie considerate ca și cele ale șefilor cluburilor sau federațiilor sportive. Ierarhii și teologii diverselor confesiuni nu-și bat capul

cu probleme de adevăr și rigoare logică. Pentru ei, litera Bibliei este adevărul absolut. Se uită prea ușor că ei înșiși sau înaintașii lor creștini, respectiv iudei, au scris ceea ce a rămas scris până astăzi în diversele variante ale Bibliei.

Genealogia « fecioarei » Maria nu este clară. Anumite pasaje din Noul Testament îi atribuie o filiație davidică, pe care evangheliștii Matei și Luca o duc, în ce-l privește pe Iosif, până la David și Iuda. Iosif însă nu era părintele biologic al lui Iisus, ci numai tutore, iar Iuda s-a văzut ce poamă de om era. Autoritățile iudaice competente nu recunosc însă aceste referințe genealogice, susținând că ele au fost introduse în textul Evangheliilor pentru a face ca povestea creștină să corespundă cu profeția din Vechiul Testament.

Cu privire la rezidență, evanghelistul Ioan declară că Iisus s-a născut la Betleem, în Iudeea, unde Maria venise din Galileea, pentru a fi înregistrată în cadrul recensământului populației. Și în acest caz, autoritățile iudaice pretind că povestea cu călătoria Mariei din Galileea în Iudeea a fost intercalată pentru ca pasiența creștină să fie în acord cu profeția lui Miheea că « un suveran va veni din Bethleem ».

Encyclopaedia Juive susține că Nazaret este orașul natal al lui Iisus, consensul general fiind că acesta a fost Galilean, indiferent de locul său de naștere. Calitatea de Galilean este însă una, iar cea de nazarinean, adică originar din localitatea Nazaret, inexistentă în antichitate, este alta. Cuvântul de « nazarinean » sau « nazirean », întâlnit în Evanghelii, nu putea veni de la orașul Nazaret, pentru simplul fapt că acesta nu exista pe vremea lui Iisus. Exegeții și autorii de dicționare biblice trec acest lucru sub tăcere, comportându-se precum suporterii echipelor de fotbal, ce închid ochii când este vorba de lipsurile și defectele echipei favorite ! Nazaretul a fost construit în secolul al VIII-lea al erei noastre, pentru a se răspunde nevoilor pelerinilor și turiștilor creștini tot mai numeroși, ce căutau Nazaretul și nu îl găseau. Înțelegătoare și pioasă, administrația bizantină a construit un Nazaret, a cărui poziționare însă, după cum vom vedea, lasă de dorit... În ce-l privește pe Iisus, important este că era galilean, că a petrecut cea mai mare parte a vieții sale în Galileea, provincie condusă de propriul ei tetrarh roman, separată politicește de Iudeea, considerată țară străină. Căsătoriile între Iudei și Galileeni erau interzise, prințul macabeu Simion Tharsi obligând Iudeii trăitori în Galileea să revină în Iudeea, lucru petrecut înainte de nașterea lui Iisus. Suntem îndreptățiți să credem că Galileenii erau diferiți de Iudei nu numai politicește, ci

și din punct de vedere rasial. Rămâne de văzut în ce măsură și pe ce bază ne-am putea hazarda la afirmația că Iisus a fost Iudeu. Autoritățile iudaice din toate timpurile au contestat iudaitatea lui Iisus, lucru de care trebuie să ținem seama. În ce ar fi putut consta această iudaitate. Pe timpul lui Iisus nu se vorbea de o religie iudee, iudaică sau iudeană ci de fariseism și iehovism, ultimul termen fiind reactualizat de actualii Martori ai lui Iehova. Iehovismul vremii lui Iisus cuprindea sectele fariseică, saducheiană și eseniană, care se războiau între ele, obiectul disputei fiind Templul și puterea asupra poporului. Nu era vorba de simple secte, întrucât viața religioasă era una cu cea politică și socială. Fariseii, saducheii și esenienii erau în egală măsură ceea ce numim astăzi partide politice. Cei mai puternici erau fariseii, care se lăudau că dețin « tradiția orală » *Thora*, pe care Dumnezeu i-ar fi șoptit-o numai lui Moise, la sfânta lui ureche.

Dacă sioniștii de astăzi sunt iudei sau jidani, ceea ce toată lumea pare să accepte, nu strică să ne amintim că în Iudeea din timpul lui Iisus, partidul și secta corespunzătoare erau fariseii. Iisus însă i-a combătut pe farisei, fără să-i menajeze nici pe saducheii sau pe scribi în general. Pentru Iisus, fariseii erau inamicii lui Dumnezeu și ai omului, luările sale de poziție fiind extrem de caustice la adresa acestora. Elementele doctrinei fariseice criticate de Iisus sunt acelea din care sioniștii fac trăsăturile caracteristice ale Jidanilor și ale iudaismului. Iisus a fost exact contrariul a ceea ce susțin atât sioniștii cât și fariseii vremii lui. Nimeni nu poate spune cu certitudine absolută cine a fost el. Declarațiile oficialilor iudaismului religios sau politic, ca și acelea ale funcționarilor Bisericii sună la fel de fals ca pamfletele pe seama « batardului », ce circulă de veacuri prin ghetourile jidănești.

Fiul adoptiv al dulgherului din Galileea nu frecventase niciuna din școlile epocii lui. Iudeii însă se minunau, pe cât se zice : cum se face că acest copil cunoaște atâtea lucruri, el care nu a mers la nicio școală rabinică ? Ceea ce dă învățământului acestui om fără de studii caracterul de revelație luminoasă se situează la opusul Legii iudaice și al tradiției fariseice. Predica de pe Munte contrazice în punctele sale fundamentale Legea iudaică și doctrina fariseică, devenite o enormă, complexă și axfixiantă masă legislativă. Inițiala *Thora* nu fusese decât începutul. Peste ea se acumulaseră fel și fel de interpretări și nesfârșite comentarii rabino-chițibușărești. Generații întregi de înțelepți iudei se perindaseră prin Templul din Ierusalim spre a decide că un ou poate fi mâncat în zi de sabbat, dacă cea mai mare

parte din el a fost ouată înainte ca o a doua stea să fie vizibilă pe cerul acoperit de nori. Legea iudaică și comentariile acumulate făceau indispensabilă o vastă bibliotecă și o trupă de trepăduși-documentaliști pentru orice problemă în discuție. Fără vreo instrucție specială, Iisus a măturat aceste mofturi dintr-un singur gest, reducând întreaga Lege și toate profețiile la cele două porunci : « *iubește pe Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul tău, iar pe aproapele tău iubește-l ca pe tine însuși* ».

Leviticul amintea și el porunca « iubește-ți aproapele ca pe tine însuși », aproapele însă se limita la conaționalul iudeu. Iisus a restabilit vechea tradiție a iubirii aproapelui, fără distincție de rasă ori credință. Tocmai aceasta a voit el să sublinieze când a spus că a venit să împlinească Legea, nu să o distrugă, lucru și mai evident când a adăugat : « ați auzit că s-a spus urăște-ți inamicul. Eu vă spun însă iubiți-vă inamicii ». S-a răspuns la aceasta că niciunde în Vechiul Testament nu apare porunca de a nutri ură pentru inamic. Iisus însă avea în vedere nenumăratele îndemnuri la asasinarea popoarelor vecine, care însemnau orice numai iubirea aproapelui nu ! Atitudinea lui Iisus constituia o provocare directă la adresa fariseilor, ce așteptau un Mesia liberator și recuceritor al independenței iudaice pierdute. Dacă ar fi acceptat să joace rolul aceluia Mesia pe care îl așteptau fariseii, Iisus ar fi avut probabil mai mulți discipoli și ar fi beneficiat chiar de sprijinul fariseilor. « Impărăția mea nu aparține acestei lumi... », declara Iisus la tot pasul. « Impărăția cerurilor este în voi... Nu adunați comori pe pământ, adunați-le în ceruri, unde nimic nu le va distruge și hoții nu le pot fura ». Ceea ce spunea el în cuvinte atât de simple reprezenta o dezmințire clară și fermă a puternicilor epocii lui, o lovitură la adresa doctrinei fariseice. Ceea ce Vechiul Testament predica pe sute și mii de pagini, *Predica de pe Munte* anula în câteva cuvinte. Iisus opunea iubirea la ură, la răzbunare răspundea prin milă și înțelegere, discriminarea și rasismul le înlocuia prin prietenie și bună înțelegere.

În schimbul respectării stricte a Legii iudaice, inclusiv a uciderii inamicilor, *Deuteronomul* oferea răsplată și binecuvântare materială, sub formă de pământ, pradă de război, masacre și fecioare pentru bucuria învingătorilor... *Predica de pe Munte* nu oferă nicio recompensă materială. Ea propovăduiește o simplă conduită morală, iubirea aproapelui, inclusiv a dușmanului, efortul continuu de a acționa în acest sens, recompensa fiind de natură spirituală. Binecuvântările *Deuteronomului* sunt invariabil

urmate de blesteme. Predica de pe munte nu conține amenințări, nici blesteme. Ea nu cere moartea păcătosului nici prin lapidare, nici prin spânzurarea de un arbore, nu cere nici iertarea lui prin spălarea mâinilor sale în sângele unei vițelușe sacrificate... Potrivit *Predicii de pe Munte*, ceea ce riscă păcătosul este de a rămâne unul dintre cei mai mici din Impărăția cerurilor, după cum recompensa celor mai fideli nu putea fi alta decât aceea de a se « chema sau de a fi mari » în aceeași Impărăție a cerurilor. Iisus nu a predicat niciodată servilismul, ci numai un fel de umilință interioară, obiectul atacurilor sale fiind invariabil trufașa atitudine a fariseilor.

Prin chiar numele ce și-au dat, fariseii voiau să arate că ei sunt la adăpost de orice atingere cu persoanele și cu lucrurile impure. *Encyclopaedia Juive* afirmă că Iisus era diferit de fariseii *numai* în ceea ce privește relațiile cu mulțimea murdară și impură. Acest « numai » însă pare să arate mai curând distanța între divinitatea tribală și ideea Dumnezeului universal, între doctrina de ură și aceea a iubirii. Fariseii au înțeles riscul lor și al doctrinei fariseice, de aceea au înmulțit provocările și atacurile la adresa noii învățături, mai ales la adresa persoanei lui Iisus. « De ce Invățătorul vostru mănâncă cu publicanii și cu păcătoșii », întrebau ei pe ucenicii acestuia, subliniind astfel o infracțiune penală pedepsită de Legea iudaică. Iisus însă le era superior atât în arta dezbaterii celor mai spinoase probleme cât și în aceea de a înțelege provocările lor : « Nu oamenii sănătoși au nevoie de medic, ci bolnavii... Nu am venit să chem la pocăință pe cei drepecți, ci pe cei păcătoși ! ».

Fariseii îl urmăriră și observară că discipolii curăță grăunțe, în zi de sabbat, pentru a le mânca, lucru interzis de Legea iudaică. Ei îl urmăreau cu tot felul de întrebări în legătură cu ritul, niciodată însă în legătură cu credința sau regulile de conduită. « De ce discipolii tăi nu se spală pe mâini înainte de a mânca pâine ? », îl întrebă ei într-o zi. Iisus răspunse ipocriților : « Isaia a avut dreptate când a spus că acest popor se apropie de mine prin cuvinte și mă onorează din vârful buzelor, în vreme ce inima lui este departe de mine. În zadar mă venerază ei propovăduind precepte omenești, nu porunci dumnezeiești ». O astfel de afirmație nu putea fi nicicum tolerată de farisei. Iisus afirmase pur și simplu că Legea iudaică este operă omenească, fariseică și levită, nu dumnezeiască. Fariseii nu puteau suporta ca Iisus să le întoarcă spatele și să se

adreseze mulțimii spunându-i : « Ascultați și înțelegeți. Păcatul nu constă în ceea ce bagă omul în gură, ci în ceea ce scoate din gură, care îl murdărește...».

Prin astfel de cuvinte Iisus semăna neîncrederea poporului într-una din cele mai bănoase și mai supușelnice prerogative levito-fariseice. Reglementările alimentare implicau nu numai taxa pe carnea și alimentele cușer, care se plătea către Templul fariseic. Ele implicau, pe deasupra, un control strict al modului cum se preparau și se consumau alimentele, ceea ce se traducea prin descinderi și percheziții polițienești la domiciliu ca și în brutării, abatoare, piețe publice și alte locuri în atingere cu prepararea și consumul diverselor alimente. Ritualul chinuirii după carne a animalului înainte de moarte, al examinării diverselor lui părți și organe forma o știință ce constituia privilegiul rabinilor, care numai ei dețineau acest secret de la Dumnezeu. Deși atribuite lui Moise și lui Dumnezeu, toate acestea erau însă aranjamente rabinice, din a căror respectare fariseii făceau o problemă de viață și de moarte. Iezechiel, care mâncase sub poruncă divină pâine coaptă pe baligă de vacă, fusese categoric în legătură cu respectarea strictă a regulilor alimentare. Nici măcar discipolii lui Iisus nu erau prea în clar cu faptul că mai ales ceea ce iese din gură ne poate murdări. De aceea, remarcând nedumerirea și ofensa fariseilor, au cerut lămuriri suplimentare. Pentru farisei însă, simplul adevăr pronunțat de Iisus a constituit o erezie și mai mare. « Nu înțelegeți că tot ce intră în gură merge în burtă și apoi este aruncat în locul discret ? Ceea ce iese din gură provine însă din inima omului; acestea ne murdăresc. Din inimă pornesc gândurile rele și ucigașe, înșelăciunile, viciile, hoțiile, falsele mărturii, blasfemiile. Acestea ne murdăresc. A mânca însă cu mâinile murdare, nu ne murdărește cu adevărat ! »

Această ultimă remarcă era o nouă infracțiune penală în raport cu Legea iudaică. Fariseii încep să întocmească dosarul judecății și condamnării la moarte. Curând s-a ajuns la cele două întrebări cheie : mai întâi « cui trebuie plătit tribut ? », lui Dumnezeu sau Cezarului ? Apoi « cine este aproapele ? ». Răspunsul nesatisfăcător la aceste întrebări îl putea face pe Iisus pasibil de pedeapsă fie din partea Romei, fie din partea Legii iudaice reprezentată de farisei.

Cei obișnuiți cu dezbaterile publice cunosc dificultatea de a răspunde prompt la astfel de întrebări-capcană. Specialiștii în dezbateri publice amintesc diverse metode pentru a evita o astfel de capcană. Se poate răspunde prin « nu am nimic de declarat » sau « nu am nimic de comentat », sau pur și simplu printr-o altă întrebare. Un răspuns complet, care să reafirme principiul în joc și să evite nu mai puțin capcana este un lucru foarte dificil, care necesită prezență de spirit, rapiditate și claritate de gândire. Cele două răspunsuri ale lui Iisus rămân modele demne de urmat pentru oricare dintre noi.

Spune dar, ce crezi, este normal să plătim impozit Cezarului, sau anormal ? Iisus a înțeles însă de unde bătea vântul și a răspuns : « De ce mă ispitiți ipocriților ?... Dați Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu ! ». Cu o altă ocazie, cineva îl întrebă ce trebuie să facă spre a moșteni viața veșnică ? În răspunsul său, Iisus trecu peste imensa cazuistică rabinică și repetă cele două lucruri esențiale despre care a mai vorbit și cu alte prilejuri : « Iubește-l pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima și din tot sufletul tău, iar pe aproape ca pe tine însuși ! ». După acest răspuns, veni însă întrebarea-capcană : « Cine este aproapele nostru ? ».

Întrebarea îi fusese pusă în ideea că răspunsul previzibil al lui Iisus i-ar fi inclus pe toți oamenii în răspunsul său, inclusiv pe păgâni și chiar pe Samariteni, pentru care Iudeii nutreau un dispreț special ce persistă și astăzi. Invățământul rabino-fariseic nu recunoștea alt aproape pentru Iudei decât pe Iudeii înșiși. Ceilalți oameni erau considerați păgâni. Dintre aceștia, Samaritenii erau cei mai răi. Orice contact cu Samaritenii, o simplă privire sau strângere de mână reprezenta o încălcare a legii. Scopul întrebării era de a-l antrena pe Iisus a da un răspuns pentru care ar fi putut primi pedeapsa de « herem » sau blestem, ce echivala practic cu moartea. În răspunsul său, Iisus a ales chiar exemplul Samaritenilor, ceea ce reprezenta o mare îndrăzneală și o nouă sfidare a rabino-fariseilor. În răspunsul său, Iisus expuse povestea unui om căzut în mâinile bandiților, care l-au părăsit crezându-l mort. Trecu pe acolo un preot, apoi un levit. Ambii își văzură de drum fără să își bată capul. După ei, trecu pe acolo și un samaritean. Acesta s-a oprit, l-a pansat pe rănit, l-a transportat într-un han și i-a plătit cazarea. Spunând acestea, Iisus întrebă la rândul lui : dintre cei trei care au trecut pe lângă victima tâlharilor, care a fost cu adevărat aproapele acesteia ? Cel ce-i pusese întrebarea, nu s-a putut decide a pronunța numele de samaritean și

a spus doar că « aproapele este cel căruia i-a fost milă de cel rănit ». Iisus îi răspunse apoi, « Mergi și fă ca acesta ! ». Prin astfel de cuvinte și fără o altă aluzie, Iisus l-a făcut pe cel ce l-a întrebat să distrugă prin propria lui gură erezia rasistă pe care se baza Legea iudaică.

Unii exegeți i-au reproșat lui Iisus că ar fi făcut o excepție la regula sa de iubire a dușmanilor, în sensul că niciodată nu a avut un cuvânt de înțelegere și iubire pentru farisei. Sub acest aspect, experții vor avea de tăiat multe fire de păr în patru. Iisus îi acuza pe farisei și pe scribi cu cele mai dure cuvinte, considerându-i principalii vinovați de pervertirea Legii :

« Vai vouă scribi și farisei ipocriți ce închideți oamenilor împărăția cerurilor! Nu intrați nici voi, nu lăsați nici pe alții să intre. Traversați marea și pământul pentru a câștiga un prozelit, din care apoi faceți un fiu al iadului... Plătiți dijma în izmă și chimen, dar lăsați de o parte ceea ce este mai important în Lege, adică justiția, mila și credința... Curățați exteriorul paharului și al farfuriei dar interiorul este plin de hoții și de excese... Sunteți ca mormintele curate la exterior, înăuntrul cărora sunt osemintele morților și alte impurități... Construiți morminte profeților și onorați pe cele ale dreptilor zicându-vă că de ați fi trăit pe vremea strămoșilor voștri nu v-ați fi alăturat lor spre a vărsa sângele profeților. Astfel mărturisiți contra voastră înși-vă că sunteți cu adevărat fii celor ce i-au ucis pe profeți. Reparați greșeala părinților voștri, șerpi ce sunteți, rasă de vipere... »

Sfârșitul se apropia. Marii preoți, scribii, înțelepții și întregul Sanhedrin se reuni sub autoritatea lui Caiafa, pentru a lua măsurile convenite contra celui ce le contesta autoritatea. Singurul iudeu printre discipolii galileeni, Iuda Iscarioteanul îl va da pe Iisus pe mâna dușmanilor săi. Iuda Iscarioteanul, căruia i s-a publicat evanghelia și despre care se spun atâtea în ultima vreme, merită și el câteva cuvinte. Faptul canonizării lui de către bolșevici și de alții arată că secta de odinioară, atot-puternică la Ierusalim, este și mai puternică în zilele noastre.

Fariseii ce controlau Sanhedrinul l-au judecat mai întâi în fața unui fel de curte populară. Turnat de către un trădător, arestat de un comandou fariseic dublat de o serie de gură-cască, târât în fața unui tribunal fără autoritate legitimă și condamnat la moarte prin false acuzații susținute de martori mincinoși — toate aceste improvizații meritau o repunere întru normele tipicării levite. Înțelepții

Sionului sfârșiră prin a lua problema în mână. Ei imaginară acuzațiile prevăzute cu moartea atât de către legea romană cât și de cea iudaică. În ce privește legea romană, Iisus s-ar fi făcut vinovat de trădare, întrucât s-ar fi declarat Rege al iudeilor. Sub aspectul Legii iudaice, Iisus ar fi comis blasfemia de a se prezenta drept Mesia. Fără prea multă convingere, guvernatorul roman a încercat diverse mijloace pentru a evita cererea imperioasă a înțelepților Sionului de condamnare la moarte a lui Iisus.

Pilat pare întru totul prototipul oamenilor politici din vremea noastră, mai ales al anglo-americanilor, francezilor și al celorlați servitori necondiționați ai sionismului. Ca și politicienii de astăzi, Pilat se temea de puterea formidabilă a sectei fariseice. Soția sa l-ar fi sfătuit, rugat sau implorat să nu se amestece în afacerea aceasta. Ezitarea lui Pilat se reduce la propedeutica politicienilor din totdeauna: pasarea responsabilității pe seama altuia. Herod Antipa însă, din a cărui tetrarhie făcea parte Galileea, a găsit și el mijlocul de a evita să-l condamne pe Iisus, retrimițându-l în fața aceluiaș Pilat, care ar fi vrut să nu-l condamne sau în orice caz să îl grațieze. Intransigența fariseilor și amenințările lor că îl vor denunța împăratului din Roma sfârșiră prin a-și face efectul. Pilat a cedat șantajului fariseic, după cum astăzi oamenii politici cedează unul după altul în fața șantajului sionist. Pilat știa că împăratul, stăpânul lui din Roma, îl va destitui dacă nu va satisface cererea fariseilor. Tot așa, președintele României Ion Iliescu, primul ministru Adrian Năstase și întreg guvernul acestuia au sfârșit prin a accepta teza sionistă a unui imaginar holocaust în România, pe care la început l-au negat printr-un Comunicat și o serie de declarații, ce nu au trecut neobservate.

Paralela dintre Pilat și guvernatorii britanici din Palestina interbelică este evidentă. De altfel, despre unul dintre acești guvernatori se spune că, mai în glumă, mai în serios, atunci când telefona unui puternic rabin sionist din New York, se anunța ca fiind Pilat... Stratagema de a-l salva pe Iisus prin dreptul de grație pe care poporul îl putea exercita, în favoarea unui condamnat, cu ocazia Paștelui a eșuat și ea, poporul preferând, la instigația fariseilor, să grațieze un cunoscut tâlhar de drumul mare. Pilat însă ar fi trebuit să știe că mila sau justiția nu au făcut niciodată casă bună cu mulțimea pățimașă dezlănțuită, aceasta fiind ușor manipulabilă de către cei ce știu să o cumpere cu vodcă, distracții sau

simple promisiuni. Marii preoți ai iudeilor și fariseii convinsă fără probleme mulțimea să ceară grațierea tâlharului Barabas și răstignirea lui Iisus. În materie de manipulare a mulțimilor, sioniștii de astăzi sunt și mai puternici decât strămoșii lor fariseii.

Cu trecerea secolelor, scena finală a calvarului și răstignirii îi acuză pe farisei fără drept de apel : Falsul sceptru, coroana de spini, simulacrul batjocoritor al omagiilor sunt tot atâtea invenții ce nu puteau porni decât din profunzimele patologice ale fariseismului. Numai levito-rabinii puteau imagina parodia de ritual criminal ce întărește certitudinea nevinovăției victimei, a victoriei ei asupra spiritului fariseic. În ziua răstignirii lui Iisus Christos, Roma făcu voia fariseilor, după cum, la vremea lor, perșii, babilonienii și asirienii făcuseră și ei voia leviților.

Fariseii băgaseră Iudeilor în cap doctrina mesianică, iar apoi l-au răstignit pe primul pretendent. Pentru Iudei, aceasta înseamnă că venirea lui Mesia este așteptată în continuare și fără de încetare. Conform mesianismului fariseic, un rege din dinastia lui David trebuie să vină și să își ia în primire imperiul lui mondial. Aceasta este situația astăzi.

Cât despre Iisus Christos și răstignirea lui, părerile autorilor, exegeților și comentatorilor sioniști condordă : Iisus ar fi fost un ratat, viața și moartea lui constituie o problemă pur jidovească, celelalte popoare sunt rugate să se abțină de la orice judecăți, să își vadă de treburile lor !

XI. MINUNEA FARISEICĂ

Câteva decenii după răstignirea lui Iisus interveni catastrofa Iudeii și definitivă dărâmare a Templului, ce a marcat începutul sfârșitului statului iudeu antic. În timpul celor mai puțin de patru decenii dintre Golgota și dărâmarea Templului, fariseii își asiguraseră o incontestabilă supremație în lumea iudaică, reușind, cu ajutorul lui Agripa, ultimul rege herodian din Iudeea, să se debaraseze definitiv de saducheii. Faptul colaborării dintre farisei și dinastia herodiană arată că vechea contestație fariseică privind puritatea iudaică a Idumeenilor nu era fondată. Fariseii deveniră astfel la fel de puternici la Ierusalim, precum fuseseră pe vremuri leviții, după separarea Israelului de Iuda. După cum succesul inițial al leviților însemnase separarea Israelului de Iuda, urmată de cucerirea asiriană a Israelului și apoi de cea babiloniană a Iudeii, succesul de după Iisus, al fariseilor, va fi urmat de definitivă dispariție a Iudeii ca stat, de totală împrăștiere a Iudeilor în lume.

Fariseii avură însă destul timp să intensifice rasismul, tribalismul și intoleranța Legii iudaice. Doctrina distrugerii a ceea ce nu era iudeu, a aservirii popoarelor și a imperiului mesianic mondial a fost desăvârșită în ajunul prăbușirii finale. Istoricii și exegeții sioniști de astăzi consideră această perioadă ca eroică, calificativ ce nu poate fi însă atribuit luptei de eliberare de sub jugul roman, dusă mai ales de Galileeni, pe care Iudeii îi disprețuiau, considerându-i străini. Majoritatea istoricilor și exegeților sioniști recunosc că, după momentul christic, întreaga istorie a iudaismului a fost reconstruită pe baza punctului de vedere fariseic. Fariseismul a ajuns astfel să formeze piatra de temelie și identitatea iudaismului, să determine viața, gândurile și sentimentele Jidovimii secolelor ce au urmat. De atunci și până astăzi, caracteristica principală a iudeo-jidănimii este, pe de o parte, tendința separatistă în raport cu celelalte popoare, pe de alta, dorința de a le distruge și subjuga pe acestea, indiferent de modul cum este acceptată sau respinsă de acestea.

După ce Neemia a impus Iudeilor *Noua* sa *Alianță*, Legea iudaică sau *Thora* a cunoscut o ultimă și finală punere la punct. Este însă evident că « reconstrucția » de după Christos a fariseo-talmudismului, admisă de mai toți exegeții sioniști de astăzi, nu putea fi decât o nouă rescriere a Legii căreia, după Neemia, nu trebuia să i se mai schimbe sau adauge niciun cuvântel, nicio iota. În plus, pe vremea acestei rescrieri fariseice,

Vechiul Testament era deja tradus în grecește, astfel că schimbările respective riscau să producă un nedorit ecou în afara lumii iudaice. Rescrierea fariseică a întregii istorii tribului Iuda, admisă de exegeții sioniști de astăzi, se reduce de fapt *Talmudul*, continuare a *Thorei*, diferită însă de *Thora*. Câteva secole înainte de Cristos, comentariile talmudice începuseră, atât la Babilon cât și în Palestina. Fariseii nu au făcut decât să impulsioneze acest proces și să îl treacă apoi în întregime la activul lor. Viața, gândirea și sentimentele iudeo-jidănimii fură astfel bătute în cuie pentru întregul viitor, până astăzi. În anul 70 al erei noastre, la 35 sau 37 de ani după Golgota, Ierusalimul fu luat cu asalt de către romani iar Templul distrus. Fariseii solicitaseră pe vremuri intervenția romană și exercitaseră întreaga putere iudaică sub aceștia. Reacția lor în anul 70 a fost însă nulă, conformă cu principiul că elitele trebuie să se pună la adăpost în perioadele tulburi.

Alte popoare din Palestina, Galileenii în special, au refuzat să se supună Romei, aceasta fiind obligată finalmente să radă nu numai întregul Ierusalim ci și alte cetăți, mai ales din Galilea. De remarcat că Galileea este situată în Nordul Canaanului, în teritoriile de altă dată ale Israelului. Galileenii deci nu erau Iudei, toți sau aproape fiind coborâtori din Israel. Galilean fiind, Iisus Christos nu putea fi nici el Iudeu. Toți apostolii, cu excepția lui Iuda, au fost galileeni. Iudeea romană cuprindea însă întregul Canaan, declarat teritoriu cucerit. În scurtă vreme numele de Iudeea dispăru de pe hartă. În câteva generații, Iudeea și Iudeii dispărură și din memoria oamenilor. După aproape 700 de ani, către sfârșitul secolului al VIII-lea, când Khazarii s-au convertit la iudaism, popoarele nu i-au mai numit Iudei, nici Iudeni ci « Jidovi », sau « Jidani » (Juden, Jews, Juifs, etc.). Vreme de aproape nouăsprezece secole Ierusalimul nu a cunoscut freamătul vieții iudaice de altă dată, disprețuiții Samariteni fiind singurul popor ce a continuat să locuiască Palestina fără întrerupere, din antichitate până astăzi.

XII. LUMINI ȘI UMBRE SAU DE LA IABNE LA MAHOMED

Înainte de căderea definitivă a Ierusalimului (anul 70), două grupe distincte de refugiați traversară porțile orașului : prima generație de creștini, pe de o parte, partidul fariseic, scribii și clienții acestora, pe de altă parte. Fariseii prevăzuseră căderea inevitabilă a Ierusalimului și se refugiaseră din timp la Yabne; localitate din Palestina, de unde aveau să controleze și să dirijeze viața Iudeilor de pretutindeni, precum altă dată leviții de la Babilon. Unul din aceste două grupe de refugiați forma avant-garda partidului creștin universalist, deschis tuturor neamurilor pământului. Partidul noii religii creștine se afla în plină fază de constituire. De aceea, el nu avea în principiu nimic de ascuns. Nu la fel stăteau însă lucrurile cu partidul fariseic. După ce provocase intervenția romană pe vremea lui Pompei, fariseii părăseau acum primii corabia la a cărei scufundare pusese umărul din greu. Ei aveau de ascuns nu numai rolul lor de coloană a cincea în favoarea ocupantului roman ci întreaga acțiune de permanentă revizuire și schimbare a Legii iudaice, rescrierea permanentă fiind prezentată ca dictată de Dumnezeu. Între timp, povestea cu Moise și tufișul aprins se cam învechise, traducerea în greacă a Vechiului Testament și apariția religiei creștine schimbaseră datele problemei. Criza actuală a Occidentului, în acest prag al mileniului al III-lea, poate fi pusă în directă legătură cu cele două grupe de refugiați ce au părăsit Ierusalimul cucerit de romani. Aparent religioase, dar de fapt politice, după cum o va dovedi istoria, aceste două grupe sau partide au infestat Occidentul european cu două idei ireconciliabile. Dintre acestea, mai devreme sau mai târziu, una trebuia să triumfe peste cealaltă. Secolul al XX-lea a fost martorul ultimei tentative de supremație a fostului partid fariseic sau al distrugerii, asupra lumii creștine. Între timp, după cum se știe și o vom vedea și noi, partidul fariseic dăduse naștere curentului sionist, iar țările și popoarele creștine urmaseră evoluția istorică cunoscută.

De-a lungul erei noastre, istoria Occidentului a fost în permanență sub semnul luptei dintre cele două idei. În perioadele în care Legea iudaică a terorismului intelectual levit sau fariseic a dominat creștinismul, acesta și-a transformat fideliile în simplii sclavi ai Bisericii, condamnând « ereticii » la ardere pe rug, obligând cei mai remarcabili oameni să apară în fața Tribunalului Poliției Gândirii care a fost Inchiziția,

condamnând apostazia cu moartea și supunându-se în toate intransigenței și intoleranței rasei superioare sau « poporului ales », moștenire levito-fariseică. Pentru Europa și lumea întreagă, secolul al XX-lea a fost cea mai tristă dintre perioadele dominate de terorismul intelectual levito-fariseic al « poporului ales ». Alte ori însă, Europa creștină s-a lăsat condusă de Dumnezeu universal, al iubirii tuturor oamenilor și popoarelor. Europa a putut cunoaște astfel perioade de pace și de justiție, oamenii având dreptul la un proces echitabil și just, ce excludea din start atât ideea de « popor ales », al unui Dumnezeu tribal, cât și pe acea de distrugere a tuturor popoarelor, a tot ce nu era iudeu sau jidovesc. În aceste perioade, destul de scurte și de timide, de altfel, lumea creștină s-a lăsat condusă de învățătura celui ce venise să « împlinească Legea iudaică », nu să o distrugă. O învățatură în perfect acord cu ceea ce Europa descoperise fără vreo contribuție iudaică, cu mai multe secole înainte de trecerea prin Iudeea a lui Iisus Christos.

Cucerind Ierusalimul, romanii au bătut în grabă o medalie « *Judaea devicta, Judaea capta*¹⁹ ». Iudeea era într-adevăr învinsă, chiar cucerită, totuși departe de a fi supusă, cum își închipuiau romanii. Ierusalimul devenise o ruină, Iudeea fusese părăsită de Iudei, secta fariseică conducătoare era însă liberă și victorioasă, instalată din timp în noul centru iudaic de la Yabne. Stăpâni absoluți la Yabne, fariseii au înțeles curând că noul lor dușman este creștinismul. Secta creștină ce credea că Mesia venise, nu ținu cont de această ostilitate, principiul ei fiind acela al iubirii, inclusiv al iubirii inamicilor. Întrucât principiul fundamental al fariseilor era acela al urii, mai ales al urii inamicilor, simpla existență a creștinilor și originea lor galileană (nu iudaică !) constituia o provocare pentru ei.

Înțelegând că progresul doctrinei lor talmudice necesită distrugerea creștinismului, fariseii nu au ținut niciodată cont de avertismentele moderatoare pornite din chiar propriile lor rânduri. Atunci când Marele Preot și Consiliul Sanhedrinului au decis biciuirea apostolilor Petru și Ioan, rabinul Gamaliel, învățătorul lui Saul din Tars, viitorul apostol Pavel, le atrase atenția : « Gândiți-vă bine la ceea ce vreți să faceți. Dacă este ceva omenesc, creștinismul va pieri în curând. Dacă este opera lui Dumnezeu, nu îl veți putea distruge ! ». Fariseii însă se simțeau destul de puternici spre a distruge creștinismul și erau decizi să o facă, chiar dacă acest lucru îi va costa secole întregi de luptă. Ei sosiseră

¹⁹ . Iudeea învinsă, Iudeea cucerită.

la Yabne cu întregul lor arsenal de secrete în materie de manipulare și conducere a gloatelor. Secretele lor erau păzite cu strășnicie, din care cauză suntem îndreptățiți să vorbim de o putere și ordine fariseică a tenebrelor iudaice. Vechea lor doctrină tribală coexistase cu alte doctrine de același fel. Răzbunarea prin intermediul sângelui vărsat era regula tuturor oamenilor, triburilor și clanurilor din Palestina. Unele dintre aceste popoare vor fi fost preocupate de violența caracterului răzbunător al iudaismului, fără să ofere însă o alternativă mai bună. Față cu noua religie creștină, fariseismul era însă confruntat cu o doctrină opusă categoric tuturor principiilor iudaice, așa cum albul se opune negrului. În plus, după cum am mai arătat, prin întreg contextul geografic, social și religios al apariției sale, doctrina creștină constituia un reproș, un ghimpe bine înfipt în chiar inima doctrinei iudaice.

Abia instalați la Yabne, fariseii decid lichidarea creștinismului cât mai repede posibil. Sarcina lor era însă mai dificilă decât aceea a leviților de odinioară, refugiați la Babilon. De data aceasta Templul era distrus, Ierusalimul în ruine, rasa iudaică, al cărei sânge suferise mai multe amestecuri, era împrăștiată în cele patru vânturi. Acești oameni nu erau uniți decât prin viziunea întoarcerii în țara făgăduită « poporului ales » și prin ideea de distrugere viitoare a popoarelor pământului, printre care între timp se împrăștiaseră.

În același timp, Legea iudaică începea să fie cunoscută de lumea exterioară și nu mai putea fi modificată oricum, ca înainte. Iisus criticase falsificarea adăugirilor iudaice prin mâna scribilor, ce acționaseră sub comandament uman, nu divin! Deși fariseii reușiseră să îl răstignească, reproșurile lui Iisus la adresa Legii iudaice nu fuseseră date uitării, noua sectă creștină fiind în plin avânt.

Legea iudaică însă era astfel croită încât avea nevoie de o continuă reinterpretare și aplicare funcție de evenimente și de vremuri, astfel încât « poporul ales » să fie convins că orice se petrece sub soare confirmă împlinirea voinței lui Iehova de a da întreaga lume și toate popoarele pe mâna lui. Fariseii reamintiră sus și tare știința lor completă a tuturor celor trecute, prezente și viitoare, susținând, ca și mai înainte, că ei cunosc toate planurile lui Dumnezeu. De data aceasta, fariseii începură să interpreteze Legea iudaică astfel încât să răspundă noului context dominat de apariția și progresul creștinismului. *Talmudul* devine astfel o prelungire anti-creștină a vechii Legi iudaice, un fel de zid exterior în jurul acesteia, cel interior fiind un fel de palisadă tribală. Semnificația și particularitățile *Talmudului*

provin atât din particularitățile Legii iudaice deja enunțate cât și din cele ale epocii în care a fost, dacă nu început, în orice caz desăvârșit : Iudeea nu mai exista nici ca stat independent, nici ca țară locuită de Iudei, poporul era împrăștiat printre neamurile pământului, o nouă religie era în plină afirmare, al cărei Dumnezeu nu mai era unul tribal, sângeș, capricios și plin de ură, ci un Dumnezeu iubitor, al tuturor oamenilor.

Misiunea fariseilor părea imposibilă, dorința de a se integra restului omenirii fiind o tendință permanentă pentru mulți dintre Iudei. Totuși, după cum o dovedește istoria, fariseii și-au îndeplinit misiunea asumată. Putem spune că *Talmudul* s-a dovedit suficient de eficace pentru a interpune o barieră între Iudeo-Jidani și tendințele integratoare ale creștinismului. *Talmudul* poate fi considerat o Nouă Lege, cu finalitate specific anticreștină. Perioada următoare din istoria iudaismului este una talmudistă, după cum perioadele anterioare le putem numi levită și apoi fariseică.

În vreme ce talmudiștii farisei pregăteau noua lor lege în Academia de la Yabne, învățătura creștină se răspândea în diversele provincii ale Imperiului Roman, mai ales în Grecia și Italia. Creștinismul de mai târziu nu poate fi imaginat fără contribuția decisivă a cunoscutului fariseu, Saul din Tars, principalul artizan al noii religii, scrierile lui inspirând nenumărații evangheliști ai primelor începuturi ca și autorii celorlalte cărți neo-testamentare. Saul din Tars pleacă din Ierusalim către Damasc, într-o misiune de poliție contra creștinilor din acest oraș. Înainte de a ajunge la Ierusalim, printr-o neașteptată viziune, a cărei sinceritate nu a fost niciodată analizată de aproape, Saul devine creștin și va ajunge curând principalul apostol al lui Iisus. Așa procedează serviciile secrete pentru plasarea agenților lor în funcțiile cheie din tabăra dușmană. Dacă într-adevăr Saul a avut o astfel de misiune, detaliile operațiunii au fost aranjate cu multă finețe, secole întregi nimeni nu și-a pus problema sincerității fariseului convertit spectaculos pe Drumul Damascului. La început, Saul-Pavel predica fără deosebire Iudeilor și câtorva non-iudei, gură-cască prin Ierusalim, vântură lume, plătiți să îl asculte și să se minuneze. Într-o zi, Iudeii au primit ordin să nu-l mai ascultem Saul-Pavel trezindu-se dintr-o dată că vorbește cu pereții sinagogilor din Iudeea romană. Conform planului, a replicat cu finețea diplomatică, ce se va numi ulterior duhovnicească : era necesar ca mesajul lui Dumnezeu fie adresat mai întâi lor, Iudeilor. Față de refuzul « vieții veșnice » de către aceștia, el și ceilalți apostoli își vor concentra eforturile către celelalte popoare, către ceea

ce numim astăzi Occident. Iudeii însă nu așteptau « viața veșnică », ci pe Mesia și Impărăția lui Dumnezeu pe pământ. Viața veșnică nu însemna nimic pentru ei. Încă printre Iudei, Saul-Pavel vorbea deja pentru urechile viitorilor suporteri și membrii susținători creștini din diferitele parohii, ce încep să apară pretutindeni, în Imperiul roman. Greu de contestat existența unor indicații superioare în acest sens, a unei linii, putem zice, de partid iudaic : comunitățile creștine apar în cadrul, în jurul, în strânsă legătură cu comunitățile iudaice. Mijloacele financiare importante, pentru fondarea primelor comunități creștine, nu puteau veni decât prin intermediul fariseilor, cărora ideea subminării religioase a Imperiului roman nu le putea fi străină. Pe de altă parte, comunitățile iudaice trăiau în ghetouri chibuțnice strict organizate din punct de vedere ideologico-religios, economic și polițienesc ce exercitau o anumită influență în lumea greco-romană. Oficialitățile și pătura avută deși nu priveau cu ochi buni aceste comunități, se lăsau lăsau probabil adesea corupți de către ele, închizând ochii în fața atracției acestora printre plebei, sclavi, și misionarii ambulanti prin puzderia de insule grecești, în drum către Roma. Vreme îndelungată, probabil până către sfârșitul celui de al II-lea secol, autoritățile romane nu au putut face o distincție netă între Iudeii de tendință fariseică, Iudeii mai mult sau mai puțin creștinați sau sub influență creștină și diverșii plebei sau sclavi simpatizanți. Acest conglomerat socio-național pe cale de creștinare vorbea grecește sau latinește, în principal. Fără să fie încă creștine, în sensul de după Niceea al cuvântului, comunitățile respective se îndepărtează și treptat se separă complet de fideli fariseismului, care le vor deveni dușmani de moarte, după cum aveau să se petreacă lucrurile către sfârșitul secolului al XIX-lea, între jidanii de tendință marxist-bolșevică și cei de tendință liberalo-reformistă. Mulți nu vor să își imagineze cum ar fi arătat astăzi Europa și întregul Occident fără creștinism. Cultura greacă, dreptul și concepția romană despre Stat, Coliseumul din Roma, Acropole, șoselele Italiei și ale Europei, Podul lui Apolodor peste Dunăre arată că Europa este mai bătrână decât creștinismul. Nu creștinismul a creat Europa. Mai curând putem spune că el a distrus Europa ce l-a precedat, după cum în zilele noastre este pe cale de a o distruge cu totul, înlocuind rasa albă din Europa cu creștini mai entuziaști, mai creduli și mai ușor manipulabili, aduși din lumea afro-asiatică sau fabricați chiar aici, în uzinele chinezești de oițe clonate, deocamdată în stare de proiect pe agenda cercurilor

oculte ce guvernează lumea actuală. Viața, cultura, adevărul, binele, frumosul au existat înainte de fariseism și momentul cristic. Nici Europeanii, nici alte popoare nu i-au așteptat pe iudeo-creștini pentru a-și pune problema divinității și a face cunoștință cu Dumnezeu. Dogmele iudaice ale creștinismului contrazic principiile logice ale cunoașterii și o bună parte din configurația spiritului european, din care cauză popoarele Europei trăiesc într-o veșnică dihotomie : duminica sunt creștini, merg la Biserică, într-o stare de vacanță spirituală și de cunoaștere. În restul timpului sunt fără Biblie, nici Biserică, nu însă fără de Dumnezeu, deși casta preoțească și-a atribuit monopolul acestuia și chiar pe acela al iubirii aproapelui, interzicând contactul direct, permanent și suficient al fiecăruia cu Divinitatea. Marile decizii ale vieții creștinului contemporan nu sunt luate de pe poziții creștine, întrucât creștinismul bisericesc a cam rămas bătut în cuie la nivelul dogmelor vechi de aproape șaptesprezece secole, cărora eventual li s-au adăugat altele, de exemplu dogma infailibilității papale (1870), pe care iudo-bolșevicii au transformat-o în dogma infailibilității partidului comunist, apoi a secretarului general al acestuia, de unde cultul personalității lui Stalin și al altora, replică laică, mai mult sau mai puțin atee, a infailibilității papale. Altfel spus, după două mii de ani, creștinismul sucombă sub povara contenciosului iudeo-jidovesc moștenit nu de la Christos ci de la apostolul-șef Saul din Tars, fariseul întemeietor al pseudo-creștinismului celor două mii de ani. Vreme de câteva secole după Golgota, creștinismul s-a consolidat cu pași mici dar fără încetare, până când, la începutul secolului al IV-lea, a devenit suficient de puternic spre a conta ca factor politic în ochii împăratului Constantin. Cu sau fără creștinism, Europa tot ar fi ajuns unde a ajuns, probabil mai repede, fără atâta vărsare de sânge, fără ipocrizia iubăreață a spiritului inchizitorial, ce și-a arogat dreptul de a fericii omenirea cu de-a sila. Iudeo-creștină la origine, fericirea silnică a omenirii a fost preluată de unele concepții utopice iar ulterior dusă până la ultimele consecințe sângeroase de către iudeo-comunism. Primele zece secole de creștinism au reprezentat o lungă perioadă de stagnare și de așteptare pe planul general al cunoașterii, următoarele secole nefiind nici ele o perioadă de veritabil avânt cultural. Europa creștină nu a încurajat practic decât iconografia, arhitectura, artele și muzica bisericească. În secolele XI-XIV au fost trecute prin sabie sute de mii de « eretici », cazul catarilor și al altora, cărora, în numele crucii și al iubirii, Biserica le-a contestat dreptul la viață. În

secolele XVII și chiar XVIII oamenii încă mai erau judecați și condamnați pentru vrăjitorie, pentru contestarea falsei moșteniri constantiniene, inventată de către Vatican, fără să mai socotim mulțimea femeilor nevinovate arse pe rug ca vrăjitoare, sau aplicarea de către catolici sau ortodocșii ruși a distrugerii iudaice a celor de altă credință, în America, Africa, Asia și toate insulele Pacificului. Ca și comunismul de mai târziu, altă doctrină iudaică, după cum am spus-o și o voi mai repeta, creștinismul a ambiționat să ferească omenirea cu forța, întreprindere ce a costat oceane de sânge nevinovat. Totuși, după 17 sau 18 secole de creștinism, Occidentul european a realizat progrese științifice și tehnice prin care a devansat restul lumii. Creștinismul nu are însă niciun merit special din acest punct de vedere, progresul tehnico-științific înregistrat, ca și cel artistic de altfel, fiind obținut printr-o permanentă luptă contra învățaturii obscurantiste și de fapt ipocrite a Bisericii. Până de curând, Biserica a crezut că Biblia conține tot ce trebuie să știe omenirea, dovedind nu numai rea credință și incapacitate totală în materie de cunoaștere științifică ci și o bună doză de sadism și ipocrizie, întrecându-i chiar și pe politicieni, din acest punct de vedere. Prejudecata că Biblia conține tot ce trebuie omului a fost de fapt o linie politică de sorginte fariseică, imitată mai târziu de partidele comuniste, a căror doctrină pretindea același lucru. Această prejudecată, modul cum a fost traficat Vechiul ca și Noul Testament, contraselecția practică în școlile preoțești și în ierarhia creștină explică starea actuală de ignoranță, nepăsare și nesimțire față de soarta popoarelor chipurile păstorite, indolență, ipocrizie, cupiditate și trădare ce caracterizează practic întregul creștinism oficial actual, în întregime jidănit, la picioarele urmașilor fariseilor consacrați de Iisus-Christos..

Chiar cuceririle de natură spirituală au fost adesea realizate contra Bisericii, a cărei concepție despre spiritul uman și nevoile lui se reduce la dreptul ei inalienabil de a ne îndoctrina cu dogmele stabilite de sfinții părinți, peste cele ale sfinților leviți și sfinților farisei ! Vorba vine, « sfinți » ! Lichelismul, ipocrizia, ignoranța, neputința preoțimii creștine de a-și juca rolul ei de elită în cadrul fiecărui popor a compromis pentru multă vreme ideea de sfințenie sau duhovnicie în cadrul unei Biserici devenită, vorba poetului, capiștea spoielii ! Dacă în cele din urmă spiritul european a ajuns la un comportment moral acceptabil în raport cu aproapele, acest lucru a fost realizat mai curând contra Bisericii decât cu concursul ei. Biserica recunoaște necesitatea

iubirii aproapelui, despre care Platon a scris pagini memorabile cu câteva secole înainte de Christos. Deși recunoaște necesitatea și importanța iubirii, Biserica nu o practică cu adevărat, ipocrizia ei fiind la fel de remarcabilă ca aceea a leviților sau a fariseilor. Comportamentul criminal al conchistadorilor catolici spanioli în plin secol XVI sau XVII, pe pământ american nu va putea fi șters, uitat, sau iertat. În practica istorică, religia creștină a dovedit în important potențialul de ură și capacitate criminală, deși cărțile sfinte creștine nu vorbesc decât despre iubire... Umbră nedespărțită, precum Dracul după Dumnezeu, fariseii au luat urma apostolilor, apoi pe a creștinilor, a creștinismului în întregul lui, pretutindeni în lume, fără odihnă nici răgaz, până astăzi. În secolul XX, Occidentul și lumea întreagă au devenit câmpul de bătaie al națiunilor creștine contra sectei levito-fariseo-sioniste, ce acționează din interiorul fiecărei țări, fiecărui partid politic, fiecărei biserici în parte, pentru a nu mai vorbi de școală, presă, cultură, sport, tot și toate !

Vechiul contencios fariseo-creștin a depășit limitele Occidentului ca și pe cele ale creștinătății. La cinci secole și mai bine după Golgota, elanul instinctiv al popoarelor în căutarea Dumnezeului unic a condus la apariția unei noi religii, Islamul. Ca și creștinismul, religia musulmană s-a afirmat de la început ca un avertisment și un ultimatum în raport cu tribalismul talmudic al fariseilor. Ca și Saul pe Drumul Damascului, Mahomed a avut întâlnirea lui cu Dumnezeu, căruia i-a dat numele de Allah. Cu toată inspirația lui vetero-testamentară, învățământul lui Mahomed este relativ apropiat creștinismului și opus iudaismului. Religia musulmană recunoaște lunga serie de patriarhi și profeți ai lui Israel de la Avraam, prin Moise până la Iisus inclusiv, Mahomed nefiind decât ultimul din acest lung șir de profeți. Islamul refuză lui Iisus calitatea de Mesia, dar îl recunoaște ca profet al aceluiaș Dumnezeu unic, Allah. Mahomed se considera succesorul și continuatorul tuturor profeților, inclusiv al lui Iisus. Toți acești profeți și toți patriarhii lui Israel sunt recunoscuți de Islam ca fiind în slujba aceluiaș Dumnezeu unic. Indiferent de numele pe care i-l dăm acestui Dumnezeu unic, el nu este nici Iehova, dumnezeul tribal iudeo-jidovesc, nici vreunul din numeroșii dumnezei tribali ai Arabilor de până la Mahomed.

Ca și creștinismul, Islamul nu propagă ura religioasă. Ca și creștinismul însă, Islamul nu a fost nici el totdeauna la înălțimea mesajului său religios.

Constatarea este valabilă inclusiv pentru Mahomed, de numele cărui se leagă mai mult decât de oricare altul ideea de « război sfânt ». Impotriva lui Mahomed s-au spus multe răutăți. Mulți îl numesc un simplu beduin incult, uitându-se că majoritatea apostolilor au fost simpli pescari, fără nici un fel de școală. « Simplitatea » lui Mahomed nu era însă lipsită de profunzime. Mahomed a fost un om de inimă, demn de toată stima, cum se găsesc încă destui, din fericire, prin toate satele, unele mănăstiri, biserici și chiar în fruntea unor episcopii. Aceștia sunt dizidenții creștinismului oficial, ce nu vor izbuti probabil să pună mâna pe cârma Bisericii, să o pună pe aceasta în slujba omului. Christos ne-a spus multe pe această temă. Creștinismul însă nu a înțeles că a fi în slujba lui Dumnezeu înseamnă a fi în slujba omului. Mahomed pare unul dintre puținii, poate singurul, care a făcut un pas serios în sensul punerii în practică a anumitor cuvinte și idei atribuite lui Christos. El a înțeles, de exemplu, că iudeo-jidanii sunt o forță distrugătoare în raport cu întreaga omenire, lucrând pentru propriile lor scopuri egoiste, subversive, de nemărturisit. Coranul spune despre jidani că « *de fiecare dată când aprind focul războiului, Allah îl stinge. Scopul jidanilor este semănarea dezordinii pe pământ. Allah însă nu iubește pe cei ce seamănă dezordine în lume* ». De-a lungul secolelor, oamenii cei mai de seamă s-au preocupat de doctrina religioasă tribală numită iudaism. De la Nicolae Paulescu însă, care a întreprins o astfel de muncă în urmă cu aproape un secol, nimeni în România nu s-a ocupat de iudaism, de aspectele esoterice, ascunse și de nemărturisit ale acestuia. Pe această temă, cartea doctorului Paulescu rămâne unică în secolul al XX-lea, după cum unică rămâne broșura lui Hasdeu, consacrată *Talmudului*, încă de pe vremea lui Alexandru-Ion Cuza. În secolul al XX-lea, mai ales după ultimul Război mondial, puterea formidabilă a iudeo-sionismului a constrâns majoritatea guvernelor lumii să restrângă și chiar să interzică orice opinie critică la adresa iudaismului și chiar a sionismului.

Islamul s-a răspândit mai ales în regiunile din Sud și Est, în vreme ce creștinismul a găsit teren mai prielnic la Nord și la Vest, Asia centrală și nordică fiind patria buddhismului. Cu toată rigoarea, strășnicia și fundamentalismul iudaic al funcționarilor Bisericii și ai Moscheii, între aceste trei religii există posibilitatea unor punți de legătură ce s-ar putea oficializa în viitor. Cele trei religii nu diferă între ele precum ziua de noapte și adevărul de fals, raport ce există, de exemplu, între fiecare dintre acestea trei și iudaism. Atât

creștinismul cât și islamul, mai ales însă buddhismul condamnă doctrina unui « popor ales » a unei rase eminente ce ar fi pus căpăstrul pe Dumnezeu. Cele religii condamnă, cel puțin în teorie, ideea de principiu a distrugerii, cu atât mai mult a distrugerii popoarelor, a vieții. Ele acoperă astăzi întinse regiuni geografice, cea mai mare parte din populația lumii. O reîntoarcere la religia tribală, oricare ar fi aceasta, pare de neconceput. Dimpotrivă, elanul către o unificare doctrinară, pe baza acordului cu privire la un Dumnezeu universal unic, iubitor al tuturor popoarelor, nu pare imposibil. Iudaismul rămâne în spatele acestor religii universale, în dosul prejudecăților și palisadei tribale, păzite cu strășnicie de urmașii vechilor levito-farisei.

În cursul secolului al XX-lea ca și în primii ani ai celui de al XXI-lea, secta rabino-sionistă actuală a manevrat astfel încât islamul și creștinismul riscă să se încaiere pe viață și pe moarte, deși nimic esențial nu le separă. Ultimele trei sau patru generații de euro-americieni s-au încăierat în două crâncene războaie mondiale pentru un scop total străin lor, acela de a asigura jidovilor poziția dominantă actuală, chipurile promisă de Iehova. Milioane de oameni au pierit la Verdun, Stalingrad, pe alte câmpuri de bătaie, inclusiv în Palestina, pentru asigurarea triumfului rasist al « poporului ales ». Acesta să fie oare deznodământul către care se îndreaptă civilizația noastră ? Nu există nicio altă alternativă ? Popoarele vor fi obligate să își sape mormântul cu propriile lor mâini ? Plecați din Ierusalim, cu aproape douăzeci de secole în urmă, primii creștini și secta iudeo-fariseică au condus întreaga lume în fața impasului actual. Omul contemporan este pe cale de depăși limitele pământului. Vom vedea curând ce se va alege de această nouă "cucerire", la ce ne-ar putea fi ea de folos. Deocamdată, după cum spune o vorbă din bătrâni, omul și-a dat foc propriei case și valize, inclusiv bagajului său genetic pe care persistă să îl ardă până la ultima celulă !

XIII. CORDONUL SANITARO-POLIȚIENESC ÎN JURUL LEGII IUDAICE

De la începuturile sale îndepărtate și până astăzi, istoria Iudeilor comportă cinci faze distincte: faza leviților, a fariseilor, a talmudiștilor, interludiul emancipării și faza sionistă actuală.

Faza levită sau a leviților este cea a tribului Iuda izolat, a « captivității » babiloniene, întoarcerii triumfale, a fabricării și impunerii polițienești a « Legii mozaice ». Faza fariseică coincide, în linii mari, cu aceea a suveranității romane în Iudeea. Ea se sfârșește cu dărâmarea Templului și a Ierusalimului, împrăștierea Iudeilor printre popoare, supremația ideologică fariseică și stabilirea unui « guvern academic » semi-clandestin la Yabne.

Faza talmudică a fost cea mai lungă. Deși gândirea talmudică și poate chiar redactarea anumitor părți din *Talmud* a început în preajma captivității babiloniene, fenomenul talmudismului ca atare va caracteriza mai ales perioada de după anul 70 al erei noastre, sfârșindu-se în ultimele decade ale celui de al XVIII-lea secol, când jidovii încep să fie emancipați atât în Europa cât și în America. În timpul fazei talmudice, de peste cincisprezece secole, jidanii au călătorit în întreaga lume cunoscută, pendulând între musulmani și creștini, preferând pe unii sau pe alții funcție de puterea momentană a uneia sau alteia dintre cele doua tabere. În tot acest timp ei au fost conduși de un guvern secret sau Kahal, domiciliat rând pe rând în diverse centre, după cum vom vedea, grija de căpetenie a acestui guvern fiind menținerea sub un strict control a populației tot mai puțin iudaice, cu timpul, și tot mai mult khazaro-jidovești, împrăștiată printre popoarele lumii. Intrucât faza talmudică a iudaismului a coincis în timp cu perioada de avânt a creștinismului, nu este de mirare că religia creștină a devenit calul de bătaie și ținta principală a *Talmudului*. Pentru secta rabinică dominantă și pentru adepții acesteia, perioada talmudică atât de lungă și de importantă în ochii Occidentului a fost la fel de anostă ca cea babiloniană. Că una a durat 58 de ani iar cealaltă 17 secole, lucrul este secundar. Important este că ambele au fost perioade de exil pentru « poporul ales ». Sub aspectul Legii iudaice, scurtul exil babilonian ca și lungul episod occidental trebuia să se sfârșească prin distrugerea cuceritorului babilonian sau a « străinului » european, iudaismul nefăcând diferență între cuceritor, dușman, și străin. Lungul exil european din perioada talmudică trebuie să se încheie cu

distrugerea matematică a Europei, realitate greu de contestat astăzi de către cei cu cap pe umeri. Distrugerea străinului, a cuceritorului sau dușmanului a fost însoțită de o nouă și triumfală întoarcere, cea din 1948, când s-a proclamat actualul stat sionist din Palestina.

Din punctul de vedere al popoarelor Europei, cele șaptesprezece secole de sejur voluntar al iudeo-jidovilor în Europa nu pot fi considerate o perioadă de captivitate, cu atât mai puțin de persecuție. Pentru Jidovi însă, care nu pot trăi fără ideea că sunt persecutați, este vorba exact de persecuție, de captivitate ! Vorba "Bună ziua ți-am dat, belea mi-am căpătat" se verifică de-a lungul celor șaptesprezece secole ale perioadei talmudice. În consecință, pentru cei mai mulți dintre Jidovi și mai ales pentru toți sioniștii, secolele erei creștine sunt considerate o perioadă de neîntrerupte persecuții. În timpul acesteia, Iehova s-a folosit de creștini și de musulmani pentru a-i pedepsi pe jidovi, înainte de a-i răsplăti, ca popor ales, cu stăpânirea întregii lumi. Pe planul istoriei, această lungă perioadă a însemnat, în primul rând, trecerea de la vechii Iudei din tribul palestinian al lui Iuda la Jidovii de astăzi, descendenți de sânge ai poporului khazar; în al doilea rând, Iudeo-Khazarii sau Jidovii au continuat să trăiască izolați de restul lumii, în mijlocul celorlalte popoare, ca și vechii Iudei din Palestina. Negativă din punctul nostru de vedere, izolarea voluntară a Jidovilor reprezintă totuși o performanță. Ea se datorează zidului spiritualo-politienesc al *Talmudului*, care a stăvilit vreme de secole atracția Jidovilor către restul omenirii. În toată această perioadă, popoarele creștine s-au străduit să aplice morala creștină, libertățile și drepturile omului către care se tindea urmând a fi rezervate tuturor oamenilor, fără deosebire de rasă, de clasă, de credință. Chiar și astăzi însă, după două mii de ani, creștinismul nu a reușit să realizeze întregul său « program », să facă din om o ființă mai bună !

Creștinătatea a cunoscut totuși o anumită emancipare, de care jidovii au știut să profite, în ciuda rezervelor formulate de cele mai multe dintre popoarele creștine. Prudența și neîncrederea creștinătății erau întemeiate : Legea iudaică era și este apologia rasei superioare, în forma cea mai arogantă și mai vindicativă posibilă. Ca și vechii Iudei, Jidovii au avut tupeul să ceară drepturi egale cu popoarele în mijlocul cărora trăiau separat. Pe măsură ce cereau drepturi egale cu popoarele creștine, separația lor de acestea era tot mai puternică, mai totală. Jidovii credeau că Dumnezeu a creat lumea pentru ei, numai pentru ei și strigau sus și

tare dreptul, chiar obligația lor de a domina celelalte popoare. Ei au avut totdeauna tupeul de a cere drepturi egale cu celelalte popoare, fără să accepte însă datoriile acestora. Această atitudine a constituit o permanentă sursă de tensiuni și de neînțelegeri între Iudeo-Jidovi și celelalte popoare, nu numai creștine sau musulmane. Acum, când Jidovii au obținut drepturi politice egale cu Europeanii, lucrurile au devenit cât se poate de clare. Emanciparea Jidovilor nu se putea face în numele principiului libertății umane, întrucât Legea iudeo-jidovească neagă acest principiu. Pentru un scurt moment, de formă, jidovii s-au prefăcut că acceptă și ei principiul universal al drepturilor și libertăților omului. Era însă vorba de o simplă stratagemă în vederea desființării guvernelor legitime ale popoarelor creștine. Odată emanciparea obținută, jidovii s-au folosit de aceasta pentru a introduce virusul revoluționar în viața popoarelor. În scurtă vreme, guvernele tradiționale ale popoarelor creștine începură a fi înlocuite cu guverne revoluționare. Mai întâi, aceste guverne au avut o viață relativ scurtă. Subordonarea lor talmudică lăsa pe ici pe colo de dorit. Cu timpul însă, subordonarea talmudică a revoluționarilor a devenit din ce în ce mai totală și mai perfectă, aceștia aplicând pretutindeni, de manieră mai mult sau mai puțin conștientă, Legea iudaică. Prăbușirea Babilonului, repetată la Roma, va fi repetată în fiecare din cele patru mari imperii prăbușite în contextul Primului Război Mondial. Creștinii jucaseră un rol important în prăbușirea Imperiului Roman. Pentru Romani însă, și nu numai pentru ei, creștinii primelor secole nu erau decât o sectă jidovească, printre altele. Principalele evenimente de după Revoluția franceză și mai ales evenimentele secolului XX arată ce au clocit Înțelepții sionului și servitorii *Talmudului* de-a lungul perioadei de după dărâmarea Templului și împrăștierea Iudeilor. Înțelepții Sionului atribuiau emancipării oamenilor un cu totul alt sens decât acela avut în vedere de către popoarele europene. Pentru popoarele europene, emanciparea reprezenta un scop în sine, adică sfârșitul servitutei. Pentru conducătorii puternicei secte cvasi-secrete iudaice, emanciparea nu era decât un mijloc în vederea realizării unui scop total opus: impunerea unei noi sclavii, a unei robii incomparabil mai dură față de orice robie anterioară.

Emanciparea, adică distrugerea barierelor dintre oameni, ar fi putut conduce, între altele, la distrugerea barierelor dintre jidani și ceilalți oameni. Această nedorită eventualitate ar fi pus sub semnul întrebării întregul plan de dominație mondială. Forța ce trebuia folosită pentru a distruge, după emancipare, ar fi putut fi

dispersată. De la căderea Ierusalimului până la sfârșitul secolului al XIX-lea, această eventualitate a fost o primejdie permanentă pentru iudaism, mulți Iudei mai întâi și apoi Jidovi dorindu-și eliberarea de lanțurile Legii iudaice, contopirea cu celelalte popoare. Secolul al XIX-lea a marcat apogeul acestei tendințe. Către 1860, s-a crezut că problema jidovească s-ar putea rezolva de la sine, prin creștinarea tuturor Jidovilor. Sioniștii consideră secolul al XIX-lea ca perioada cea mai sumbră din întreaga istorie jidovească, din cauza tendinței, resimțite de foarte mulți Jidovi, de asimilare și contopire cu celelalte popoare. Din această cauză, sioniștii consideră drept retrogradă întreaga mișcare de emancipare din a doua jumătate a secolului al XIX-lea.

Ajungem astfel la cea de a cincea fază din evoluția iudaismului, faza actuală, al cărei început coincide cu acela al secolului al XX-lea. Zidul chinzesc al *Talmudului* a rezistat tendinței asimilaționiste. Jidovii din jurul lui 1900, emancipați în cele mai multe țări ale Europei, erau încă complet izolați, în raport cu popoarele europene, de către propria lor lege iudaică. Cei ce manifestau tendința de a se asimila popoarelor în mijlocul cărora trăiau erau readuși la ordine și reintegrați disciplinei tribale prin puterea mistică a naționalismului iudaic.

Puterea dobândită prin emancipare, începe să fie folosită de către liderii sioniști contra guvernelor ce le-au emancipat. Sub amenințarea cu sperietoarea revoluționară, liderii sionismului speră să obțină, de la puterile începutului de secol XX, un teritoriu în vederea fondării Statului sionist modern. Anglia oferă Uganda, Stalin oferă Birobidjanul, Germania național-socialistă cochetează o vreme cu ideea Madagascar, insulă ce aparținea Franței ! Grație celor două războaie mondiale, sioniștii reușesc însă performanța returului în Palestina, unde au restabilit Legea destructivă din 458 î.e.n. Botezată antifascistă, antinazistă, anti-franchistă, anti-salazaristă, anti-legionară și chiar anti-comunistă, febra șovină injectată atunci în vinele Jidovimii mondiale arde încă totul în jur. Distrugerile celor două Războaie Mondiale, prăbușirea a patru imperii, impostura comunistă, marile transformări din Europa și din lume sunt provocate de vechea ambiție imperialistă iudaică, reaprinsă de sionism, ce a devenit sub ochii noștri dogma de căpetenie a politicii occidentale de după primul Război mondial, confirmată și întărită după cel de al II-lea Război, reconfirmată și betonată după prăbușirea lagărului-chibuț iudeo-comunist, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Această a cincea fază din istoria iudaismului numără astăzi cam 100-120 de ani. Rezultatele ei sunt deja substanțiale. Legea iudaică guvernează viața politică, socială, economică și culturală a popoarelor Europei și nu numai. Cele două Războaie mondiale au fost provocate, purtate și deturnate în folosul unic al iudaismului sionist. Intreaga viață publică și rezervele Occidentului, inclusiv ale noastre, sunt înhămate la carul sionismului mondial. Minciuna holocaustică și politica de « despăgubiri holocaustice » reprezintă confiscarea vieții, dezonorarea și înfeudarea popoarelor lumii la carul sionismului ce a depășit Palestina, fiind pe cale de a palestiniza și jidovi întregul pământ, de a transforma întreaga lume într-un imens chibuț jidovesc.

Supremația iudaică este încă nesigură, inclusiv în Palestina. În cei șaiszeci de ani de existență a Statului sionist Israel, acesta nu a cunoscut o zi de pace adevărată. Fără sprijinul Occidentului și al lumii întregi, chibuțul sionist din Palestina s-ar fi prăbușit ca falansterul de la Scăeni. Competiția istorică între decadența ipocrită și criminală a Occidentului, pe de o parte, și vitalitatea poporului palestinian, a musulmanilor în general, pe de altă parte, este angajată. Conflictul sionisto-palestinian poate oricând degenera într-un al treilea război mondial. Deocamdată, regiunea Orientului Apropiat este un permanent focar de război, o infecție sionistă endemică. Din această perspectivă trebuie înțelese cele petrecute în Liban, în Irak, Libia, Siria, Egipt, Magreb, Iran și alte state mai mult sau mai puțin implicate de centrul de infecție sionistă din Palestina. Tendința Israelului de a-și aservi statele din zonă, toate statele lumii, de altfel, devine evidentă. În acest scop, Israelul beneficiază de « sabia americană » și de « punga sau buzunarul german ». Adeseori însă, Statul sionist din Palestina beneficiază de sprijinul unor mercenari francezi, englezi, germani, italieni, spanioli și de alte neamuri. Buzunarele acestor state și altele încă participă la realizarea visului de dominație mondială a sionismului. Tot mai mulți sunt cei convinși că Occidentul se comportă de parcă și-ar fi pierdut mințile...

Cât despre sioniști, ei consideră că această a cincea fază din istoria iudaismului este o Vârstă de Aur, după care adevărata istorie iudaică va reîncepe, prin ștergerea în întregime urmelor celor 2000 de ani de creștinism. Întreruptă de către romani, în anul 70 al erei noastre, misiunea mondială a lui Iuda este din nou la ordinea zilei. Pentru sioniști, adevărata istorie constă în misiunea mondială a lui Iuda. Lucrul nu este de mirare. Iudeo-comuniștii aveau o concepție asemănătoare despre

« adevărata istorie », cunoscută sub numele de materialism istoric și socialism științific. Americanii, valeții actuali cei mai devotați ai sionismului, nutresc iluzia unei « *pax americana* » ce va copleși întreaga lume, fără să înțeleagă că, cu toată puterea lor, Statele Unite nu sunt altceva decât un simplu instrument în mâna sionismului mondial, un simplu județ al Israelului sionist.

Deocamdată, cercetarea noastră a ajuns la cea de a treia fază din istoria imperialismului iudaic, faza în care scrierii *Talmudului*, din cadrul Academiei de la Yabne, au început lucrul la țesătura infinită a Legii iudaice, din ale cărei ochiuri și ramificații niciun Iudeo-Jidan nu va putea evada nepedepsit. Grație *Talmudului* s-a realizat ceea ce părea imposibil : o rasă de oameni împrăștiată printre celelalte popoare, menținută vreme de 17 sau 18 secole la periferia omenirii și formată în vederea misiunii destructive mondiale ce a fost declanșată către sfârșitul secolului al XIX-lea. Să privim mai de aproape această perioadă de organizare și de preparare, în timpul căreia Legea Iudaică a devenit un fel de zid chinezesc separator, îndeplinind un rol pentru care adevăratul zid chinezesc s-a dovedit impropriu. Epoca modernă cu principiul libertății și al drepturilor omului nu a putut știrbi forța destructivă a sionismului. Cu alte cuvinte, drepturile și libertățile dobândite de diversele popoare, în epoca modernă, sunt amenințate astăzi de sionism.

XIV. GUVERN AMBULANT, INVIZIBIL

Membrii Sanhedrinului și măștrii farisei au părăsit Ierusalimul și s-au instalat la Yabne²⁰ înainte de distrugerea completă a templului și a statului, înainte de împrăștierea în cele patru vânturi a poporului iudeu (anul 70, era noastră). Se repeta astfel gestul leviților, din timpul exilului babilonian. După exemplul Babilonului, Yabne va deveni un centru de putere și control la distanță, a unei organizații tribale împrăștiată în întreaga lume cunoscută. Practic, cea mai mare parte Iudeilor s-a concentrat în jurul bazinului mediteranean și al Mării Negre. Experiența babiloniană și aceea a delicatelor relații cu Roma preimperială și a primilor împărați au servit înțelepților Sionului, ce au reușit performanța unui guvern secret, mobil și invizibil, ce își va exercita fără încetare autoritatea asupra Iudeo-Jidovilor până în zilele noastre.

Sub un alt nume, Sanhedrinul din Yabne rămâne unica sursă de autoritate administrativă și judiciară. Oficial, de ochii lumii, organizația de la Yabne se reducea la un fel de « academie », al cărei scop mărturisit era studierea și dezvoltarea Legii iudaice. Scribii continuă seria revelațiilor și interpretărilor Legii, deși în mai multe rânduri aceasta fusese anunțată ca definitiv încheiată. Dogma centrală a Legii iudaice pretinde că fiecare act sau gest de viață este guvernat de această lege. Cu alte cuvinte, ea nu va putea fi niciodată încheiată întrucât condițiile de viață se schimbă neconținut. Pe măsură ce condițiile de viață se schimbă, Legea iudaică evoluează, se schimbă și ea ! Ea nu va putea fi niciodată definitiv încheiată, urmând a fi dezvoltată la infinit.

În afara acestui motiv permanent și general de revizuire, începând cu perioada Yabne, Legea iudaică este confruntată cu apariția creștinismului. Vechea *Thora* sau Lege iudaică va fi deci revizuită și completată din perspectiva schimbărilor determinate de apariția creștinismului. Rezultatul acestei revizuirii sau

²⁰ . Cuvântul apare de trei ori în *Biblie*, desemnând o localitate la limita de Sud-Vest a Iudeii, în vechea țară a filistenilor. În *Iosua* (16,15) citim despre Iabneel [Ebr.yabn^e « Dumnezeu (El) face să zidească)], apoi la 19, 32 aflăm că Iabneel intra în moștenirea lui Neftali, unul din cei șase fii ai lui Așer. La 2 *Cronici* 26, 6 aflăm că cetatea Yabne a fost cucerită de către Ozia, care i-a dăruit zidurile. Există însă un alt Neftali, al șaselea fiu al lui Iacob și al doilea al Bilhăi, căruia în *Deut.* 33, 23 Moise îi poruncește să ia în stăpânire o fâșie de pământ la SV de lacul Galileii, pe cursul superior al Iordanului, unde, de asemenea, a fost identificat un alt Jabneel.

completări va fi un enorm supliment ce se va numi *Talmud*, și care va avea o autoritate în principiu egală, practic însă superioară Legii *Thora*.

Thora continuă să fie aplicată cu aceeași strictețe și rigiditate în cadrul diverselor comunități iudaice, făcând din viața Iudeului altceva decât viața popoarelor din jur. Orice schimbare sau inovație adoptată de Sanhedrin devenea executorie pentru toate comunitățile iudaice, indiferent de țara de reședință. Orice opoziție se pedepsea cu blestem sau « herem », ce presupunea excluderea din comunitate și însemna, practic, condamnarea la moarte a celor vizați. Centrul cercului fusese fixat, cercul însuși fiind încorsetat de plasa, ochiurile și zăbrelele teribilei *Thora*. Înainte de oficializarea creștinismului la Roma, un decret ultra-secret al « centrului » din Yabne autoriza pe Iudei să se prefacă, funcție de împrejurări, a renunța la iudaism în favoarea religiilor păgâne. Perioada Yabne a durat aproximativ un secol, după care Sanhedrinul sau guvernul secret iudeu fu mutat la Usha, în Galilea. În primele secole creștine iudaismul tot mai exclusiv și mai pornit contra creștinismului, împotriva căruia a decretat câteva blesteme solemne. Pe moment însă, cel puțin, blestemele Sanhedrinului par să fi avut un efect contrar celui așteptat, creștinismul fiind oficializat de împăratul Constantin în anul 320. Cu această ocazie intervine o premieră în viața publică a popoarelor ariene : legislația romană interzice atât căsătoriile dintre Creștini și Iudei cât și dreptul acestora de pe urmă de a poseda sclavi creștini. Deși aceste noi reglementări romane nu constituiau decât cuvenitul și normalul răspuns la Legea iudaică de excluziune și aservire a străinilor, reconfirmată atât de Sanhedrinul din Yabne cât și de cel din Usha, ele au fost considerate o persecuție imperială intolerabilă. În acest context, sediul Sanhedrinului secret a fost mutat încă odată, revenind la Babilon, unde colonia iudaică fondată în urmă cu opt secole era în plină floare. Guvernul talmudic se va instala la Sura, iar vitrina « academică » la Pumbedita.

Inceput în cadrul vechii pseudo-captivități babiloniene, continuat la Yabne și apoi la Usha, Talmudul ce se va numi babilonian va fi terminat la Sura și Pumbedita. Termenul de « terminat » este însă cât se poate de impropriu. Fără să punem la socoteală existența celui de al doilea Talmud, de la Ierusalim, ambele vor fi fără încetare adăugite și completate cu noi și noi comentarii, la fel ca și vechea, de acum, lege *Thora*. Grație noii reglementări talmudice, zidul chinezesc din jurul Iudeilor fu consolidat, devenind imens ca dimensiuni, de precizie chirurgicală și colosal

ca elasticitate. La Sura fu intronizat un prinț de captivitate numit exilarch, din Casa lui David. Funcția exilarchului se dovedi însă nominală, adevărata putere fiind exercitată de Rectorul « Academiei », un fel de Rabin Suprem și Prim Ministru al tuturor Iudeilor din lume, nu numai ai celor din Babilon. Iudeii și apoi Jidanii din întreaga lume au recunoscut autoritatea și supremația mondială a « Academiei » babiloniene. De fapt aceasta continua vechiul Sanhedrin sau guvern discret din perioada suveranității romane din Iudeea, devenind cu timpul strămoșul viitorului Kahal. Guvernul talmudic din Babilon fusese astfel conceput încât Jidanii împrăștiați pretutindeni să-și poată continua viața lor națională și religioasă specifică în cele mai diverse condiții. Practic, guvernul talmudic babilonian își exercita autoritatea asupra unui număr impresionant de « națiuni în cadrul națiunilor » și « state în cadrul statelor ».

Dogma centrală iudaică rămâne așa cum fusese bătută în cuie de Iezechiel, Ezdra și Neemia, *Talmudul* depășind din ce în ce mai mult în importanță Legea scrisă *Thora*, după cum aceasta, la vremea ei, înlocuise tradiția orală, pusă pe seama lui Moise. Cu timpul nu s-a mai vorbit decât de « academie », atât la Sura cât și la Pumbedita, șefii succesivi ai acesteia luând titlul de « Gaon », renunțându-se la titulatura de « Exilarch » sau prinț al exilului, care cam bătea la ochi. Gaonimii exercitau o putere autocratică absolută, pe care s-au străduit și au reușit să o îmbrace în straie academice, universitare și formule savante, lucru nu tocmai dificil într-o lume în care, către sfârșitul celui de al VIII-lea secol, împăratul analfabet Carol cel Mare lua și el inițiativa unei « academii », a cărei misiune era alfabetizarea viitoarei nobilimi france, germane, europene, din care cele cinci sau șase școli de creștinism făcuseră o turmă de oițe credincoase dar analfabete. După oficializarea lui de către împăratul Constantin, creștinismul transformase Occidentul, invadat de popoarele migratoare, într-un continent de analfabeți, târându-l practic cu o mie de ani în urmă. De-a lungul acestui mileniu, singurul centru de cultură din vechea Europă rămâne Constantinopole, capitala Bizanțului.

În ciuda catastrofei politice și naționale, a demolării Ierusalimului și împrăștierii lor în lume, în ciuda dispariției sau asimilării, cu timpul, a celor mai mulți dintre descendenții vechilor Iudei, continuitatea culturală, politică și națională este asigurată ireproșabil, din punct de vedere tehnic, de către pseudo-academia talmudică din Sura-Pumbedita. Misterioșii exilarchi

sunt menținuți cu titlul tardiv de « nassimi » sau prinți, având un rol uneori pur decorativ și de fațadă, alții mai mult sau mai puțin activ, în funcție de exigențele diplomatice impuse de relațiile cu popoarele și imperiile vremii, în mijlocul cărora și printre care vechii Iudei și viitorii Jidovi își duceau viața lor. Orice problemă curentă sau extraordinară, orice interpretare sau aplicare a Legii devenită iudeo-talmudică era de resortul Gaonului, decretul acestuia erau pretutindeni recunoscute și respectate de către Iudeo-Jidovi.

Șerbia talmudică se răspândi ca o plasă deasă peste diaspora iudaică, niciunul din gesturile și actele vieții de zi cu zi ale Iudeo-Jidovilor nefiind lăsat la voia întâmplării. Diaspora iudaică oferă pretutindeni aceeași imagine a unui despotism absolut. Singura diferență față de celelalte despotisme ale vremii consta în distanța, adesea impresionantă, dintre despoți și Iudeo-Jidovii supuși acestui despotism. Dacă misiunea, printre popoare, a comunităților iudaice atât de strâns controlate ar fi fost binevoitoare, deschisă dialogului, progresului și avantajului reciproc, rolul lor ar fi fost cu adevărat benefic. Misiunea lor fiind însă distructivă, subversivă și secretă iar nobilimea, Biserica și regii diverselor popoare, adesea total ignoranți, niciodată la înălțimea situației, s-a ajuns unde s-a ajuns. Indiferent de atitudinea popoarelor creștine, comunitățile iudaice știau dinainte ce au de făcut, cu ce mijloace, între ce limite de toleranță social-politică, religioasă sau financiar-fiscală. Guvernul secret și itinerant iudaic ținea în plasa lui comunitățile iudaice, lăsându-le însă deplină libertate de acțiune în cadrul unui program stabilit, ajutându-le la nevoie, prin toate mijloacele. Comunitățile iudaice din diasporă și, cu timpul, chiar Iudeii de rând, erau gata să acționeze, în orice situație, după un plan bine gândit, pe care îl executau cu precizie milimetrică. Dimpotrivă, popoarele creștine ce adăposteau pe Iudei erau conduse cât se poate de prost, handicapate de un pseudo-creștinism infantil, fascinat de talmudism și Casa iudeului David, din care, chipurile, s-ar fi tras Iisus Christos. În ciuda aparentei lor inferiorități politice, în ciuda lipsei efective a unei armate, comunitățile iudaice dispuneau pretutindeni de instrumentele necesare unei acțiuni coerente. Știind cu exactitate ce vor și ce au de făcut, comunitățile iudaice erau totdeauna în situația de a acționa coerent, cu eficacitate maximă. Dimpotrivă, conduse de o Biserică oarbă și de o nobilime handicapată, popoarele creștine erau cel mult în situația de a reacționa. Reacții tardive, șovăielnice, contradictorii, rareori duse până la capăt. În cei două mii de ani de zurbagie iudeo-creștină în Europa

și în lume, cei doisprezece ani de regim național-socialist din Germania reprezintă singurul exemplu de acțiune coerentă, luminată, eficace, generoasă și benefică chiar și pentru iudeo-jidătime. Germania vremii respective era însă condusă de o aristocrație autentică, de merit personal, capacitate dobândită prin muncă și dovedită prin rezultate, acționând în numele adevărului, sub semnul onoarei și al fidelității, gata oricând de sacrificiul suprem pentru îndeplinirea misiunii încredințate.

Guvernul talmudic a rămas vreme de aproximativ șase sute de ani la Yabne, Usha, Sura și Pombadita, în Orientul apropiat, între popoare ce cunoșteau de mult pe Iudei, știau ce le poate pielea și ce le coace mintea, opunând doctrinei tribale sălbatice propriul lor mod și concepție de viață, ce nu excludea un compromis reciproc avantajos. Apoi guvernul talmudic a emigrat în Europa, stabilindu-se printre popoarele desensibilizate și anesteziate de creștinism, incapabile să-și creadă ochilor, totdeauna dispuse să rabde și să ierte în numele lui Christos, despre care încă Biserica susține că ar fi fost Iudeu. Vreme de peste o mie de ani s-a instalat astfel un focar de conflict între țara sau poporul gazdă și comunitatea străină ce avea să joace vreme îndelungată un rol ocult în toate evenimentele importante din Europa. Incepând cu secolul al XIX-lea, acest rol devine tot mai evident iar în zilele noastre anumite cercuri iudaice își fac un punct de mândrie din modul cum au știut să ne ducă de nas, cu zăhărelul, secol după secol, țară după țară, popor după popor.

Prin natura lor, popoarele europene posedă un simț al demnității, onoarei și adevărului, care nu a putut fi anesteziat total de secolele de dogmatism supuşelnic și ipocrizie iudeo-creștină. Europeanii utilizează cuvântul pentru a-și exprima gândurile și sentimentele, nu pentru a le disimula, cazul Iudeo-Jidovilor. Aceștia au un caracter total opus celui european, comportamentul lor fiind subtil, secret, conspirator, profitor, crud, exact așa cum le cere Legea și șefii lor.

Apariția islamului și cuceririle musulmane i-au ajutat pe vechii locuitori ai Canaanului, mai vechi în țara lor cu aproape două mii de ani decât Iudeii, să își recupereze suveranitatea pierdută cândva în favoarea acestora, apoi a elenismului, Romanilor și Bizantinilor. Vreme de aproape nouă sute de ani, din 637 până la cucerirea turcă din 1517, Arabii palestinieni sunt stăpâni în țara lor, cu întreruperile efemere cunoscute, din vremea cruciadelor. Putem face o comparație instructivă între modul cum înțeleg Musulmanii războiul și modul cum îl înțeleg Iudeii, la rigoare chiar Creștinii. Vom cita încă un pasaj din faimosul *Deuteronom*, pe care, în zăpăceala și superficialitatea

lor nătângă, creștinii îl consideră o carte sfântă. Pasajul din *Deuteronom* și Ordinul militar al califului către cuceritorii arabi ai Palestinei sau Canaanului (637) arată limpede diferența dintre un popor și o religie barbară și un popor dacă nu pe de-a-ntregul civilizată, în orice caz pe drumul civilizației :

« Nu vă veți comporta ca niște nedemni și necinstiți, nu veți comite niciun exces, nicio mutilare, nu veți ucide niciun copil și niciun bătrân. Nu veți tăia și nu veți da foc palmierilor și pomilor fructiferi, nu veți ucide nicio oaie, vacă sau cămilă, veți lăsa în pace pe cei ce îi veți găsi în exercițiul îndatoririlor lor religioase ».

(Ordinul de luptă al Califului).

« În cetățile popoarelor a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul, Dumnezeul tău, nu vei lăsa în viață nimic care respiră. Să nimecești cu desăvârșire popoarele acelea, pe Hetiți, pe Amoriți, pe Cananiți, pe Heviți și Iebușiți, așa cum ți-a poruncit Domnul Dumnezeul tău...»

(Deuteronomul, 20, 16-17).

Din Palestina, Islamul și-a întins curând frontierele de-a lungul Africii de Nord, astfel încât majoritatea Iudeilor căzură în stăpânirea lor. Apoi veni rândul Spaniei. La un secol după cucerirea Palestinei, Islamul era în inima Franței catolice. Cucerirea musulmană nu ar fi fost posibilă fără un suport financiar convenabil, asigurat de către Iudei. Aceștia însoțeau armatele cuceritoare în calitate de civili și oameni de afaceri, iar musulmanii, deși îi disprețuiau, îi tratau totuși cu o remarcabilă omenie și indulgență. Deși Coranul arată că scopul Iudeilor este semănatul dezordinii pe pământ, armata musulmană nu i-a împiedicat să își îndeplinească scopul lor destructiv. Musulmanii aveau interesul să slăbească statele creștine din Europa și erau bucuroși că Iudeii le dau o mână de ajutor. La rândul lor, grație cuceririlor musulmane, Iudeii au realizat afaceri strălucite și profituri fabuloase. Rămâne de văzut care dintre aceștia s-a slujit mai bine de celălalt pentru a trage jarul pe turta lui. Creștinismul spaniol a trecut însă printr-o perioadă dificilă, situație de care iudaismul a profitat pentru a transfera guvernul talmudic secret de la Babilon în Spania. Răspândit pe mare parte din întinderea pământului, talmudismul medieval avea nepărată nevoie de un alt stat puternic ce putea fi cointerestat spre a-i asigura protecția. Acest stat a fost Spania maură. Greu de susținut că Iudeii s-ar fi înșelat în judecata lor. După cum Babilonul înlocuise Ierusalimul, Spania va lua curând, la rândul ei, locul Babilonului, unde Iudeii făcuseră tot ce se putea face acolo. La Babilon s-a pus la punct tehnica concentraționară a ghetoului jidovesc, acolo a fost brevetată și experimentată cămașa de forță a Talmudului ce va fi de acum exportată în Europa.

Guvernarea talmudică a națiunii-în-cadrul-națiunilor fu stabilită la Cordoba, unde luă ființă, bineînțeles, și o academie talmudică, în frunte cu un Gaon. Ca și la Babilon, din când în când se vorbește de domnia unui vag exilarch peste toți iudeo-jidanii din lume. Mutarea centrului talmudic babilonian pe pământ spaniol și întreaga structură iudaică de la Cordoba au fost realizate sub protecția noii puteri a islamului. Precum

babilonienii și perșii înaintea lor, Arabii au arătat multă bunăvoință și solitudine față de puterea iudaică. La rândul lor, iudeii nu precupețeau nici un efort pentru a-i flata și a-i corupe pe cuceritorii musulmani, pentru a-i înlocui pe aceștia oriunde se putea, în cadrul relațiilor lor cu Spaniolii. Pentru spaniolul de rând, cuceritorul și invadatorul musulman era din ce în ce mai puțin arab, căpătând, în schimb, din ce în ce mai mult imaginea Iudeului. Arabii cuceriseră Spania, dar puterea cuceritorului era arendată Iudeilor. Vechea istorie de la Babilon s-a repetat astfel în Spania și se va repeta încă în fiecare din marile puteri occidentale unde guvernul talmudic se va transfera rând pe rând.

Arabii au rămas în Spania aproape 800 de ani. Reconquista sau recucerirea spaniolă s-a încheiat în anul 1492 prin expulzarea atât a Arabilor cât și a Iudeo-Jidovilor ce se identificaseră în totalitate cu ei. Evenimentele politice din Spania secolului al XV-lea au obligat guvernul talmudic de la Cordoba să își găsească un nou sediu. După un efemer popas la Istanbul, acesta avea să fie stabilit în Polonia.

Cum s-a ajuns la ideea transferării guvernului talmudic secret pe pământ polonez? Istoria nu înregistrase nici un fel de migrație iudaică semnificativă în această parte a lumii. Iudeii ce intraseră cu Arabii în Spania veniseră din Africa de Nord. Părăsind Spania, cei mai mulți dintre aceștia se reîntoarseră în Africa de Nord, în Egipt, Palestina, Turcia, Grecia și chiar în catolica Italie. Un număr oarecare dintre jidovii expulzați din Spania s-au putut stabili în Franța, Germania, Olanda sau Anglia, unde au dat peste alte comunități ce își ziceau jidovești, nu iudaice, deosebit de habotnice întru respectarea riguroasă a tuturor prescripțiilor talmudice. Aceștia afirmă că au venit din Polonia, lucru care i-a surprins pe cei veniți din Spania. Niciodată nimeni nu auzise de o masivă emigrație iudaică în Polonia.

La începutul secolului al XVI-lea, când guvernul secret talmudic fu stabilit în Polonia, această țară găzduia, după surse sioniste, câteva milioane de « Iudei ». Existența în Polonia a unui mare număr de fideli ai iudaismului este exactă, deși cifra de câteva milioane este exagerată. De unde veneau acești fideli ai iudaismului, ce își ziceau nu Iudei ci Jidovi sau Jidani? Ei nu aveau în vinele lor nici o picătură de sânge iudaic. Strămoșii lor nici măcar nu auziseră de Canaan și Palestina. Ei proveneau din teritoriile fostei Hoarde de Aur, mare putere la începutul secolului al XIII-lea, aflată de acum în descompunere.

Jidovii polonezi erau descendenți ai vechilor khazari, popor de rasă turco-mongolă, convertit la iudaism în secolul al VIII-lea. Khazarii reprezintă singurul caz de conversiune în bloc la iudaism, a unui popor de o cu totul altă rasă decât cele existente în Palestina și teritoriile învecinate. La vremea lor, idumeeni fuseseră convertiți cu forța, după cum am văzut. În cazul lor avem însă de-a face cu o populație înrudită cu Iudeii, care coexistase cu aceștia vreme îndelungată în pământul Palestinei.

Putem face orice supoziții cu privire la ce i-a determinat pe Khazarii să se convertească la iudaism, la motivele pentru care guvernul talmudic secret și înțelepții sionului au permis această conversiune. Fără această conversiune în bloc, din cadrul primului mileniu creștin, problema jidovască s-ar fi pus astăzi ca o foarte secundară chestiune de istorie ce și-a găsit soluția în timp. Oricare vor fi fost aceste motive, conversiunea respectivă a fost de o importanță vitală, poate chiar fatală, pentru Europa și întregul Occident de astăzi.

Încă de pe vremea migrațiunilor de la sfârșitul antichității, europenii au simțit că primejdiile cele mai mari pentru existența lor nu pot veni decât din Asia. În secolele XV și XVI, amintirea invaziei mongolilor de după Gingis Han era încă vie. Ea nu a încetat să se confirme de îndată ce guvernul talmudic secret a părăsit Spania și s-a stabilit în Polonia, devenind dintr-un guvern al foștilor Iudei, un guvern al Jidovilor. După această dată, Jidovii polonezi începură să-și croiască drum către centrul și vestul Europei, unde nimeni nu știa ce să creadă despre ei. Vinovatul principal pentru această neștiință era și a rămas Biserica. Ea ar fi trebuit să știe, să nu uite conversiunea religioasă a Khazarilor la fariseismul ce începuse să își zică talmudism. Totdeauna însă Biserica a manifestat tendința de a exagera importanța plecăciunilor în fața icoanelor, a frecatului cădelnițelor, a lecturilor și comentariilor biblice, dându-și aere că slujește astfel pe Dumnezeu din ceruri. La vremea respectivă existau destule universități în Occident și chiar în Polonia, toate sub conducerea directă sau indirectă a Bisericii. Creștinismul de atunci era prea ocupat cu poliția gândirii printre învățații vremii, cărora le intenta procese peste procese. Creștinismul oriental a fost mai puțin agresiv decât catolicismul, dar și mai puțin deschis decât acesta către viața socială, către oameni și problemele lor concrete, pe această lume. Sub pretextul grijii ipocrite pentru « mântuirea » credincioșilor și împrăștierea lor în Rai, Biserica nu a făcut nimic aici, pe pământ, pentru aceștia ! Lumea a aflat cu surprindere de existența Jidanilor din Est. Ierarhia Bisericii s-a arătat și ea surprinsă, afișând o ignoranță prefăcută. Bizanțul avusese vreme de secole relații foarte strânse cu regatul Khazar, la un moment dat chiar un împărat de origine khazară. Pe de altă parte, țări catolice precum Polonia, Lituania Prusia orientală și alte teritorii cucerite și guvernate cândva de cavalerii teutoni nu erau prea departe de fosta Hoardă de Aur și Imperiul Mongol ce cucerise în secolul al XIII-lea fostul Imperiu Khazar de religie iudaică, cucerit mai întâi de Ruși, în secolul al XI-lea.

Confuzia provocată în Occident de contracția vechilor termeni de « *judaite* » sau « *judeen* » în « *Juif* » (franceză), « *Jude* », (germană), « *Jew* » (engleză), « *Zsidó* » (maghiară), « *Židov* », « *Jid* » (rusă), « *Jidan* » (română), etc., i-a ajutat pe Jidanii polonezi, din Estul Europei și Vestul Asiei centrale, să emigreze relativ neobservați, apoi să preia direcția

talmudismului mondial ce își va spune în curând iudaism. Schimbarea s-a făcut cu voia și binecuvântarea guvernului talmudic, ce avea planuri importante și speranțe nemărginite, privind rezervele umane și de cadre ale iudaismului, printre Jidovii ce abia intrau în scenă. Ritmul demografic accelerat al Jidanilor din Est și numărul lor relativ important la începutul secolului al XVI-lea își pun treptat amprenta pe comunitatea iudaică euro-mondială la vremea respectivă. Perfect iudaică pe plan religios, aceasta devine tot mai khazaro-jidovească pe plan rasial. Incepând cu secolele XVI și XVII, Occidentul nu mai vorbește de Iudei sau de Evrei ci de « Jidovi » sau « Jidani », cuvinte adoptate și adaptate de fiecare limbă în parte, după modelul limbilor din Europa răsăriteană, unde erau deja folosite de câteva secole. Termenii respectivi nu aveau nimic pejorativ, cum nu au nici astăzi. Maghiarii foloseau și folosesc încă cuvintele *Zsidó* (se pronunță Jidó = Jidan), *Zsidónö* (Jidoavcă), *Zsidóság* (Jidătime). De remarcat că Maghiarii îi cunoșteau foarte bine pe Khazari, încă din secolul al VII-lea sau al VIII-lea, întrucât le fuseseră supuși vreme îndelungată, apoi aliați. Un trib, sau poate numai un detașament khazar a luat parte la cucerirea Transilvaniei și Panoniei, la crearea statului Maghiar. Ceva mi târziu, ungurii i-au expulzat pe Khazari, în frunte cu șeful lor, numit Gyula, din cauza refuzului lor de a se converti la catolicism. Toată lumea îi numește astăzi pe Jidani Jidani, termen ce primește o formă specifică în fiecare limbă în parte și care nu se poate confunda cu termenii de evreu, israelit, iudeu și derivatele respective. Termenii aceștia de pe urmă (« Iudeu », « Evreu », « Israelit » și derivatele lor își păstrează conotația lor istorică, ce se accentuează tot mai mult. Evreii sunt primii care au dispărut în cursul mileniului al II-lea î.e.n. Apoi, în urma cuceririi asiriene, au dispărut Israeliții (722, î.e.n.). Iudeii nu au dispărut dar au fost izgoniți din Palestina, împrăștiindu-se în toate țările din jurul bazinului mediteranean, mai ales în nordul Africii și ulterior Spania (Sefard în ebraică), de unde a apărut termenul de « Sefarzi », care înseamnă Iudei-spanioli.

Nu există niciun motiv ca populația contemporană de religie fariseo-talmudistă-iudaică să fie desemnată sub nume ca Evrei, Israeliți sau Iudei. Evreii și Israeliții au dispărut de zeci de secole, iar Iudeii s-au asimilat în cea mai mare parte, astfel că, în urmă cu cincizeci de ani, numărul lor era estimat la aproximativ 500 000 de persoane. Cu alte cuvinte, peste 90% poate chiar peste 95% din jidătimea contemporană sunt jidani de origine khazară, care nu sunt și nu au fost niciodată semiți, neavând nicio legătură istorică cu Palestina. În limba română este normal și corect să li se spună Jidani sau Jidovi, Eventual, pentru a fi de o precizie extremă, li se poate spune Khazaro-Iudei, termen ce trimite la Khazari, poporul ce a îmbrățișat fariseo-talmudismul în cursul secolului al VIII-lea, la peste 700 de ani după răstignirea lui Iisus-Christos. De altfel, acești termeni sunt folosiți de toate popoarele lumii, specialiștii fiind în măsură să

arate cum au ajuns Englezii, de exemplu, la termenul de « Jew », cum au ajuns Francezii la cuvântul « Juif », Maghiarii la forma specifică « Zsidó », Sârbo-Croații la termenul lor « Židov », etc. Problema care ne interesează pe noi acum nu este numele lor, sub care au fost și sunt cunoscuți, ci faptul că, în zorii epocii moderne, că guvernul talmudic secret a dispus de o importantă masă umană asiatică de manevră, la porțile orientale ale Europei ! Dată fiind originea lor geografică și rasială este normal să vorbim de o masă umană asiatică, la porțile orientale ale Europei. Din cele mai vechi timpuri Khazarii au locuit în Siberia din vecinătatea Chinei. În secolul I î.e.n., sub presiunea Chinezilor, Khazarii s-au deplasat către Vest, stabilindu-se între Marea Caspică (ce se numea pe atunci Marea Khazarilor) și Marea Neagră.

Asistăm din nou la formarea unui « stat în stat » în cadrul Poloniei. Nobilimea și poporul polonez arătară vreme îndelungată multă bunăvoință Jidovilor de pe teritoriul lor, care își continuă opera lor de distrugere. Guvernul talmudic secret a fost principalul artizan al prăbușirii Poloniei. Jidovii talmudiști din Polonia manevră cu abilitate și reușiră să obțină din partea statului polonez dreptul de a promulga o « constituție », de a forma un guvern autonom, de a administra cu mână de fier o economie paralelă și o religie dușmănoasă față de catolicismul oficial. A rezultat o oligarhie administrativă și fiscală specializată în încălcarea tuturor legilor, care va infecta curând întreaga regiune, inclusiv Moldova. Au mai rezultat diverse forme de misticism, una mai extremistă decât cealaltă, care vor fi la originea diverselor organizații teroristo-subversive de mai târziu, ce vor acționa mai ales în Rusia țaristă, principalul beneficiar al dispariției Statului polonez.

Guvernul autonom talmudic al Jidovimii poloneze se numea Kahal. Deși sub suveranitate nominală poloneză, puterea și autoritatea acestuia erau depline : el se ocupa de încasarea impozitelor, administrația, poliția, justiția, învățământul, viața economică și religioasă a tuturor ghetourilor. În schimbul acestor prerogative, Kahalul polonez plătea o sumă globală fixă statului polonez, ce își tăia astfel creanga ce îl susținea. Abuzurile și absurditățile acestui sistem au sfârșit prin a ruina statul polonez. Kahalul promulga legi în toată regula cu privire la tranzacțiile dintre Jidovi, având puterea de a inculpa, judeca, condamna sau achita. Puternicul stat medieval polonez ajunge o epavă în secolul al XVIII-lea, fiind împărțit între Rusia, Prusia și Austria.

Teoretic, guvernul autonom sau Kahalul polonez nu putea pronunța o condamnare la moarte. El era însă autorizat și în măsură să provoace un linșaj preventiv extra-judiciar, dacă un eventual proces reprezenta pentru el un risc sau, eventual, o întârziere. Pe acest drept de linșaj preventiv extra-judiciar aveau să apară mai târziu comandourile teroriste socialist-revoluționare din Rusia țaristă, formațiunile para-militare

« Betar » și « Tagar » din zilele noastre, a căror conducere, după 1948, a fost preluată de MOSSAD. Polonia din zorii epocii moderne s-a prăbușit din cauza existenței paralele a unui Stat jidănesc și talmudic pe teritoriul său. Statul jidănesc din Polonia funcționa pe pământ străin, coexistă cu legi străine, cu o structură parțial proprie, parțial impusă. El avea propriile sale legi jidovești, propriile sinagogi și școli, proprii săi rabini și profesori, proprii săi reprezentanți în cadrul guvernului polonez... La împărțirea din 1772 a Poloniei, această importantă comunitate a jidovilor răsăriteni, deja organizată ca Stat în Stat, fu împărțită potrivit noilor frontiere, cea mai mare parte revenind Rusiei țariste. În acest moment, pentru prima oară în cadrul unei istorii de peste douăzeci și cinci de secole, sediul secret al guvernului talmudic dispăru fără de urmă. Până atunci, acest sediu fusese în Iudeea, Babilon, iar Iudeea apoi Galileea, din nou Babilon și apoi Spania.

Rarii autori sioniști ce se aventurează pe acest teren pretind că după 1772 guvernul talmudic secret și-ar fi încetat existența. Nu există însă nici o îndoială că centrul talmudic a continuat să funcționeze fără întrerupere, înconjurat de un secret desăvârșit. După toate semnele, în perioada de vârf a imperiului napoleonian guvernul secret jidovesc a funcționat la Paris, oraș ce exercita încă de pe atunci o anumită fascinație asupra elementelor destabilizante revoluționare din întreaga lume. Secolul al XIX-lea s-a remarcat printr-o serie întreagă de conspirații revoluționare comuniste și sioniste, terminându-se prin apariția publică a acestor două mișcări ce au dominat pe față și au fixat definitiv locul secolului al XX-lea în istorie. Lucrul însă nu a devenit evident decât în urma celor două revoluții jidovești din Rusia anului 1917. Din prima revoluție, cea din februarie 1917, a rezultat un guvern de largă concentrație jidovească. Din cea de a doua revoluție, cea din octombrie 1917, a rezultat un guvern compus exclusiv din Jidani și semijidani, adică tot Jidani ! În acea perioadă, puterea jidovească asupra guvernelor occidentale era atât de totală și indiscutabilă încât nimeni în lume nu a îndrăznit să discute adevărata natură a guvernelor rezultate după abolirea țarismului în Rusia. Dacă centrele de putere jidovească de până atunci ar fi continuat să funcționeze în plină lumină, toată lumea ar fi înțeles că guvernul talmudic secret și comunitatea jidovească internațională conduceau în egală măsură atât lupta pentru emancipare cât și revoluția prin care se puteau distruge toate rezultatele acestei emancipări. Rușii, în mijlocul cărora trăia comunitatea jidovească cea mai numeroasă, se întrebau cu naivitate din ce motive jidanii refuzau cu obstinație să se contopească cu restul populației. Plecând de aici, Rușii au înțeles printre primii că, pe de o parte, în cadrul diverselor lor kahale, Jidovii dispun de importante rezerve de forțe, pe de altă parte, că un Kahal mondial sau suprem coordonează activitatea tuturor kahalelor regionale, naționale sau locale din lume.

Un guvern jidovesc sau talmudic mondial a continuat să funcționeze fără întrerupere, după modelul diverselor « internaționale » jidovești din secolul al XIX-lea. Despre centrul acestora se poate spune la fel de bine că nu este situat nicăieri sau că, deși situat în Uniunea Sovietică sau în Statele Unite, de exemplu, puterea efectivă este exercitată de un consiliu de administrație repartizat între diverse națiuni și acționând sub baghetă unică în totală independență de diversele popoare, guverne și state. Modul în care acest consiliu jidovesc internațional de administrație își exercită puterea asupra guvernelor și popoarelor constituie unul din obiectivele majore ale cercetării noastre. Mult mai dificil ni se pare răspunsul la întrebarea privind modul în care secta iudeo-levito--fariseo-talmudistă a reușit să își mențină controlul, vreme de douăzeci și cinci de secole, asupra unor oameni dispersați pe toată întinderea pământului.

Vom analiza în continuare unele din metodele utilizate de guvernul talmudic secret în cadrul celei mai lungi faze din istoria iudaismului — perioada talmudică, ce se întinde de la anul 70 după Christos până către anul 1800. Aceste metode îmbracă atât forme orientale cât și unele forme occidentale. Ele par cu totul de neînțeles spiritelor occidentale, fiind mai accesibile celor ce au trăit printre ori au frecventat comunitățile jidovești est-europene de dinaintea ultimului război mondial, fără să ignore procedeele și metodele polițiilor secrete de guvernare prin intermediul fricii și al terorii.

XV. TALMUD, GHETOURI, KAHAL

Printre multe alte lucruri, *Talmudul* conține o serie de învățături cu privire la creștini. Se admite că cuvântul « *talmud* » vine de la « *lamud* », care ar însemna « învățătură ». Prin metonimie, acest termen desemnează cartea ce conține învățământul numit *Talmud*. Practic, este vorba de o carte de doctrină ce conține, exhaustiv și explicit, toate cunoștințele și învățăturile fără de care nimeni nu poate fi, de cel puțin cincisprezece secole, un jidan adevărat.

Cât privește originea *Talmudului*, rabinii afectează credința că Moise ar fi primul lui autor. După aceștia, alături de legea scrisă numită *Thora Schebiktab*, Moise ar fi primit pe Muntele Sinai și o lege sau *Thora* orală, numită *Thora Shebeal Peh*.

Moise ar fi transmis această *Thora* orală lui Iosua, care, la rândul lui, ar fi transmis-o unui număr de 72 de înțelepți ! Aceștia ar fi transmis-o Profeților de la care ar fi ajuns la Marea Sinagogă sau Templul jidovesc. Jidanii afectează credința că *Thora Shebeal Peh* ar fi fost transmisă succesiv de mai multe generații de rabini, până ce a devenit evidentă imposibilitatea ca cineva să o poată reține pe de rost în întregul ei. Oricare ar fi adevărul cu privire la această teză rabinică, în vechiul Canaan au existat școli, înainte de Christos, în cadrul cărora se predau « *scrierile sfinte* ». Comentariile doctorilor legii erau notate pe parșemine, care apoi erau rezumate, pentru facilitarea ținerii de minte. Reunite de generațiile următoare, comentariile doctorilor legii și rezumatele comentariilor formară cu timpul materia primă a viitorului *Talmud*.

În secolul al II-lea după Christos, rabinul Iehuda își asumă misiunea de a salva legea orală de la deteriorare și pieire. Calitatea învățaturii Legii scăzuse simțitor ca urmare a dispersiunii iudeilor. Rabinul Iehuda a colectat toate vechile comentarii ale doctorilor și toate rezumatele acestor comentarii reunindu-le într-o carte numită *Sepher Mischnaioth*. *Mischnaioth* era pluralul cuvântului « *Mischnah* », care înseamnă « a doua lege ». Traducerea grecească a lui *mischnah* este « *deuterosis* », de unde a fost derivat termenul de *Deuteronom*. Rabinul Iehuda și-a împărțit cartea în șase părți, fiecare dintre acestea cuprinzând un număr important de capitole.

Mischnah sau *Mișna* reprezintă fundamentul sau partea principală a *Talmudului*. Acceptat de către toți Jidovii, *Talmudul* constituie pentru aceștia un veritabil cod penal, cod de procedură penală și manual pentru

multe, chiar toate actele și gesturile de bază ale vieții. El a fost predat și comentat în Academia și școlile din Babilon (Sura, Pumbadita, Nehardea), ca și în cele din Palestina (Tiberiada, Iamnia, Lydda). Intrucât comentariile și interpretările doctorilor rabini deveneau cu timpul tot mai numeroase, acestea fură strânse și organizate într-un fel de comentariu al comentariilor, primind numele de *Ghemara*.

Cele două părți principale, *Mișna* și *Ghemara*, sunt amestecate și se succed una după cealaltă de-a lungul întregului *Talmud*, care face impresia unei opere juridice, în primul rând. *Mișna* este un fel de manual juridic, iar *Ghemara*, care este un fel de jurisprudență, cuprinde analize și opinii diferite într-o problemă sau alta. Școlile iudaice din Babilon nu se ocupau însă de toate problemele și chestiunile posibile, cum ar fi cele legate de distrugerea Templului sau a căror respectare nu era posibilă decât în Palestina. Explicația acestora era lăsată deoparte, până la venirea lui Elias sau la revenirea lui Mesia. De aceea, anumite părți din *Mișna* nu au un corespondent în *Ghemara*.

În interpretarea *Mișnei* rabinului Iehuda, cele două școli talmudice, din Babilon și Palestina, au urmat metode diferite, astfel că în final s-a ajuns la o *Ghemara* în două versiuni: una a școlii babilonice, cealaltă a școlii din Ierusalim. Autorul acestei ultime versiuni a fost rabinul Iochanan, care ar fi condus sinagoga din Ierusalim vreme de optzeci de ani și ar fi scris 39 de capitole de comentarii despre *Mișna*, operă încheiată în anul 230 al erei noastre. Cât despre comentariile *Ghemara* ale școlii babilonice, acestea se datorează mai întâi activității de șaizeci de ani a rabinului Aschi, începând cu anul 327. *Ghemara* rabinului Aschi a fost continuată de rabinul Maremar, apoi de rabinul Abina, ambii în cursul secolului al V-lea. *Ghemara* babiloniană numără 36 de capitole de interpretări.

Adăugate *Mișnei*, aceste două *Ghemara* formează un dublu Talmud. Mai restrânsă și mai obscură, versiunea ierusalimică a acestuia este puțin utilizată. Versiunea babilonică în schimb, a fost totdeauna la mare stimă printre jidovi. *Ghemara* est urmată de o serie de note despre *Mișna*, numite *Tosephoths* (*Tossefta*) datorate rabinului Chaia. Unii rabini, din afara celor două școli, au furnizat și ei o serie de avize și de « opinii exterioare », numite « *Baraietoth* ». Aceste comentarii au fost completate încă printr-o serie de decizii numite *Piske Tosephoth* (scurte teze sau simple principii).

Vreme de cinci secole după terminarea *Talmudului* de la Babilon, studiul textelor literare iudaice a fost neglijat din cauza dificultăților specifice epocii

respective și a disensiunilor profesionale ori sacerdotale dintre principalii rabini. În secolul al XI-lea, alți autori au adăugat noi capitole sau suplimente *Talmudului*. Printre acestea menționăm așa numitele *Tosephoth* ale rabinului Ascher, *Perush*-urile (cărțile) rabinului Moische ben Maimon sau Maimonide, pe care jidanii îl numesc Rambam. În aceeași vreme, alte contribuții relativ minore au fost aduse de rabinii Schlomo și Iarchi. Astfel, *Mișna*, *Guemara*, *Tosephoth*-urile, notele marginale ale rabinului Ascher, *Piske Tosephoth*-urile și cartea *Perush Hamischaioth* de Maimonide sunt reunite într-o singură vastă operă numită *Talmud*.

Principalele șase părți sau ordine ale *Talmudului* sunt următoarele :

1. ZERAIM : cuprinde texte privind grăunțele, semințele, fructele, ierburile, arborii, rugăciuni și binecuvântări ce se rostesc asupra alimentelor și băuturilor. Întregul *Zeraim* este consacrat horticulturii. Cu excepția primului capitol (*Berahot*), întregul *Zeraim* provine din *Talmudul de la Ierusalim*.

2. MOED : cuprinde douăsprezece capitole despre sărbători în general, sărbătoarea Sabatului, când încep și când se termină sărbătorile, în ce fel trebuie celebrate. Două dintre capitole (*Șekalim* și *Taanit*) tratează nu despre sărbători ci despre evenimente ce au loc la date fixe, stabile. De altfel, *Moed* înseamnă timp stabilit.

3. NASCHIM (*Nașim*) : cuprinde șapte capitole privind femeile, căsătoria, repudierea, datoriile femeilor, bolile specifice acestora, relațiile conjugale, etc.

4. NEZIKIN : cuprinde zece capitole de drept cu privire la pagubele suferite de oameni, vătămrile animalelor, penalitățile și despăgubirile legate de acestea.

5. KODASCHIM (*Kodașim*) : cuprinde unsprezece capitole privind sacralul, sacrificiile și riturile de sacrificiu. Capitolul *Keritot* tratează despre abaterile ce se pedepsesc prin tăierea din comunitate (*karet*), o pedeapsă ce implică pocăința și regretul celui în cauză, care va răspunde în chestiunea respectivă numai în fața lui Iehova, nu a oamenilor. Problemele de sacrificare a animalelor și de tăiere rituală sunt tratate în capitolul *Hulin*.

6. TOHOROTH : cuprinde douăsprezece capitole cu privire la purificare, murdărie, spurcăciune, curățirea vaselor, veselei, lenjeriei și a altor obiecte.

Fiecare din aceste șase părți poartă numele de « *Schishah Sedarim* », adică șase ordine. Fiecare parte

sau ordin se divide în cărți numite *Massiktoth*, iar acestea în capitole sau *Perakim*.

Cu mai mult sau mai puțină dreptate, creștinii din toate epocile au considerat că *Talmudul* abundă în texte jignitoare și insultătoare la adresa lor, a religiei lor, a lui Iisus Christos în special. Părinții Bisericii au condamnat în repetate rânduri *Talmudul* la ardere pe rug, mai ales partea a II-a, ce privește sărbătorile. În anul 553, împăratul Iustinian interzice *Talmudul* în întreg Imperiul Roman al vremii lui. În secolul al XIII-lea, papa Grigore al IX-lea și Inocenț al IV-lea condamnă *Talmudul* la ardere pe rug, din cauza numeroaselor insulte și blasfemii ale acestuia în ce privește creștinismul, din cauza ereziilor răspândite de acesta. De-a lungul secolelor, numeroși papi au condamnat *Talmudul*: Jules III, Paul IV, Pius al IV-lea, Grigore al XIII-lea, Clement al VIII-lea, Alexandru al VII-lea, Benedict al XIV-lea. Toți aceștia au publicat cu regularitate câte un Index al Cărilor interzise, Index conform cu dispozițiile Conciliului din Trente.

La începutul secolului al XVI-lea, odată cu apariția protestantismului, a izbucnirii războaielor religioase în Vestul Europei și a progreselor tiparului, jidani au deschis o campanie de distribuire gratuită a *Talmudului*. Prima ediție completă a acestuia, cu toate insultele și blasfemiile contra creștinismului, a fost publicată în 1520 la Veneția. Către sfârșitul secolului al XVI-lea și începutul celui de al XVII-lea, numeroși oameni de literă și alți creștini cultivați încep să studieze *Talmudul*, motiv pentru care jidani elimină din conținutul acestuia pasajele agresive și insultătoare cu privire la creștini și creștinism. Din acest punct de vedere, comparația *Talmudului* de la Veneția (1520) cu acela de la Bâle (1578) este foarte instructivă. Ea pune în lumină faptul că numeroase pasaje au fost cenzurate. Cu ocazia unui sinod iudaic reunit în Polonia, în anul 1631, s-a discutat despre insultele și blasfemiile talmudice contra creștinismului și a lui Christos însuși. Doritori să evite conștientizarea de către creștini a punctului de vedere talmudic cu privire la aceste chestiuni, doritori să evite măsurile pe care statele creștine le-ar fi putut lua, guvernul secret jidovesc a decis suprimarea din noile ediții ale *Talmudului* a oricăror pasaje vexatorii sau insultante cu privire la creștini. Cu rare excepții, edițiile ulterioare ale *Talmudului* sunt deci incomplete, rabinii urmând a expune și a explica oral, în cadrul învățământului lor, pasaje cenzurate. Totuși, ceva mai târziu, în Olanda, țară unde jidovii au fost primiți cu multă ospitalitate după expulzarea din Spania și Portugalia, între 1644 și

1648, este publicat un *Talmud* aproape identic cu cel din Venetia.

Locul pasajelor suprimate din *Talmud* era indicat în diverse feluri, de exemplu prin cuvântul « *haiah* » (un imperfect ce arăta că acolo a fost ceva mai înainte). În alte pasaje însă, editorii nu s-au lăsat fără să spună totuși ceva, utilizând expresii precum « *gam attah* » (încă astăzi) sau « *aphilu bazzeman hazzeh* » (chiar și în astăzi), prin care arătau atât locul pasajelor cenzurate cât și faptul că acestea sunt în continuare valabile, actuale.

Se vorbește mult despre « *Zohar* » sau cartea strălucirii. După o anumită tradiție rabinică, odată instruit de Dumnezeu pe Muntele Horeb, Moise ar fi ascuns lui Iosua anumite lucruri, pe care nu i le-a spus decât lui Aaron. La rândul lui, acesta i le-ar fi transmis lui Eleazar iar acesta celui mai de seamă dintre copiii săi, ajungându-se cu timpul la învățământul oral și apoi la cartea numită *Zohar*, al cărui titlu provine din verbul « *zehir* », a străluci. În fapt, este vorba de un comentariu la *Thora*, un fel de *Mișnă* în plus, al cărei autor ar fi fost rabinul Schimeon ben Jochai, discipol al rabinului Akibha, mort cu ocazia războiului împăratului Adrian contra iudeilor. În *Zohar* se vorbește însă despre oameni care au trăit mult mai târziu, astfel că Schimeon ben Jochai nu poate fi decât cel mult unul dintre autori, probabil primul. Nici Maimonide nici rabinul Ascher (decedat către mijlocul secolului al XIII-lea) nu suflă un cuvânt despre *Zohar*, ceea ce constituie o indicație că acesta nu a putut deveni public înainte de sfârșitul secolului al XIII-lea. Puțin probabil ca *Zoharul* să fi existat înaintea acestei date, cu atât mai mult cu cât în același sfârșit de secol XIII începe să circule încă o carte jidovească similară *Zoharului*, atât în ce privește stilul caldean cât și conținutul.

XV. 1. Ce spune Talmudul despre Iisus Christos și despre creștini ?

Numeroase pasaje din Talmud vorbesc despre nașterea, viața și moartea lui Christos. Acesta este numit în diverse moduri, toate disprețuitoare sau insultătoare, niciodată prin adevăratul său nume. Uneori Christos este numit « *Otho Isch* » (Acest om), alte ori « *Ben charsch etaim* » (Fiul tâmplarului), « *Naggar bar naggar* » (Dulgherul fiu de dulgher), « *Talui* » (Cel ce a fost spânzurat), « *Ieschu* », etc. Numele de *Ieschu*, de exemplu, este interpretat ca provenind din prescurtarea a trei cuvinte « *Immach Schemo Vezikro* », având semnificația « *Fie-i pierdute numele și memoria* ».

Când Christos este numit *Otho Isch*, adică « Acest om », se înțelege că este vorba de cel pe care toți îl cunosc. În capitolul *Abhodah Zarah* (6, a) citim : « Creștin este cel ce urmează învățăturile dăunătoare ale Acestui om, care i-a îndemnat pe oameni să sărbătorească prima zi după *shabbath* », adică duminica.

Talmudul pretinde că Iisus Christos a fost un copil ilegal, conceput pe durata ciclului menstrual al unei femei numită Stada (prostituata), nevasta unui legionar numit Pandira, pe care îl înșela. *Talmudul* pretinde că în fiul acestei Stada ar sălășlui sufletul lui Esau, că ar fi vorba de o ființă diabolică reîncarnată, de un nebun, un conspirator și un seducător, răstignit și îngropat, idolatrizat apoi de către partizanii săi. Capitolul *Toledoth Ieschu* (Concepțiunea lui Iisus) din *Talmud* vorbește nu numai despre cum ar fi fost conceput și cum s-ar fi născut Iisus Christos, ci și despre alte aspecte în pretinsă legătură cu acesta (conspirator, idolatru, vrăjitor, seducător, etc). La capitolul III 282, *Zoharul* ne spune că *Ieschu* a murit ca un animal, că ar fi fost îngropat între gunoaie, acolo unde se aruncă mizerii, cadavre de câini și de măgari, alături de fii lui Esau (creștinii) și de musulmani, în frunte cu ne-tăiatul-împrejur Mahomed.

Despre Maimonide se vorbește mult, la modul respectuos și elogios, atât printre conformiștii gândirii corecte din punct de vedere politic cât și în cadrul altor cercuri, inclusiv printre fețele bisericești. Iată ce scrie Maimonide în *Hilkoth Melakhim* IX, 4 (*Ciclul îngerilor*) : « Dacă cele despre care ne-a vorbit s-ar fi adevărit, dacă ar fi reconstruit Templul la locul său inițial și dacă ar fi reunit cu adevărat triburile împrăștiate ale lui Israel, atunci el ar fi fost cu adevărat Mesia. El nu a făcut însă nimic din toate acestea, ba chiar a fost ucis. Este deci clar că nu poate fi vorba de Mesia cel adevărat, pe care îl așteptăm noi... ».

Diversele tratate jidovești nu cuprind niciun termen pentru crucea creștină. Crucea în formă de « T », pe care erau crucificați sau răstigniți oamenii, era numită « Tau » de către diversele triburi cananeene și de către alte popoare, în al căror alfabet o regăsim la consoana « T ». La crucea creștină se face doar aluzie prin termeni ca « *tsurath haattalui* » (semnul celui ce a fost atârnat), « *ellil* » (vanitate, idol), « *tselem* » (imagine; cruciații sunt numiți *tsalmerim*), « *scheti veerebh* » (termen legat de tehnica țesutului), « *kokhbah* » (stea), « *pesila* » (idol sculptat sau desenat). Menționată astfel, crucea este fără excepție ceva demn de dispreț : « *dacă de un jidan în rugăciune se apropie un Akum* (creștin)

cu o stea (cruce) în mână, chiar dacă rugăciunea lui îi cere să se aplece în fața lui Dumnezeu, el trebuie să se abțină de la aceasta, pentru a nu da impresia că se prosternează în fața unui idol... ».

În cadrul *Talmudului*, creștinii sunt denumiți în diverse feluri : « *notsrim* » (de la Iisus Nazareanul), « *abhodah zarah* » (credință bizară, idolatrie), « *akum* » (adoratori de stele și planete), « *obhde elilim* » (adoratori de idoli), « *minim* » (eretici), « *nokhtrim* » (străini), « *edom, edomiți* » (oameni ce dau din degete când se închină, care consumă carne de porc), « *amme haarets* » (idiotii pământului, care nu merită să fie priviți, care te murdăresc cu privirea lor), « *goim, goiah, goyim* » (rasă sau popor de străini idolatri), « *apikorosim* » (cei ce nu respectă preceptele divine), « *kuthrim* » (samaritenii și cei asimilați acestora). În cartea sa despre idolatrie, Maimonide califică idolatrii prin termeni ca : *goyim, akum, obhde kokhabkim, obhde ellilim* și alții.

Pentru jidovi, creștinii sunt cei mai răi idolatri de pe fața pământului, animale cu chip de om, ce se reproduc precum animalele, care sunt de origine diabolică, sufletele lor venind de la diavol și întorcându-se la acesta după moartea lor, corpul unui creștin decedat nefiind altceva decât stârvul unui animal. Întrucât creștinii urmează învățătura unui om pe care iudeo-jidovii îl consideră seducător și idolatru, considerându-l pe acesta egal al lui Dumnezeu, se înțelege că, pentru ei, diversele calificative atribuite acestor animale cu chip de oameni și acestor idioti ai pământului sunt pe deplin meritate. Musulmanii sunt mai bine tratați decât creștinii, fiind numiți « ismaeliți », în nici un caz idioti, idolatri sau animale cu chip de om. Nu există lucru rău, murdărie sau rușine care să nu caracterizeze creștinul, să nu fie pusă pe seama acestuia. Creștinul este asasinul ce varsă sângele ușor și repede (*Abhodah Zarah* 22, a; 25, b; *Iore Dea* 153, 2, etc), el este gata oricând să preacurvească, inclusiv cu animalele. În *Abhodah Zarah* 15, b citim că « animalele de sex bărbătesc nu trebuie lăsate cu bărbații gentililor, nici animalele de sex femeiesc cu femeile acestora, nici animalele femele cu bărbații, nici animalele mascul cu femeile. Oile nu trebuie încredințate ciobanilor creștini, nici copii, fie chiar sub pretextul de a învăța să citească sau de a deprinde o meserie ». În același tratat la 22, b aflăm motivul pentru care animalele femele trebuie ținute la distanță de femeile creștine : « pentru că *goyimii* merg la vecinii lor spre a comite adulter cu nevestele acestora. Dacă întâmplător femeile nu pot fi găsite, neputându-se stăpâni, creștinii se reped la animale,

dacă acestea sunt pe aproape. De altfel, în perversiunea lor, creștinii preferă adesea animalele, în locul femeilor...». În Schabbath la 145, b, Talmudul ne spune din ce motiv creștinii sunt impuri : « mai întâi pentru că mănâncă alimente murdare, impure, apoi pentru că nu au fost purificați (de păcatul adamic) pe muntele Sinai, întrucât nu se găseau acolo. Ispitind-o pe Eva, șarpele i-a transmis acesteia impuritatea sa, de care iudeii au fost spălați pe muntele Sinai...». Creștinii sunt comparați și asimilați tuturor mizeriilor pământului. Biur Hetib, un comentariu la *Schulchan Arukh*, ne spune că « o femeie care tocmai s-a purificat²¹ trebuie să se reîntoarcă și să se repurifice, dacă ieșind din baie purificatoare s-a încrucișat cu ceva impur: excrement de câine, porc, cal, cămilă, lepros sau un akum (creștin) ...». Creștinii nu diferă de animale decât în materie de aparențe. *Midrasch Talpiot* ne spune la 225, d că « Dumnezeu l-a făcut pe akum cu chip de om întru mai marea glorie a lui Israel, pentru a-i putea servi zi și noapte pe fii de rege ». Se înțelege că orice jidov este fiu de rege, și că orice akum este sclavul oricărui fiu de rege, adică al oricărui jidov. Explicând pasajul din *Deteronom* 14, 21 combinat cu cel din *Exod* 22, 31 rabinul Schlomo Iarchi (Rachi) spune că « goi-ul este asemenea câinelui, deci îi poate fi dată spre consum carnea animalelor rănite ». Scrierile sfinte, continuă Schlomo Iarchi, ne spun că « mortăciunile pot fi vândute străinilor ». Cu atât mai mult deci, după celebrul comentator, carnea animalelor rănite poate fi vândută idioților pământului numiți akum sau goyimi. Dacă totuși *Biblia* ne spune că o astfel de carne poate fi aruncată câinilor, nu este decât pentru a ne arăta că aceștia sunt mai demni de stimă și de respect decât creștinii. În *Sanhedrin* 74, b *Tosephoth* citim : « raporturile sexuale ale goyimilor sunt precum rutul la animale ». *Kethuboth* 3, b ne spune că « sămânța de goi este mai murdară decât aceea a animalului », din care cauză la *Eben Haezer* 44, 8 citim că « dacă un jidov se căsătorește cu o creștină (akum), mariajul respectiv este nul, căci creștinii nu sunt capabili de a întemeia o familie omenească. Același lucru se întâmplă dacă un creștin sau un sclav se căsătorește cu o jidoavcă. Mariajul lor este nul ». În *Zohar*, la II, 64, b, rabinul Abba susține că « dacă numai idolatrii ar fi capabili de relații sexuale, lumea ar înceta să existe. În consecință, jidovii nu trebuie să se lase mai prejos în fața hoților și infamilor de idolatri. Dacă aceștia de pe urmă vor continua să se multiplice și să fie din ce în ce mai

²¹ . Cf. Kalixt de Wolski, *Tainele Kahalului*, p.

numeroși, jidovii nu vor mai putea să trăiască din cauza lor, întrucât aceștia sunt purtătorii unor năravuri asemănătoare celor ale câinilor ».

În Zohar, la I, 28, b aflăm de ce creștinii sunt creaturile Diavolului : « Șarpele era cel mai șiret dintre toate viețuitoarele câmpului (Geneza 3, 1). Expresia de cel mai șiret indică pe diavol. Lăsându-se ispitiți, Adam și Eva devin creaturile sau copiii acestuia ». Faptul că creștinii nu sunt tăiați împrejur constituie pentru jidovi dovada că ei au rămas creaturi diavolești. Prepuțul creștinului îi interzice acestuia de a se considera copil al lui Dumnezeu, întrucât numai și numai prin tăierea împrejur a penisului, numele de *Schaddai*, al Celui Prea-Inalt, apare în chiar carnea jidovului circumcis. Forma literei « Sch » din « *Schaddai* » o găsim în nările jidanului; litera « Daleth » din mijlocul aceluiași « *Schddai* » este reprezentată de brațul îndoit al jidanului. Partea finală « *ain* » sau « *ayn* » din « *Schaddai* » nu apare decât pe penisul de jidan, ca urmare a tăierii împrejur. Creștinii și ceilalți netăiați nu poartă în corpul lor decât două litere din numele lui Dumnezeu-*Schaddai*, literele « *isch* » și « *daleth* », ce compun cuvântul « *Sched* », care înseamnă « Diavol ». Argumentul acesta merită atenția noastră, altfel spus studiul penisului și al tăierii împrejur este de cea mai mare importanță din punct de vedere teologic. Dintr-o pudoare rău înțeleasă, teologii creștini au refuzat să se ocupe de acest aspect, lucru nu fără legătură cu faptul că lumea de astăzi este invadată de pornografie, prostituție, psihanaliză, mângâieri erotice, bordeluri, prăvălii sexuale și altele.

Conform învățaturii talmudice, Dumnezeu ar fi creat două naturi, una bună și cealaltă rea. Unele pasaje talmudice vorbesc de o singură natură creată de Dumnezeu, o natură cu două fețe însă, dintre care una pură și cealaltă impură. Creștinii și mai ales sufletul lor ar proveni din această parte impură, numită « *keliphah* », un fel de piele de porc plină de ganglioni inflamați și împuroiați. La I, 131, a, Zoharul susține că « idolatrii înșeală lumea întreagă de la începutul acesteia, întrucât sufletul lor provine din partea impură (a creației) ». În *Emek Hammelech* 23, d, același Zohar este mai explicit, spunându-ne că « sufletele impure provin din *keliphah*, care este moarte și umbră de moarte ». La I, 46, a și 47, a, Zoharul devine ultra-precis, arătând că sufletele creștine provin din partea stângă a creației : « Dumnezeu a creat fîntele vie, adică pe jidovi, copii celui Prea-Inalt, ale căror suflete provin din El însuși » (46, a) . De unde provin însă sufletele creștinilor idolatri ? Rabinul Eliezer răspunde la această

întrebare : « *sufletele acestora provin din partea stângă a creației, din care cauză ele sunt impure, murdărind sufletele jidanilor cu care intră în contact* ». Evident că sufletele creștine nu pot ajunge după moarte decât în iad. De altfel, potrivit înțelepților Sionului, Avraam și-ar avea locul de odihnă, sau mai curând de muncă exact în poarta *Gheenei* (așa se cheamă Raiul jidovesc), interzicând intrarea celor netăiați împrejur, care sunt trimiși în Iad. Slujba lui Avraam la Poarta Raiului pare să corespundă celei a lui Ivan Turbincă, din capodopera laică cu același nume, a răspopitului Ion Creangă, pe care o biserică jidovită l-a caterisit ! În *Rosch Haschanah* (17, a) citim că « *ereticii, epicurienii și trădătorii sunt aruncați în Iad* ».

Talmudul ne spune care este soarta creștinilor după moarte. Pentru corpul creștinilor morți, în vechiul Testament se utilizează termenul odios de « *pegarim* », care desemnează cadavrele celor blestemați, ale animalelor. Pentru cadavrele jidovilor morți se utilizează termenul de « *metim* », care a dat arabul « *mawtâ* », europenizat uneori în « *mayyitin* ». *Schulchan Arukh* este cât se poate de precis, arătând că despre creștinii decedați nu se poate vorbi decât în termenii folosiți pentru vorbirile despre animalele moarte. *Iore Dea*, (la 377, 1) ne spune că în nici un caz nu trebuie prezentate condoleanțe unui jidan, pentru moartea unor servitori, bărbați sau femei. Acești servitori nu pot fi decât creștini sau străini, căci jidanul fiind el însuși rege, nu poate fi servit de un alt rege. Ceea ce poate fi spus în astfel de cazuri se reduce la « *înlocuiască-l Dumnezeu pe cel pe care l-ați pierdut* », formulă ce poate fi adresată la fel de bine unui țăran, de exemplu, căruia i-a murit o vacă sau un măgar : Dumnezeu să-i dea o vacă sau un măgar care să-i asigure același randament. Se știe că jidovii sunt obligați la o perioadă de șapte zile de izolare (carantină) după ce au îngropat pe unul de al lor. Această izolare nu este necesară în cazul îngropării unui creștin, întrucât aceștia nu sunt oameni decât la modul aparent. În *Iebhammoth* (61, a) citim că « *nokrimii* (creștinii) *nu devin mai impuri decât sunt prin faptul că au asistat la o înhumare* », întrucât ceea ce îngroapă creștinii nu pot fi decât alți creștini sau renegați.

În principiu, învățătura talmudică nu diferă de cea a *Deuteronomului*, mai veche cu peste o mie de ani decât *Talmudul*. *Deuteronomul* nu putea consacra creștinilor atenția rezervată lor de către *Talmud*. La data redactării și promulgării lui, preoțimea levită nu-și putea imagina cele ce se vor petrece în lume după venirea și răstignirea lui Christos. Dintr-o anumită perspectivă,

necesitatea *Talmudului* pare evidentă. Imprăștiati printre popoarele lumii, iudeo-jidanii aveau nevoie de o nouă lege, diferită de *Thora* sau *Pentateuh*, devenită un fel de iudaism pentru uzul creștinilor. *Talmudul* va constitui noua perdea izolatoare în jurul jidovilor, una suficient de deasă pentru a-i izola de celelalte popoare și a-i împiedica să se închine dumnezeilor acestora.

În esența lui, *Talmudul* constituie răspunsul ostil al iudaismului la adresa creștinismului. Enciclopediile actuale, la care mulți dintre creștinii cultivați și setoși de cunoaștere fac apel, ascund acest aspect. Majoritatea acestor enciclopedii, ca și lucrările de strictă specialitate, inclusiv cele elaborate de teologii creștini, pretind că *Talmudul* ar fi fost acuzat în mod injust de către creștini, de a fi o carte anti-creștină. De fapt, noutatea *Talmudului*, în raport cu cartea lui Iezechiel, constă în caracterul său profund anticreștin. În rest, el nu spune nimic nou față de învățământul lui Iezechiel și al fariseilor. Specificitatea *Talmudului* stă în tendința legendelor jidovești din cuprinsul acestuia, ale așa numitelor *Midrash* (predici de sinagogă) și ale cărții *Toledoth Ieshua* (Viața lui Iisus), de a insulta și înjosi creștinismul și persoana lui Iisus Christos, de a-l considera pe acesta un anonim, un mincinos, un impostor și un bastard, condamnat deja prin *Thora*, *Deuteronom 23, 2*: « *Un amonit, moabit (impostor sau bastard) să nu intre în obștea Domnului, nici al zecelea neam al lui să nu intre în obștea Domului* ». *Talmudul* interzice chiar simpla menționare a numelui lui Iisus Christos în casele jidovești. Suntem deci în fața unei creații sau isprăvi rabinice care repetă sub o altă formă bătaia de joc rituală de pe Golgota. Înțelegem astfel de ce Iisus Christos este prezentat drept fiul ilegitim al Mariei, nevasta unui bărbier sau a unui soldat roman numit Pandira, Christos el însuși fiind uneori numit uneori puștiul Fecioarei (*Joey Virgo*), dus în Egipt de tatăl său vitreg spre a învăța vrăjitoria. Ceea ce ni se pare semnificativ, în cadrul falsei biografii talmudice a lui Christos, este faptul că acesta nu ar fi fost răstignit de către romani, după cum se crede, ci ar fi fost legat vreme de patruzeci de zile la sâlpul infamiei, înainte de a fi fost ucis cu pietre și spânzurat cu ocazia Paștilor. *Talmudul* atribuie astfel lui Christos o moarte conformă cu *Thora* (*Deuteronom 17, 5 și 21, 22*). Ceea ce nu putea să ne spună *Thora* despre Christos, ne spune *Talmudul*, de exemplu că acesta suferă în Iad tortura fierberii veșnice între excremente. Ura contra lui Christos și a creștinismului este trăsătura esențială a iudaismului, din perioada talmudică, până în zilele noastre. Pe cât posibil, această ură trebuia să rămână ascunsă, lucru menționat de către rabinii convertiți la creștinism, de exemplu Drach: « *Sub pedeapsa excomunicării și a blestemului, poruncim să nu se imprime nimic, nici în bine, nici în rău, în edițiile viitoare ale Mișnei sau Ghemarei, cu privire la Iisus Nazarineanul. Pasajele eliminate vor fi înlocuite printr-o exclamație ce va avertiza rabinii și învățătorii tinerilor că este*

vorba de ceva ce trebuie predat numai pe cale orală. Grație acestei precauțiuni, savanții creștini nu ne vor mai putea ataca pe acest subiect » (Extras din Decretul sinodului iudaic din Polonia, 1631).

Ponegrirea, difamarea și insultarea fondatorului unei religii distinge iudaismul de alte credințe și *Talmudul* între alte cărți religioase fundamentale. Musulmanii, budiștii, jaișiștii și alți credincioși nu îndeamnă la ură și nu simt nevoia să insulte pe cei de altă credință. Coranul, de exemplu, îl descrie pe Iisus Christos ca întărit de Duhul Sfânt, reproșând Jidanilor respingerea « *Apostolului lui Dumnezeu* », căruia i-a fost dată « *Evanghelia, cu direcția și lumina ei* ». Coranul se adresează Maicii Domnului : « *O Marie ! Dumnezeu te-a ales și te-a purificat cu adevărat, te-a ales între toate femeile din lume* », fiul tău fiind aici și în cealaltă lume « *unul dintre cei ce se pot apropia de Dumnezeu* ». Nu încapă nici o îndoială că mesajul suprem al *Talmudului* este unul anti-creștin.

Odată *Thora* tradusă pe limba popoarelor, acestea găsiseră în ea destule motive de revoltă contra Iudeilor, la care nu se gândiseră scribii, ce nu prevăzuseră traducerea, și care făceau și mai urgentă necesitatea unui nou zid sau cordon sanitar izolator între Iudeo-Jidovi și popoarele lumii. *Talmudul* avea să fie acest nou zid sau cordon izolator. Alcătuirea lui s-a făcut astfel încât popoarele creștine, atașate *Vechiului* și Noului Testament, să nu poată înțelege că vechea lege a intoleranței și terorismului spiritual iudaic este valabilă în continuare, mai mult decât oricând. *Talmudul* se dovedește astfel o întreprindere de lărgire și adâncire a prăpastiei dintre Iudeo-Jidovi și celelalte popoare, de înălțare și consolidare a barierei sau a zidului ce separă « *poporul ales* » de celelalte popoare ale lumii. Unii credincioși creștini sesizaseră deja o anumită obscuritate, aparent inofensivă, între limbajul deuteronomic și cel al Noului Testament. Vorbind despre discriminarea popoarelor gentile, *Encyclopaedia iudaica* ne spune despre aluzia din *Deuteronom* (32, 21) că aceasta privește pe « *infamii și vicioșii gentili* ». Chiar și fără *Talmud*, Iudeo-Jidanii și popoarele creștine acordau o semnificație diferită aceluiași pasaje din originalul iudeu, respectiv traducerea creștine. *Talmudul* suprimă orice îndoială în această privință, dela pasajul deuteronomic citat ajungându-se, de exemplu, la *Iezechiel* 23, 20, unde Neiudeii devin « *niște necurați a căror carne este ca a măgarilor, și a căror apropiere ca a armăsarilor* ». Interpretările de acest fel sunt numeroase, *Talmudul* permițând, de exemplu, restituirea de către găsitore a unui bun pierdut de cineva, dacă acest cineva este Iudeu și interzicând restituirea către Neiudei a bunurilor pierdute. Deja instituită de către *Thora*, arderea pe rug a cărților și chiar a cărturarilor, a învățaților, este confirmată și întărită de către *Talmud*. De la incendierea Bibliotecii din Alexandria, până la arderea Bibliotecii Centrale Universitare din București, a bibliotecilor și muzeelor din Bagdadul zilelor noastre, fără să

mai amintim de distrugerea prin foc a bibliotecilor și muzeelor Dresdei, de exemplu, toate războaiele și mișcările revoluționare pun în lumină mâna și voința talmudică de a distruge sursele de cunoaștere ale popoarelor lumii, de a condamna ca eretici, vrăjitori sau criminali contra păcii pe savanții, învățații, filosofii, profesorii, scriitorii și chiar ziariștii popoarelor lumii. Pe ici pe colo, în *Thora*, nestăvilita sete iudaică de răzbunare pare să fie atenuată, cazul versetului 18 din *Levitic* 19, despre care însă în *Talmud*, rabinul Levi ne spune că trebuie să îl interpretăm în lumina versetului 14 din *Eclesiastul* 8, pasaj confuz ce vorbește despre *răii ce o duc bine și dreptii ce o duc rău*, care trebuie interpretat în sensul că răzbunarea contra Neideilor este nu numai permisă ci chiar obligatorie. Pasajului benign din *Eclesiastul* i se dă astfel o interpretare la care cu greu s-ar gândi o minte normală.

Prevederile discriminatorii și aberante ale *Talmudului* abundă la tot pasul. Un Creștin, de exemplu, nu poate depune ca martor într-un proces cu un Jidan, întrucât cuvântul lui nu contează, el nefiind de fapt un om ! Relațiile sexuale ale unui Jidan cu o femeie creștină nu pot fi considerate adulterine, întrucât creștinii și toți goyimii, ca animale cu chip de oameni, nu sunt și nu se pot căsătorii cu adevărat. Prima din cele zece porunci care ne cere să iubim pe Dumnezeu din tot sufletul și din toată inima este interpretată de *Talmud* în sensul că Iudeul trebuie să se consacre studiului *Mișnei* și al celorlalte texte chipurile sfinte, să își limiteze relațiile sociale la oamenii ce se consacră și ei în întregime studiului. De manieră generală, după *Talmud*, Jidovul trebuie să se comporte în așa fel încât să nu fie niciodată instrumentul prin care o « *mișva* » (binecuvântare) ar putea reveni unui Creștin sau Nejidov. *Talmudul* devine astfel o prelungire anticreștină a codului penal numit *Thora*, pe care Ezdra și Neemia l-au aplicat la vremea lor. Fără să-i mai socotim pe Romani : la cererea Sanhedrinului iudeu, l-au aplicat și ei contra « visătorului de vise » numit Iisus Christos.

15. 2. *Talmudul* — Cod penal, cod al bunelor maniere și îndreptar de viață jidovească

Vreme îndelungată *Talmudul* a constituit sursa supremă de reglementare a oricărui act sau gest de viață jidovească. În orice punct de pe glob s-ar afla Jidanul și oricare ar fi problema cu care este confruntat, *Talmudul* este cartea, sursa sau îndreptarul ce reglementează orice act de viață socială, familială sau intimă din viața lui. Căsătoria, divorțul, viața sexuală, nașterea copiilor, educația acestora, drepturile femeii repudiate sau divorțate, constituirea averii, tranzacțiile comerciale, îmbrăcămintea, mâncarea, toaleta și altele, totul este reglementat de către *Talmud*. Viața însă cuprinde o doză de imprevizibil. Adesea se pune problema legalității sau ilegalității gesturilor elementare sau actelor mai solemne din viața fiecăruia. Problemele acestea

de viață sunt reglementate de către *Talmud* nu din perspectiva binelui și a răului, ci din aceea a legalității sau ilegalității lor. De aceea, *Talmudul* este în primul rând un cod penal. El este însă nu mai puțin și un cod moral, cod al bunelor maniere și chiar carte de bucate. *Talmudul* prevede însă pentru orice abatere o sancțiune drastică, din care cauză el este în primul rând un cod penal. Un cod penal curios însă, care ne spune dacă și cum putem ucide un păduche sau un purice într-o zi de sărbătoare, fără a comite vreun păcat de moarte ! Cutare rabin consideră că un purice poate fi ucis în zi de sărbătoare, cu condiția de a fi presat încetșor și cu blândete. Altul crede că ar fi suficient să tăiem picioarele purecelui, lăsându-l să se descurce ! *Talmudul* este plin de astfel de înălțătoare exemple de înțelepciune jidovească : marele preot trebuie să-și îmbrace mai întâi sutana, sau ciorapii ?, câte fire de păr alb poate avea o vacă roșie spre a rămâne cu adevărat roșie, cum trebuie spânzurat un apostat și așa mai departe. *Talmudul* este categoric : un apostat trebuie strangulat. Nu însă oricum. Diversele metode de strangulare pentru apostatați fac obiectul unei înalte științe talmudice. Majoritatea înțelepților consideră că apostatații trebuie strangulați până deschid gura, spre a li se putea turna pe gât plumb topit. Cutare rabin însă, excesiv de pios, crede că odată gura strangulatului deschisă, aceasta trebuie împiedicată cu un clește să se închidă, pentru ca nu cumva cel condamnat să se sufoce înainte ca plumbul topit, ce i s-a turnat pe gât, să îi consume sufletul și corpul. Cuvântul « pios » nu este utilizat într-un sens peiorativ. Rabinul în chestiune este un erudit înțelept, animat de dorința de a înțelege și respecta sensul precis al Legii talmudice. Înțelepții ce au dezbătut cu ardoare problema delicată a dreptului de a ucide sau grația păduchii și puricii în zilele de sabat sau de sărbătoare erau pe deplin conștienți de excepționala însemnătate a acestor viețuitoare. De aceea, în final *Talmudul* stabilește că păduchele poate fi ucis, nu însă și purecele !

Viața în mijlocul popoarelor creștine face dificilă executarea publică, prin lapidare, a unui condamnat. De aceea, *Talmudul* încurajează practica rabinică a linșajului extra-judiciar, pentru cazurile în care tribunalul rabino-kahalic (*Beth Din*) nu poate proceda la executarea unei sentințe capitale. *Talmudul* devine astfel o nouă cămașă de forță peste platoșa deuteronomico-izezechiliană, încorsetând spiritul jidovului într-un sloi de gheață dur ca oțelul, dar elastic la nevoie. În afara erudiților talmudiști, rari sunt Jidanii ce cunosc în întregul lui imensul compendiu în continuă expansiune al *Talmudului*. Ar trebui o academie de erudiți și o viață de muncă pentru a compara diversele traduceri cu originalul venețian, presupunând că acesta ar fi disponibil. Cercetătorii deplâng lipsa unor traduceri cinstite și complete, considerând că majoritatea traducerilor existente sunt incomplete și pentru uzul celorlalte popoare, nu al Jidanilor. Este vorba de traduceri incomplete, astfel ca Nejidanii să nu poată înțelege anumite lucruri. Lectura atentă a Vechiului

Testament, a diverselor extrase și comentarii talmudice de încredere (cum este cel al lui Hasdeu) constituie o introducere în cunoașterea obiectivă a *Talmudului*, a naturii acestuia. Ea nu înlocuiește însă studiul complet al comentariilor *Thorei*, care este *Mișna*, apoi diversele adaosuri și comentarii la comentarii... Acumularea infinită de probe și dovezi cu privire la ceea ce știm este inutilă. Vechiul Testament, *Encyclopaedia Juive*, câteva bune comentarii pro sau contra și o bună ediție germană²² sau franceză²³ oferă cercetătorului garanția unei cunoașteri generale, totuși relativ complete a acestui subiect.

Thora, după cum am văzut, este atribuită vocii lui Jehova, auzită de Moise în pustie. *Talmudul* este recunoscut drept o creație umană, deși importanța atribuită lui depășește pe aceea atribuită Cărilor lui Moise (*Thora*). Rațiunea acestei diferențe este evidentă : sursa manuscriselor iudaice acoperite de colbul secolelor trebuia înțărcată. Scribii iudeilor și-au asumat astfel responsabilitatea, deși continuă să susțină că *Talmudul* nu a făcut altceva decât să utilizeze dreptul absolut de interpretare a textelor și a Legii, dat cândva de Iehova primului dintre ei, adică lui Moise. De vreme ce scribii sunt autorii *Talmudului*, în numele lui Iehova, tot ei trebuie să fie și autorii *Bibliei*, în numele aceluiași Iehova. Originea dumnezeiască a *Bibliei* este deci o fabulă, problema credinței punându-se pe cu totul alte coordonate decât acelea pe care rătăcește Sinagoga și Biserica. Nu Dumnezeu și-a ales poporul lui « ales », ci acesta, prin scribii lui, l-a ales pe Dumnezeu ! Vechea generație de scribi se oprise la Dumnezeul din *Thora*, în vreme ce generația mai nouă l-a ales pe Dumnezeul *Talmudului*, obligând suflarea iudaică să accepte cartea cu acest titlu drept episodul II al serialului revelației începută cu *Thora*. Problema care trebuie să se fi pus după încheierea *Talmudului* a fost dacă secta centrală a levitofariseilor și politrucilor talmudiști va reuși sau nu să impună noul episod-Lege tuturor jidovilor dispersați în toate colțurile pământului. Pe vremuri, Ezdra și Neemia beneficiaseră de sprijinul perșilor pentru a impune Legea iudeilor din Ierusalim și Palestina. Istoria dovedește că *Talmudul* a fost cu adevărat impus tuturor jidovilor, că aceștia au sfârșit prin a-l accepta.

15. 3. Ghetoul și importanța lui în viața social-politică jidovească

Talmudul nu ar fi putut fi impus Jidovilor dacă aceștia ar fi trăit cu adevărat împreună printre celelalte popoare ale

²². Recomandăm traducerea germană a *Talmudului de la Ierusalim* (Zurich 1880) și a *Talmudului de la Babilon* (Leipzig, 1889). Alte texte importante în germană : William Ruben, *Der alte und der neue Glaube im Judentum, Einleitung in den Talmud* de Strack și *Jesus Christus im Talmud* de Laible.

²³. Recomandăm traducerea *Talmudului de la Babilon* a lui Luciano Chiarini, Paris-Geneva-Leipzig 1829-1830, *De l'Harmonie entre l'Eglise et la Synagogue* de Drach și *L'Histoire des Juifs* de Graetz.

pământului. Neemia, după cum am văzut, a reparat zidul împrejmuitoare al Ierusalimului. Nu a făcut-o însă din necesități militare, ci pentru a-l izola de restul Palestinei, în scopul impunerii cu mai multă ușurință a Legii Noi, babiloniene ! Ezdra și Neemia au impus Legea Nouă unui Ierusalim transformat în lagăr de concentrare, pe care iudeii vremii îl detestau. Satrapul Neemia a fost nevoit să organizeze o tragere la sorți pentru ca un Iudeu din zece să fie obligat a-și stabili reședința la Ierusalim. Născută în incubatoarele levito-rabinice ale ghetoului babilonian, Legea Nouă a fost impusă cu forța Ierusalimului concentraționar-ghetoizat, mai ales de Neemia. Ghetoul nu este o invenție a Evului Mediu. Departe de a fi o persecuție impusă Iudeo-Jidovilor, de către celelalte popoare, el este o invenție jidovească, fără de care *Talmudul* nu ar fi putut fi impus iar Jidovii ar fi fost asimilați de neamurile în mijlocul cărora au trăit. După ultimul Război Mondial, Jidovii s-au străduit să încetățenească ideea că ghetoul ar fi fost un fel de « lagăr de concentrare », o creație chipurile a persecutorilor creștini. Majoritatea Jidovilor au trăit întregul Ev Mediu în ghetourile din lumea creștină sau musulmană pentru că așa au vrut, pentru că așa au apucat sau li s-a impus de către comunitatea lor, numită *kahal*, ai crei șefi numai astfel își puteau supraveghea subordonații, 24 din 24 de ore, 365 din 365 de zile. Ghetoul nu a fost impus Jidovilor de către Creștini sau de către Musulmani. El este brevetat la Babilon și acreditat de *Talmud*, ca rezultat al experienței babiloniene. Ghetoul este un mod de viață specific jidovilor. El nu poate fi separat de aceștia, cum nu poate fi separat păianjenul de pânză și cochilia de locatarul ei. Jidovul se deplasează cu ghetoul în spate, precum melcul cu cochilia lui. Forța jidovilor rezidă în organizarea ghetoului, care i-a ajutat să devină persecutori ai Creștinilor, nu persecutați ai acestora. Intrucât *Talmudul* prevede că străinul nu poate fi « aproapele » Jidovului, existența ghetoului devine indispensabilă acestuia. O altă prevedere a *Talmudului*, deja amintită, stipulează că Jidovul nu poate vinde o locuință sau o proprietate oarecare unui străin, de orice neam ar fi acesta, dacă proprietatea respectivă se învecinează cu moșia, prăvălia sau casa unui alt jidan. Scopul bine gândit al unor astfel de prevederi a fost separarea drastică a Jidovilor de celelalte neamuri, izolarea lor în ghetouri. Grație unor astfel de legi și prevederi, de îndată ce doi jidovi au locuințe alăturate, în jurul acestora va lua naștere, mai devreme sau mai târziu, un adevărat ghetou.

Primul ghetou din istoria Iudeo-Jidovilor a fost creat la Babilon, cu voia guvernului babilonian. Cel de al doilea ghetou a fost construit de Neemia chiar la Ierusalim, cu ajutorul guvernului persan, ce își săpa astfel groapa cu propriile lui mâini ! Atât din Babilon, cât și din Ierusalim sau din celelalte ghetouri înființate pretutindeni ulterior, Neiudeii vor fi evacuați, de voie sau de nevoie ! Ghetouri mai mari sau mai mici au existat încă de timpuriu în Alexandria și alte centre egiptene, în

diversele cetăți de pe malul răsăritean al Mediteranei, în Salonic, Atena, Roma și în alte orașe antice. Nu toate ghetourile au putut fi înconjurate de la început cu ziduri proprii. Cazul Ierusalimului sub satrapul Neemia este excepțional. Zidul respectiv a fost construit pe banii Perșilor, cu mână de lucru pusă la dispoziție de către aceștia. Ca și Babilonienii înaintea lor, Perșii își făceau un punct de onoare din a-și tăia craca de sub picioare, atitudine pe care o vom mai întâlni de-a lungul istoriei de după dărâmarea Ierusalimului și împrăștierea Iudeo-jidovilor în lum. Așa s-au petrecut lucrurile în Roma antică, Spania maură, Imperiul Otoman, Franța, Germania, Polonia, Austria, Rusia țaristă și alte țări, imperii și popoare.

Italienii sunt cei care au dat numele de ghetouri cartierelor în care iudeo-jidanii s-au închis din proprie inițiativă. Zidurile ghetourilor medievale nu au mai fost construite pe banii statelor respective, ci pe cheltuiala kahalului, a comunității ghetoizate. Ele au fost construite cu permisiunea acestor state, obținută adesea prin mijloace ușor de imaginat. Vreme de peste o mie de ani, ghetoul din Roma nu a fost împrejmuit cu ziduri, fiind pur și simplu unul din cartierele orașului. Abia la jumătatea secolului al XVI-lea (1556), sub papa Paul al IV-lea, Jidovii reușesc să-și separe ghetoul de restul Romei printr-un impresionant zid, care a supraviețuit până în anul 1930, când a fost dărâmat de municipalitatea Romei. Măsura aceasta fiind luată sub guvernul lui Mussolini, majoritatea Jidovilor și ziarelor în solda acestora au considerat-o o persecuție intolerabilă, un act de barbarie, ca și cum zidurile ghetoului jidovesc puteau fi comparate cu monumentele Romei antice. Dacă ghetoul a fost adesea asimilat unei închisori sau lagăr de concentrare, lucrul se datorează Jidovilor, prevederilor *Talmudului* și deciziilor sau ordonanțelor *kahalelor*. În epoca modernă, mai ales în secolele XVIII și XIX, când s-a manifestat o puternică tendință asimilaționistă printre Jidovi, sentimentul majorității acestora era că ghetoul constituie o închisoare, acceptată de voie sau de nevoie de către strămoșii lor, mijloc perfect de regrupare și îndoctrinare talmudo-rabinică a populației dispersate, de oprimare a acesteia de către nomenclatura kahalică. Temnicerii închisorii numită ghetou nu erau Creștinii, nici Musulmanii ci funcționarii *kahalelor*. În Polonia, Lituania și în Vestul Ucrainei nu exista decât o singură formă de viață jidovească : ghetoul. Apărut prin forța lucrurilor în cadrul fostului Imperiu Khazar, ghetoul a supraviețuit prăbușirii acestuia. În restul Europei, inclusiv în fostele Principate Române, jidovii prezentau o cerere guvernanților vremii, în vederea înființării unui ghetou. O astfel de cerere nu era musai să fie satisfăcută, în orice caz nu imediat. Ea era însoțită de peșcheșuri și alte atenții, de jurăminte de credință, trafic de influență... Lucrul trebuie subliniat, căci astăzi se încearcă îndoctrinarea lumii întregi cu legenda persecuției Jidovilor în ghetourile de altă dată. Legenda persecuției exista de altfel și la vremea respectivă, constituind o pârghie

importantă în cadrul mecanismului de intimidare a Jidovilor de către proprii lor conducători. Legenda « antisemitismului » actual are același scop de intimidare a Jidovilor, de a-i face să creadă că există o conspirație contra lor. În vechea Alexandria egipteană, în Cordoba medievală, la Cairo, Damasc, Iași sau București, cartierele sau ghetourile jidovești au luat ființă la cererea, insistențele și sacrificiile materiale ale kahalului și rabinilor, doritori să țină oițele Sinagogii separate de cele ale Bisericii. În anul 1084, o astfel de cerere este adresată prințului german din orașelul Spire. În 1412, sub cerere jidovească, este promulgată o lege a ghetoului în Portugalia. Jidovii din Verona și Mantova au celebrat vreme de secole înălțarea zidurilor ghetourilor respective, ceremonie anuală solemnă, sărbătorită nu în orice zi ci în aceea a masacrului victorios (Purim) al Esterei și al lui Mardoșeu, contra unor oameni care nu le făcuseră nimic. Ghetourile din Țările Baltice, Polonia, Rusia, Bielorusia și Ucraina au constituit o componentă esențială a organizației talmudo-sioniste ce a asasinat ultimii țari și un număr impresionant de oameni politici, militari și funcționari ai Imperiului țarist, înainte de a provoca baia de sânge de după 1917 și ororile lagărului comunist. Acesta a fost el însuși conceput ca un ghetou la scară mondială, diversele țări fiind barăcile lui specifice, inclusiv România. Iniințarea și construcția ghetourilor, demolarea, după secole, zidurilor acestora, sunt prezentate drept aspecte ale persecuției Jidovilor de către Creștini sau Musulmani. În condițiile emancipării Jidovilor, existența ghetourilor devenise însă un anacronism, iar demolarea lor o necesitate. Menținerea lor ar fi fost bătătoare la ochi. Ar fi constituit o dovadă clară că Jidovii nu vor să devină cu adevărat cetățenii statelor în mijlocul cărora trăiau.

În ediția sa din 1903, *Encyclopaedia Juive* menționează că la începutul secolului al XX-lea nu mai exista în lume nici măcar un singur ghetou, conform cu sensul inițial al cuvântului. Zidul ghetoului din Roma va fi însă demolat peste aproape 30 de ani, fără să mai socotim că în numeroase locuri din diverse țări comunitățile jidovești trăiau aceeași viață de ghetou. Deși fără zidurile lor caracteristice, reglementările juridice ale acestor ghetouri, în plin secol XX, făceau imposibilă instalarea în ele a unui Nejidan. Enciclopedia iudaică respectivă era deci în avans, pregătind terenul în vederea prezentării dispariției ghetourilor ca urmare a persecuțiilor « antisemite » din partea popoarelor creștine.

Declinul și apoi dispariția ghetoului ca urmare a emancipării Jidovilor de pretutindeni a constituit și constituie încă o lovitură serioasă în cadrul edificiului polițisto-terrorist al puterii talmudice. Eforturi importante au fost depuse, sume imense au fost cheltuite pentru găsirea unui remediu, astfel încât ghetoul spiritual jidovesc să continue, în ciuda dispariției ghetoului material. Acest remediu avea să fie sionismul, o nouă metodă de regrupare a comunităților jidovești. O regrupare atât fizică, în

cadrul statului sionist din Palestina, cât și una spirituală, lansată și bazată pe mitul suferințelor îndurate chipurile numai de Jidovi, în anii celui de al II-lea Război Mondial. Sionismul și apoi ideologia holocausto-șoatică reprezintă o veritabilă renaștere a ghetoului, destinată să anuleze efectele emancipării și naturalizării Jidovilor în toate țările lumii. Prin sionism și prin ideolo-mitologia holocausto-șoatică s-a instalat unui nou zid chinezesc între Jidani și restul lumii. Aspectul șovin și imperialist legat de întemeierea și consolidarea unui stat relativ redus, inițial, ascunde veritabila semnificație a procesului inaugurat la 15 mai 1948, în vechea Palestină, prin proclamarea statului sionist actual : o serioasă tentativă de întemeiere a unui imperiu sionisto-jidovesc, pentru moment sub prezervativ american, un imperiu ce influențează deja viața întregii regiuni, care și-a subordonat Arabia Saudită, Egiptul, Iordania, Libanul, Irakul...

Dispariția ghetoului jidovesc este nu numai efectul emancipării și naturalizării Jidovilor, ci și acela al sionismului, el însuși efect al emancipării și naturalizării. După ultimul Război Mondial, sioniștii și comisarii-politruccii holocausto-șoatici au dobândit un important control politic asupra guvernelor, a oamenilor politici Neiuidei, al presei, radioului, televiziunii, școlii, universității, asupra diverselor confesiuni ce se cred creștine. Răspunsul la ce înseamnă acestea și la ce ne-ar putea conduce ele constituie unul din obiectivele prezentului studiu.

XV. 4. Kahalul — formă specifică de comunitate și de guvern jidovesc

Majoritatea exegeților consideră că forma de comunitate jidovească specifică Evului Mediu, numită « *kahal* » sau « *kehilah* » ar fi apărut în Europa către sfârșitul primului mileniu creștin. Incepând cu primul secol al mileniului următor, kahalul este adesea menționat în arhivele diverselor țări și municipalități creștine, astfel încât existența lui nu poate fi negată. În ce ne privește, suntem înclinați să credem că kahalul a apărut deja în antichitate, perioada medievală necesitând doar anumite schimbări și adaptări, de la țară la țară, de la o epocă la alta. Ofensiva musulmană sub Mahomed și primii lui urmași este însoțită și adesea devansată de grupuri de jidovi ce trăiau în « *galout* », adică în exil. Exilul politic și național masiv a început după anul 70 și s-a accentuat după anul 135 al erei noastre. Exilul voluntar al Jidovilor începuse însă mult mai devreme. Câteva secole bune înainte de Christos, comunități sau kahaluri mai mult sau mai puțin importante existau nu numai la Babilon sau Alexandria

ci pretutindeni în jurul bazinului mediteranean. Jidovii au urmat din totdeauna cuceritorii mai mici sau mai mari, dintr-o epocă sau alta. Războaiele greco-persane, politica activă, nu numai militară, a lui Alexandru cel Mare, cuceririle romane de mai târziu au fost posibile, între altele, grație unei intendențe iudaice active și prevăzătoare, ce-și oferea serviciile, foarte imparțial, bineînțeles, atât viitorilor învingători cât și viitorilor învinși. O astfel de intendență i-a urmat și pe cuceritorii musulmani ai Nordului Africii, Spaniei și Sudului Franței, astfel că primele kahaluri sub umbrelă musulmană trebuie să fi apărut în Spania cel târziu în a doua jumătate a secolului al VII-lea. Cu un secol înaintea cuceririlor musulmane, războaiele purtate de generalul Belizarius contra Ostrogoților și a Vandalilor au beneficiat de același suport al intendenței jidovești, cu aceleași rezultate. Cei ce fixează apariția kahalului abia în secolul al X-lea ar trebui să facă dovada plecării comunităților jidovești ce existau la Roma și Salonic încă din antichitate. Apostolul creștin Pavel se adresează în două rânduri Romanilor și Salonicienilor creștini, care la vremea respectivă erau o sectă la periferia comunităților iudaice ale vremii. Câteva secole bune în preajma și după prăbușirea Imperiului roman, orice referințe încetează cu totul. Viața comunităților respective nu a putut însă înceta. Dacă nu avem referințe în acest sens este pentru că exegeții creștini nu au acordat importanța cuvenită acestui subiect, trecând sub tăcere sau eliminând orice informație privind religia concurenților iudei mai întâi, apoi Iudeo-Jidovi sau Jidovi curați către sfârșitul primului mileniu. Desigur, cu ocazia războaielor daco-romane, Iudeii au ajuns și pe teritoriul Daciei. Ulterior însă, în ceasul retragerii aureliene, au fost printre cei care au părăsit Dacia. Cine poate să creadă că ar fi rămas aici kahaluri întregi, spre a crește vite și a practica agricultura între două năvăliri ale popoarelor migratoare. În alte părți ale Europei comunitățile iudaice și-au continuat existența subterană și discretă, altfel nu ar fi fost posibilă nici înflorirea iudaică din Spania medievală, nici apariția dintr-o dată a unor comunități iudaice deja talmudizate, pretutindeni în Europa, de la Atlantic la Urali și chiar mai departe, cu excepția unor regiuni restrânse sau foarte neprimitoare, precum zonele muntoase sau excesiv de friguroase.

Cei ce avansează ipoteza apariției kahalului abia în secolul al X-lea sunt nevoiți să o facă pentru a putea apoi vorbi despre necesitatea adaptării vechilor Iudei la condițiile social-politice, lingvistice și naționale total diferite în Europa față de vechea Palestină. Pe de o parte

însă, comunitățile kahalice europene au existat cel puțin de pe vremea războaielor greco-persane, pe de altă parte specificitatea vieții în cadrul comunității kahalice constă tocmai în perfecta izolare a celor din interior față de cei de afară. Perpetuarea legii iudaice filtrată de Ezdra, Neemia și Iezechiel, ulterioara dezvoltare a iudaismului, dincolo de orice frontiere și conjuncturi, pe baza ideologiei talmudice babiloniene, indică nu numai permanența unui număr relativ important de comunități kahalice în Europa ci și legătura acestora între ele și a fiecăreia dintre ele cu guvernul secret, kahalic și el, ce a funcționat mai întâi la Babilon, apoi în diverse centre din jurul acestuia și din Palestina, înainte de a ajunge în Spania cucerită de Musulmani.

Desigur, în Evul Mediu european nu au existat nici orașe nici sate populate în majoritate de Iudei sau Jidovi, cu excepția unor regiuni din Ucraina, unde Khazarii iudaizați au fost adesea majoritari. Oricât de mică ar fi fost însă o comunitate kahalică în Europa vremii, aceasta nu a pus niciodată sub semnul întrebării necesitatea construirii unei case de rugăciune care într-o generație sau două devenea sinagogă. Puterea castei levito-preoțești, mai exact a fariseilor, s-a exercitat astfel, fără încetare, asupra tuturor comunităților iudeo-jidovești care, în ciuda distanței ce le separa, au evoluat vreme de secole ca celule ale aceluiași organism. Construirea unei case de rugăciuni și apoi a unei sinagogi nu ar fi fost posibilă fără constituirea prealabilă a unei asociații de fapt, care deși fără existență juridică valabilă după criteriile actuale, îndeplinea totuși o astfel de funcțiune, permițând rezolvarea unor probleme comune și devenind rapid mai mult sau mai puțin constrângătoare, ca orice aparat de stat. Rabinii și-au dat toată silința și au reușit să împodobească această asociație kahalică cu un prestigiu și o aureolă sacră, astfel încât perpetuarea grupului și a cultului iudaic să devină scopul suprem al fiecărui individ în parte și a tuturor la un loc. Fiecare jidan devenea astfel garantul și responsabilul continuității comunității. Terminologia talmudică și instituțiile kahalice comune arată că acest proces nu s-a desfășurat la întâmplare, că el a pornit dintr-o concepție unică, desfășurându-se sub o comandă unică. Comunitățile din Speyer, Worms, Mayence și alte orașe din Germania apar într-adevăr în secolul al X-lea. Modelul lor vine însă din Roma, Bizanț, din Spania maură unde comunitățile kahalice au existat fără încetare din antichitate până în zilele noastre.

Comerțul fiind ocupația tradițională și naturală a jidovilor, comunitatea kahalică sau kahalul nu putea fi

decât un fenomen urban. Kahalurile au apărut în lungul căilor de comunicație și la intersecția acestora, regiunile lipsite de orașe și de căi de comunicație importante fiind puțin frecventate de jidovi. În comunitățile ce încep să apară frecvent în Germania post-carolingiană, Jidovii se grupează nu după negustorie, ocupație sau limbă ci după criteriul național-religios. Condițiile instalării lor într-un loc sau altul erau negociate cu ardoare, Jidovii cerând privilegiile comerciale iar puterea seniorială-episcopală având și ea condițiile ei de natură religioasă și financiară. Cel mai vechi privilegiu de acest fel este semnat de episcopul Rudiger din Speyer, în anul 1084²⁴. Privilegiul în chestiune este acordat Jidovilor din localitatea de reședință episcopală (Speyer), pe care Rudiger ar fi vrut să o proclame oraș. În privilegiul acordat jidovilor din Speyer, Rudiger arată clar acest lucru, exprimându-și speranța că prin privilegiul instalării Jidovilor și prin cele privind practica comerțului se va facilita progresul și faima localității. Rudiger admite prezența Jidovilor la Speyer, dar la o anumită distanță de locuințele creștinilor, nu prea mare însă întrucât beneficiarii privilegiului se angajează să construiască în cel mai scurt timp un zid de separație între ei și restul populației. Episcopul se însărcinează să obțină pe o cale sau alta terenul necesar jidovilor, iar aceștia se angajează să îi plătească în schimb o sumă anuală. Prin același privilegiu, Jidovii sunt autorizați să procedeze la operații de schimb de bani în cartierul lor, care nu este încă numit ghetou, să facă orice negoț cu putință, să taie animale și să vândă creștinilor carnea tref pe care, din motive prevăzute în *Talmud*, nu o puteau consuma ei înșiși. Documentul stipulează că li se acordă un teren pentru cimitir, că pot fi vizitați de coreligionarii lor fără nici un fel de plată suplimentară. Șeful comunității jidovești din Speyer primește, de la episcopul Rudiger, numele de « *archisinagogus* », fiind însărcinat să rezolve orice litigiu în cadrul comunității sale, inclusiv apărarea acesteia în cazul unui atac din afara ei. Episcopul și aparatul episcopal urma să intervină numai în cazul problemelor pe care *archisinagogus* nu le putea rezolva. Privilegiul acordat de episcopul Rudiger are un caracter contractual, negustorii jidovi putându-se instala la Speyer în schimbul unei chirii anuale și al favorizării comerțului local. Mai târziu, în 1190, împăratul Henric al IV-lea confirmă și întărește privilegiul episcopal²⁵, garantând

²⁴. J. Aronius, *Regesten zur Geschichte der Juden im fränkischen und deutschen Reiche bis zum Jahre 1273*, Berlin, 1902, nr. 168, pp. 69-71.

²⁵. *Ibid.*, nr. 170, pp. 71-74.

securitatea Jidanilor din Speyer și a bunurilor lor, înstituind însă și o serie de amenzi în favoarea trezoreriei imperiale sau a celei episcopale pentru orice fel de abatere constatată. Privilegiul imperial recunoștea dreptul Jidovilor de a-și păstra religia lor dar și de a se converti la creștinism, în mod liber și nesiliți de nimeni. În aceeași perioadă, Henric al IV-lea acorda un privilegiu similar Jidanilor din Worms²⁶.

Apariția comunităților kahalice orășenești, recunoașterea și privilegiile acordate acestora au fost posibile nu numai datorită spiritului comercial jidovesc ci și politicii duse de statele europene ale vremii, care nevăzând niciun inconvenient în instalarea Jidovilor într-un loc s-au altul, le-au acordat cu destulă ușurință privilegiile de genul celor de mai sus. Câțiva ani mai târziu însă, între 1096 și 1099, are loc Prima Cruciadă, cu care ocazie, potrivit unor cronicari jidovi, opt sute de Jidani ar fi fost masacrați la Worms și aproximativ 1000 la Mayence. Potrivit registrelor de stare civilă ale sinagogilor respective, aceste cifre ar fi fost mult mai mici. Ceva trebuie să se fi petrecut între acordarea privilegiilor respective și cei câțiva ani care le separă de Prima Cruciadă. Despre acest « ceva » însă, registrele ținute de sinagogi, nu spun nimic ! Este cunoscută tendința istoriografiei medievale de a exagera amploarea diverselor catastrofe. Deși comunitățile din Worms și Mayence erau printre cele mai mari din epocă, se știe din diverse surse că numărul total al membrilor acestora nu putea depăși cifra de două până la trei sute de membri, comunitățile ce depășeau o sută de membri fiind excepționale. Acest « ceva » nu se explică decât prin credința și certitudinea medievală, ce începe să se manifeste exact în acea perioadă, că Jidovii răpesc șiucid copiii creștinilor, de al căror sânge se servesc în cadrul multor rituri și servicii religioase prescrise de *Talmud*, de la tăierea împrejur a noului născut până la ceremeniile funebre.

În secolele XI și XII astfel de comunități sunt atestate în tot Occidentul european. Deși numărul total al Jidovilor dintr-o țară sau alta este adesea relativ important, depășind uneori cifra de 100 000 de persoane, foarte rare și cu totul excepționale sunt comunitățile ce depășesc numărul de două sute de membri. La Barcelona, de exemplu, în 1079 locuiau aproximativ 250 de jidovi iar în întreaga Castilie numai 3600 de familii jidovești plăteau un impozit. Toledo și împrejurimile sale adăposteau pe atunci 350 de familii jidovești iar Sevilla aproximativ 200. Aceeași situație se

²⁶. *Ibid*, nr. 171, pp. 74-77.

întâlnește în Aragon. La începutul secolului al XV-lea Saragossa numără două sute de familii jidovești iar la Huesca, recensământul din 1340 indică cifra de 300 de băieți ce au depășit vârsta de 15 ani. În 1165 un faimos călător, Benjamin de Tulède, traversează Sudul Franței, vizitând o serie de comunități sau kahaluri jidovești, a căror populație variază între câteva zeci și cel mult 300 de persoane, cazul comunității din Marsilia de Jos. La Posquières, Tulède semnalează o comunitate de 40 de persoane, la Bourg-Saint-Gilles o comunitate de 100 de persoane, iar la Arles una de 200 de persoane. În Anglia, la 1290, adică în ajunul expulzării lor definitive, existau aproximativ 3000 de jidani, împărțiți în 19 kahaluri, dintre care cel din Lincoln era printre cele mai mari, numărând aproximativ 200 de persoane. Chiar și în Italia, țară ce a cunoscut o prezență neîntreruptă a Jidovilor încă din antichitate, numărul lor total este la fel de scăzut. În secolul al XII-lea, primele trei kahaluri din Italia erau compuse din 200 de familii jidănești la Roma, 500 de persoane la Napoli și 600 la Salerno. Se estimează că numărul total al Jidovilor din Occidentul medieval nu a depășit niciodată cifra de 1% din totalul populației, situație ce a rămas neschimbată până în secolele XVII și XVIII, când Jidovii khazari din Ucraina, Polonia și Rusia încep să emigreze în masă.

Disproporția între numărul total al Jidovilor, care nu este neglijabil, și talia redusă a kahalurilor este o caracteristică generală ce se păstrează până în zilele noastre. Se vorbește, de exemplu, de comunitatea maghiară sau de aceea a țiganilor din România. Cu privire la jidovi însă, se vorbește de federația comunităților sau kahalurilor jidovești²⁷. Încă de la începuturile lor, fiecare kahal a fost o unitate autonomă, cu singura condiție de a poseda anumite instituții, indispensabile oricărui kahal²⁸. Având în vedere modul de funcționare a kahalului și tendința naturală a Jidovilor către dispersare, este de presupus că numeroase comunități jidovești nu au putut depăși stadiul embrionar de dezvoltare, fiind nevoite să graviteze în jurul unor comunități mai mari, ce deschideau perspectiva unei organizări teritoriale,

²⁷. În fapt, aceste comunități își spun « evreiești ». Am văzut însă că nu există nici un fel de legătură între vechii « habiru » sau evreii de altă dată și jidovii de astăzi, care sunt, după sânge sau rasă, de origine khazară și după religie sau ideologie de origine iudaică. În consecință, în nici un caz aceste comunități nu pot fi numite evreiești ci jidovești, iudeo-khazare sau iudeo-jidovești.

²⁸. Cu privire la aceste instituții kahalice și o serie întreagă de alte detalii privind funcționarea kahalului, cititorii sunt rugați să se raporteze la *Tainele Kahalului*, lucrarea deja citată a lui Kalixt de Wolski.

naționale și, după cum vom vedea, chiar mondiale. Către sfârșitul Evului Mediu, din motive administrative și politice, prinții și monarhii creștini exercită o anumită presiune asupra kahalurilor în scopul stabilirii unei conduceri naționale transparente și unice. În Germania, această tendință conduce la doctrina *Landjudenschaft*, în Franța la tentativa lui Napoleon I, despre care vom vorbi, în Rusia la proiectul de lege al lui Derjavin, despre care aflăm anumite lucruri atât din *Tainele Kahalului* de Wolski cât și din *Două secole împreună, Jidanii și Rușii înainte de Revoluție*, una din ultimele lucrări de Alexandru Soljenițân.

Sentimentul comunității religioase, de origine, de interes comun, *heremul* și acțiunea represivă promulgată de *Talmud* și practică de anumite instituții kahalice au constituit vreme îndelungată principiul cimentării între ei a membrilor kahalului. Sentimentul sau credința oarbă într-o origine comună a primit o gravă lovitură odată cu sosirea în Occident a primelor valuri de emigranți jidovi de origine khazară. Mândri de originea lor, Jidovii khazari refuză adesea deciziile kahalice anterioare sosirii lor, condiția fundamentală pentru acceptarea de noi membri în cadrul unui kahal. Pentru astfel de situații, pentru potolirea și calmarea recalcitranților, Deuteronomul prevăzuse de mult instituția heremului, a excluderii din comunitate și a blestemării celui în cauză, măsură care, după cum am văzut, era adesea echivalentă cu condamnarea la moarte, uneori prin linșaj preventiv! Depășind și agravând prevederile *Deuteronomului*, *Talmudul* a făcut o instituție represivă din condiția acceptării oricărui nou membru într-un kahal. Această instituție s-a numit « *Hezkat ha-Yishub* » și consta în recunoașterea de către kahal a dreptului de rezidență al oricărui nou venit, doritor să se instaleze într-un kahal oarecare. Acest drept de rezidență nu trebuie confundat cu dreptul de rezidență acordat eventual de un prinț, guvern sau o municipalitate oarecare. Acestea puteau acorda și chiar acordau adesea astfel de drepturi, nu însă în cadrul unor kahalurilor deja constituite. În virtutea autonomiei lor, acestea acordau sau nu acordau drept de reședință noilor veniți. Interesul kahalului era să acorde acest drept, dacă noul venit era considerat apt să se integreze comunității existente, fără să pună în pericol coeziunea acesteia. Atribuirea dreptului de rezidență și a titlului de membru al kahalului era supusă aprobării unanime a comunității, fiecare membru al acesteia putându-se opune admitterii unui nou venit indezirabil. Dacă acesta își atribuia cu de la sine putere dreptul de rezidență sau *Hezkat ha-Yishub*, împotriva lui era emis blestemul sau

« *Herem ha-Yishub* », care îl pune în afara oricărei comunități jidovești, transformându-l în cadavru printre cei vii. Ne amintim că treisprezece versete din *Deuteronom* sunt consacrate binecuvântărilor și peste cincizeci sunt consacrate blestemelor. Considerat drept cea mai veche ordonanță comunitară în cadrul iudaismului medieval, blestemul este probabil cea mai veche ordonanță din cadrul iudaismului în general. Orice herem sau blestem adoptat în cadrul unui kahal devenea automat valabil, prin simplă comunicare, la toate kahalurile din lume. Cu alte cuvinte, instituția *Herem ha-Yishub* constituie piatra de temelie a unui cazier judiciar internațional, ce funcționa în cadrul iudaismului câteva secole bune înainte de Christos. Ca orice altă ordonanță kahalică sau « *takkanot* », heremul era consemnat cu grijă în « *Pinkas ha-kahal* », registrul comunității emitente. După comunicarea lui către celelalte kahaluri, heremul era consemnat și în registrele acestora, ceea ce făcea din sistemul ordonanțelor-*takkanot* un mecanism destul de greoi în practică. Cu atât mai greoi și mai birocratic cu cât întreaga viață, privată și comunitară, a kahalului era reglementată prin astfel de ordonanțe. Existau ordonanțe cu privire la viața de familie, la supravegherea atentă a soților și a celorlalți membri ai familiei, la datoria de delațiune a acestora contra oricărui membru al familiei, vinovat sau numai suspect de anumite abateri !

Teoretic, instituția supremă a kahalului era adunarea generală a membrilor cu drept de vot, ce avea loc în sinagogă sau în cel mai mare local de care dispunea comunitatea. Creșterea numărului membrilor kahalurilor a pus problema delegării puterii acestora către anumiți reprezentanți, care ajung să formeze un comitet director al kahalului, în fruntea căruia se găsea un administrator numit « *Parnas* ». În fruntea comunităților mai mari erau aleși mai mulți administratori sau « *parnassimi* » ce-și împărțeau între ei atribuțiunile și sarcinile. În fruntea kahalului se găsea deci un șef laic numit *parnas* și un șef spiritual numit *rabin*, chiar și în perioadele în care acesta nu mai era hirotonisit ca în antichitate, în cadrul ceremoniilor de sfințire numite « *Semikhah* ». În epoca modernă învățământul laic și sacerdotal a fost astfel organizat încât consacrarea unui rabin, de exemplu, nu mai presupunea nici un fel de ceremonie sau punere de mâini pe capul candidatului ci pur și simplu eliberarea de către un rabin cu oarecare faimă a unui înscris semnat, de care beneficiau fie elevii lui, fie cei pe care el îi considera demni de rabinat, chiar dacă nu îi fuseseră niciodată elevi. Cu timpul, rabinul devine

funcționarul sub contract al kahalului, al cărui șef nominal este administratorul ales, numit *parnas*. Deși funcționar și salariat al kahalului, rabinul poate bloca orice inițiativă a administratorului, conlucrarea strânsă a celor doi fiind absolut necesară pentru bunul mers al lucrurilor.

XVI. VINE, NU VINE MESIA

În lumea închisă a ghetourilor, regimul talmudic a fost unul de permanentă teroare, bazat pe folosirea metodelor cunoscute. Acestea au fost experimentate apoi pe întreg poporul francez, după 1789, pe popoarele Imperiului Țarist, după 1917, pe întreaga Europă de Est și alte regiuni ale lumii după 1945, pe întreaga lume și cu mijloace din cele mai sofisticate, după 1989. România a trăit sub un regim talmudic fățiș vreme de peste douăzeci de ani, începând cu 1944. În 1963, regimul talmudic inițial este atenuat mai mult sau mai puțin. Pe de o parte pentru că majoritatea oamenilor se obișnuiseră cu sclavia și teroarea precum câinele cu lanțul. Pe de altă parte însă, ocupantul iudeo-bolșevic și diversele categorii de Jidovi, autori și agenți ai terorii talmudice anterioare, după ce și-au îndeplinit misiunea de distrugere a elitei poporului român și după ce au dus țara la sapă de lemn, au catadixit fie să se întoarcă la Moscova, fie să emigreze în Statul sionist numit Israel. Pe toată durata celor patruzeci și cinci de ani de regim talmudic pe pământ românesc, ca și pe întreaga durată a aceluiași regim în URSS sau în alte țări, teroarea s-a bazat pe spionarea întregii populații, inclusiv a șefilor partidului comunist, a spionilor, informatorilor și turnătorilor. Permanentă manipulare a trecutului și rescrierea neîncetată a istoriei a fost un proces identic, cu ceea ce s-a petrecut în Franța, sub regimul terorist al lui Robespierre, în timpul celor trei luni ale Comunei din Paris și apoi în toate regimurile comuniste, nu întâmplător considerate iudeo-comuniste sau talmudiste. Statele teroriste iudeo-bolșevice, model de poliție secretă și chibuț concentraționar-terorist în secolul al XX-lea, au avut ca model în miniatură regimul din ghetourile jidovești medievale.

Secolele de viață de ghetou sub guvernare dogmatică, talmudo-teroristă și poliție rabinică, au produs în viața și în spiritele celor ghetoizați un climat de așteptare specifică, din generație în generație, a unui salvator, a lui Mesia ce avea să-i scape de teroarea talmudică și de toate grijile. Așteptarea cu brațele încrucișate, a unui mesia-salvator, este elementul central de simptomatologie actuală a sentimentului Iudeilor de odinioară, ce plângeau de fericire, ascultând lectura publică a Legii iudaice, după teroarea sub baionete persane, a lui Ezdra și Neemia. Talmudul interzice Jidanului aproape orice activitate, în afara adunării de bani și a studiului textelor chipurile sfinte ! De fiecare dată când aplicarea Legii talmudice pune unele probleme, Jidovii din ghetourile medievale, ca și sclavii-cetățeni ai dictaturilor iudeo-talmudiste și bolșevice din secolul XX, se forțau să găsească o explicație, o interpretare plauzibilă. Deosebirea constă în aceea că primii căutau explicația în chiar textul *Talmudului*, iar ceilalți în *documentele de partid*, de obicei în ultima cuvântare de oarecare amploare a secretarului

general al partidului comunist ! Și într-un caz și în celălalt, energia maselor era astfel dirijată încât lațul se strângea cât mai perfect pe gâtul fiecăruia, mrejele năvodului social interzicând oricărui peștișor să arunce vreo privire afară. Viața de ghetou jidovesc ca și aceea de cetățean-sclav al unei republici talmudo-bolșevice de « democrație populară » presupune nu numai țarcul social al Legii neemiene, ci și țarcul psihologic interior, pe care, sub presiunea externă, fiecare îl țese și îl instalează în jurul propriei lui persoane. Experimentul iudeo-bolșevic de reeducare penitenciară, din Inchisoarea Pitești a anilor 1949-1952, pune foarte bine în lumină acest mecanism de dresaj social. La fiecare inspirație sau expirație, Jidanul ghetozat ce studiază *textele sfinte*, sclavul-cetățean în campanie entuziast-simulată de construcție a comunismului, sau în ghiarele lui Țurcanu (Fenomenul Pitești), se întreabă dacă *Talmudul* permite inspirația sau expirația respectivă, dacă nu cumva partidul iudeo-bolșevic și clasa muncitoare suferă vreo pagubă dintr-o inspirație egoistă, burghezo-reacționară sau vreo expirație legionaro-fascistă !

Chiar și cel mai bleg dintre Iudeo-Jidovi, cel mai supus dintre sclavii-cetățeni iudeo-bolșevici sau dintre zombi comandoului talmudic Țurcanu și-a pus cu timpul anumite întrebări cu privire la dialectica Talmudului, lupta de clasă sau talmudismul comunist. Nu-i ușor de crezut că fiecare nouă interdicție sau reglementare talmudică provine din cele șoptite de Iehova lui Moise, pe muntele cutare, nici că după încă două-trei cincinale omenirea va depăși preistoria, intrând în adevărata istorie, ultima și măreața fază comunistă. Așteptarea mesianică este la fel de intensă și presantă pentru jidovul ghetozat din Europa occidentală ca și pentru mujicul rus terorizat de KGB, intoxicat deopotrivă cu vodcă și cu otrava propagandei. Iudaismul oficial pretinde că Dumnezeu i-ar fi servit lui Moise atât o lege scrisă cât și una orală, adică Pentateucul plus interpretările și comentariile posibile. În fața unei astfel de situații, Jidovul ghetozat și mujicul rus se prefac, de formă, că acceptă cele ce li se spun. Bieții oameni, nu au încotro. Practic însă, în forul lor interior se revoltă, sunt în stare de permanentă rebeliune interioară. Povestea celor de care erau capabili țărani români, după ce poliția vremii le măturase și ultimul bob de grâu din cămară, va circula multă vreme din gură în gură, din generație în generație. Polițaiul jidan care vreme de săptămâni măturase hambarele satului, golise staulele de vite, cotețele de păsări și cămările oamenilor, apucat de o nevoie urgentă, se prezintă la Baba Floare și a întreabă unde îi este WC-ul. Obișnuită cu năravurile scârbelor de polițai, Baba Floare își ridică fustele și începu să strige : « *Tulai Doamne, Oameni buni, veniți, minune mare, se ia cotă și pe rahatul din budă...!* ».

Jidovii ghetourilor, mai ales cei studiosi, erau oameni deprinși cu dialectica Talmudului. Iată ce i s-a întâmplat maranului portughez Uriel da Costa. Convertit de bună voie la

creștinism, după o bucată de vreme se scârbește de lăcomia și ipocrizia popilor, reconvertindu-se la iudaism și punându-se pe studiul Talmudului. Pe măsură ce studia, revolta lui față de Talmud și talmudism era tot mai puternică încât, în 1616, la Hamburg, publică un volum de *Teze contra Tradiției*, atacându-i pe farisei, exprimând și argumentând convingerea că *Talmudul* este opera lor, Dumnezeu neavând nici un amestec într-o astfel de mizerabilă ispravă omenească. Spirit liber și curajos, Uriel da Costa trimite volumul său jidovilor din Veneția, păstoriți la vremea respectivă de rabinul Leon de Modena. Acesta nu ezită o secundă să pronunțe contra lui da Costa temutul blestem al Heremului. La puțin timp după pronunțarea solemnă a blestemului, rabinul Leon de Modena moare, de parcă heremul lui ar fi avut un efect de bumerang. Documentele și însemnările rămase de pe urma rabinului respectiv arată însă că el ajunsese de mult la aceeași concluzie cu Uriel da Costa, pe care, totuși, l-a excomunicat și l-a blestemat. În zilele noastre, de o parte sau alta a fostei Cortine de Fier din inima Europei, în Rusia, China sau America de după falimentul lagărului comunist de concentrare, rabinul Leon de Modena ar fi un personaj familiar. L-am putea întâlni deopotrivă pe culoarele Casei Albe sau pe cele ale Kremlinului, la Bruxelles, Pekin sau București. Blestemul rabinului Leon de Modena nu și-a făcut însă efectul. Uriel da Costa a persistat, publicând la Amsterdam, în 1624, un nou volum : *Examenul tradiției fariseice în lumina Legii scrise*. Talmudiștii din Amsterdam l-au denunțat însă tribunalelor creștine, sub pretextul că Da Costa ar fi un eretic periculos pentru creștinism. Cartea lui Da Costa a fost arsă public din ordinul Inchiziției creștine, la fel de idioată precum savanții ruși de la curtea lui Nicolae al II-lea. Acestora le-au intrat în mână *Protocolurile Înțelepților Sionului*, cu doisprezece ani înaintea evenimentelor din 1917. Nimeni dintre cei cu putere de decizie nu a priceput însă nimic, nici unul dintre curtenii sau apropiații țarului. Evenimentele și-au urmat cursul cunoscut. În iulie 1918, o mână nevăzută a reprodus, pe unul din pereții camerei unde a fost asasinat țarul cu familia și apropiații lui, faimoasa formulă iudeo-teroristă și asasină din *Cartea lui Daniel*, profetul biblic care probabil nu a existat niciodată ! Rușinoasa supușenie gentilo-ariană și creștină, în fața sectei conducătoare iudaice, se repetă de-a lungul istoriei, din zilele împărăției babiloniene până astăzi. Cât privește soarta lui Uriel da Costa, după numeroase presiuni și persecuții de tot felul, în 1640 se sinucide.

Istoria jidovilor prezintă numeroase episoade asemănătoare. Heremul sau marele blestem era de fapt o condamnare la moarte. Rabinul sau marele preot ce o pronunța pretindea că avea puterea să atragă asupra celui condamnat blestemele enumerate în *Deuteronom*. Printre fideliile kahalului se găsesc totdeauna doritori de a se pune bine cu Dumnezeu din cer și cu rabinul de pe pământ. Ocazie mai bună, de a ajuta blestemul să se împlinească, nu poate fi imaginată.

Excomunicarea și heremul erau o chestiune de viață și de moarte pentru protestarii contra talmudismului, chiar și atunci când se întâmpla ca aceștia să fie, în mod excepțional, rabini și erudiți talmudiști. Este cazul, între mulți alții, al cunoscutului Rambam sau Maimonide, născut (1135) și trăit la Cordoba, mare centru talmudic, sediu al guvernului secret jidovesc la acea vreme. Spre deosebire de Nahum-Neofit de Moldova și de alți rabini convertiți la creștinism, Maimonide nu a abandonat credința iudaică, spunând totuși, din când în când, alte lucruri decât obișnuiții comisari sau politrucii ai talmudismului. Autor a numeroase comentarii și interpretări talmudice, Maimonide a nutrit o viață întreagă idei puțin ortodoxe, între care aceea a unui Cod de principii al iudaismului, și a unui Ghid al rătăciților. Undeva, în cadrul acestuia de pe urmă, se apropie de ceea ce susțin învățații ocultști ai tuturor religiilor, timpurilor și doctrinelor. Abuzul și escrocheria în afaceri sunt interzise, notează Maimonide. Iudeii și Neiudeii trebuie tratați în același fel... Unii își imaginează că înșelarea unui creștin este permisă. Este vorba de o eroare, ce pornește din ignoranță. Înșelătoria, duplicitatea, escrocarea creștinului nu sunt plăcute celui Atot-puternic, care detestă orice injustiție. Pentru astfel de idei, comisaro-politrucii talmudismului l-au denunțat pe Maimonide autorităților creștine care, aproape fără excepție sunt reprezentate de idioții cei mai desăvârșiți, crescuți la căldurica Bisericii și ipocrizia rugăciunilor publice. În denunțul lor, talmudiștii au rugat comisarii Inchiziției²⁹ (încă neînființată oficial), să se ocupe și de ereticii și infidelii talmudismului, nu numai de aceia ai creștinismului. Autoritățile creștine au decis arderea cărților lui Maimonide, sfântă ceremonie bisericească fiind săvârșită cu mult fast, la Paris și Montpellier, treizeci de ani după moartea, în Egipt, a autorului. Toate autoritățile creștine, episcopi, Inchiziție, guvernele catolice, ortodoxe sau protestante, din toate epocile, au îndeplinit fără greș, ca la comandă, voința sectei fariseo-talmudice. Falsificarea istoriei și inversarea perspectivelor a condus la ideea că Inchiziția a fost o instituție destinată mai ales persecutării Jidovilor, lucru absolut fals. Uneori, este drept, împinsă de exagerările

²⁹. Numele Inchiziției vine din latinescul inquisitio (anchetă). Practic, Inchiziția a fost un tribunal bisericesc, însărcinat cu judecarea și condamnarea ereziilor și ereticilor. Cele mai criminale tribunale inchizitoriale au acționat contra ereziei cathare din sudul Franței (sec. XII și XIII), apoi, începând cu secolul următor în Spania. Sentințele acestor tribunale erau pronunțate în fața episcopului, în ședințe publice solemne, viitorii « *autos da fé* » (acte de credință, în portugheză) primind diverse condamnări, putând merge până la arderea pe rug.

și intrigile jidovești, ea a ars *Talmudul* pe rug. Datoria ei ar fi fost însă nu să îl ardă, ci să îl traducă, să îl comenteze pe înțelesul oamenilor. Inchiziția a ars pe rug nu numai *Talmudul*, ci și protestele contra acestuia, formulate de diverse personalități cu diverse ocazii. În 1240, la Paris, Jidanul convertit Nicolas Donin, devenit călugăr dominican, denunță Inchiziției *Talmudul*, arătând de ce acesta trebuie interzis și distrus. Inchiziția nu a dat curs denunțului respectiv. Cu totul altfel a procedat însă aceeași Inchiziție pariziană în 1232, când talmudiștii de pe Sena au denunțat opera anti-talmudică a lui Maimonide.

Un alt mare contestatar al Talmudului a fost filosoful Baruch Spinoza, născut la Amsterdam în 1632. Heremul pronunțat contra lui Spinoza pare unul din blestemele Deuteronomului :

« Grație ajutorului sfinților și îngerilor excludem, gonim, detestăm și blestemăm pe Baruch Spinoza, cu acordul întregii noastre sfinte comunități, în prezența cărților sfinte ce conțin cele șase sute treisprezece porunci, cu anatema de care Iosua s-a servit spre a lovi Ierihonul. Il blestemăm precum Elize a blestemat copiii cu toate blestemele din Thora. Blestemat să fie ziua, blestemat să fie noaptea, blestemat să fie când intră, când iese din casă. Domnul să nu-l ierte în veci, să-l năpăstuiască cu toată mânia sa, să-l potopească cu toate relele menționate în Thora. Fie ca numele lui să se șteargă de pe fața pământului, iar Domnul să-l separe pe vecie de triburile lui Israel, lovindu-l cu toate blestemele din Thora. Fie ca nimeni să nu îi vorbească, nimeni să nu îi scrie, nimeni să nu îi arate vreo bunăvoință, nimeni să nu locuiască sub același acoperiș cu el, nimeni să nu îl apropie ».

Silit să-și câștige viața șlefuid lentile, Spinoza moare de tuberculoză la 44 de ani, douăzeci de ani după blestemul talmudic pronunțat contra lui. Un secol și jumătate mai târziu, Moses Mendelssohn (1729-1786) proclama erezia că Jidanii trebuie să se integreze popoarelor în mijlocul cărora trăiesc, conservându-și în același timp credința lor. Programul lui Mendelssohn implica renunțarea la Talmud și revenirea la dumnezeul iubirii, la iubirea tuturor oamenilor, vechea religie a israeliților de altă dată, care au refuzat dumnezeul și religia urii, a leviților și iudeilor, apoi a fariseilor și talmudiștilor. Programul lui Mendelssohn a fost concentrat într-o frază ce a dat de furcă talmudiștilor vremii : « frații mei Jidovi, urmați exemplul iubirii, după cum l-ați urmat până acum pe acela al urii ». Crescut în spiritul de ură al Talmudului, Mendelssohn

aspira la reconcilierea sinceră cu creștinismul, în care scop a și tradus Biblia în germană, deși existau și alte traduceri, printre care cea a lui Martin Luther. Talmudiștii au considerat însă că traducerea lui Mendelssohn îi va ajuta pe tinerii jidovi mai curând să învețe germana și să se asimileze astfel poporului german, decât să înțeleagă *Thora*. În consecință, sub pedeapsa excomunicării și a blestemului, rabinatul din Germania a interzis *Biblia* lui Mendelssohn.

Deși uneori au zdruncinat serios kahalele vremii lor, marii contestatari ai iudaismului nu au reușit niciodată să se impună în fața sectei fariseo-talmudiste dominante, ce a beneficiat invariabil de sprijinul autorităților creștine, laice și bisericești. Pentru înțelegerea acestei stări de lucruri, psihologia capitulară a gloatelor jidovești este la fel de importantă. Gloata sau masa jidovească nu diferă întru nimic de gloatele creștine, ce s-au lăsat jugănite și înlănțuite în Franța catolică, pe vremea Revoluției de la 1789, în Rusia ortodoxă de după 1917, în România și în întreaga Europă Centrală și de Est, după 1944, în China, Indochina, peste tot unde s-a pus problema. Gloatele se supun cu aceeași inconștiență, de oițe credincioase, celor ce mânuiesc bâta ca și celor ce învârt frazele și ipocrizia populistă. În fața terorii talmudiste, jidovii ghetourilor și kahalelor s-au comportat precum celelalte popoare în fața terorii brutale iudeo-bolșevice, de exemplu, sau în fața terorii mai subtile și mai ipocrite a iudeo-americanismului imperialist contemporan.

În vremea din urmă și-a făcut loc ideea că excomunicările și teroarea religioasă și-au pierdut mult din forța lor de altă dată, că rabinii, preoții și imamii au pierdut influența lor de odinioară asupra oamenilor, deveniți liberi să creadă sau nu în ceea ce cred sau nu cred de cuviință. Este vorba însă de anticipații fanteziste cu privire la o evoluție care, fără să fie imposibilă, încă nu a avut loc de fapt. Elementul nou, pe acest teren, constă în evoluția tehnicii de dezinformare, manipulare și abrutizare a gloatelor. Brambureala ideologică, națională, socială, economică și religioasă de după 1989 i-a făcut pe mulți dintre cei care au aplaudat prăbușirea lui Ceaușescu să regrete anii de dictatură ai acestuia. La fel s-au petrecut lucrurile și în 1944, după căderea guvernului mareșalului Antonescu, ca și în Rusia anilor 1917-1918, Franța anilor 1944-1947, Germania după război, etc. Ar fi o eroare să credem că « poporul ales » este mai breaz ca celelalte. El nu este mai bun, poate nici mai rău. Ferocitatea legii talmudice a provocat multă tensiune în lumea ghetourilor. Foarte puțini s-au eliberat din sclavia talmudică, totuși ceva mai mulți

decât creștinii care nici ei nu au curajul să rupă lanțurile robiei, ipocriziei și minciunilor bisericesti. Prețul pe care riscă să-l plătească eroii libertății de gânire a fost totdeauna acela al propriei lor vieți. Deși foarte lent, lucrurile au evoluat întrucâtva. Către sfârșitul primului mileniu creștin, în plină efervescentă și teroare talmudică prin ghetouri, casta rabino-kahală-talmudistă a schițat un gest de atenuare a terorii, autorizând anumite discuții pe tema deciziilor și dogmelor religioase, în cadrul cărora, ca și la creștini sau musulmani, niciun punct și nicio virgulă nu puteau fi schimbate. Așa a apărut « *pilpulismul*³⁰ », o mișcare de idei aparent libertară, în fapt cu aceleași lanțuri la gât și cu aceiași ochelari talmudici. O veritabilă dezbateră de idei ar fi aerisit miasmele ghetourilor, după cum « contra-revoluția maghiară » din 1956 sau « Primăvara de la Praga » au schimbat ceva din atmosfera pestilențială a lagărului euro-asiatic de concentrare iudeo-bolșevică. Dacă aceasta ar fi fost intenția castei rabino-talmudiste conducătoare, nu s-ar fi ajuns la persecutarea lui Maimonide, Spinoza, Mendelssohn și a altora. Pilpulismul s-a redus la o dialectică de ghetou, destinată să consolideze edificiul talmudismului. Dezbateră pilpulistă se reducea la formularea a două teze contrarii, apărătorii uneia și ai celeilalte având libertatea să demonstreze că Talmudul autorizează deopotrivă teza și anti-teza. Cel ce pune sub lupă pilpulismul înțelege abilitatea cu care sioniștii sunt capabili să justifice, pentru ei, ceea ce reproșează altora. Polemistul exersat în *pilpulism* va dovedi fără dificultate atât justetea legii iudaice stipulând șerbia goyimilor cât și anacronismul și persecuția reprezentate de legile romane sau creștine ce interziceau Jidovilor folosirea goyimilor în casele lor. Pilpulistul va spune că interdicția iudaică a căsătoriilor mixte este o lege justă, o « separație voluntară » a popoareor, în vreme ce legile similare creștine, de la Nuremberg, de exemplu, mai

³⁰. Termen derivat din ebraicul « *pilpel* » (piper), cu sensul de analiză pătrunzătoare. Exegeții ortodocși ai iudaismului prezintă *pilpulismul* drept un studiu sistematic al Talmudului și prozei rabino-halahice. Este vorba, de fapt, de o falsă controversă în jurul acestor texte, un fel de interpretare « creatoare », cum se spunea, pe marginea documentelor PCR, în anii dictaturii iudeo-comuniste. O astfel de interpretare « dialectică » și « creatoare » ajunge invariabil la concluzia că Talmudul nu poate greși, după cum, sub regimul comunist, nici « partidul » nu putea greși ! Studiul Talmudului și al *pilpulismului* luminează multe din aspectele obscure și oculte ale teoriei și practicei revoluționare comuniste și nu numai, ale construcției socialismului și comunismului, în numele cărora generații întregi și sute de milioane de oameni au fost pocite spiritual și sacrificate, în cursul secolului XX.

puțin categorice decât cele deuteronomo-talmudice, vor fi puse sub semnul discriminării, al persecuției și al barbariei ! Același pilpulism va susține fără excepție justetea masacrării de către Jidovi a Arabilor, orice reacție de apărare a acestora fiind considerată o sălbăticie intolerabilă, o amenințare pentru civilizație ! Este vorba nu de dialectică, ci de o gimnastică mintală ce îmbată în cuvinte și droghează pe cel ce o practică, aruncând praf în ochii neterminaților ce discută cu tubul electronic : « ce frumos vorbește televizorul ăsta ! ». Fără ca lumea să fi înțeles fenomenul, pilpulismul a devenit banal pe nesimțite. Falsele dezbateri televizate, nașul, cumătrul, sărmăluțele democrate, ardeii umpluți dau telespectativilor iluzia pilpulistă. Puțini înțeleg că societatea s-a ghetozat. Se dă dreptate pilpuliștilor ce-și plasează mingii, gură cască, înjurături sportive, stadioane, pierde-vară, șut, bară, gol, droguri de partid, trăiască democrația. Credincioșia, grăunțe, coceni, Mesia lungesc ghetoul secol după secol, gloatele în fericire urlă libertatea prin toți porii. Vine Mesia? Nu vine Mesia?

Oricare ar fi răspunsul, se așteaptă cu ardoare, Jidovi, Creștini îndeplinesc credința și-l cer cu nerăbdare pe Mesia ! Evul Mediu jidovesc este traversat de un număr impresionant de Mesia, unul mai pur-sânge decât altul, flămânzil de fericire tremură în frenezie, Mesie după Mesie, așteptare după așteptare.

Primul Mesia au fost Abou Isa din Ispahan, în secolul al VII-lea. A urmat Serenus din Siriam în secolul VIII, apoi Saadia Ben Joseph, în secolul X. Cel mai celebru dintr-un șir de Mesia greu de stabilit cu precizie este însă Sabbatai Tsevi din Smirna, în secolul al XVII-lea. În anul 1648 acesta a proclamat în Sinagoga din Smirna că timpurile sunt aproape, pronunțând numele teribil al lui Dumnezeu, în fața credincioșilor uluiți și convingși că-l au în față pe adevăratul Mesia. Altfel, simpla pronunțare a numelui lui Dumnezeu ar fi avut ca rezultat deschiderea pământului, ce l-ar fi înghițit ca pe Core și echipa lui de protestatari. Mai marii kahalului din Smirna l-au blestemat însă pe Sabbatai Tsevi, care a fost nevoit să fugă, spre a se pune la adăpost. Apucase să vorbească însă gloatelor, ce-l ascultaseră cu gura căscată. Gloata jidovimii era convinsă că el este Mesia și l-a încurajat să revină la Smirna, să-și continue predicile. În ciuda rabino-talmudiștilor care simțeau că scapă gloata de sub mână, Sabbatai Tsevi și-a reînceput cariera, declarându-se Mesia, împărțind printre prieteni coroanele diverselor regate ce urmau să ia ființă anul următor (1666), proclamat în mod solemn an mesianic. Jidanii își

vindeau pe capete casele și afacerile, pregătindu-se pentru apropiata reîntoarcere la Ierusalim, pentru dominația mondială ce avea să vină și pentru care Sabbatai Tsevi deschisese o școală rabinică de cadre revoluționare. Jidanii din Londra făceau pariuri cu privire la șansele lui Sabbatai Tsevi de a fi proclamat oficial « Rege al întregii lumi și veritabil Mesia » sau Șef peste incubatoarele mesianice. Unii vorbeau de un întreg Birou Politic de Mesia pe lângă Dumnezeu, model adoptat mai târziu și de Stalin. Sigur pe el, împins de gloatele îmbătate cu apă de ploaie, Sabbatai Tsevi o luă spre Constantinopole, pentru a-l detrona pe sultan. Rabino-talmudiștii au aranjat însă arestarea lui de către ieniceri, care l-au depus la Edicule, renumita închisoare din capitala otomană. Arestarea i-a sporit însă renumele, închisoarea fiind asaltată de gloatele dezlănțuite, ce îl cereau înapoi pe Mesia. Turcii au fost obligați să-l închidă în fortăreața Gallipoli, transformată într-o adevărată reședință regală, grație cadourilor oferite de jidani. Fenomenele de emoție și isterie colectivă au pus pe gânduri guvernul otoman. În imaginația gloatelor jidovești dispersate cincisprezece secole și izolate de restul omenirii, Sabbatai Tsevi era cu adevărat Regele Universului, coborât din ceruri să-i libereze de jugul rabino-talmudic, să-i plaseze ca vătafi peste turmele de goyimi, creștini, musulmani, de orice religie și orice nație.

Sabbatai Tsevi a comis însă eroarea de a promite ceea ce nu putea să îndeplinească arătând, odată în plus, vulnerabilitatea iudaismului, ca și a creștinismului. Spre deosebire de Înțelepții Sionului, Sabbatai Tsevi și-a fixat o limită în timp : ultima zi a anului 1666. Anul respectiv se apropia de sfârșit, iar guvernul talmudic din Polonia îl denunța sultanului ca pe un fals Mesia. Avea de ales între moarte și convertire la islam. În cadrul unei ceremonii fastuoase, Sabbatai își puse turbanul pe cap devenind curtean al sultanului și sfârșindu-și zilele în nomenclatura otomană, ca sioniștii respectabili de la Casa Albă sau New York. Serios zguduit, guvernul talmudic secret din Polonia luă măsura heremului contra tuturor fidelilor și adepților lui Sabbatai. S-a format astfel o nouă sectă în cadrul iudaismului, sectă ce așteaptă revenirea lui Sabbatai, după cum creștinii îl așteaptă pe Christos ! Adepții din zilele noastre ai sectei lui Sabbatai îl imită pe acesta în toate cele, inclusiv în ce privește convertirea la islam.

Fiind o nouă formă de mesianism, sionismul zilelor noastre se îndreaptă încet și sigur spre o nouă deziluzie. După moartea lui Sabbatai Tsevi, jidănimea ghetourilor recăzu în captivitatea rabino-talmudică, speranțele ei

fiind din nou agățate în același cui al milenarelor
așteptări. Orice speranță de eliberare fiind spulberată,
jidovimea reprinsă în mrejele Talmudului se puse pe
studiul acestuia cu un nemărginit pilpulism destructiv,
mutarea plănuită de Înțelepții Sionului.

XVII. MISIUNEA DESTRUCTIVĂ A IUDAISMULUI

Studiul Bibliei, al Talmudului, al Protocoalelor Înțelepților Sionului și al altor câteva sute de texte sioniste, masonice, cabaliste și oculte conduce la concluzia că misiunea Jidovilor, în actualul ciclu istoric, este una de distrugere. Întreaga istorie a Sionului este rezumată de Maurice Samuel într-o frază din *You Gentiles* (1924): Noi, Jidanii distrugătorii, vom fi totdeauna distrugători. Nimic din ceea ce vor face Gentilii nu va corespunde nevoilor și exigențelor noastre.

La prima vedere, ideea pare orgolioasă până la patologic. Ea este însă concluzia logică ce decurge din noțiunea de « popor ales », pe care popoarele lumii o acceptă de formă, din politețe, ipocrizie sau lașitate, fără să se gândească ce înseamnă a fi « popor ales » și refuzul, de pe această poziție declarativă, a dreptului celorlalte popoare de a-și atribui o misiune istorică similară, de a se considera și ele la fel de « alese » precum Iudeo-Jidovii. Pretenția lor absurdă, provocatoare și insultătoare pentru întreaga omenire, pune pe Iudeo-Jidovi în poziția de distrugători *nolens, volens* ai celorlalte popoare, fără de care, pe de altă parte, rațiunea lor de a fi încetează de a exista. Misiunea istorică pe care Iudeo-Jidovii și-o atribuie prin *Thora* și *Talmud* este aceea a distrugerii celorlalte popoare. Un bun Jidan este cel ce îndeplinește deplin și prompt această misiune de distrugere, misiune pe care el nu o poate evita. Din punctul de vedere jidovesc, Iudeo-Jidovul ce evită sau nu reușește să-și îndeplinească misiunea de distrugere este un ratat, din care motiv rolul lor în istorie a fost totdeauna de distrugere. Vocația lor distrugătoare a atins o astfel de forță în secolul XX încât un colaps planetar, o catastrofă a întregii omeniri poate avea loc în orice moment, lucru cunoscut de câteva zeci de ani. Scribii sioniști, rabinii apostazi, guvernul statului sionist din Palestina, istorici și exegeți de diverse orientări împărtășesc cu toții acest mod de a vedea lucrurile. Pentru Iudeo-Jidani, istoria este o continuă operă de distrugere. Opera lor, distrugerea, este condiția *sine qua non* a împlinirii legii iudaice, a triumfului final jidovesc. Pentru popoarele lumii istoria înseamnă una, pentru Iudeo-Jidani ea înseamnă alta. Pentru popoarele Europei, de exemplu, în linii mari, istoria se reduce la analele erei creștine, plus câteva secole sau milenii ce se pierd în legendă și mit. Pentru Iudeo-Jidovi, istoria se reduce la lista evenimentelor, adevărate sau false, din Biblie și din Talmud, un anumit număr de predici, comentarii rabinice și alte considerații ce se opresc la anul 3760 î.e.n., data exactă, după ei, a creației. Pentru ei, Legea iudaică și Istoria sunt unul și același lucru, singura istorie reală fiind cea jidovească, poveste ce îmbracă sub ochii Jidanului aspectul unei permanente întreprinderi de distrugere și răzbunare iudaică, astăzi ca și în urmă cu peste trei mii de ani.

Acest fel de a vedea lucrurile depreciază și distruge istoria celorlalte popoare. Europeanul ce aruncă o privire asupra acestei maniere de a înțelege și de a scrie istoria constată că ceea ce pentru el este semnificativ, demn de mândrie sau chiar rușinos, pentru iudeo-jidan nu înseamnă nimic, cel mult un fundal pe care sunt înserate alte evenimente, adesea fictive. Cel de al II-lea Război Mondial, de exemplu, a fost o tragedie fără pereche pentru întreaga omenire, care a costat viața a peste șazeci de milioane de oameni. Chiar dacă povestea celor șase milioane ar fi adevărată, nu este normal, nici decent să vorbim mai mult despre aceste milioane-nemilioane cusute cu ață albă, decât despre celelalte șazeci de milioane de germani, ruși, polonezi, japonezi, francezi, englezi, români, americani și alții. Există istorici care contestă cu argumente imabatabile teza celor șase milioane, dovedită a fi o minciună aidoma brașoavelor biblice. Aceiași istorici au dovedit că abatorul chimic sau camera de gazare nu a existat în realitate. La o cercetare mai atentă, nimic nu rămâne în picioare din istoria jidovească a celui de al II-lea Război Mondial. Modul jidovesc de a vedea istoria merită să fie înscris printre cele evidențiate de Blaga, în capitolul « Despre Istoriografie », care deschide *Ființa Istorică*. Concepția jidovească despre istorie se prezintă de parcă am privi lumea, cu un ochi, printr-un ochean, pe de-andoaselea, iar cu celălalt ochi i-am privi pe iudeo-jidani printr-o lupă puternică. Pentru acest eșantion de arătări cosmice, cele ce intervin în istorie au un singur și unic scop : de a ne arăta că ei sunt stăpânii, moștenitorii lumii și ai oamenilor, ei sunt centrul universului, dumnezeu însuși fiind retrogradat la rangul de țipter și chibiț al rabinilor. Secta conducătoare iudeo-jidovească a reușit să impună această optică deformată mai întâi Iudeilor, apoi celor mai multe dintre popoarele lumii contemporane.

Porunca « Distruge, distruge totul ! » constituie fundamentul și cheia de boltă a Legii iudaice, inventate și promulgate în scutece religioase de către preoțimea levită, fariseii, talmudiștii, comisari politici și politrucii ai sionismului. Porunca de a distruge, de a nu lăsa urmă de viață unde ajung ca dușmani, prieteni sau aliați, iată semnul absolut al identității Iudeo-Jidovilor. Accentul pus pe distrugere nu este întâmplător. Alți termeni ar fi putut fi utilizați : cucerire, victorie, supunere, etc. A fost însă preferat termenul de distrugere, pus în chiar gura lui Dumnezeu ! Acestea ne arată cine se ascunde în spatele poruncii de a distruge tot și toate : leviții, scribii, fariseii, talmudiștii, sioniștii ! Christos venise să

împlinească legea iubirii universale, nu legea iudeo-rabino-fariseică a distrugerii și a urii de aproapele.

Porunca distrugerii apare de la bun început, fiind pusă în gura lui Dumnezeu, în cadrul promisiunii Țării Făgăduinței : « *Ingerul meu va merge înaintea ta și te va duce la Amoriți, Fetiți, Hereziți, Cananiți, Heviți și Iebusiți, pe care îi voi distruge* » (Exod, 23, 23). Înainte de aceasta însă, primul act de distrugere este pus pe seama lui Dumnezeu, ce împietrește cu gând rău inima faraonului, spre a-l putea lovi cu cele zece urgii. « *Vei vedea acum ce voi face lui Faraon* » (Exod 6, 1), spuse Domnul printre dinți, ca în filmele hollywoodiene. « *La miezul nopții, Domnul a lovit pe toți întâii născuți din țara Egiptului, de la întâiul născut al lui Faraon (...) până la întâiul născut al celui închis în temniță, și până la toți întâii născuți ai dobitoacelor (...). Nu era casă unde să nu fie un mort !* » (Exod, 12, 29-30). După acest început de promițătoare tâlhărie divină, ilustrată, între altele, de episodul escrocheriei cu vasele din aur și argint « împrumutate » de Iudei de la Egipteni în chiar noaptea exodului, porunca distrugerii de dragul distrugerii traversează întregul Vechi Testament. Actul distrugerii face uneori obiectul tocmelii lui Dumnezeu cu aleșii lui, care nici ei nu lasă din preț, după principiul « fă cutare lucru și-ți voi da cutare avantaj ...! ». Uneori Dumnezeu ia el însuși inițiativa distrugerii, alte ori o face la cererea scumpilor lui aleși. În ambele cazuri, distrugerea este prezentată ca ceva meritoriu și sublim : « *... dacă vei face tot ce-ți voi spune, voi fi vrășmașul vrășmașilor tăi, potrivnicul potrivnicilor tăi (...) și-i voi distruge* » (Exod, 23, 22-23). Acest exemplu prezintă pe Dumnezeu promițând distrugerea în schimbul ascultării. Printre poruncile divine de care « poporul ales » trebuie să țină seamă, remarcăm distrugerea totală a locurilor de cult unde popoarele își onorau dumnezeii lor. Porunca revine cu insistență în lungul și largul Vechiului Testament. Pe bună dreptate, unii exegeți vorbesc de un război al dumnezeilor contra dumnezeilor³¹. Dumnezeu cere Iudeilor să distrugă popoarele din jur. Se întâmplă și invers, Iudeii cerând lui Dumnezeu să le faciliteze o astfel de întreprindere holocaustică : « *Atunci Israel a făcut Domnului o juruință și a zis : Dacă vei da pe poporul acesta în mâinile mele, îi voi nimici cu desăvârșire cetățile. Domnul a auzit glasul lui Israel și a dat pe Cananeeni în mâinile lui. Israelii i-au nimicit*

³¹. Cf. George Ursa, *Teme de meditație pentru viitoarea elită românească. Originile războiului total contra tuturor neamurilor (Comentarii). Războiul dumnezeilor — Versete rasist-xenofobe din Vechiul Testament (Antologie)*. Editura Societății Scriitorilor Români, 1998.

cu desăvârșire, pe ei și cetățile lor, și au pus locului acela numele de Horna, adică nimicire deplină».
(Numeri, 21, 2-3).

Licitatiile, concurența și diversele avantaje în legătură cu distrugerile ordonate (de sus) sau solicitate (de jos) depind, în ambele cazuri, de un contra-serviciu, din partea lui Dumnezeu sau a «poporului ales». Porunca nimicirii totale fiind cheia de boltă a sistemului tâlharo-terrorist sau al Legii inflexibile prin care popoarele canaanite au fost deposedate de țara lor, precum palestinienii de astăzi, orice clemență, simpatie sau slăbiciune pentru cel ce trebuie distrus devine o infrațiuie gravă, un păcat de moarte ! Pentru o astfel de crimă cusută cu ață albă, Saul, primul rege comun al Israelitilor și al Iudeilor, este detronat de mafia preotească, care îl va înlocui cu omul ei, Iudeul David. Accesul la tron al acestui voieur psihopat este semnificativ. Regele universului ce va să vină, potrivit anumitor ziceri, va fi din casa voieurului biblic David, edificiu pe care va fi sacrificată întreaga omenire și întreaga istorie. Din momentul în care Israelul a refuzat combinația mafiotă pe tema «poporului ales», Iudeii și leviții rămaseră aproape singuri în combinație. Tribul lui Benjamin conta și el, dar numai la număr. Biblia nu prezintă nici un fel de opinie exprimată de Benjamin, de parcă acesta ar fi un trib de papagali sau maimțoi ce urmează, ca vagoanele, locomotiva levito-iudaică. După despărțirea de Israeliți, Iudeii nu au mai auzit decât gramofonul leviților, blocat pe flașeta invariabilei distrugeri totale. Leviții repetau Iudeilor că distrugerea și nimicirea este principala poruncă a lui Dumnezeu. Asistăm astfel la investirea divină a Iudeilor cu distrugerea a tot ceea ce alții au sădit, ridicat, crescut și clădit sub soare. Ei sunt singurul popor din istorie investit chipurile de Dumnezeu cu distrugerea celorlalte popoare, singurul popor consacrat distrugerii de dragul distrugerii ! Distrugerea ca rezultat al neînțelegerilor, concurenței, geloziei, dușmăniei și războaielor dintre oameni, deși regretabilă și de neiertat, este un loc comun în istorie. Distrugerea și nimicirea a tot și toate, ca obiectiv unic, dictat de Dumnezeu în persoană, nu se întâlnește însă decât în Biblie și în Talmud ! Intenția clară a celor ce au plănuit și aranjat astfel lucrurile a fost fără îndoială aceea a organizării unei forțe de distrugere. Din moment ce un grup suficient de mare de oameni, împrăștiat printre popoare, se supune unei astfel de Legi supreme, energiile și inteligența lor vor concura fatalmente la realizarea unui scop distructiv.

Din experiența leviților (care cu ajutorul baionetelor persane au dresat un trib ce plângea ascultându-și sentința

deuteronomică de zombizare), s-a născut un popor ce continuă să provoace și să catalizeze schimbări funeste printre popoare, să distrugă pe unele dintre acestea, rămânând veșnic tânăr, neferice, identic cu sine însuși! Iudeo-Jidovii au devenit catalizatorul universal al marilor schimbări, distrugeri și catastrofe din istorie, amprenta lor nimicitoare regăsindu-se de peste douăzeci și cinci de secole pe fiecare pagină din istoria Europei și a Orientului Mijlociu. Vocația Iudeo-Jidovilor de a împinge lumea în haos a provocat multă suferință și lacrimi în Canaan, Europa și restul lumii. Ei înșiși au suferit enorm. Suferința lor provine însă nu de la celelalte neamuri, ci de la propria lor îndărătnicie și supușenie în fața sectei conducătoare, ale cărei planuri și intenții merită atenția noastră. Oricât ar fi de mare suferința provocată celorlalte popoare, suferința Iudeo-Jidovilor nu poate fi stinsă. Felul lor este de așa natură că nu-și pot găsi locul, nici fericirea în propria lor piele.

Popoarele ariene au supraviețuit până astăzi și nu și-au spus încă ultimul cuvânt. În ciuda unora ca Daniel, Mardoșeu, Estera și a continuatorilor lor moderni, pieirea celorlalte popoare, și numai a lor, pare de ordinul imposibilului. Să fie vocația lui Iuda de a sări în aer cu planeta la gât precum un kamikaze palestinian cu un mănunchi de bombe la brâu? După legea iudaică, pedeapsa lui Iuda pentru păcatele lui este distrugerea popoarelor printre care Dumnezeu îi conduce pașii.

Exodul, de exemplu, este o simplă legendă revizuită de preoți și scribi la Ierusalim și Babilon, multe secole după perioada în care ceva asemănător evenimentelor relatate s-ar fi putut efectiv produce. Scribii nu aveau nevoie să atribuie Egiptenilor teama de o posibilă distrugere, pe care ar fi nutrit-o Iudeii de pe Valea Nilului. Totuși, o astfel de poveste ne este relatată încă din primele versete ale *Exodului*: « *El (faraonul) a zis poporului său: Iată că poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decât noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de el, ca să nu crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întâmpla un război, să se unească cu vrășmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară...* » (*Exod*, 1, 9-10). De ce oare ne este relatată această poveste incredibilă? Răspunsul nu poate fi decât unul singur. Povestea nu este destinată posterității ci Iudeilor vremii în care a fost pusă pe moaște! Cu ce scop? Pentru a le băga în cap conștiința misiunii lor de distrugere. Secta rabino-levită ce domnea asupra Iudeilor avea tot interesul să le vâre în cap această gogoriță. Importanța acestui pasaj constă în ideea că « poporul ales » s-ar putea unii cu dușmanii ospitalierelor lor gazde, ce le dăduse pâine să mănânce, pe vremea când mureau de foame. Pe cine nu lași să moară, nu te lași să trăiești! Când relatarea istorică ajunge la un eveniment mai mult sau mai puțin verificabil, cum este căderea Babilonului, aceasta este astfel descrisă încât cititorul înțelege că Iudeii din ghetoul babilonian au constituit o veritabilă coloană a cincea pentru armata persană. Iudeii din Babilon au făcut armatei persane aceeași primire pe

care Jidovii din Basarabia au rezervat-o Armatei Roșii la 28 iunie 1940, apoi, după 23 August 1944, în toată România ! Distrugerea Babilonului de către Persani este prezentată ca răzbunare a lui Iehova în numele Iudeilor, răzbunare ce lovește chipurile, după cum am văzut, pe ultimul rege babilonian. Răzbunarea ca atare, modul în care o mână nevăzută ar fi scris lozinci ucigașe pe ziduri, numele ultimului rege babilonian și chiar persoana falsului Daniel sunt pure invenții, povești de adormit copiii !

Povestea are însă o continuare în Vechiul Testament. Va veni o nouă răzbunare, contra Perșilor, vinovați de a încălzi la sânul lor generos șerpișorii moșteniți de la Babilonieni. Oamenii politici occidentali sunt flatați de sirenele sioniste, ce îi compară cu bunul rege persan Cyrus, liberatorul Iudeilor. Acești politicieni ar avea interesul să citească cu atenție Vechiul Testament, pentru a vedea cum au plătit Perșii umanismul și generozitatea lor. În același stil hollywoodian este inventată anecdota alegorică a « persecutorului » simbolic numit Aman, ce l-ar fi sfătuit pe regele Ahașveroș (Assuerus !) : « *În toate ținuturile împărăției tale este risipit un popor deosebit între popoare, cu legi deosebite de ale tuturor popoarelor, ce nu ține legile împăratului. Nu este în folosul împăratului să-l lase așa* » (Eстера, 3, 8). Până aici, cuvintele lui Aman nu diferă de cele pe care le-a spus probabil și le-ar putea încă spune orice om de Stat, cu privire la Iudei și la Legea iudaică. După Eстера însă, Aman ar fi adăugat : « *Dacă împăratul găsește cu cale, să se scrie o poruncă pentru ca ei să fie nimiciți, și eu voi cântări zece mii de talanți de argint în mâinile slujbașilor, ca să-i ducă în vistieria împăratului* » (Eстера, 3, 9). « *Și împăratul a zis lui Aman : Iți dăruiesc și argintul și pe poporul acesta. Fă cu el ce vei voi !* » (3, 11). Aman trebuie să vorbească astfel iar regele Ahașveroș să procedeze cum a procedat, pentru a crea motivul necesar răzbunării și distrugerii ce urmează. Sunt trimise scrisori în toate provinciile imperiului, urmând ca în a treisprezecea zi a lunii a douăsprezecea (Adar), să fie uciși toți Iudeii, mic și mare, copii și femei.

Compunând și intercalând povestea, din nevoia variațiunii hollywoodiene pe tema aridă a unui demnitar iudeu la curtea regelui străin, scribii scot din pălărie pe prostituata Eстера, concubină favorită, teleghidată de un proxenet pentru a-i înzămoșa bărbăția și creierii lui Ahașveroș cu foliculină iudaică. Neutralizat astfel, Ahașveroș anulează decretul anterior, ordonând spânzurarea lui Aman și a celor zece fii ai acestuia în chiar spânzurătorile ridicate pentru Mardoșeu, proxenetul cu ambiții politice al Esterei. Foliculinizat de Eстера, Ahașveroș dă mână liberă lui Mardoșeu, ce însărcinează satrapii a 127 de provincii, din India până în Etiopia, « *să îngăduie Iudeilor din fiecare cetate să se adune ca să-și apere viața lor, să bată, săucidă și să piardă pe toți cei puternici din popor și din țară...* ». (Eстера, 8, 11).

După publicarea decretului de contramandare a celor puse la cale de Aman, în ziua convenită, Iudeii ar fi ucis în capitala Susa opt sute de oameni, iar în întreaga împărăție șaptezeci și cinci de mii. Intru amintirea măcelului, Mardoșeu a ordonat ca zilele de 14 și 15 ale lunii *Adar* să fie consacrate bucuriei, ceremonie ce se serbează până în ziua de astăzi.

După toate semnele, Mardoșeu, Estera și Aman sunt personaje imaginare. Istoria nu-i atestază, ca de altfel nici pe regele Ahașveroș (Assuerus). Unii exegeți și autori de enciclopedii, de rea credință, îl identifică pe acesta din urmă fie cu regele Xerxes, fie cu unul din cei trei regii numiți Artaxerxes. Doi regi au purtat numele de Xerxes : Xerxes I, ce a domnit, aproximativ, între 486 și 465; Xerxes II domnește 45 de zile, în anul 424. Nu se știe pe ce bază Ahașveroș-Assuerus ar putea fi identificat cu unul din cei doi Xerxes sau unul dintre cei, probabil trei, Artaxerse ? Mult mai probabilă este ipoteza că Ahașveroș-Assuerus este o invenție a scribilor, ca și în cazul lui Balthazar-Belșatar. Nici un fel de bază istorică nu a putut fi identificată pentru povestea Mardoșeu-Estera-Aman. Este vorba de o pură invenție, ca și în cazul lui Daniel. Deși ambele povești sunt false, grație Bibliei și creștinismului îndobitocitor ele au sfârșit prin a fi acceptate de aproape întreaga contemporaneitate, gata să facă jocul Jidănimii, după cum *Cartea Esterei* ne asigură că s-ar fi petrecut lucrurile la vremea respectivă : « *Chiar și dintre popoarele țării mulți se făcură Iudei, pentru că-i cuprinsese frica de aceștia* » (*Estera*, 8,17). Astăzi nu mai este nevoie să devii Jidan, este suficientă jidănierea, adică aservirea, acceptarea jugului jidovesc, cazul celor mai mulți dintre politicieni, înalții funcționari sau capi ai Bisericii. Deși la vremea respectivă nu a existat nici regele Ahașveroș nici Mardoșeu, putem totuși spune că, în zilele noastre noastre lucrurile se petrec ca și cum acesta de pe urmă există și este atotputernic ! Oamenii politici ai zilelor noastre se întrec în a face jocul jidănimii pe seama propriilor lor popoare, cu riscul prăbușirii unor imperii de talia celor ale Angliei interbelice sau Franței coloniale.

Prezentul mizerabil și rușinos al popoarelor și statelor europene, astăzi în declin, aruncă o notă de verosimilitate pe poveștile danielo-belșatarice și mardoșeo-esterice ! Masacrul lui Nicolae al II-lea și al familiei țariste a fost executat potrivit scenariului din *Cartea lui Daniel*. Sacrificiul ritual al liderilor naziști s-a desfășurat potrivit versetului 14 din capitolul 9 al *Esterei* : « S-a dat poruncă în Suza și pe cei zece fii ai lui Aman i-au spânzurat »³². Pure ficțiuni la vremea lor, poveștile teroriste

³². Cei zece fii, împreună cu tatăl lor, Aman, dau un total de 11 spânzurați, în *Cartea Esterei*, exact numărul celor uciși la Nuremberg : Joachim von Ribbentrop, Wilhelm Keitel, Ernst Kaltenbrunner, Alfred Rosenberg, Frank, Frick, Julius Streicher, Fritz Sauckel, Seyss-Inquart, Alfred Jodl, Hermann Göring. Potrivit cărții *Esterei*, în amintirea celor două zile de masacru, la Suza și în întreaga împărăție, Mardoșeu a instituit sărbătoarea Purim, ce se

biblice se împlinesc peste secole și milenii, unele sub ochii noștri, cazul asasinării familiei lui Nicolae al II-lea, al linșajului judiciar de la Nuremberg, al oricărui paște jidovesc ce perpetuează amintirea masacrului imaginar al primilor născuți din Egipt. În mod indirect și incidental, istoria confirmă totuși ceva din ficțiunile biblice Daniel și Estera : cincizeci și ceva de ani după cucerirea babiloniană, Iudeii reușesc, cu ajutorul Perșilor, să distrugă Imperiul Babilonian. Apoi, în următorii cincizeci de ani, reușesc să aibă o astfel de influență la curtea persană încât reconstruiesc Templul și întreg Ierusalimul pe banii trezoreriei ahemenide. Nimic nu dovedește realitatea exterminării celor 75 000 de victime de care vorbește *Cartea Esterei*, nimic nu dovedește realitatea poveștii Estera-Mardoșeu-Ahașveroș, nici pe aceea a celor zece plăgi egiptene. Poveștile respective au fost înserate în Biblie cu scopul de a-i manipula pe Iudei, de a-i face să creadă în puterea preoților și a influenței lor pe lângă Iehova. Pe de altă parte, aceste povești și altele asemenea au fost înserate în Biblie cu scopul de a înfricoșa celelalte popoare. Putem fi siguri însă că în ziua în care Jidovii vor dispune de puterea necesară, vor trece la executarea *ad litteram* a programului de distrugere a celorlalte popoare. Politica medico-sanitară și alimentară a Comunității Europene, a SUA și a altor state, a OMS pare să indice actualitatea celor zece plăgi egiptene, ce pot lovi oricând întreaga lume, de data asta. Alimentele modificate genetic, criminala politică vaccinală ce nu respectă nici măcar dreptul fiecăruia la propria integritate corporală arată că ne putem aștepta la tot felul de plăgi și de boli nemaiauzite. Egiptul nu a fost lovit de plăgile despre care vorbește *Geneza*. Lumea contemporană însă este deja lovită, palestinienii în primul rând, masele populare neștiutoare și ușor manipulabile din toate statele lumii, întreaga Africă neagră, infectată în mod deliberat și criminal cu virusul HIV, al bolii numită SIDA.

Fictiv sau real, episodul Mardoșeu-Estera este unic în cadrul Vechiului Testament. În fond este vorba de o anumită manieră de prezentare a istoriei reale sau închipuite : jidanii traversează chipurile o serie de încercări, reale sau imaginare, al căror rezultat este invariabil distrugere a poporului sau statului în mijlocul căruia trăiesc cu toții, distrugere echivalentă cu o răzbunare iudeo-iehoveică. Rabinii, leviții și înțelepții Sionului prezintă astfel întreaga istorie. Egiptul, Babilonul, Imperiul Persan, Imperiul lui Alexandru cel Mare și Imperiul Roman sunt invariabil prezentate ca locuri de sclavie și suferință iudaică ce vor fi invariabil răzburate de Iehova, prin intermediul unui popor ce va deveni ținta următoarei răzbunări iudeo-iehoveice. Din punctul de vedere iudaic, aceste state există și au o istorie numai în măsura în care « poporul ales » are nevoie de ele spre a

serbează cu mare fast până în zilele noastre. Linșajul judiciar de la Nuremberg a avut loc exact în ziua de Purim (1 octombrie) a anului 1946 !

se putea pune în valoare. După căderea Babilonului și episodul persan, Iudeii sunt atrași de splendoarea și bogăția Egiptului. Comunitatea iudee din Egipt, deja numeroasă înainte de captivitatea babiloniană, spori și mai mult după decretul de reîntoarcere în Palestina, de reconstrucție a Templului și a Ierusalimului. Iudeii și pătura lor conducătoare au adoptat față de Egipteni aceeași atitudine ca, mai înainte, față de Babilonieni și Perși. Pentru ei, Egiptul era de mult locul preferat de refugiu, unul însă care, potrivit doctrinei iudaice, mai devreme sau mai târziu urma să fie distrus. Ca și la Babilon, Iudeii din Egipt trăiau în comunități sau ghetouri ermetice, duceau o viață retrasă, se închinau lui Iehova în propriile lor temple. Egiptenii simțeau exclusivismul și rasismul iudaic, mărginindu-se însă la a-i disprețui, fără a lua contra lor măsuri de ordin polițienesc. Ca și la Babilon, Iudeii din Egipt vor juca și de astă dată rolul de coloană a cincea a Perșilor. Deși Egiptenii îi primiseră pe Iudei cu toată ospitalitatea posibilă, de îndată ce oastea persană își făcu apariția, aceștia trecură cu mic cu mare în furgoanele dușmanului. Sub regele babilonian Nabucodonosor, sprijinind-se pe Egipteni, regele iudeu Sedecias se revoltă contra acestuia (587), care îl instalase la putere, cu zece ani în urmă, în locul regelui iudeu Iehoiakim, mort în luptă (597). Sub regii persani Artaxerxe II și apoi Artaxerxe III, Iudeii se sprijină pe aceștia din urmă contra faraonului Nectanibis II, Egiptul devenind tributar Persiei. Egiptul acordase Iudeilor un generos azil și un refugiu la vreme de restriște, lucru pe care aceștia l-au considerat un semn de slăbiciune, trecând în tabăra Perșilor, care tocmai îi ajutaseră să reconstruiască templul și fortificațiile Ierusalimului. Ca și la Babilon, Iudeii i-au primit pe perși cu brațele deschise, lucru care a șocat naivitatea și buna credință a egiptenilor. În decurs de aproximativ două secole și jumătate, Iudeii au trădat de două ori Babilonul și de două ori Egiptul, primindu-i pe Perși cu brațele deschise atât în Babilon cât și în Egipt. Se apropia însă și ora trădării Perșilor. În 332 î.e.n. Artaxerxe III este ucis, Egiptul și apoi întregul Imperiu persan fiind cucerite de falangele lui Alexandru cel Mare, al cărui nume avea să-l poarte principalul ghetou iudeu din Egipt, Alexandria, capitala pe câteva secole a întregii regiuni mediteraneene, mai întâi sub greci și apoi sub romani. Atât în Alexandria, în Iudeea cât și în alte centre importante din Estul Mediteranean, Iudeii vor juca un rol important în dezintegrarea civilizației eleniste și instaurarea stăpânirii romane. Babilonul, Persia, Egiptul, Grecia, Roma reprezintă un șir de trădări din partea Iudeilor, preocupați de fiecare dată să intre în grațiile învingătorului, să profite la maximum de orice schimbare de regim, înainte de a urzi o nouă trădare, în favoarea unui nou cuceritor, care la rândul lui va fi trădat de îndată ce se va ivi ocazia. Fără să fie principalii protagoniști, Iudeii participă la evenimentele politice importante din Orientul Apropiat și Estul Mediteranei ultimelor cinci secole î.e.n., reușind de fiecare dată să facă un nou pas pe linia

realizării mandatului ce și-au dat singuri, acela de « popor ales » al lui Dumnezeu. Din cele mai vechi timpuri și până în zorii epocii creștine, scribii, erudiții, rabinii, fariseii și scrierile « sfinte » jidovești prezintă întreaga istorie ca o afacere exclusiv iudaică, la care celelalte popoare nu participă decât în măsura în care Iehova are nevoie de ele pentru a avea ce distruge, în scopul realizării planurilor sale de căpătuire a « poporului ales ».

Vreme de încă o mie de ani, în cadrul bazinului mediteranean, apoi în Spania, Polonia, Europa occidentală și alte regiuni ale lumii istoria se va desfășura pe același calapod. Evenimente istorice din cele mai diverse, fără vreo legătură aparentă cu problema jidovească, în Africa de Nord, Spania, Polonia, Ucraina sau Rusia, sfârșesc prin a deveni un triumf și o răzbunare iudaică, pe modelul inaugurat de evenimente precum masacrul primilor născuți din Egipt, prăbușirea Babilonului sau pogromul anti-persan al lui Mardoșeu. În condițiile istorice cunoscute, Roma preia supremația politică a Greciei în Estul Mediteranei. În anul 59 î.e.n., Cicero susține o pledoarie în favoarea înaltului funcționar Flaccus, aflat în proces cu Kahalul din Roma. Din pledoaria marelui orator aflăm că Iudeii sunt bine organizați, ocolesc cu abilitate rigoarea legilor Romei, sunt maeștri în materie de calomnie, violență, ură și cultul aurului. Pentru ce îl reclamase Kahalul din Roma pe Flaccus? Pentru faptul că acesta, în calitate de înalt funcționar al fiscalității imperiale, confiscase aurul pe care, în ascuns, Iudeii din Roma și de oriunde din imperiu, îl expediau discret Templului și Guvernului secret din Ierusalim. La cererea Kahalului, autoritățile romane au făcut o severă anchetă, constatând că aurul ridicat de Flaccus de la Iudei a ajuns în Trezoreria imperială. Lucius Flaccus a fost achitat. Lectura pledoariei *Pro Flaccus* a lui Cicero uimește uimește însă cititorul prin prudența și măsurile de precauțiune ale lui Cicero, în fața tribunalului roman, unde Iudeii strigau, insultau și înjurau fără teamă, încercând să influențeze sentința, să sperie judecătorii și avocatul apărării. Cicero privea cu teamă desfășurarea kahalică de forțe în clădirea tribunalului, știind bine că Iudeii sunt capabili să ucidă pe cel ce le stă în cale. Ceva mai târziu, Fuscus, Ovidiu, Persius, Seneca, Tacitus ne-au lăsat mărturie de aceeași natură. Vorbind despre obiceiurile acestui popor pe care el îl numea criminal, Seneca spunea că acestea câștigă teren în fiecare țară, Iudeii cuceriiți ajungând să impună cuceritorului legile lor. Vorbind despre repartizarea și numărul Iudeilor, Strabon considera că ei sunt prezenți peste tot pe fața pământului.

Opinia generală printre popoarele europene este că Grecia și Roma au pus bazele întregii lor dezvoltări ulterioare. În Grecia au înflorit pentru prima dată artele, poezia, medicina, științele naturii, filosofia. Roma a urmat Grecia îndeaproape, dezvoltând un sistem juridic bazat pe *Habeas corpus*, pe dreptul omului la o judecată echitabilă și publică, pe care europenii nu l-au pierdut

decât în secolul XX : în Rusia sovietică începând cu regimul iudeo-bolșevic din 1917, în celelalte țări după al II-lea Război Mondial. Exegeții și erudiții iudeo-sioniști au adesea tendința de a relativiza, minimaliza și nega aportul greco-roman la progresul omenirii, Roma fiind degradată la nivelul unei puteri brutale, lipsită de inteligență, stupidă.

Fără să îi persecute cu adevărat, după cum afirmă unii, Roma a avut vreme de aproape trei secole, după evenimentele de pe Golgota, rezervele ei față de creștini, pe care îl considera o sectă iudaică printre altele. În anul 320 împăratul Constantin face însă din creștinism o religie de stat, interzicând Iudeilor posesiunea de sclavi creștini, căsătoriile mixte și dreptul de a-și tăia împrejur sclavii de orice religie și noii născuți din părinți sclavi deja circumciși. Deși era vorba de o simplă aplicare în sens invers a Legii iudaice prevăzută în Deuteronom, iudaismul a considerat aceasta drept o « persecuție » !

Reîntoarcerea Iudeilor în Palestina nu a fost permisă decât după ce creștinismul a devenit religia oficială a Imperiului Roman. În acest fel creștinismul a făcut un bun serviciu Iudeilor, pe care aceștia l-au răsplătit prin noi uneltiri și trădări. La împărțirea Imperiului, în anul 395, Palestina revine Bizanțului, adică Imperiului Roman de răsărit. După 219 ani, când Bizanțul pierde un război în fața Imperiului sasanid al Perșilor, Iudeii îmbracă uniforma persană spre a se răzbuna printr-un teribil masacru contra creștinilor, pentru cele două secole și jumătate de exil, decise de romanii necreștini, în urma răscoalelor din anul 70, și apoi din 135. Prietenia slugarnică pentru Perși nu a durat însă mult, cincisprezece ani mai târziu Iudeii invitându-l pe împăratul bizantin Heraclius să recucerească Ierusalimul.

În acei ani apare la orizont primejdia Islamului. Ca om cu judecată ce era, Mahomed împărtășea opinia lui Cicero și Seneca cu privire la Iudei. Coranul avertiza pe arabi că Iudeii sunt inamicii lor cei mai neînduplecați, capabili să comită tot felul de dezordini și blestemății fără ca măcar să își dea seama de aceasta (*Coran* 2, 8-11). Islamul însă a făcut ulterior multe concesii Iudeilor, atât pe plan economic, cât și în materie de administrație, religie și libertate a cultului. Concesiile musulmane către Iudei au avut loc mai ales în Spania, unde Arabii s-au instalat șaptezeci și cinci de ani după cucerirea Ierusalimului (637, respectiv 712).

Regii vizigoți din Spania anterioară cuceririi maure nutreau față de Iudeii ajunși în Peninsula Iberică aceleași sentimente ca și Cicero, Seneca, Mahomed și alții. Cu ocazia celui de al II-lea Sinod ecumenic de la Toledo (680), penultimul rege vizigot Flavius Ervigius nu a putut obține, de la episcopii catolici ai vremii, permisiunea de a-i expulza pe Iudei din Spania. Greșeala avea să fie plătită scump, treizeci și doi de ani mai târziu. Ajutați de coloana a V-a iudaică, Arabii cuceresc Spania în anul 712. Insuficient de numeroși, invadatorii arabi ar fi putut fi învinși dacă nu ar fi beneficiat de sprijinul entuziast și total al Iudeilor,

care au furnizat detașamente de ocupație pentru localitățile cucerite de Arabi, mai ales în Andaluzia. Iudeii din Nordul Africii ca și cei din Spania au făcut cauză comună cu armata musulmană condusă de cuceritorul Tariq. După moartea lui Roderic, ultimul rege vizigot (iulie 711 la Xeres), arabii sunt secondați pretutindeni și pe față de către Iudeii imprudent tolerați pe pământul spaniol. În criză de oameni capabili de luptă, Tariq lasă în fiecare localitate cucerită un singur musulman ce comanda o subunitate formată exclusiv din Iudei. Toleranți până atunci pe pământul spaniol, Iudeii devin dintr-o dată stăpânii unor orașe înfloritoare precum Cordoba, Malaga, Grenada și altele. Capitala Toledo era apărată de o mică garnizoană, ce spera să facă față unui asediu îndelungat și chiar să întoarcă soarta războiului. Înțelegi însă cu coloana a V-a iudaică din Toledo, Tariq și armata lui își fac apariția în fața zidurilor cetății într-o zi de duminică, la ora liturghiei. Profitând de faptul că toți apărătorii cetății erau la biserică, Iudeii deschid prin surprindere porțile acesteia, primindu-i pe Arabi cu flori și aclamații de bucurie, cum au făcut și la București, la 30 August 1944. Capitala Spaniei a fost astfel încredințată aceleiași administrații iudaice, care funcționa peste tot. Ceva mai târziu, Musa ben Nusayr, guvernatorul Africii, ajunge în Spania cu o a doua armată musulmană, necesară pentru cucerirea altor provincii și localități încă libere. Peste tot, în fruntea oricărei localități cucerite era instalată o administrație municipală iudaică.

Tabloul general al cuceririi Spaniei este identic cu cel al tuturor evenimentelor anterioare, istoricește verificabile sau legendare, în care au fost implicați Iudeii. Un conflict între două popoare, două state sau două armate este transformat în triumf iudaic și răzbunare iehoveică. Ca și în Babilon, Egipt sau România în 1940 și apoi în 1944, Iudeii se răscoală pe față contra poporului ce le acordase adăpost și un generos drept de sejur. Ei au deschis peste tot și prin surprindere porțile cetăților, ajutându-i pe Arabi să lichideze cât mai grabnic și fără pierderi orice rezistență. La rândul lor, cuceritorii arabi abandonau Iudeilor localitățile cucerite, comportându-se în mercenari tocmiți ai Iudeilor. În mod normal, la vreme de război, administrația oricărei localități importante intră în atribuțiile învingătorului, ca fruct al victoriei. Administrația înfloritoarelor orașe spaniole ale vremii a fost însă încredințată Iudeilor, de parcă victoria militară ar fi fost a acestora, nu a Arabilor. Comandanții musulmani nu au acordat atenția cuvenită avertismentelor din *Coran*, după cum comandanții anglo-franco-americieni, din cadrul armatei de ocupație a Germaniei învinse, nu au acordat nici ei importanță avertismentelor din Noul Testament și ale multora dintre Părinții Bisericii.

Printre Arabi, s-au găsit voci care au protestat contra acestei stări de lucruri. Totuși, califul de Cordoba, copleșit de cadourile și atențiile Iudeilor, a continuat

vreme îndelungată să își aleagă demnitarii de vază printre numele de pe listele primite de la guvernul secret jidovesc, instalat și el tot la Cordoba. Cucerirea și dominația arabă în Spania a durat 780 de ani, până în anul 1492. Mai mult decât oricare alt exemplu, dominația arabă din Spania ne arată că maniera specific jidovească de a face istorie se apropie uneori de adevăr într-o măsură mai mare decât poveștile tipic creștinești sau cavaleriești ale epocii respective. Cucerirea și dominația musulmană în Spania a fost mai curând una iudeo-jidovească și rabinică decât arabă. Către sfârșitul celor aproape opt secole de dominație, simțind de unde bătea vântul nou al Reconquistei, credincioșii tradiției lor, Iudeii i-au ajutat pe Spanioli să îi gonească pe Arabi, mai ales după 1481, când a început asediul Grenadei, ce avea să dureze unsprezece ani.

Sentimentele și opinia generală a Spaniolilor cu privire la Iudei nu au mai putut fi schimbate în acești ultimi ani ai Reconquistei. Populația nu avea încredere nici măcar în Iudeii ce trecuseră de formă la creștinism, așa numiții « *conversos* » sau « *marranes* ». Biserica s-a mândrit o bucată de vreme cu succesele ei de prozelitism printre Iudei, până când a devenit evident că între Iudeii convertiți și cei neconvertiți există o înțelegere secretă. Inchiziția avea să afle curând că există o derogare talmudică ce permite și încurajează pe Iudei, în anumite condiții, să mimeze convertirea la creștinism. În ciuda anti-iudaismului popular, Biserica și regii spanioli din perioada Reconquistei au continuat să încredințeze funcții importante Iudeilor, cazul lui Isaac Abravanel, instalat în fruntea ministerului de Finanțe! La încheierea Reconquistei însă, Iudeii au fost expulzați, mai întâi din Spania (1492) și apoi din Portugalia (1496).

Din această cauză, istoricii și exegeții sioniști mai vechi sau mai noi nutresc o neîmpăcată ură contra Spaniei, amenințată cu scadența unei răzbunări iudeo-ievoveice. Răsturnarea monarhiei spaniole în anii '30 ai secolului al XX-lea, războiul civil ce a urmat sunt adesea prezentate ca un acot la marea pedeapsă pe care Iehova o va trimite într-o zi pe capul Spaniei.

La 1492, anul terminării Reconquistei și al expulzării Iudeilor din Spania, trecuseră aproape cincisprezece secole de eră creștină, timp în care principalele evenimente pe scena europeană s-au încadrat mai mult sau mai puțin evident în modelul scrierilor istorice din Vechiul Testament, mai ales în acela al Legii iudaice din Pentateuc. Sub direcție locală talmudică și sub strategia generală a guvernului sau Kahalului central secret, Jidovii și-au continuat fără încetare opera și

vocația lor de forță destructivă în raport cu celelalte popoare. Sub impulsul propriilor porniri și tendințe, oriunde au ajuns în lume, Iudeii au continuat să acționeze în mod subversiv contra popoarelor imprudente, ce le-au permis să se instaleze în țara lor. Misiunea lor a fost și a rămas aceea a distrugerii, a încurajării dezordinei și anarhiei în orice țară și între cât mai multe state posibil, misiune trasată și controlată îndeaproape de farisei, în primele secole creștine, apoi de către rabinii, talmudiștii și înțelepții Sionului. Mulți Iudeo-Jidani au protestat împotriva acestei misiuni de distrugere, puțini dintre ei reușind să supraviețuiască excomunicării sau heremului. Rabinul și filosoful Maimonide s-a refugiat din Spania în Egipt, Spinoza, nevoit să se ascundă, moare la numai 45 de ani. La ora Reconquistei victorioase, după aproape 15 secole de creștinism, cele mai multe din popoarele lumii nu doreau să audă de Iudei. Experiența expulzării portughezo-spaniole a însemnat o grea lovitură pentru Iudeo-Sefarzi. Obișnuiți cu confortul și chiar luxul din Spania însorită, mulți dintre acești Iudeo-Sefarzi expulzați și pe drumuri și-au pus problema eventualei lor integrări sincere în sânul popoarelor unde în cele din urmă și-au găsit adăpost. În secolele XVII, XVIII și XIX se dezvoltă o mișcare, mai mult sau mai puțin importantă și sinceră, de integrare în sânul popoarelor din Occidentul Europei. Incepând cu sfârșitul secolului al XVIII-lea, ca urmare a Revoluției din Franța, Iudeo-Sefarzilor din Occident li se acordă drepturi politice depline, lucru care ar fi putut conduce la o rezolvare echitabilă și definitivă a problemei jidovești. Nu a fost să fie însă !

Către sfârșitul secolului al VIII-lea, pe întinsul teritoriu dintre Marea Neagră și Marea Caspică, avusese loc convertirea în masă, la iudaism, a Khazarilor, popor turco-mongol. La ora expulzării Iudeo-Sefarzilor, din Spania și Portugalia, trecuseră în jur de 750 de ani de la convertirea Khazarilor la iudaism. Lumea uitase această chestiune, în primul rând Biserica Ortodoxă, pentru care iudaizarea Khazarilor fusese un eșec. Vocația și misiunea destructivă, purtată peste secole de Iudeo-Sefarzi din Occident, trece din ce în ce mai mult și mai hotărât pe umerii Iudeo-Khazarilor sau Jidovilor din Estul european, mai ales din Polonia, unde guvernul iudaic secret s-a stabilit după expulzarea portughezo-spaniolă. Iudaizați sau neiudaizați, Khazarii stepelor din Est nu aveau nici în clin nici în mână cu vechile triburi iudeo-israelite din Palestina. Pentru ei, numele de Iudeu sau de Jidan, cum își vor zice, nu avea nicio

conotație etnică sau rasială, reprezentând pur și simplu o adeziune la un program politic.

În același timp, nici măcar despre Iudeo-Sefarzii din Spania și Portugalia celor aproape opt secole de dominație arabă nu se poate spune că erau cu adevărat coborâtori din Iudeii ce luaseră calea diasporei după evenimentele din Palestina anilor 70 și 135 ai erei noastre. Într-un secol sunt cam patru generații. În momentul cuceririi Spaniei de către arabi, cei mai mulți dintre iudeo-sefarzii ce s-au pus în slujba acestora părăsiseră de aproape 25 de generații Palestina. După încă încă aproape opt secole de stăpânire arabă în Spania, Iudeo-Sefarzii de la sfârșitul secolului al XV-lea erau coborâtorii a aproximativ 80 de generații în afara granițelor vechiului Canaan. Unii exegeți ai iudaismului, profesorul Graetz de exemplu, autor al unei cunoscute Istorie a Iudeilor, consideră că cei mai vechi dintre coreligionarii lui din Spania erau acolo încă de pe vremea lui Nabucodonosor, regele babilonian ce a ordonat prima distrugere a Templului din Ierusalim, în 587 î.e.n. Dacă Graetz nu se înșală prea mult, putem adăuga la cele 80 de generații de Iudei pe pământ străin cel puțin încă 20. După o sută și mai bine de generații în afara vechiului Canaan, Iudeo-Sefarzii ce s-au pus în slujba cuceritorilor arabi ai Spaniei, erau o populație destul de pestriță, amestecată din punct de vedere rasial, chiar dacă în timpul celor opt secole de stăpânire arabă în Spania, doctrina rasistă iudaică și controlul aplicării acesteia au fost mai stricte. Cele opt secole de conviețuire iudeo-arabă-vizigotă pe pământul Spaniei și în jurul acesteia au condus la fixarea relativă a unui tip național distinct de Iudeu, recunoscut de către Iudeii înșiși, de criticii sau exegeții acestora. Cu ocazia expulzărilor din 1492 și 1496, guvernul secret iudeo-kahalic s-a stabilit în Polonia. Ce s-a întâmplat însă cu Iudeo-Sefarzii portughezo-spanioli, singurii care, într-o măsură infimă, ar fi putut încă pretinde că se trag din vechea populație iudaică ce a părăsit Palestina, la o dată variabilă, între prima distrugere a templului, de către Nabucodonosor, și ce a de a doua, de către romani. *Encyclopaedia Juive* consideră că « *Sefarzii sunt coborâtori din Iudeii expulzați din Spania și Portugalia, care s-au instalat apoi în Sudul Franței, Italia, Africa de Nord, Turcia, Olanda, Anglia, America de Nord și de Sud, Germania, Danemarca, Austria și Ungaria* ». Polonia nu este menționată, deși se știe precis că guvernul talmudic jidovesc s-a instalat în această ospitalieră țară. Majoritatea Iudeilor sefarzi s-au stabilit în Europa Centrală și Occidentală, deplasându-se eventual către Vest, nu către Est. Legăturile țesute

vreme de opt secole între guvernul talmudic și populația iudeo-sefardă sunt întrerupte, aceasta de pe urmă fiind tot mai tentată să obțină drepturi egale cu locuitorii țărilor de reședință, să se integreze în sânul acestora. Cu privire la acești iudeo-sefarzi, aceeași *Encyclopaedia Juive* ne spune că printre ei «*se aflau numeroși descendenți ai șefilor de familie bogate, precum convertiții sau marranii, ce ocupaseră poziții importante în țările pe care le părăsiseră... Aceștia se considerau un fel de clasă superioară, noblețea iudaică. Coreligionarii lor, pe care ei îi priveau cu dispreț, îi considerau ei înșiși o clasă nobilă... Sefarzii nu se implicau în activitățile de comerț și de speculă, se țineau departe de clasele inferioare. Chiar dacă întrețineau bune relații cu ceilalți Iudei, Sefarzii se căsătoreau rareori cu aceștia... In epoca modernă, Sefarzii au pierdut autoritatea pe care au exercitat-o vreme de secole asupra celorlalți Iudei* ».

Părăsind Peninsula Iberică, Sefarzii s-au împrăștiat în Europa de Vest, fără să se amestece cu ceilalți Iudei, și fără să ia drumul Poloniei. Au rămas izolați și distanți, privindu-i cu dispreț pe Khazarii ce se declarau Jidovi, pierzând cu timpul autoritatea de care se bucuraseră mai înainte.

Cu ocazia deplasării guvernului talmudic în Polonia, ansamblul populației, în numele căreia acest guvern secret își exercitase autoritatea vreme de două milenii, s-a schimbat dintr-o dată, ca prin farmec. Cunoscuți până atunci pentru meritele lor într-un domeniu sau altul, pe punctul de a se integra în sânul diverselor popoare vest-europene, Sefarzii începură să piardă din importanța lor de altă dată și să scadă ca număr, din cauza tot mai deselor conversiuni, mai mult sau mai puțin sincere, la creștinism. Karl Marx însuși aparținea unei vechi familii de rabini sefarzi.

În acest timp, guvernul talmudic secret, instalat în mijlocul unui popor asiatic, convertit la iudaism de peste opt secole, pregătea cu asiduitate o a doua manșă în cadrul partidei sale istorice cu Europa ariană. Secta rabinică conducătoare va opera de acum mai ales prin intermediul Khazarilor iudizați, a Jidovilor. Era vorba de un popor relativ sălbatic, ce nu cunoscuse splendorile Babilonului, subtilitatea Alexandriei sau experiența spaniolă. Autoritățile iudaice încep publicarea unor materiale privind conversiunea Khazarilor, puterea și strălucirea imperiului lor în cadrul primului mileniu creștin, între Marea Caspică și Marea Neagră. Khazarii sunt descriși uneori ca un popor tătar, alteori ca turco-mongoli. *Encyclopaedia Juive* arată că șeful sau khaganul lor «*împreună cu alte înalte personaje și*

mare parte din popor a trecut la iudaism cam în jurul anului 679 al erei noastre ». Conversiunea este atestată de corespondența diplomatică din anul 960, dintre Hasdai ibn Shapnet, ministrul de afaceri externe al lui Abdel Rahman, sultan de Cordoba, și regele khazar Iosif. *Encyclopaedia Juive* garantează autenticitatea acestei corespondențe, în care cuvântul « *așchenazi* » apare pentru prima dată, desemnând pe khazari ca « Jidanii de la Răsărit », ce trăiau în mijlocul slavilor. Cu excepția doctrinei, comunitatea *așchenază* turco-mongolă sau tătară era distinctă din toate punctele de vedere de Iudeii occidentali, cunoscuți sub numele de Sefarzi.

În secolele următoare, influența guvernului talmudic secret asupra Sefarzilor occidentali avea să scadă, același guvern conducând însă cu o mână de fier noua comunitate *așchenază*. Iudeul cu fizionomie semită devine cu timpul din ce în ce mai rar, în vreme ce Jidovul cu trăsături mongoloide se generalizează.

În afara guvernului secret jidovesc, nimeni nu știe probabil cum s-a ajuns la convertirea în masă a unui întreg popor păgân la iudaismul talmudic, în urmă cu peste treisprezece secole. Încă nu s-a răspuns la întrebarea dacă a fost vorba de o întâmplare sau de un gest împlinit după o matură chibzuință. În orice caz, Sefarzii s-au dispersat și s-au asimilat în cea mai mare parte, după eșecul penibil, pe pământ iberic, al vocației iudaice destructive. Odată instalat în Polonia, la începutul secolului al XVI-lea, guvernul secret jidovesc dispune, pentru misiunea sa destructivă, de cel mai formidabil material uman posibil. De pe umerii Iudeo-Sefarzilor, misiunea destructivă trece pe aceia ai Jidovilor *așchenazi*.

Cu mult înaintea conversiunii lor la iudaism, Khazarii se ciocniseră cu rușii veniți din Nord, care i-au cucerit mai târziu, stabilind începuturile monarhiei ruse și acceptând conversiunea la creștinismul ortodox. La data convertirii Khazarilor, Talmudul era încheiat. După prăbușirea imperiului lor în jurul anului 1000, Khazarii rămân supuși ai guvernului talmudic secret, rezistența lor în fața Rusiei creștine fiind totală și fondată pe legea talmudică anti-creștină. Cu timpul, Khazarii au emigrat în Rusia, Ucraina, Polonia, Lituania, apoi în alte regiuni din Europa de Est, inclusiv în Moldova. Deși fără o picătură de sânge iudaic în vinele lor, sub direcția talmudică a guvernului secret jidovesc, Khazarii devin tipul desăvârșit de națiune străină în cadrul națiunii ruse. Locurile unde khazarii se reunesc, sub direcția talmudică secretă, vor deveni cu timpul cetățile revoluției anti-rusești și ale revoluției mondiale. În aceste locuri, sub aceeași direcție talmudică, Khazarii

au făurit noi instrumente de distrugere a creștinismului și a întregului Occident.

Popor sălbatic din străfundurile Asiei, trăit vreme îndelungată după regulile Talmudului, precum vechii Iudei din Babilon sau Sefarzii din Cordoba, Khazarii au respectat cu strictetețe Legea iudaică, pentru a putea « reveni » în « Țara Făgăuinței » spre a governa lumea, deși strămoșii lor nici măcar nu auziseră de Palestina sau de Canaan. Liderii politici europeni din prima jumătate a secolului al XX-lea au aprobat proiectul emigrării Khazarilor în Palestina, deși era vorba de Jidani de care nu auziseră niciodată și care, la rândul lor, nu aveau nici cea mai mică idee despre Palestina și Canaan. În afara cercurilor informate jidovești, singurii care auziseră de Khazari, înainte de Primul Război mondial, sunt Arabii, ale căror țări, pământuri și vieți erau vizate, la acea dată, în mod direct și imediat, de către Jidovi. Arabii au încercat să informeze Conferința de Pace din 1919 cu privire la ce fel de Jidovi sunt Khazarii, după cum au încercat de asemenea să informeze în aceeași problemă ONU, în 1947.

Către anul 1500, remarcăm existența a două grupe distincte de fideli ai iudaismului: comunitățile dispersate din Vest, de origine sefardă, și comunitățile de Așchenazi sau Khazari iudaizați, din Estul Europei. La sfârșitul secolului al XVI-lea, guvernul talmudic proaspăt instalat în Polonia, era confruntat cu problema de a face din Așchenazi o forță distructivă la fel de puternică în viitor, pe cât fuseseră Sefarzii, în trecut, menținând în același timp sub oarecare presiune controlul comunităților din Vest, cu tradiția lor diferită și cu rana deschisă a expulzării iberice. Lucrul nu era din cele mai simple. Pariul avea să fie câștigat cu brio de guvernul secret jidovesc. Pe măsură ce lua în stăpânire tot mai deplină noul material uman khazaro-așchenaz, guvernul secret slăbea presiunea asupra comunităților sefarde din Vest, ce scădeau ca număr și coeziune talmudo-iudaică. Inchiderea centrului iudaic din Spania este urmată de o nouă metamorfoză a ideologiei distructive, care va primi numele de « revoluție ».

Este vorba de ultimele cinci secole, care au înregistrat trei revoluții principale: Anglia, Franța și Rusia, fără să mai socotim mișcările revoluționare de mai mică amploare și cu consecințe relativ limitate, precum cele din Ungaria, Austria, Țările Române, America de Sud, Turcia și lumea arabă, China, India și Japonia. Aceste trei revoluții principale prezintă unele caracteristici comune, ce derivă din vechea Lege iudaică, Thora-Talmud. În fiecare din aceste trei cazuri,

asaltul distructiv principal s-a concentrat asupra guvernului legitim din fiecare țară vizată, a instituției monarhice, a Bisericii, națiunii, a însăși ideii de națiune sau popor cu un destin propriu în istorie. Lucru cât se poate de normal, din perspectivă iudaică. Pentru aceasta, singurul guvern legitim este acela al lui Iehova, singurul popor legitim este « poporul ales » al aceluiași Iehova.

La începuturile lor, aceste revoluții păreau îndreptate contra unor abuzuri reale sau imagine ale monarhilor și preoților creștini, prezentați ca figuri simbolice de opresiune socială. După ce monarhiile și vechea putere preoțească au dispărut, s-a văzut că aceste false pretexte au avut rolul de a înșela mulțimea credulă, ce urma să constituie decorul pe al cărui fond se vor asasina monarhii respectivi, se va distruge biserica, orice simbol de viață și credință națională. Originea iudaică a acestor deziderate se recunoaște ușor. Vechiul Testament este plin de pasaje în care triburile, regii și dumnezeii popoarelor cad în mâna Iudeilor, ce le distrug și le șterg din cartea vieții. Distrugerea templelor și locurilor de cult ale popoarelor traversează întregul Vechi Testament, fiind una din principalele acuzații contra ideologiei iudeo-sioniste.

Cele trei revoluții au reactualizat în epoca modernă unele evenimente istorice descrise în Vechiul Testament, ca și altele, din cadrul erei creștine, anterioare expulzării iberice de la sfârșitul secolului al XV-lea. Aceste revoluții au constituit o împlinire exemplară a Legii iudaice, așa cum apare ea în Pentateuc-Thora și în Talmud. Cele trei revoluții poartă semnul comun al triumfului iudaic, al distrugerii popoarelor respective, al nimicirii instituțiilor și oricăror realizări, nu în ultimul rând a dumnezeilor acestora. Au fost ele, aceste revoluții, plănuite, organizate și conduse de către clasa rabino-sionistă și înțelepții Sionului ? Cu privire la acest aspect, opiniile istoricilor și exegeților sunt împărțite. După câteva secole de discreție împinsă până la secretomanie, unele asociații cu caracter masonic-subversiv se fălesc astăzi cu contribuția lor în acest sens, ba chiar își atribue deplina paternitate a acestor revoluții și a altor evenimente de mai mică importanță. Personalități precum Horia, Cloșca și Crișan, Tudor Vladimirescu, Kogălniceanu, Alexandru-Ioan Cuza, Rosetti, Brătienii și alții sunt revendicate astăzi deschis de anumite masonerii. La fel stau lucrurile cu Oliver Cromwell în Anglia și cu principalii conducători ai Revoluției zise franceze. Rolul iluminaților bavarezi ai lui Spartacus Weishaupt în organizarea și conducerea Revoluției franceze a fost pus

în lumină de către unii istorici. Astăzi, acest rol este asumat deschis de reprezentanții contemporani ai respectivilor « iluminați ». Diferențele între cele trei revoluții țin de cadrul specific, de organizare, de viziunea concretă a unor personalități. Scopurile și metodele lor sunt însă identice, deosebirea fiind mai mult de intensitate și de inerențele exotisme. Toate trei au plănuț și realizat uciderea monarhilor respectivi, toate au instaurat o teroare incredibilă, aparent imposibilă din punct de vedere tehnic, toate provin din același arhetip de gândire, metodă și control talmudic. Fără să intrăm în detalii inutile, repetăm : cele trei revoluții au constituit momente importante de triumf iudaic, materializat prin returul Jidovilor în Anglia, recunoașterea drepturilor cetățenești în Franța, și acapararea întregii conduceri a vieții publice în fostul Imperiu Țarist. Mâna jidovească și înțelepciunea Sionului în conducerea acestor revoluții nu a fost văzută în egală măsură de diverșii exegeți și istorici, unii continuă să o nege și astăzi. Masele populare și opinia publică a țărilor respective au realizat cu întârziere semnificația evenimentelor trăite, lucru verificat și în cazul loviturii sioniste de Stat, botezată tot « revoluție », ce a pus capăt regimului național-comunist al lui Nicolae Ceaușescu. Umbra chestiunii jidovești planează deopotrivă deasupra celor trei revoluții în discuție, fiind deosebit de pregnantă în cazul celei din Rusia țaristă. Triumful bolșevic al Jidovimii a fost total, teroarea și răzbunarea iudaismului în anii de după 1917 atingând cote de nebănuț în lumea modernă. Pe moment, s-a crezut că aceste cote sunt absolute, că nu vor putea fi depășite niciodată. Exemplul chinez de mai târziu, cel corean sau cambodgian par să infirme această ipoteză relativ pesimistă. Este însă clar că revoluția bolșevică a fost plănuță, organizată și condusă de Jidovii-khazari din regiunile controlate de Talmud și de înțelepții Sionului. În lumina acestui fapt, trecutul devine aproape transparent, furnizându-ne cheia înțelegerii prezentului și prefigurării viitorului.

În cadrul secolului al XX-lea, atât în Rusia țaristă cât și în celelalte țări ce au cunoscut experimentul iudeo-bolșevic și talmudist al revoluției, aceasta avea să capete un nou sens, mai precis adevăratul ei sens : distrugerea totală, fără de sfârșit, până la împlinirea *ad litteram* a Legii deuteronomo-talmudice. Odată devenit curent în Occident, termenului de « revoluție » i s-a dat un sens limitat, acela de insurecție violentă, limitată în timp și spațiu, specifică și dependentă de condițiile de timp și de spațiu. Opresiunea și exploatarea burghezo-bisericească și monarhică ar fi produs chipurile o reacție

explozivă, în genul capacului de pe oala ce fierbe. Este vorba de o concepție vulgară, lansată și întreținută de înțelepții Sionului, a căror atenție era îndreptată spre momentul realizării dominației totale, depline și definitive a Jidovilor asupra lumii întregi, a tuturor popoarelor.

Revoluția iudeo-bolșevică a pus în lumină organizarea unei subversiuni totale și bine gândite, a unei neîntrerupte forțe de distrugere, cu sediu și personal profesionist permanent, cu obiective mondiale de realizat. Este vorba de ceva fără legătură cu condițiile concrete dintr-o țară sau alta, de promovarea distrugerii de dragul distrugerii și amorul artei, distrugere ca scop în sine, ca mijloc de răsturnare a oricărui guvern legitim, de înlocuire cu un alt guvern și alți guvernanți, guvern și guvernanți formați la școala Talmudului. Aceasta însemna realizarea efectivă a preceptelor înscrise de douăzeci și cinci de secole în *Deuteronom* : tu vei domni peste celelalte popoare, nu ele peste tine, Dumnezeuul tău te va ridica deasupra popoarelor pământului. Fără acest obiectiv, cele trei revoluții nu ar fi luat cursul cunoscut, ce prefigurează formele viitorului, etapele și fazele împlinirii Legii iudaice vetero-testamentare și talmudice. Personalități istorice ce păreau a reprezenta ceva prin ele însele, precum regele persan Cyrus, premierul Winston Churchill sau președintele Roosevelt, generalul De Gaulle apar în dimensiunile lor de simple paiate în jocul de sfori iudaice, al cărui final se întrezărește deja. Cromwell în Anglia, Robespierre în Franța, Lenin în Rusia reprezintă, pentru școlarii actuali din cele trei țări, ucigașii regilor respectivi, asasini ce au promovat și întreținut teroarea jidovească, soldată pretutindeni cu nenumărate victime și oceane de sânge. Un veac și jumătate după expulzarea Iudeilor din Spania și Portugalia, Anglia era în flăcări iar regele Carol I Stuart își lăsa capul pe eșafod, în mâna călăului. Rezultatul revoluției lui Cromwell merită privit mai de aproape. El ne arată modul în care regele restaurat Carol II Stuart a fost folosit pentru realizarea obiectivelor jidovești. La moartea lui Cromwell, bancherii jidani din Amsterdam au mizat pe Carol II Stuart, fiul regelui decapitat, căruia i-au transferat întregul ajutor financiar prevăzut inițial pentru dictatorul mort. Imediat după restaurarea monarhiei, Carol II legaliză poziția și privilegiile Jidanilor din Anglia. Drept răsplată, în scurtă vreme Jidanii finanțează expediția lui Wilhelm de Orania contra lui Jacob al II-lea, succesorul lui Carol II Stuart. Răsturnat de la putere, Jacob al II-lea se refugiază în Franța, dinastia Stuart fiind definitiv înlăturată de la

tronul Angliei. In competiția sângeroasă dintre dinastia Stuart și Cromwell, singurul și adevăratul câștigător este Jidănimea. Același rezultat au avut și celelalte două revoluții, cele două Războaie Mondiale din secolul XX. Singurul, adevăratul câștigător al acestora este aceeași Jidănime.

La mai puțin de un secol și jumătate după revoluția din Anglia veni rândul Franței. Aparent distinctă și perfect justificată de realitățile Franței, revoluția zisă franceză repetă caracteristicile celei din Anglia, anticipând pe cele ale revoluției iudeo-bolșevice din 1917. Instituția monarhică, Biserica, patria, religia, naționalitatea și patriotismul fură combătute cu violență, sub pretextul răsturnării tiraniei monarhice și bisericesti. In fapt, revoluția franceză a instaurat un despotism și o teroare nemaivăzută până atunci în istorie. Teoretic, revoluționarii din Franța pretindeau că luptă pentru drepturile tuturor oamenilor. Chestiunea jidovească s-a manifestat însă timpuriu, Jidovilor fiindu-le recunoscută totala emancipare încă din 1791. In aceeași ordine de idei, unul din primele acte ale revoluției bolșevice va fi promulgarea legii contra antisemitismului. Revoluția bolșevică a pus în lumină un control talmudic direct, mai strâns și mai eficace decât în cadrul celor două revoluții anterioare, lucru cu atât mai de mirare cu cât, după desființarea statului polonez, prin împărțirea lui între Rusia, Prusia și Austria, se pretindea că guvernul secret jidovesc s-ar fi auto-desființat. Rezultatul durabil al Revoluției franceze și al celei bolșevice a fost triumful jidovesc, care lăasă ambele țări într-o stare de apatie, din care niciuna nu și-a revenit.

De la căderea Babilonului și până la Revoluția din Franța, talmudo-iudaismul a acționat ca o permanentă forță de distrugere printre popoare, misiune și vocație conformă până la identificare cu Legea iudaică. Intreaga istorie jidovească, de la Babilonieni, Perși, Egipteni, Greci, Romani, Arabi, Spanioli și până în ziua de azi este o aplicare neîntreruptă a vocației iudaice absolute de distrugere. Această istorie nu este însă în mod egal a tuturor Jidovilor, după cum comunismul iudeo-bolșevic sovietic nu este decât într-o foarte mică măsură opera Rușilor. Rezistența internă față de misiunea și vocația distrugătoare a fost o permanentă dimensiune în cadrul iudaismului, de la dizidența israelită a începuturilor la jidovii revizioniști din zilele noastre. Orice sens atribuim noțiunilor de « Jidan » sau « Iudeu », conținutul acestora variază de la Iudeul antic la cel din Spania medievală, de la Iudeul Babilonului sau Alexandriei la Khazarul de la Volga și Marea Caspică. De-a lungul vremurilor, mulți oameni de Stat, legislatori

și întemeietori de religii au încercat să dezlege nodul gordian al problemei jidovești. Unul dintre aceștia a fost împăratul francez Napoleon I. Față cu problema jidovească, Marele Corsican a pierdut cea mai importantă bătălie din întreaga sa carieră.

XVIII. TENTATIVA NAPOLEONIANĂ

În cei peste optzeci de ani ai epocii revoluționare și napoleoniene franceze (1789-1871) au avut loc o serie de evenimente memorabile :

1. Prăbușirea vechiului regim și dubla lui restaurație, la 1814 și apoi 1815, apoi prăbușirea lui definitivă la 1830.

2. Prima republică (1792-1804) și primul imperiu, prăbușit în 1814, refăcut pentru 100 de zile în 1815.

3. Revoluția de la 1830 care va aduce pe tron dinastia de Orleans, ce va fi înlăturată de :

4. Revoluția de la 1848. Aceasta inaugurează cea de a doua republică franceză (1848-1851) care deschide calea celui de al II-lea imperiu (Napoleon al III-lea (1851-1870) ce se va termina cu :

5. Războiul franco-german din 1870 și :

6. Comuna din Paris (1871).

Pentru marele public și pentru școlari, această epocă din istoria Franței este articulată sau construită în jurul mai multor legende, între care cea mai extraordinară este aceea a lui Napoleon I (1769-1821). Dincolo de legendele în jurul Primului Consul Bonaparte, apoi a împăratului Napoleon I, cei cincisprezece ani de tulburări napoleoniene au secătuit Franța de milioane de tineri, au distrus regatul edificat cu migală de Bourboni și Capetieni vreme de peste un mileniu. La capătul unui sfert de veac de tulburări revoluționare și aventuri imperiale, rezultatul cel mai important din punct de vedere istoric a fost expansiunea așchenazo-jidovească în întreaga Europă, în America și pretutindeni în lume. La capătul aventurii sale imperiale, Napoleon I a lăsat Franța mai mică decât a găsit-o. Cultul lui ce continuă să persiste în manualele de istorie și în nenumărate alte publicații constituie un model de propagandă masonică, în lumina căreia Napoleon I se dovedește un simplu pion al Sionului.

Căpitan de artilerie în garnizoana Toulon, Napoleon este remarcat și promovat general de frații Robespierre și apoi de către Directorul Barras, lideri ai revoluției și membrii influenți în cluburile francmasonice ale vremii. După o scurtă campanie în Italia, tânărul general este însărcinat cu o stupefiantă misiune în Egipt și Palestina. Victorios în fața mamelucilor, fără să se ocupe cu adevărat de stabilizarea regimului francez din Egipt, în fruntea unei armate de 35 000 de oameni, Napoleon traversează Sinaiul și ajunge în Palestina, unde intenționa să fondeze un stat jidovesc. La 4 aprilie 1799, adresându-se căpeteniilor jidovești din Jaffa, Haifa și Ierusalim, care tocmai organizaseră o primire festivă unei delegații jidovești din Moldova și Valahia, Napoleon proclamă : « *Moștenitori legitimi ai Palestinei... Marea voastră națiune face apel la voi pentru a recâștiga teritoriile pierdute... Grăbiți-vă ! A sosit momentul restaurării*

*drepturilor voastre... a recunoașterii pentru todeauna a existenței voastre politice ca națiune*³³». După fuga lui Napoleon, mulți dintre Jidanii ce-l ascultaseră sunt executați ca trădători de către Pașa din Damasc. Știindu-se acoperit și protejat în cadrul înaltelor sfere revoluționare, după ce pierde flota în bătălia navală de la Aboukir, Napoleon își abandonează armata și se întoarce clandestin la Paris. Aici, cu concursul lojilor masonice, dă Lovitura de Stat de la *18 Brumaire*, primul pas către imperiul din 1804. Din chiar anul următor loviturii de la *18 Brumaire*, consulul Bonaparte reîncepe războiul contra Austriei, principala țintă catolică în vizorul masoneriei. În ce privește Franța, pentru stabilirea noii ordini post-revoluționare semnează un Concordat cu Vaticanul, care nu îi va refuza, peste trei ani, încoronarea după ritul catolic, ca împărat al Francezilor. În decembrie Senatul masonic îi acordă demnitatea imperială ereditară, sub numele de Napoleon I. Răsboaiele revoluționare și apoi imperiale au pustiit Europa asigurând Angliei, pentru o bună jumătate de secol, o hegemonie mondială absolută. În cei 15 ani de glorie napoleoniană, Jidanii așchenazi realizează profituri imense prin traficul de arme, efecte și echipamente militare, al averilor și valorilor europene răpite familiilor ruinate de revoluție și războaie. Dictator în grațiile francmasoneriei, Napoleon a fost un mare protector al Jidanilor, cărora le-a orgnizat cultul în toate departamentele Franței, convocând un Mare Sanhedrin, primul din istoria diasporei jidovești. Cu toate concesiile politice și religioase făcute iudaismului, Napoleon promulgă în 1808 un decret de reprimare a anumitor abuzuri jidovești, intolerabile din punctul de vedere francez. Din acest moment steaua napoleoniană începe să apună. Francmasoneria și finanța jidovească consideră încheiat rolul lui Napoleon. Acesta, cu tot geniul lui într-o serie de probleme, nu a reușit să înțeleagă la timp dacă Jidanii doresc sau nu să facă parte din națiunea franceză. La început le-a oferit cu dărnicie tot ceea ce li se putea oferi. Jidanii au mulțumit din vârful buzelor, au primit cele dăruite, dar au continuat să trăiască după legea lor iudaică, care îi obligă să domine și să distrugă popoarele cu care vin în contact.

Napoleon a fost primul om politic din epoca modernă care a încercat să rezolve problema jidovească, fără să își ridice în cap propriul lui popor francez, care ar fi putut să înțeleagă că împăratul lor este nu numai corsican, ci un corsican jidănit ! Proiectul lui de a cucerii Ierusalimul în contul Jidanilor a eșuat din motive de insuficientă pregătire politică și militară. Incercarea lui va fi reluată de alți oameni politici europeni, un secol și doi ani după Waterloo. Declarația Balfour din Noiembrie 1917 va antrena pe urmele lui Napoleon, în următorii treizeci de ani, nu numai pe semnatarul acesteia, în calitate de

³³. Discursul lui Napoleon și comentarii în *A qui la Palestine ?* de J. P. Migeon și J. Tolly, Paris 1970 și revista *L'Arche*, Paris, martie 1971.

ministru de externe al Angliei, ci și alte personalități, printre care Lloyd George, Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt, Harry Truman, Winston Churchill, Stalin. Incercarea napoleoniană de cucerire a Palestinei a fost de scurtă durată, într-un moment când Napoleon nu era decât un simplu comandant al unei armate de câteva zeci de mii de oameni, izolată între Egiptul nesigur, pustiul Sinaiului, puterea otomană și milioanele de musulmani. El rămâne însă primul om politic al Europei ce promite Jidovilor retrocedarea Ierusalimului, primul general sionist ce încearcă realizarea visului de două ori milenar al Sionului. Napoleon nu s-a putut decide între nostalgiile sefarde și năzuințele așchenaze. În timpul campaniei din Egipt se afirmă ca apărător al naționalității separate a Jidovilor, pentru care încearcă să cucerească Ierusalimul. Mai târziu, devenit împărat și înconjurat de Sefarzii dornici mai curând de o integrare de suprafață, Napoleon și-a închipuit că le poate forța mâna în acest sens. Integrarea Jidanilor în cadrul culturii, religiei și popoarelor europene era însă visul din totdeauna al Bisericii, împăratul Napoleon marcând un enorm pas înapoi față de generalul sionist Bonaparte.

Intr-un document datat 17 aprilie 1799 la Constantinopole și publicat de *Monitorul* din Paris la 22 Mai 1799 se spune că « *Bonaparte proclamă și invită Jidanii din Asia și Africa să vină sub drapelul său spre a restabili Ierusalimul antic. El a înarmat deja un mare număr de Jidani, ale căror batalioane amenință Alepul* ». Nefireasca și neînțeleasa Campanie din Egipt a constituit prima încercare a Jidovimii de a recuceri Ierusalimul. Napoleon a fost animat de dorința de a împlini profeția antică a returului Iudeilor în Canaan. Câteva săptămâni mai târziu, același *Monitor* din Paris adăuga : « *Bonaparte a învins Siria nu numai pentru a da Jidanilor Ierusalimul. El are planuri mai vaste...* ». În timp, Napoleon a înțeles efectul nefavorabil al raportului publicat în *Le Moniteur* la 22 Mai 1799. Pornită contra regilor și a preoților, Revoluția s-a întors curând în avantajul unic al Jidovilor. Războiul lui contra Angliei amenința să devină o afacere jidovească. La începutul secolului al XIX-lea, nici Franța nici Europa nu erau pregătite să accepte pe față jugul jidovesc. Cea mai bună dovadă în acest sens este că Generalul sionist a fost abandonat și lăsat să se descurce pe cont propriu, în loc să primească întăririle necesare spre a-și duce planurile la capăt. Cucerirea Ierusalimului de către Napoleon ar fi facilitat relațiile Angliei cu lumea arabă și pe cele ale Franței cu finanța și interesele jidovești. Istoria secolului al XIX-lea și întreaga istorie contemporană ar fi luat o cu totul altă întorsătură. Cu riscul de a fi arestat ca dezertor din fruntea armatei pe care a abandonat-o, generalul sionist Bonaparte a luat drumul Parisului, unde vegheau prietenii lui francmasoni și Jidovi. Dacă ar fi reușit să cucerească Ierusalimul, o comisie de înaltă răspundere rabinică și sionistă ar fi examinat arborele său genealogic, așa cum s-a făcut pentru Cromwell, în timpul

revoluției din Anglia. Ce putea căuta o astfel de comisie de înaltă răspundere rabinică? Nimic alta decât eventuala filiație iudeo-davidiană care l-ar fi propulsat pe ambițiosul general pe platforma lui Mesia, i-ar fi permis să ajungă regele sau împăratul Iudeilor, poate chiar al lumii. În fond, cu pași mai mici, către un astfel de deznodământ pare să se îndrepte lumea. La un pas de a deveni un excelent Mesia pentru Jidani, Bonaparte rămâne primul general sionist din epoca modernă și probabil din toate timpurile. Micul corsican ar fi jucat rolul unui excelent Mesia, destin pe care l-a ratat la milimetru, din vina altora. Bonaparte și-a scris singur partitura și și-a asumat rolul mesianic. Plăcut surprinsă de excelența lui prestație de tinerețe, Jidovimea vremii nu l-a putut ajuta acolo unde ar fi vrut, dar nici nu l-a abandonat. După un secol și mai bine, reîntoarcerea la Ierusalim se va face în condițiile pe care le vom vedea. Până atunci multe ițe trebuiau încă toarse și întoarse în păienjenitul relațiilor europene și mondiale. Scurtă vreme după ce și-a pus coroana de împărat de cap (1804), problema jidovească va lua o atât de mare amploare încât Napoleon va face o a doua tentativă mesianică.

În 1806, la doi ani după încoronarea ca Împărat al Francezilor, plângerile acestora în legătură cu comportamentul rapace al Jidanilor încep să constituie grija de căpetenie a împăratului și a întregului guvern. Napoleon solicită Jidătimea din întreaga Europă, supusă armatelor sale, să se pronunțe în mod public fie pentru o naționalitate iudaică separată, fie pentru integrarea în sânul națiunii unde trăiește fiecare. În acest sens sunt convocați la Paris 112 reprezentanți de frunte ai iudaismului din Franța, Germania și Italia. Înțelepții Sionului din țările dominate de Napoleon, urmau să dezbată două perspective sau puncte de vedere cu privire la problema jidovească. Prima dintre acestea era chiar punctul de vedere jidovesc. Intrucât Jidovii se consideră « popor ales », singurul popor ce va fi « salvat » de Mesia, rezultă că lumea jidovească este iudeo-centrică, Jidovii neputând interpreta fenomenele istorice decât din singurul și unicul lor punct de vedere, toți la un loc și fiecare în parte considerându-se cu egală îndreptățire buricul pământului și alesul Domnului. Este vorba de punctul de vedere levito-fariseo-sionist clasic. O a doua perspectivă era aceea că Jidovii au ajuns la o anumită concepție istorică, în cadrul căreia ei înșiși ocupă locul central. De când sunt Jidovii conștienți pe deplin de această concepție istorică? Din chiar clipa alianței dintre Avraam și Iehova. De atunci, destinul Iudeilor formează istoria lumii întregi și a întregului Univers, cele ce se petrec în natură sau cultură fiind aranjate de Iehova în sensul intereselor lor egoiste. Este vorba de o concepție pe care autorul *Genezei secolului al XIX-lea*³⁴ o ilustra grafic printr-o serie de cercuri concentrice, din ce în ce mai mici, ultimul fiind un simplu punct, echivalent al imensului orgoliu cosmic

³⁴. Cf. Houston Stewart Chamberlain, *Geneza Secolului al XIX-lea*.

jidovesc. Pusă de mulți exegeți pe seama « antisemitismului », perspectiva sau imaginea propusă de Chamberlain nu contrazice de fapt doctrina iudaică. În astfel de chestiuni, nu există un dezacord de principiu între erudiții Talmudului și opozanții lor, chiar dacă aceștia de pe urmă sunt acuzați adesea de unele prejudecăți.

Intrebările pe care Napoleon le pune înțelepților Sionului reuniți la Paris arată o perfectă înțelegere a iudaismului și a problemelor ce pot decurge din el, o înțelegere inaccesibilă politicianilor anglo-americo-franco-sovietici ce au realizat Statul sionist din Palestina, în anul 1948. Napoleon a înțeles că potrivit punctului de vedere iudaic, lumea ar fi fost creată la o dată precisă — precisă însă numai pentru ei ! Din punctul de vedere jidovesc, toate cele petrecute în natură și în cultură, inclusiv gloria napoleoniană, nu au decât un singur și unic scop : acela de a conduce întregul univers la triumful final jidovesc ! Dacă cei mai mari regi ai lumii, Nabucodonosor, Cyrus și alții, sunt simple instrumente în mâna lui Iehova, înseamnă că acesta determină nu numai destinul Jidanilor în istorie ci al tuturor popoarelor, destinul lumii întregi. Generalul Bonaparte se oferise instrument în mâna lui Iehova, pentru cucerirea Ierusalimului, tentativă eșuată din motive tehnice. Devenit împărat, Napoleon nu se resemnează la rolul de simplu instrument, conștient sau în orice caz încrezător în ideea că destinul istoric al popoarelor este pentru o vreme în mâna sa. În consecință, lucrurile au fost aranjate de așa manieră încât i-a pus pe Jidovi în situația de a răspunde afirmativ sau negativ la întrebarea dacă doresc să devină francezi ! Napoleon a înțeles bine nodul problemei jidovești. Dacă un om poate rezolva această problemă, Napoleon a arătat, acum două secole, cum anume ar putea fi ea rezolvată.

Înțelepții Sionului din imperiu sosiră cu mare alai la Paris. Toți erau confrunțați cu una și aceeași dilemă. Toți fuseseră crescuți în credința milenară că trebuie să rămână un popor aparte, ales de Dumnezeu pentru a distruge și nimici celelalte popoare, spre a triumfa ei între ei, fie chiar într-o lume pustie ! Pe de altă parte, acești înțelepți reprezentați ai Jidovilor profitaseră de pe urma Revoluției franceze care îi emancipase. Cel ce îi chestiona era nu numai împăratul Franței și cel mai celebru general al Revoluției, ci omul care făcuse tot ce era în puterea lui spre a-i readuce pe Jidovi la Ierusalim. Totuși, pe cât de simplă întrebarea, pe atât de dificil răspunsul. Întrebarea lui Napoleon era simplă și clară : fac sau nu fac parte Jidanii din națiunea sau popoarele în fruntea cărora se găsea împăratul francez în acel moment. Întrebările lui Napoleon vizau principiile deuteronomice și talmudice, pe baza cărora fusese edificat zidul de separație între Jidovi și Omenire. Printre aceste principii, la loc de frunte era acela al căsătoriilor mixte. Jidanii îi considerau pe Francezi frați de-ai lor, în cadrul națiunii franceze, sau simpli străini ? Considerau ei Franța drept țara lor natală,

căreia îi datorau supunere necondiționată până la sacrificiul vieții, ca toți ceilalți Francezi ? In materie de împrumuturi financiare, legea iudaică îi obliga sau nu la vreo distincție între Creștini și Iudei ? Intr-un cuvânt, Napoleon a pus înțelepților Sionului întrebările pe care lumea întreagă și le pune de când lumea cu privire la Jidani.

Înțelepții Sionului nu aveau decât două alternative : fie să denunțe cu toată sinceritatea legea rasială jidovească, fie să o denunțe numai din vârful buzelor, formulând pe plan mintal excepția de sinceritate, autorizată de Talmud. Înțelepții Sionului se găsiră într-o poziție dificilă. Pentru ei, totul era sacru în Talmud, inclusiv legendele, poveștile, anecdotele și bancurile. Înțelepții sau delegații Jidovilor din întregul imperiu au mărturisit toți la unison și cu o neegalată ardoare că nu mai există de mult o națiune iudaică, că nu doresc să trăiască în comunități închise sau ghetouri, că se simt francezi și nimic mai mult. Întrebarea privind căsătoriile mixte nu a putut fi însă ocolită cu astfel de vorbe frumoase. Căsătoriile mixte sunt permise, au spus ei, dar numai din punctul de vedere al Dreptului civil ! S-a văzut astfel că, puși în fața unor întrebări de acest gen, reprezentanții iudaismului dau răspunsuri false sau inaplicabile. Deceniile următoare au arătat că practica jidovească a ghetoului și a națiunii iudaice în cadrul celei franceze nu a fost niciodată abandonată de clasa conducătoare jidovească, cel mult de câte un Jidan cu de la el putere, care se expunea astfel anumitor persecuții sau chiar heremului, din partea kahalului.

Cu tot eșecul suferit în încercarea lui de a face din Jidovi buni cetățeni ai imperiului, Napoleon a câștigat o victorie istorică în ce privește adevărul, victorie ce își păstrează întreaga valoare până în zilele noastre. Conștient de înșelătoria jidovească, Napoleon a încercat să dea răspunsurilor primite o formă oficială cât mai precisă, de natură să oblige jidănimii viitoare să respecte, în orice situație, angajamentele înțelepților ei. Așa s-a ajuns convocarea Marelui Sanhedrin.

În februarie 1807, într-o atmosferă de mare sărbătoare, s-au reunit la Paris cei 72 de membri tradiționali ai Sanhedrinului, 46 de rabini și 26 de laici. Chiar dacă Sanhedrinul nu se mai reunise oficial de secole întregi, centrul talmudic din Polonia funcționase până către sfârșitul secolului al XVIII-lea, astfel că ideea unui guvern al comunității jidovești era pe toate buzele. Sanhedrinul a mers mai departe decât înțelepții Sionului reuniți anterior. Nimic nu a fost lăsat la întâmplare : nici ardoarea declarațiilor, nici perfecțiunea formulelor, nici temenelele de rigoare. Primele temenele au fost adresate Bisericii catolice, căreia Marele Sanhedrin îi mulțumi pentru protecția de care Jidănimii a beneficiat vreme de secole ! Omagiul adresat Bisericii merită să fie comparat cu versiunile sioniste actuale, ce exagerează enorm în sens invers.

Sanhedrinul a recunoscut că dispariția națiunii iudaice este un fapt împlinit, ceea ce rezolva dilema centrală : legile anterioare

aveau aerul că sunt impuse jidanilor, care nu puteau face distincția între dreptul civil și cel religios. Intrucât Sanhedrinul a recunoscut că națiunea iudaică nu mai există, s-a proclamat că legile talmudice privind viața de zi cu zi nu se mai aplică. Thora însă, ca lege de credință, rămânea în picioare. Acesta a fost verdictul Sanhedrinului. În caz de conflict sau neînțelegere viitoare, legile Statului francez urmau să aibă prioritate în raport cu cele religioase. Potrivit înțelegerii parafate, comunitatea jidovească nu mai exista decât pe plan religios, neputând emite nici un fel de pretenție la recunoaștere națională.

Această concluzie a fost o victorie pentru Napoleon, una însă care trebuie să fi jucat un rol important în căderea ce avea să vină peste câțiva ani. În mod oficial, Sanhedrinul recunoscuse scoaterea Jidovilor de sub jurisdicția talmudică, ceea ce nu era puțin lucru. Călează reintegrării Jidovilor în sânul națiunilor printre care trăiesc, a reintrării lor în rândul omenirii a fost astfel deschisă acolo unde leviții o închiseseră în urmă cu peste două mii de ani. De formă cel puțin, spiritul de ură și discriminare rasială a fost abandonat. Chiar și Iudeii cei mai habotnici sau ortodocși încep să nege cu tărie aspirația lor mai veche, de a forma o națiune aparte în cadrul oricărei alte națiuni. Cu timpul, jidovii ortodocși elimină rugăciunile ce exprimau speranța sau dorința unei resurecții naționale jidovești. În parlamentul britanic, care tocmai discuta problema emancipării Jidovilor, adversarii acesteia au primit o gravă lovitură. Până atunci ei afirmaseră ceea ce știa toată lumea: că Jidanii așteaptă cu nerăbdare sosirea unui Mesia liberator și reîntoarcerea în Palestina, Anglia nefind pentru ei decât o țară de exil. Totuși, adversarii englezi ai emancipării Jidovilor, ca și cei din divanul lui Cuza sau din Parlamentul bucureștean din vremea lui Vasile Conta și Eminescu aveau perfectă dreptate. Aproximativ trei sferturi de veac după declarația solemnă a Sanhedrinului napoleonian, aceasta a fost anulată în practica curentă de pretutindeni. Deși egalitatea civică fusese proclamată în multe din statele lumii, naționalismul jidovesc devenea pretutindeni filosofia politică a mișcării sioniste. În parlamentul francez sau englez, belgian, austriac, italian sau german se auzeau tot mai des proteste justificate din partea celor ce credeau că se impune retragea drepturilor politice acordate în mod imprudent unei comunități ce refuză să se integreze națiunii în mijlocul căreia trăiește.

Importanța istorică a tentativei napoleoniene constă în demonstrația că răspunsurile obținute la întrebările puse nu aveau nici un fel de valoare. Legea talmudică a fost din nou impusă Jidovilor de către casta rabino-kahalică, bine secondată de politicienii creștini, care i-au ajutat pe rabini ca și Artaxerxe cândva pe Neemia.

Sanhedrinul lui Napoleon suferea însă de un neajuns capital. El reprezenta numai Jidanii din imperiul napoleonian, Sefarzi în cea mai mare parte, pe piciorul de a pierde autoritatea lor de altă

dată în sânul comunităților jidovești dominate mai nou de Așchenazi. Pe vremea lui Napoleon, majoritatea covârșitoare a Jidanilor trăiau în Est, mai ales în Rusia, Polonia și Ucraina. Talmudiștii din Est nu au fost reprezentați în Sanhedrinul lui Napoleon. Răspunsurile acestora de pe urmă reprezentau o adevărată erezie în ochii Jidanilor ortodocși din Răsărit, deveniți păzitorii tradiției levito-fariseice.

Marele Sanhedrin napoleonian și compromisul acestuia au marcat sfârșitul celei de a III-a perioade din istoria iudaismului. Este vorba de perioada inaugurată odată cu zdrobirea de către Titus a insurecției iudaice (70 e.n.), când fariseii au transmis talmudiștilor crezul și tradiția lor. După șaptesprezece secole de la dărâmarea Ierusalimului sub Titus, răspunsurile Sanhedrinului napoleonian păreau să indice că problema jidovească s-a rezolvat. Oamenii politici puțin clarvăzători se așteptau să-i vadă pe Jidovi comportându-se ca Francezi în Franța, Englezi în Anglia, Germani în Germania și așa mai departe, ceea ce ar fi însemnat sfârșitul Talmudului, dărâmarea zidului de separație dintre Jidovi și Omenire.

Cei ce credeau astfel s-au înșelat. Era vorba de o simplă iluzie. Cercetătorii contemporani cu simpatii recunoscute pentru Jidovime consideră că s-a pierdut atunci o mare ocazie istorică. Cercetătorii sioniști însă, sau angajații acestora, vorbesc de evitarea, în ultimul moment, a unei teribile primejdii : primejdia integrării în sânul omenirii !

Cea de a IV-a perioadă din istoria iudaismului începe în secolul emancipării, secolul al XIX-lea, în cursul căruia Jidovimea khazară din Est a anulat în întregime concesiile Marelui Sanhedrin napoleonian. Drepturile politice acordate Jidovilor prin emancipare vor fi folosite nu pentru integrarea acestora pe picior de egalitate cu ceilalți cetățeni ai națiunilor în mijlocul cărora trăiesc, ci pentru a săpa o nouă prăpastie între Jidovi și grosul omenirii, pentru a reafirma « dreptul » lor de a rămâne Jidovi, dând în același timp lecții de patriotism Rușilor în Rusia, Francezilor în Franța sau Românilor în România. În fond, prin pretenția lor absurdă de a fi poporul ales al lui Dumnezeu, Jidovii aspiră hegemonic la poziția de națiune deasupra tuturor celorlalte națiuni, refuzând cu încăpățănare să fie în rând cu lumea, națiune printre celelalte națiuni ! Comisarii politici ai talmudismului au reușit performanța negativă de a menține pe mai departe Jidovimea în ghetoul spiritual inaugurat la Babilon și perfecționat de-a lungul epocii medievale. Istoria succesului lor nu poate fi separată de istoria revoluției, al cărui studiu va reține în continuare atenția noastră

XIX. REVOLUȚIA PERMANENTĂ ȘI MONDIALĂ

Categoric, sincer, nesincer sau insuficient gândit, răspunsul Marelui Sanhedrinu ad-hoc la întrebările lui Napoleon încheie cea de a treia perioadă din istoria iudeo-sionismului, începută la anul 70, prin distrugerea Templului din Ierusalim, de către generalul roman Titus. Prin răspunsul său, Sanhedrinul iudeo-imperial inaugurează o a patra perioadă din istoria iudeo-sionismului, care se va sfârși peste nouăzeci de ani, cu ocazia Primului Congres Sionist Mondial (Basel, 1897).

Înainte de a intra în detaliile acestei a patra faze să aruncăm o privire asupra Revoluției Franceze și a contextului revoluționar mondial care a marcat secolul al XIX-lea. Acest secol a fost în egală măsură al mașinismului, al proletariatului, al revoluției industriale, al *Manifestului Comunist*. Geneza acestui secol venea de departe, puțini autori și-au pus problema originii procesului revoluționar din acest secol. Războaiele napoleoniene au difuzat microbul revoluționar. Mașinismul, dislocarea populației, apariția proletariatului, generalizarea muncii salariate nu au făcut decât să mascheze patologia fundamentală a acestui secol, cu rădăcini istorice de o vârstă cu creștinismul și în cadrul căruia remarcăm două componente aparent divergente. În dosul vitrinei socialist bucolice, mai întâi, apoi din ce în ce mai revoluționare, către sfârșitul secolului, remarcăm apariția ideologiei unificatoare a națiunii jidovești, împrăștiată în toată lumea. Secolele de nomadism, migrație și expulzări umilitoare au produs ca la comandă ideologia naționalistă a reunirii jidovilor în Țara Promisă de către dumnezeul lor jidovesc.

O a doua mișcare, nu mai puțin evidentă, aparent contrară, a fost comunismul revoluționar. Acesta aspira să reunească sub drapelul roșu proletarii din toate țările. Comunismul dizolvă structurile naționale și declară război oricărui naționalism, în vreme ce sionismul face din acesta adevărata lui religie. Antagonismul acestor mișcări era însă aparent. Dumnezeul Țării Promise și al Poporului ales promisesese nu numai o țară aleșilor lui, ci instalarea lor la comanda întregii lumi, deasupra tuturor celorlalte state, popoare și națiuni, care trebuiau distruse. Distrugând statele, popoarele și națiunile, revoluția mondială părea să servească ceea ce toată lumea numea, până de curând, « comunism ». A fost o vastă și subtilă conspirație. Prin intermediul celor două Războaie Mondiale, în principal, s-a pregătit și realizat nu numai instalarea « poporului ales » în « Țara promisă » ci și la comanda întregii lumi ! Fără ca acest lucru să fi fost evident de la început, procesul revoluționar mondial și întreaga cacialma comunistă s-au dovedit un simplu instrument în slujba sionismului. Istoricii vor găsi cu timpul suficiente dovezi privind legăturile și raporturile dintre organizatorii comunismului sau ai Revoluției mondiale și cei ai sionismului. Raporturile și legăturile dintre aceste două

fenomene, aparent independente, ne vor ajuta să înțelegem mai bine cele petrecute în ultimele două secole și chiar astăzi, sub ochii noștri. Ele ar putea constitui un model explicativ pentru cele mai importante dintre evenimentele care vor avea loc într-un viitor relativ apropiat.

Cu toate progresele tehnico-științifice incontestabile, ultimele două secole reprezintă o perioadă de profundă decadentă morală și chiar de declin în materie de cunoaștere. Progresele tehnice și chiar științifice înregistrate s-au dovedit un instrument în slujba distrugerii omenirii, distrugere urmărită deopotrivă de mișcarea revoluționară mondială, de cea sionistă ca și de o bună parte din oamenii de știință. Omul contemporan și-a pierdut dorința de a cunoaște de dragul cunoașterii. Aceasta este apreciată funcție de rentabilitatea imediată sau îndepărtată, ce se calculează, cifrează și cotează la bursa « valorilor », cu filiale în toate centrele capitalo-sioniste din lume. În sensul tradițional al cuvântului, cunoașterea este mai mult un scop în sine, gradul de omenie fiind în bună măsură dependent de acela al cunoașterii și al buneii credințe în cunoaștere. Acolo unde cunoașterea este funcție de rentabilitate, eficiență și profit, proces ce se cuantifică și exprimă printr-o cifră, avem de-a face cu o înjidanire clară a omului și a societății. În Evul Mediu și chiar în pragul epocii moderne, omul aspira încă la cunoaștere de dragul cunoașterii. Aspirația către o astfel de cunoaștere este oglindită în numeroase mituri ale diverselor civilizații și culturi, dimensiune ce începe să se dezmetă în ultimele două secole. Pe vremea lui Napoleon, Europa și întreg Occidentul se sprijineau pe douăzeci și cinci de secole de neîntreruptă evoluție împlinitoare, în cadrul căreia omul s-a ameliorat pe sine însuși, umanizând relațiile sale cu lumea înconjurătoare și cu semenii săi. Desigur existau războaie, dar acestea făceau obiectul unui cod al bunelor maniere, războinicii își respectau inamicul, care era mai mult un adversar, niciun comandant de armată sau soldat advărat nepermițându-și denigrarea și insultarea altor soldați adevărați. Sentimentul de onoare, de fidelitate pentru o cauză sau un drapel era de o vârstă cu omul, nimeni și nimic nu reușise să-l șteargă, nici măcar ipocritul și dizolvantul creștinism³⁵. La mijlocul secolului al XX-lea, o mare parte din această evoluție a fost aruncată la pubela

³⁵. Mentalitatea iudaică de denigrare și distrugere a inamicului până la « ștergerea din Cartea Vieții » s-a văzut îndejuns cu ocazia creștinării prin sabie și foc a saxonilor de către un slugoi al crucii și un jidovit precum Carol cel Mare, a distrugerii deuteronomice a catarilor de către paplitate, a războaielor religioase, a « creștinării » prin teroare a Americii. Sentimentul onoarei, al fidelității în toate, mai ales în vreme de război, nu a putut fi șters din memoria publică decât în ultimele două secole. La jumătatea acestei perioade Spengler scria cunoscutul său *Declin al Occidentului*, o carte al cărei titlu original însemna mai curând Moartea Occidentului. Mascarada judiciară de la sfârșitul ultimului Război Mondial, insultarea și denigrarea inamicului învins au atins culmi de josnicie pe care omenirea nu le-a cunoscut niciodată în trecut. Progresele tehnico-științifice din ultimele două secole par mai curând trepte într-o barbarie și fărădelege, nu într-o cunoaștere.

istoriei de către puțin demnii câștigători ai Războiului Mondial, Europa învinsă fiind răstignită pe crucea barbariei jidovești. În aceste ultime două secole, puterea jidănimii a atins cote inaccesibile dictatorilor sau pontifilor de altă dată. Prezența iudaismului în Europa data de două bune milenii, influența lui pernicioasă fusese remarcată de la Tacit și sfinții Părinți ai Bisericii până la contemporanul nostru Garaudy, om de bună credință, deși suferind de un gen aparte de comunism utopic. În pragul secolului al XIX-lea, vorbind despre progresul omenirii, Herder scria că națiunile cele mai primitive ale Europei sunt sclave voluntare ale corupției jidovești, reprezentată de un popor asiatic străin lumii noastre, incapabil să se rupă de o lege ostilă tuturor popoarelor lumii. Cincisprezece ani mai târziu, ziarele vremii dezmințeau pe Herder, anunțând lumii decizia Marelui Sanhedrin napoleonian de a permite și facilita contopirea Jidanilor cu popoarele în mijlocul cărora trăiau. La sfârșitul secolului al XIX-lea, un secol după Herder, devenise clar pentru toată lumea că filosoful german văzuse limpede și departe. Un secol după Herder, în a sa *Geneză a Secolului al XIX-lea*, Chamberlain nota că jidanii joacă pretutindeni în Europa și în sferele de influență ale acesteia un rol diferit de cel interpretat în urmă cu un secol și a cărui amploare ne îndreptățește să vorbim despre o eră jidovească. Putem crede ce vrem despre istoria lor trecută, continua Chamberlain. Istoria lor actuală ocupă un astfel de loc în cadrul propriei noastre istorii încât am fi de rea credință dacă ne-am face că nu vedem nimic. Elementul străin subliniat de Herder și de mulți alții devenise vizibil, chiar dominant, inclusiv în materie de istorie, cultură, moravuri. În cursul secolului al XIX-lea, umilul, aparent inofensivul popor străin de altă dată devenise un constituent important și disproporționat al vieții publice europene. Herder observase că națiunile cele mai primitive din Europa erau sclavele voluntare ale decadentei jidovești. Lucrurile s-au schimbat, observă Chamberlain. De s-ar întoarce printre noi, Herder ar putea spune același lucru despre instituțiile cele mai importante din lumea noastră civilizată, despre guvernele noastre, legile noastre, știința, comerț, literatură, artă. Toate ramurile de activitate au devenit sclavele mai mult sau mai puțin voluntare ale Jidovilor, conchide Chamberlain. Toate-s legate de mâini și de picioare, toate așteaptă să li se scoată ochii, să li se astupe urechile, să li se taie limba ! Chamberlain consideră că influența iudaismului asupra secolului al XIX-lea constituie subiectul arzător la ordinea zilei, care privea nu numai prezentul epocii, ci și viitorul, epoca noastră și tot ce va urma. Dacă influența jidovească devine dominantă în sfera culturii, educației și învățământului, lumea va fi confruntată cu o putere negativă și distructivă fără precedent. Chamberlain exprima aceste gânduri în ultimii ani ai secolului al XIX-lea, cartea lui fundamentală fiind publicată în penultimul an al secolului (1899). Printre zecile de ediții și milioanele de volume semnate de Lenin, Stalin,

Ceașescu, Gheorghiu-Dej și alte nulo-mediocrități iudeo-comuniste, nu s-a găsit încă loc pentru o traducere românească a acestui filosof³⁶.

La două secole și mai bine după Herder, la peste un secol după Chamberlain, influența pernicioasă observată de aceștia a luat o nebănuită amploare. Ea nu mai privește astăzi viitorul ipotetic al lumii ci prezentul fiecărui pământean, ea a schimbat deja natura lumii și destinul omului în cadrul acesteia. În secolul care a trecut după Chamberlain, guvernele Europei și ale lumii întregi au intrat în sclavie iudeo-sionistă. Cu rare excepții, orice om politic contemporan, la putere sau în opoziție, dintr-o țară sau alta, este un agent politic al castei dominante internaționale, o mafie de inspirație iudeo-sionistă.

Sub presiunea celor două fenomene, aparent divergente dar în fapt convergente, diagnosticul întrezărit de Herder și pus de Chamberlain se confirmă în întregime. Pe de o parte iudeo-comunismul sau bolșevismul este partea vizibilă a aisbergului, vitrina ce a înnebunit masele, care după două mii de ani de iudeo-creștinism au confundat paradisul creștin cu comunismul iudaic ! Pe de altă parte iudeo-sionismul formează partea ascunsă a aisbergului, invizibilă pentru muritorii de rând, căreia i se supun guvernele lumii și oamenii politici ai tuturor popoarelor. Printre aceste guverne și acești oameni politici există și excepții, cele mai multe de altfel parțiale, efemere, de suprafață. Una dintre aceste excepții ar fi putut fi chiar președintele Ceașescu, căruia destinul i-a jucat o festă ce dă de gândit : după o viață de militant comunist tembelizat și slugă de dârloagă la carul bolșevico-sionist, în puțin școlitul sătean al Scorniceștilor s-a trezit mintea de pe urmă. Dictatorul și Secretarul General PCR pare să fi înțeles că este român, ba chiar oltean, că nu poate fi altceva ! Ceașescu nu este singura excepție. Milosevici în Iugoslavia, Saddam Husein în Irak, Ghadafi au traversat o carieră asemănătoare și au avut cam același sfârșit. Este vorba de oameni care după ce au servit cu credință ruloul compresor iudeo comunist și sionist au sfârșit prin a deschide ochii. Mai bine mai târziu decât niciodată !

Secolul al XIX-lea a fost epoca « stafiei comuniste », despre care Marx și Engels au făcut vorbire în faimosul lor Manifest Comunist din 1848. Clasicii marxism-leninismului, după numele mai nou al doctrinei talmudo-jidovești, vorbeau de stafia comunistă ce bântuia Europa, fără să ne spună de când și de unde venise stafia respectivă. Care era originea stafiei lor, cum se face că lumea nu a văzut-o din timp ? În ce consta de fapt această stafia, ce avea să strângă Europa și lumea întreagă ca într-un clește. Una din fălcile acestui clește era iudeo-comunismul. Cealaltă era iudeo-sionismul. Una acționa la

³⁶. O astfel de inițiativă s-ar fi putut realiza după evenimentele din 1989. Ea a fost însă sabotată de redacția iudeo-creștină a *Punctelor Cardinale* din Sibiu, care trece drept un ziar naționalist, chiar legionar !

nivelul prostimii, al sindicatelor, proletariatului și clasei muncitoare. Cealaltă acțiune din umbra sinagogilor și bisericilor, a lojilor masonice, a soldaților lui Cristos, cum își spun iezuiții ! Nu cumva aceste mișcări aveau o rădăcină comună ? Pentru a răspunde la această întrebare vom examina mai de aproape începutul procesului revoluționar mondial, așa numita Revoluție franceză.

Cele mai multe din așa numitele revoluții și mișcări de eliberare națională din întreaga epocă modernă trebuie concepute ca etape ale unei revoluții mondiale și permanente, în cadrul căreia, de la țară la țară și de la epocă la epocă se disting perioade manifeste de avânt revoluționar, respectiv perioade de lăncezeală sau de gestație. Revoltele sau răscoalele nevoiașilor, ale sclavilor în antichitate, ale țăranilor mai târziu, au existat totdeauna. Atitudinea arogantă a nobilimii franceze, germane sau maghiare a fost la originea unor profunde mișcări populare în perioada medievală. Nimeni nu a numit însă revoluție « *Jacheria* » din Franța, Războiul Țărănesc German sau Răscoala de la Bobâlna. Studiul atent al contextului revoluționar francez ca și al celui din Rusia țaristă de mai târziu se dovedește instructiv și revelator. Revoluția "franceză" a fost franceză cu numele, ca și cea "englezească", anterioară ei, sau cea "rusească", de după ea. Când spunem că Revoluția "franceză" nu a fost franțuzească nici cât negru sub unghie, avem în vedere că ea a fost plănuită, organizată, declanșată și condusă îndeaproape de către o organizație secretă. Ea nu a fost într-o nimic o explozie socială franceză, provocată de cauze franțuzești, după cum cele două revoluții din Rusia anului 1917 nu au fost nici ele simple explozii sociale rusești, provocate de cauze tipic rusești. Modul cum s-a răspândit mai târziu comunismul în Europa și în lume, mai ales în țări lipsite de o adevărată industrie și de un proletariat, arată că aceste fenomene constituie etape și momente specifice în cadrul aceluiași proces sau complot revoluționar permanent.

Situată între revoluția din Anglia și cea din Rusia, Revoluția franceză arată legătura dintre aceste trei etape din cadrul unuia și aceluiași proces conspirativ planificat și permanent, al cărui apogeu a fost atins prin apariția « lagărului socialist », după cel de al II-lea Război Mondial. Acesta a fost o simplă etapă în tangoul leninist, doi pași la stânga binișor și un-ncet la umbra lor ! Apogeul procesului revoluționar în chestiune va fi atins abia de acum încolo, prin instalarea în fruntea lumii a unui guvern mondial, controlat de organizația secretă ce conduce conspirația revoluționară de la bun început.

Desigur, acest lucru nu a fost foarte clar pe vremea când Carol I Stuart sau Ludovic al XVI-lea își abandonau capetele încoronate în mâinile călăilor dirijați de o mână nevăzută. Cu trecerea timpului însă și din perspectiva luminii aruncate de evenimentele ulterioare, fiecare "revoluție" sau mișcare "revoluționară" este mai bine înțeleasă în lumina proiectată

asupra ei de revoluția, mișcarea sau mutarea următoare. Unii exegeți și istorici nu vor să admită ipoteza existenței unei conspirații revoluționare în cadrul epocii moderne. Dacă aceștia nu ar fi împins intransigența până la a vorbi de o « paranoia a conspirației » și de o sofisticare a ignoranței³⁷ am fi putut crede că este vorba de o pură întâmplare. Celor ce contestă ipoteza unor eventuale conspirații, le putem răspunde că cele mai multe pagini din istorie pun în lumină existența conspirațiilor. Reușite sau nereușite, loviturile de Stat sunt rezultatul unor conspirații. Orice program politic este într-o măsură mai mică sau mai mare o conspirație. Puțini oameni politici obișnuiesc să spună ce au de gând să facă. Se spune despre ei că una gândesc, alta vorbesc și alta împlinesc ! Nu este cazul să ne pierdem în exemple. După succesul loviturilor lor, conspiratorii se laudă, își atribue merite, uneori reale, minimalizează erorile, justifică morții, într-un cuvânt lansează o legendă. Așa s-a născut o mulțime de legende, unele adevărate, altele cum a picat la zar : asasinarea lui Cezar, moartea Cleopatrei, Moise și tufișul aprins, Saul-Pavel pe Drumul Damascului, bunele intenții ale regelui Mihai la 23 August 1944, complotul arabo-musulman pentru demolarea spectaculoasă a unor cotețe americane ieșite din garanție (11 septembrie 2001), binefacerile vaccinurilor, actuala luptă iudeo-americană pentru pace cu « P » mare , de la ce spun unii !

La vremea ei, Revoluția engleză părea un episod englez spontan, provocat de abuzurile reale sau imaginare ale lui Carol I Stuart, de politica religioasă a acestuia, pe linie papistă ! Nimeni dintre contemporanii evenimentului nu s-a gândit că ar putea fi vorba de începutul unei mișcări mondiale îndreptată contra oricărui guvern legitim, din orice țară de pe pământ și contra oricărei religii, în afară, evident, de una singură, pe care nu mai este cazul să o numim. Prin intermediul bancherilor jidovi din Amsterdam, guvernul secret din Polonia și secta conucătoare a iudaismului vremii a furnizat dictatorului conspiraționist Oliwer Cromwell sumele necesare, devenind în scurtă vreme principalii beneficiari ai revoluției. Nu există documente cu privire la rolul oculte jidovești în plănuirea și declanșarea acesteia, după cum nu există nici cu privire la planul, peste secole, de dominație mondială ! Nu totdeauna există documente, și nu trebuie să cerem imposibilul. Ne-a prezentat vreodată Sinagoga sau Biserica Certificatul de naștere al Mântuitorului sau vreo autentificare notarială a folclorului biblic ?

³⁷. Cf. Daniel Pipes, *Paranoia conspirației, Antet, București, 1998*. H. G. Wells recunoaște însă pe față nu numai existența conspirațiilor, ci și necesitatea, chiar inevitabilitatea lor, evident pentru binele omenirii ! Cf. *Conspirația la lumina zilei* (Ed. franceză *La Conspiração au grand jour*, Montaigne, Paris 1929, 220 p. Traducere din engleză de Odette Keun și J. Fourret. Lucrarea se termină cu un apendice intitulat « După un secol de Democrație », rezumatul unei conferințe la Sorbona, 15 martie 1927. Apendicele este tradus de Edouard Guyot.

Iată însă că Revoluția "franceză" de mai târziu aruncă o anumită lumină asupra celei "engleze", o lumină clarificatoare sub multiple aspecte. Nici Revoluția "franceză" nu a fost un simplu fenomen franțuzesc, provocat de cauze specific franțuzești. Câțiva ani înaintea căderii Bastiliei, cu ocazia unei percheziții a poliției la sediul sectei sau lojei Iluminaților din Bavaria, conduși de Spartacus Weishaupt, s-au descoperit documente ce arătau intențiile revoluționare ale acestei masonerii, inclusiv asasinarea regelui Ludovic al XVI-lea. Acesta a fost mai întâi ucis în efigie, în cadrul unui ritual satanic și vrăjitoresc, petrecut la sediul lojei, cu aproape zece ani înainte de declanșarea efectivă a Revoluției ! Poliția vremii descoperise planurile unei revoluții universale, urzită de o organizație masonică secretă cu filiale în principalele țări din lume și cu membri devotați în cadrul claselor suspuse ale societății vremii, inclusiv membrii ai familiilor regale, capete încoronate (Iosif al II-lea, împăratul Austriei, care l-a manipulat pe Horia) și ierarhi ai Bisericii. Când s-a ajuns la asasinarea regelui, a întregii familii regale și la abolirea monarhiei, s-a văzut că nu este vorba de acte spontane ci de un plan bine stabilit, în cadrul căruia anumite acțiuni și gesturi simbolice trebuiau executate într-un anumit fel, lucru confirmat în mod strălucit, mai târziu, cu ocazia crimei rituale jidovești care a costat viața lui Nicolae al II-lea și a întregii familii țariste. Documentele masonice din Bavaria, modul cum a decurs Revoluția "franceză" arată că aceasta a fost plănuită și pregătită cu atenție vreme de câteva zeci de ani, că principalele evenimente și acțiuni simbolice au fost gândite cu anticipație, cu un scop precis, vizând distrugerea oricărei religii, a oricărui guvern legitim, în orice țară. Cercetătorul de bună credință descoperă că documentele masonice confiscate de poliția bavareză a vremii, principalele evenimente din anii revoluției, deciziile « istorice » ale acesteia indică același neîndoios caracter deuteronomic și talmudic, ce traversează întregul Capital al lui Marx, poliloghia botezată « economie politică marxistă », « materialism istoric » sau « socialism științific », cu care s-a operat, cu mai mult sau mai puțin succes, tăierea cerebrală împrejur a câtorva miliarde de oameni, în cadrul așa numitului Lagăr Comunist, condus de URSS. Unicul beneficiar al Revoluției "franceze", ca și al celei "engleze" sau "sovietice" a fost iudaismul, Jidănimea. Revoluția "franceză", ca și cea "bolșevică", a fost rezultatul unei vaste conspirații internaționale, ce viza supunerea treptată a întregii lumi. Scopul anti-național și anti-creștin, al uneia ca și al celeilalte, a fost de la bun început cât se poate de clar, deși identitatea adevăraților comanditari și organizatori a rămas vreme îndelungată necunoscută³⁸. Rolul acestora, realitatea unui

³⁸ . Rolul decisiv al unor bancheri iudeo-americani, iudeo-germani și iudeo-suedezi în cadrul celor două revoluții ruse din 1917 este recunoscut astăzi în mod unanim. În ce privește Revoluția "franceză" și culisele acesteia,

plan ascuns la scară mondială explică nu numai cele petrecute în timpul "revoluțiilor" respective ci și evenimentele, aparent contra-revoluționare, din anii 1985-1991, care au pus capăt chibuțului mondial al democrațiilor populare și socialiste, în frunte cu Uniunea Sovietică.

Ca urmare a revoluției bolșevice au apărut noi teorii privind revoluțiile din Anglia și din Franța. Teroarea, abuzurile de tot felul și în primul rând asasinarea familiilor regale respective constituiseră momente importante în cadrul revoluțiilor din Anglia și Franța, fără să atingă însă gradul de intensitate, cinismul, cruzimea, durata, sălbătică și ura talmudică din Rusia. Lumea întreagă a aflat, în 1917, un secret păzit până atunci cu strășnicie: revoluția din Rusia nu se mai prezenta ca un fenomen privind o singură țară, ca în cazul Angliei și Franței. Lenin, Trotsky și ceilalți revoluționari profesioniști din 1917 considerau cele petrecute în Rusia o simplă etapă în cadrul unei revoluții mondiale permanente, concepută ca o distrugere mondială-permanentă. Conspirația secretă din cadrul revoluțiilor din Anglia și Franța devine în Rusia un partid politic internațional și apatrid, numit COMINTERN, cu antene în toate țările lumii, operând pretutindeni, sub conducerea unui comitet cosmopolit instalat la Moscova. În acest fel, revoluția rusă a pus într-o cu totul altă lumină cele două revoluții anterioare, din epoca modernă. Toți capii Revoluției din Rusia au fost Jidani mai mult sau mai puțin cunoscuți. Lenin, Trotsky, Kamenev, Zinoviev, Stalin, Râkov, Dzerjinski, Iejov, Iagoda, Beria, Perlmutter-Hrușciiov și alții — toți au fost Jidani. Unii continuă să susțină că Lenin ar fi fost jidan numai după mamă, că Stalin ar fi fost un seminarist gruzin și așa mai departe... Lăsăm aceste nimicuri pe seama entuziaștilor idioți de serviciu ai conspirației iudeo-revoluționare. Creștinismul este împânzit de papi, patriarhi, cardinali și alți episcopi jidani, lucru ce ne scutește de stabilirea pedigreului tuturor seminariștilor jidovi ai ortodoxiei sau catolicismului. De altfel, o astfel de carieră episcopală trebuie să fi avut în vedere și Stalin, când s-a înscris la Seminarul Ortodox din Tiflis-Tbilisi. Mult mai important este faptul că cele mai sălbatice și mai monstruoase crime bolșevico-revoluționare au fost comise de către Jidani special instruiți în acest scop. Ulterior, aceștia au ocupat înalte funcțiuni în aparatul sovietic de represiune juridică și polițienească. De altfel, prin lege, era interzisă orice discuție, orice observație și chiar orice remarcă cu privire la rolul Jidanilor în cadrul revoluției, al statului sovietic și al oricărei afaceri sau probleme publice.

Rămase fără răspuns după 1789, multe întrebări și probleme misterioase și-au găsit dezlegarea în 1917, când Jidanii se simțeau atât de puternici încât lucrau pe față. Asasinarea întregii familii țariste la Ecaterienburg a fost semnată cu un citat din

recomandăm cartea lui Augustin Barruel, *Mémoires pour servir à l'Histoire du jacobinisme*.

Biblia jidovească, lucru care nu se petrecuse nici în cazul lui Carol I Stuart, nici în cazul lui Ludovic al XVI-lea și al familiei regale din Franța. Revoluția din Franța, întregul secol al XIX-lea, conspirativ și revoluționar, cele două revoluții din Rusia anului 1917 au pus în lumină din ce în ce mai pregnant existența unei conspirații mondiale și a unei organizații în slujba realizării planurilor acesteia. În ce consta acest plan ? Era și este vorba de distrugerea întregii lumii, a oricărei religii în afara iudaismului, a oricărui regim sau guvern legitim, oriunde în lume. Existența acestui plan și a organizației secrete în slujba lui s-a văzut destul de bine cu ocazia anului revoluționar 1848. Este anul în care Marx publică *Manifestul comunist*, comandat și plătit de către o organizație de Jidovi iluminați din Germania. În decembrie 1847, această organizație îl amenința pe Marx, ce păpase banii primiți, fără să redacteze și să publice *Manifestul comunist* promis. Marx s-a executat. "Revoluțiile" de la 1848 au putut avea loc pretutindeni în Europa. Fără intervenția salutară a armatelor rusești, ne-am fi trezit încă de pe atunci cu o republică comunistă în centrul Europei. Unii oameni politici au înțeles cum stau lucrurile, cine sunt cei ce conspiră contra ordinii publice și ce fel de ordine vor să instaureze aceștia. În Divanul Ad-Hoc de la București, sub domnia lui Alexandru Iona-Cuza, tendința iudeo-progresistă, sprijinită parțial de Kogălniceanu și Cuza, înfruntă tendința național-boierească în frunte cu Barbu Catargiu. În discursurile sale parlamentare, Catargiu îl acuză deschis pe Kogălniceanu de ipocrizie și chiar de comunism, de tendința și dorința de a distruge Țara, construită cu trudă și migală, vreme de secole, de către Basarabi, Mușatini, de către boieri ! Predosloviea lui Nicole Filimon la *Ciocoii vechi și noi* arată că problema conspirației iudeo-jidovești preocupa largi părți ale opiniei publice românești, că ea nu se limita la discursurile și controversele parlamentare în jurul faimosului articol 7, nici la editorialele din Timpul, semnate, peste cincisprezece ani, de Eminescu. Idei de aceeași natură erau dezbătute pretutindeni în Europa : Paris, St Petersburg, Napoli, Atena, Viena, Oslo etc. În perioada de după Revoluția "franceză", intuiția unei conspirații cu legături subterane, jidovești și kahalice poate fi pusă în evidență pretutindeni în Europa. Evenimentele își urmau cursul, confirmând și întărind această intuiție. Câțiva ani înaintea Revoluției "franceze" se descoperă Conspirația iluminaților din Bavaria, se publică unele documente anticipând luarea Bastiliei și asasinarea regelui Ludovic al XVI-lea. Între 1789 și 1793, scena politică franceză confirmă planurile iluminaților Bavariei. Zece ani mai târziu (1803), la Mânăstirea Neamț, rabinul Nuhăm-Neofit, răspopit și convertit întru monahism moldovenesc, publică *Infruntarea Jidovilor*, text ce pune sub un anumit semn șirul de conspirații masonico-jidovești, chipurile proletare și muncitorești, din secolele XIX și XX. Anii ce urmează sunt marcați de încercarea lui Napoleon I de a rezolva problema jidovească, încercare ce

eșuează definitiv la 1815. Pe ruinele imperiului napoleonian și ca urmare a ultimei bătălii (Waterloo, 1815) se va constitui imperiul financiar al dinastiei Rotschild și apoi al altor familii jidovești, ce vor juca un rol decisiv în toate evenimentele politice importante din secolul al XIX-lea și al XX-lea. Restaurația și apoi definitiva înlăturare de la putere a Bourbonilor din Franța, revoluțiile de la 1830 și 1848, carbonarii din Italia, eteriștii din Peninsula Balcanică, cu legăturile lor până la Odesa și Petersburg, dau de gândit multora în Europa. Abatele Luciano Chiarini publică o serie de lucrări capitale la Leipzig, Geneva și Paris. Ceva mai târziu, Toussenel scrie *Le Juif – Roi de l'Epoque (Jidanul – Regele epocii)* iar Achile Laurent publică faimoasa sa *Afacere din Damasc...*, texte devenite astăzi aproape de negăsit. La 1866 Hasdeu publică o broșură intitulată *Talmudul ca profesie de credință a poporului israelit* (Tipografia Teodor Vaidescu), deschizând seria pasionatelor dezbateri și controverse românești ale problemei jidovești : în parlament, în presă, în cadrul mișcării de idei ce va conduce la monumentală carte a lui Nicolae Paulescu (*Talmudul, Kahalul, Spitalul, Francmasoneria*, 1913), la naționalismul parnasian și de catedră al unora ca Iorga, A. C. Cuza, Octavian Goga, Simion Mehedinți sau Nae Ionescu, la militantismul social-creștin și național al Legiunii Arhanghelului Mihail și al Gărzii de Fier. Toți acești oameni, toate aceste mișcări de idei s-au ocupat de unul și același lucru : conspirația mondială jidănească contra popoarelor lumii. Un an după broșura despre Talmud a lui Hasdeu, Gougenot de Mousseaux publică la Paris *Jidanul, jidănimul și jidănirea popoarelor creștine*. Anul următor (1868), la celălalt capăt al Europei, Iacob Brafmann, rabin creștinat întru ortodoxia rusă, publică *Cartea Kahalului*, pe baza căreia Kalixt de Volski va public *La Russie Juive* (Paris, 1895), pe care Samizdatus Valahicus o va traduce și adapta în română sub titlul de *Tainele Kahalului* (Cetatea Albă, 2005). La sfârșitul secolului al XIX-lea, cu ocazia primului Congres Sionist Mondial (Basel, 1897), tendința asimilaționistă, de integrare sau asimilare a Jidanilor, în cadrul popoarelor ce le-a acordat ospitalitate, este definitiv înlăturată de către tendința contrară a șovinismului radical jidovesc, cunoscut sub numele de sionism. Congresul Sionist Mondial de la Basel și congresele următoare jalonează ofensiva ideologică sionistă. Indiferentă la început, omenirea asistă, din ce în ce mai pasionată, la lansarea Protocoalelor Înțelepților Sionului, de care ne vom ocupa mai încolo. Mai presus de toate însă, începutul secolului al XX-lea este dominat de agitația naționalist distructivă, pe de o parte, de propaganda aparent contrară, revoluționar-internaționalistă, la fel de distructivă, pe de altă parte.

*

* *

XIX. 1. Între ai lor și ai noștri

Cu toată naționala noastră evlavie pravoslavnică, de când cu sutele de mii de « sfinte morminte » ce au îndoliat țara după 23 August 1944, mulți sceptici de profesie au cam intrat la gânduri. O fi el ales, poporul ăla ales, da chiar așa ? Nu sunt stele pe cer câte sfinte morminte daco-române ar mai putea fi încă descoperite în jurul fostelor închisori și lagăre jidovești de exterminare din chibuțurile RPR (Republica Populară Română) și RSSM (Republica Sovietică Socialistă Moldovenească). Oamenii politici în fruntea acestor chibuțuri, "populare" chipurile, nu au fost ai noștri... Cei mai de frunte și mai mulți au fost și au rămas ai lor. Nu ai noștri ! Alde Bunaciu, Teohari Georgescu, Ana Pauker și alții, inclusiv cei trei și alții, de după 1989, aparțin « poporului ales » ! Pe bună dreptate, unii se întreabă cum i-am putea cunoaște, cum i-am putea deosebi pe unii de ceilalți ? Care sunt principalele semne, indicațiile corporale sau de altă natură ce trebuie avute în vedere pentru a identifica mai din vreme pe « aleșii » lui Dumnezeu ?

Dacă ar fi să ne luăm după experții de la colț de stradă, Jidanul ar fi ușor de recunoscut după nasul curbat în formă de cioc de răpitoare, după frizura, lănoasă, creată și deasă amintind-o pe cea a negrilor, după spatele în formă de cobiliță... În judecata noastră, a ne baza pe astfel de semne puțin semnificative, revine la a nu ști niciodată cine este și cine nu este Jidan. Lucrul nu este fără importanță pentru cine vrea să pornească o afacere cinstită, pentru cine vrea să-și depună economiile la o bancă sigură, pentru cine vrea să beneficieze la bătrânețe de o pensie.

Dacă ne adresăm unui antropolog, acesta va afirma fără nici o dificultate că știința sa nu cunoaște nimic sigur care să permită diferențierea Jidanului în raport cu alți oameni de rasă albă. Pentru el, și pe bună dreptate de altfel, poporul « ales » nu constituie o rasă veritabilă.

Dacă ne adresăm însă unui Arab, reprezentant al unei alte ramuri a marii familii semitice, acesta nu va întârzia să răspundă : « Arătați-mi individul pe care-l bănuieți, și vă voi spune imediat dacă este sau nu este jidan ». Putem avea toată încrederea în Arab, care recunoaște Jidanul fără puțință de eroare. Să nu cerem însă Arabului care sunt criteriile exacte, semnele precise pe care se bazează diagnosticul său. El nu se bazează, în judecata sa, decât pe sentiment și pe obișnuință.

Recunoașterea unui Jidan nu este ceva la îndemâna oricărui neștiutor, fie acesta chiar savant antropolog.

Acolo unde savantul ezită, anumiți oameni se pot pronunța cu precizie, lăsându-se conduși numai și numai de instinctul lor. Cu alte cuvinte, recunoașterea Jidanului ține mai mult de artă decât de știință. Această artă trebuie îndelung exersată pentru a ajunge la ceea ce se cheamă « fler ».

Pe de altă parte, Jidanii prezintă aspecte pe cât de constante, pe atât de diferite în același timp. De-a lungul secolelor, pentru a-i înșela pe cei care le-au acordat ospitalitate și care n-aveau motive să se prăpădească de dragul lor, ei au recurs la tot felul de viclenii, înșelăciuni și tertipuri. Cel care a identificat deja mulți și de toate felurile va putea, de la o vreme, să se pronunțe rapid și fără eroare, cu privire la alte și alte cazuri.

Este vorba de formarea și de educarea unui simț special, a unui fler orientat pe piste bine determinate. La prima vedere, lucrul pare dificil. Tot atât de ușor se poate însă răspunde că nimic nu este imposibil, că de îndată ce am făcut primii pași, această artă de a recunoaște și diferenția oamenii devine pasionantă. Pe de altă parte, nu este vorba de un sport, sau de un lux. E vorba de a asigura pâinea copiilor noștri, de a ne asigura bătrânețele, de a nu ne mai lăsa păcăliți prostește cu atâtea și atâtea afaceri, precum « Caritas », de exemplu!

Nimeni nu trebuie să ezite a se instrui în acest domeniu capital. Între altele, puterea Jidanilor constă în faptul că se recunosc între ei, se ajută, se împing, se laudă unii pe alții.

Bineînțeles, ei nu se recunosc între ei precum Popescu recunoaște pe Ionescu și Ionescu recunoaște pe Popescu. Dacă Jidanii se recunosc între ei atât de repede și de sigur, faptul se datorează mai ales caracteristicii pe care o numim « *jewish appeal* », un elan ce pornește din intimitatea ființei lor, care-i împinge irezistibil unii spre alții întrucât au același sânge în vine.

Odată ce jidanii s-au recunoscut între ei, creștinii, « goymii », toți ceilalți sunt la rândul lor reperați și eliminați. Blestem pe capul lor, spune poetul. Numai umbra spinului, la ușa Creștinului...

Salvarea noastră implică vindecarea de lene, de prostie, de ignoranță. Să învățăm prin ce se deosebesc cei ce sunt de același sânge cu noi de cei ce nu sunt nici de sângele, nici de legea noastră.

XIX. 2. Repere istorice jidovești

Am mai spus-o și o repetm: nu trebuie să confundăm termenii de Evreu, Israelit, Iudeu, Jidan.

Către anul 4000 înaintea erei noastre, Mesopotamia era țara Sumerienilor, popor astăzi dispărut, care nu era nici de rasă europeană, nici de rasă turcă, nici de rasă semită. Nu se cunosc cauzele dispariției Sumerienilor. La dispariția lor însă au apărut Accadienii, semiți veniți probabil din Arabia, care pe atunci nu ar fi fost un deșert, ca în zilele noastre.

Pe lângă valul principal de Accadieni care avea să dea naștere mai târziu civilizației asiriene, au mai venit în Mesopotamia o puzderie de triburi și de clanuri marginale, tot de rasă semită, printre care clanul lui Abraham, strămoșul Jidanilor. Abraham, fiul lui Terah și al Tharei, păstori nomazi din Mesopotamia, avea să treacă din Mesopotamia în Canaan sau Palestina, pe malul oriental al Mării Mediterane. Istoria Jidanilor începe cu această trecere a clanului lui Abraham din Mesopotamia în Palestina. Prin această simplă invazie a unei țări, păstorul ignorant Abraham va deveni « patriarhul patriarhilor » neamului jidovesc. Abraham era însoțit de soția lui Sarah, de nepotul Loth, de mai mulți sau mai puțini servitori, slujbași, turme și șatre, ca orice populație ce-și duce viața pe roți și pe drumuri.

În vagabondajul său, Abraham ar fi fost martor al catastrofei ce a distrus cetățile decadente Sodoma și Gomora, desigur pentru alte cauze și în alte condiții decât cele raportate de folclorica Geneză din Vechiul Testament. Odată mort, Abraham este urmat de fiul său Isaac, care la rândul lui este urmat de Iacob, supranumit Israel. După folclorul biblic, acesta se va măsura în luptă dreaptă cu Dumnezeu în persoană ! Potrivit legendei, Iacob va avea 12 copii care vor deveni șefii a 12 triburi. Iosif, unul din fiii lui Iacob-Israel este gelozit de frații săi, care, fără știrea tatălui, îl prind și-l vând unei caravane ce mergea în Egipt. Ajuns în Egipt, Iosif devine prim-ministru. Egiptenii îl așteptau să-i încredințeze frânela imperiului. Potrivit folclorului biblic, Iacob-Israel și ceilalți 11 fii sunt siliți de foame să treacă și ei în Egipt. Iosif se descoperă tatălui și fraților, pe care îi iartă. Deși atotputernic prim ministru al faraonului, Iosif nu-și ține nemoteniile pe lângă el. Cei 70 de indivizi din banda lui Iacob-Israel sunt instalați în provincia Gessen, din Egiptul de Jos. Pe acea vreme, Gessenul era ocupat de Hikosși, care-și stabiliseră capitala la Tanis. Vreme de 430 de ani, descendenții lui Iacob trăiesc în Gessen ca aliați ai Hikosșilor. Odată cu înfrângerea și izgonirea definitivă a acestora, descendenții lui Iacob devin sclavii faraonului, în care calitate sunt puși să muncească. Cine muncește n-are timp să câștige, spune un proverb jidovesc ce datează din perioada respectivă. Refuzul de a munci îi face indezirabili. Egiptenii sunt nevoiți să ia anumite măsuri. Unii dintre recalcitranți sunt uciși, alții fug în Arabia. Printre aceștia de pe urmă se afla și Moise. Potrivit folclorului biblic, acesta va intra în legătură directă cu Dumnezeu. Nu prin telefon, ci printr-un tufiș aprins. Dumnezeu și-a dat seama că n-are alta mai bună de făcut decât să-l asculte pe Moise prin tufișurile deșertului, unde acesta se ascundea după

crimele comise în țara faraonilor. Cu ajutorul lui Iehova, dumnezeul său, Moise trece din nou în Egipt, pe care-l lovește cu o serie de « plăgi » și de unde reușește să scoată, peste Marea Roșie pe care o seacă, cu o băta, 600 000 de războinici înarmați. Exact numărul soldaților Marii Armate, cu care, la 1812, Napoleon invadează Rusia.

În fruntea celor 600 000 de războinici înarmați, Moise petrece 40 de ani în pustie, în care timp zi de zi Iehova îi trimite 600 000 de porții de « mană cerească » — să nu-i moară trupeții de foame. La poalele muntelui Sinai, într-un tufiș în flăcări, Iehova îi dădu Decalogul, apoi primele cinci cărți ale Vechiului Testament. Simțindu-și sfârșitul aproape, Moise își înălță fratele Aaron la dregătoria de mare pontif, atribuie ereditar funcția preoțească tribului lui Levi, după care moare pe muntele Nebo. Conducerea afacerilor trece în mâinile lui Iosua, care-i duce pe cei 600 000 de războinici, cu urmașii, familiile și turmele lor în Țara Făgăduinței, unde cele 12 triburi vor fi instalate, fiecare în parte, pe pământul său. Vreme de patru secole supușii lui Iosua vor cunoaște regimul Judecătorilor, care va sfârși prin a nemulțumi toată lumea. La 1096 înaintea erei noastre, regele Saul pune capăt regimului Judecătorilor. Lui Saul îi urmă David, apoi Solomon, care construi faimosul templu jidovesc cu meșteri aduși din Fenicia, așa cum Sharon a construit astăzi faimosul său zid cu meșteri aduși din România! Pe vremea lui Solomon, statul jidovesc se întindea de la Damasc la Marea Roșie și de la Eufrat la Mediterană.

După Solomon, imperiul slăbește, pierde o serie de teritorii și se împarte în două regate: Regatul Israel, la Nord, care cuprindea zece triburi și Regatul Iuda, la Sud, care cuprindea numai două triburi, cel al lui Iuda și cel al lui Benjamin. Destrămarea imperiului lui Solomon s-ar fi produs din cauza pretențiilor de supremație ale tribului lui Iuda, care în final nu a reușit să supună hegemoniei sale decât tribul lui Benjamin. Tribul preoțesc al lui Levi, nu dispunea de un teritoriu al său, fiind reprezentat în ambele regate și trăind din tămâie, busuioc și doamne miluiește, ca toți preoții.

Regatul Israel avea să intre curând în conflict cu Asiria. În anul 722, Sargon, împăratul Asiriei, transplantează practic întreaga populație israelită în Asiria, înlocuind Israeliții din Israel cu coloni asirieni.

Cu excepția câtorva secole de relativă stabilitate politică, care au culminat cu regimul lui Solomon, istoria lui Israel este o continuă trecere din robie în robie: robie egipteană, robie asiriană, robie babiloniană, robie persană, robie macedoneană, robie ptolemeică, robie romană începând cu Pompei care încorporează Iudeea la imperiu și terminând cu Titus și Adrian, ce le spulberă orice posibilitate de a mai avea un cămin național, o patrie.

Astăzi nu există un popor coborât din Israeliții exilați de Sargon, din Israel în Asiria. Unii specialiști admit existența

câtorva grupuri izolate de descendenți din vechiului regat Israel. În afară de aproximativ 200 de Samariteni rămași în Palestina, ar mai fi vorba de încă pe atât în Kurdistan.

Nu se poate susține că descendenții lui Israel au dispărut pur și simplu de pe fața pământului. Ei s-au amestecat și s-au topit, încetul cu încetul, printre popoarele în mijlocul cărora au trăit.

Ceva mai târziu, regatul lui Iuda va cunoaște, în două rânduri, aceeași soartă cu regatul Israel. La 586 î.e.n., împăratul babilonian Nabucodonosor exilează întreaga populație a regatului Iuda în Mesopotamia. Cincizeci de ani mai târziu, Babilonul este cucerit de Perși, al căror împărat, Cyrus, permite în 538 reîntoarcerea Iudeilor în Palestina. Sub Pompei, la chemarea fariseilor, Romanii cuceresc întreaga regiune. Descendenții Iudeilor întorși cu cinci secole în urmă din robia babiloniană nu se supun întru totul Romanilor, astfel că aceștia, în anul 70 era noastră, sub comanda lui Titus, fiul împăratului Vespasian, cuceresc și dărâmă Ierusalimul, masacrând mulți Iudei și obligând la exil pe ceilalți.

Diaspora jidovească sau împrăștierea Jidanilor în lume datează din anul 70 al erei noastre, an în care Ierusalimul a fost cucerit și distrus de către generalul roman Titus. În anul 135 era noastră, Julius Severus, reocupă ruinele Ierusalimului în numele împăratului Adrian. Vechiul Ierusalim primește numele de Aelia Capitolina, interdicția de sejur a Iudeilor fiind menținută atât pentru noua metropolă cât și pentru întreaga Iudee. Abia către jumătatea secolului al patrulea, adică două sute de ani mai târziu, împăratul Constantin, recunoscând creștinismul ca religie de stat, va permite Iudeilor doritori întoarcerea în Palestina. Religia creștină era considerată o sectă jidovească, ceea ce explică simpatia împăratului Constantin pentru Iudei.

Diaspora iudaică este anterioasă cuceririi Iudeii de către Titus, fiind formată din membrii triburilor lui Iuda, al lui Benjamin și din leviții corespunzători. În urma cuceririi romane, această diasporă voluntară devine generală și obligatorie.

Iudeii s-au pornit în două mari curente migratoare. Primul, curentul meridional, format din Iudei ce-și vor zice mai târziu Sefardimi (spanioli), provenind mai ales din tribul lui Iuda, a emigrat către Vest de-a lungul țărmului african ca și al celui european al Mării Mediterane. Majoritatea acestor Iudei vor atinge Spania, care în ebraică se numește Sefard, de unde numele lor de sefarzi sau sefardimi. Aceștia se consideră cei mai puri dintre Iudei, descendenți direcți din Iuda, și primii locuitori ai diverselor țări în care se află acum. În primele secole ale diasporei jidovești, circulația în interiorul Imperiului roman, de-a lungul Mediteranei, era mai ușoară decât circulația continentală, ce implica traversarea Daciei, a Panoniei, Germaniei, teritorii reputate pentru dificultatea lor. Fie pentru că diaspora sefardimă este mai veche, fie pentru că este mai puțin numeroasă, fie din alte cauze, sefardimii s-au asimilat și au fost tolerați mai bine de către diversele popoare în mijlocul cărora au

trăit. Mai bine în raport cu cine ? În raport cu curentul nordic al diasporei jidovești.

Celălalt curent al emigrației jidovești, curentul nordic este format mai ales din membrii tribului Benjamin. Deja în vechiul regat al Iudeii, tribul lui Benjamin fusese cantonat la Nord de cel al lui Iuda, astfel că emigrarea lui nordică pare firească. Emigranții curentului jidovesc de nord, deși membri ai tribului Benjamin vor fi numiți Askenazimi, de către rabinul Rachi (Salomon Ben Isaacm 1040-1105). De ce Ashkenazimi și nu Benjamini, sau Benjaminești ? Potrivit Bibliei, Ashkenaz este un nepot al lui Iafet și strănepot al lui Noe, legătura lui cu tribul lui Benjamin fiind însă imaginară, Rabinul Rachi a recurs la acest subterfugiu pentru a semăna confuzia, a ascunde originea khazară a ashkenazilor vremii lui, mult prea numeroși pentru a putea proveni din tribul lui Benjamin, cel mai mic dintre cele douăsprezece triburi istorice. Ajunși în Asia Mică și chiar în Europa, Benjamino-Askenazimii ar fi avansat către nord de-a lungul celor două maluri ale Mării Negre. Deși tribul lui Benjamin era cel mai puțin numeros dintre cele douăsprezece, valul diasporei askenazime va fi de peste zece ori superior numericește valului sefardim. Minusculul trib al lui Benjamin nu ar putut furniza efectivele jidovo-askenazime de care rabinul Rachi vorbește o mie de ani mai tâziu. De unde acest supraefectiv în valul benjamino-askenazim ? Din noii convertiți la iudaism, din aderenți recrutați prin convertirea poporului khazar, trecut la iudaism în secolul al VIII-lea (740). Ca urmare a acestui val de milioane probabil de convertiți khazari, asistăm la apariția, între Benjamino-Askenazimi, a primilor Jidani blonzi, uneori cu ochi albaștri, care se mențin până în zilele noastre. Un astfel de tip rasial nu s-a văzut pe vremea lui Abraham, a lui Moise, David, Solomon sau a fariseilor. Nici vechiul Ur, patria inițială jidovească, nici Egiptul, nici Chaldeea, nici Babilonul nici Palestina nu cunoșteau tipul rasial blond, cu sau fără ochi albaștri. Acesta vine dintr-o altă lume, încarnează o altă rasă omenească ce se va converti însă fără probleme la cultura iudaică a « ochiului pentru ochi și a dintelui pentru dinte ».

Migrațiunea Benjaminilor din nordul Iudeii către regiunea cuprinsă între nordul Mării Negre și nordul Caspice, legată mai apoi de convertirea la jidănișm a unui întreg popor, merită toată considerația și atenția noastră. O serie de autori jidani, de cărți, broșuri și articole încearcă să acrediteze ideea prezenței lor pe pământul vechii Dacii încă din vremea lui Decebal și a cuceririi traiane. Acești autori vorbesc nu numai de o prezență infimă, accidentală și trecătoare, legată de jefuirea minelor și rezervelor de aur ale vechii Dacii. Se înțelege că transfugii Ierusalimului distrus de Titus au fost atrași de aurul Dacilor, cu care sperau să finanțeze lupta lor de eliberare de sub dominația Romei. Autorii în chestiune nu se opresc însă la această prezență simbolică, accidentală și trecătoare. Ei consideră elementul jidovesc tot atât de vechi în spațiul carpato-danubian ca și populația daco-

băstinașă. Bineînțeles, nici un document, nici o mărturie nu atestă acest lucru. Asta nu-i împiedică să se proclame tot atât de vechi pe aceste pământuri ca Dacii și urmașii acestora. Tot atât de vechi, ba chiar mai vechi ca Dacii, după cum susțin unii din acești autori... Limitele lucrării de față nu permit trecerea în revistă a acestor autori, pe care îi calificăm cu un singur și unic cuvânt : mincinoși³⁹. Cititorul va trebui să se mulțumească cu lista bibliografică ce însoțește studiul nostru și să concluzioneze singur dacă, eventual, suntem prea severi calificând în bloc pe autorii respectivi de propovăduitori de baliverne, falși savanți certați cu buna credință și probitatea intelectuală !

Referințele sigure cu privire la o prezență jidovească pe pământul românesc încep abia în secolele al XV-lea și al XVI-lea, prima comunitate evreiască fiind fondată abia în anul 1791 la Alba Iulia. Adevărata invazie jidovească se produce în secolul al XIX-lea, mai ales în cea de-a doua jumătate a acestuia, când kahalele polono-ruso-ucrainiene reușesc să câștige poziții importante în viața economică a Principatelor Unite și apoi a tânărului Regat român.

Problema prezenței sau absenței Jidovilor din spațiul carpatodunărean trebuie pusă în contextul mai larg al prezenței sau absenței lor nu numai în Mesopotamia, Egipt sau Palestina ci și în alte teritorii și în alte epoci, începând cu Spania și Portugalia medievale la Vest și terminând cu Bizanțul, Siberia și Câmpia Volgăi la Est.

Ceea ce ne interesează însă pe noi, lucru sigur ce poate fi afirmat cu toată tăria, este că Jidanii de astăzi nu pot fi în nici un caz urmașii vechilor Iudei, cu atât mai puțin a Israelitilor, dispăruți cu 850 de ani înainte de împrăștierea definitivă a Iudeilor sub împăratul roman Adrian (132-135). Jidanii de astăzi nu pot fi decât urmașii Khazarilor în cea mai mare parte, abia apoi a Iudeilor din regatul lui Iuda și al diverșilor indivizi convertiți în mod izolat, fără consecințe demografice semnificative. Lumea greco-romană îi identifica sub termenul de *Iudeeni*. Francezii de azi îi numesc *Juifs*, germanii îi numesc *Juden*, spaniolii îi numesc *Judios*, englezii le spun *Jews*, Rușii îi numesc *Jid*, italienii îi numesc *Giudei*, Arabii le spun *Ciuhud*, turcii îi numesc *Jehudi* și *Cifut*, poreclă de dispreț luată de la Arabi. În diversele provincii, Românii i-au numit *Jidani*, *Jâzi*, *Jidovi*, *Evrei*, *Ovrei*, *Uvrei*, *Iudei*. În limbajul curent, Românii nu folosesc termenii de Israel și Israeliti, ce se întâlnesc mai ales în predicile preoților și pastorilor, ca elemente importante în

³⁹. Fără să fie prea bogată, istoriografia română a stabilit că primele așezări jidovești în Țările Române datează din secolul al XVIII-lea, în rest neputând fi vorba decât de prezențe sporadice cu ocazia diverselor războaie de cucerire sau invazii barbare. Cf. N. Iorga, *Istoria Evreilor în Țările Române*, G. Bogdan-Duică, *Românii și Ovrii* (1913), Verax (Radu Rosetti), *La Roumanie et le Juifs* (1903), Anastase Hâciu, *Evreii în Țările Românești*, Gabriel Constantinescu, *Evreii în România* (2000).

permanenta întreprindere a acestora de tăiere cerebrală împrejur a credincioșilor creștini.

În primele secole ale erei creștine, înainte de prăbușirea Imperiului roman de Apus (476) populația iudaică emigra în toate direcțiile : Arabia, Mesopotamia (Bagdad, Plumbedita, Suta, Nisibi, Mahoza), Persia, Afganistan, India, China, Egipt (Cairo, Alexandria), Maroc (Fez), Asia centrală, Grecia, (Salonic), Italia, Spania, Germania, Franța. În Italia s-au stabilit în numeroase localități din Apulia și Calabria (Venosa, Taranto, Capua, Neapoli, Aquilea, Bologna, Brescia, Milano, Genova.

În Mesopotamia și Arabia, populația iudaică destul de numeroasă se ocupa cu comerțul, meșteșugurile, excepțional cu agricultura. Mahomed, fondatorul religiei musulmane, a încercat să-i convertească, după care, nereușind, a început să-i persecute. Urmașul său Omar a continuat o vreme politica profetului. După cucerirea Siriei, Palestinei, Persiei și a Egiptului, Omar a fost nevoit să îi admită în aceste teritorii imense. Le-a impus însă portul musulman, măsură ce va fi menținută și de urmașii săi.

În primul mileniu al erei noastre, așezări iudaice relativ importante au existat la Marsilia, Metz (Divodurum), Koln, Worms, Mayenza, Praga, Magdeburg, Merseburg. În linii generale au trăit bine, protejați de catolici, care, ca și ortodocșii, n-aveau nimic mai scump pe lume decât să facă din ei buni creștini ! La 1012 Henric al II-lea îi expulza din Mayenza. Cruciadele au reprezentat pentru Jidani o perioadă de mari afaceri și gheșefturi, dar și de riscuri, căci cruciații nu ezitau să pedepsească lăcomia și înșelăciunea cu sabia. Mai târziu, datorită complicității lor cu Hoarda de Aur tăvălescă, au avut de suferit în toată Ungaria, Austria și Germania, unde li s-au interzis anumite profesii și angajarea creștinilor în serviciul lor. Autoritățile de pretutindeni le-au acordat dreptul de a trăi în ghetouri separate de restul populației. Ghetoul Judengasse din Frankfurt putea încă fi vizitat în prima jumătate a secolului XX, pe vremea când, din necesități de sistematizare urbană, guvernul lui Mussolini a decis demolarea zidului înprejmuitor al ghetoului din Roma.

La începutul secolului al XIII-lea, comunitatea iudaică din Viena a dat mult de furcă împăratului Frederic al II-lea, care la 1231 i-a exclus din orice profesie și i-a declarat sclavi din tată în fiu. Câțiva ani mai târziu le-a îndulcit însă regimul, acordându-le un statut care avea să servească de model pentru Boemia, Ungaria, Moravia, Silezia și Polonia. De ce nu și pentru Transilvania ? Pentru că aici erau necunoscuți, nimeni nu știa ce este și ce înseamnă un Jidan ! În anumite perioade și locuri Iudeo-Jidani au avut de suportat o serie de măsuri cât se poate de stricte, în special acolo unde au fost judecați și condamnați de tribunale pentru acuzația de crimă rituală, adică de ucidere rituală a creștinilor, al căror sânge era folosit în ritualurile satanice de la sinagogă. Aceasta însă este o problemă aparte, în

legătură cu care cititorul este rugat să se documenteze cu atenție înainte de a-și face vreo opinie.

În Franța, măsurile de rigoare sau clemență se succed, perioadele de clemență terminându-se adesea prin procese celebre pentru crime rituale, mai ales pentru uciderea unor copii pe care reușeau să-i fure sau să îi cumpere. În secolele VI și VII, regii merovingieni au luat anumite măsuri de rigoare contra Jidanilor, pe care apoi, în secolele VIII și IX, împărații carolingieni le-au anulat. Noi măsuri de securitate și chiar de blestem anti-jidovesc au fost luate sub regii Filip-August și Ludovic-Filip cel Frumos în secolele XII și XIII, anulate mai apoi sub Ludovic-Hutin și Jean-cel-Bun în secolul al XIV-lea. Către sfârșitul aceluiaș secol, la 1394, regele Charles al VI-lea îi expulzează definitiv din Franța, măsură pentru care a rămas în istoria Franței sub numele de Charles cel Iubit. În fapt, această expulzare nu a durat decât un secol și jumătate, fără să mai socotim că ea nu a fost și nu putea fi totală : Jidanii expulzați din regatul Franței găseau azil în comitatul Toulouse, în regatul din Arles sau în Lorena, teritorii care încă nu făceau parte din Franța vremii. Așa se face că Jidanii expulzați la 1492 din Spania și la 1496 din Portugalia se stabilesc în principal la Bordeaux, Bayonne, Avignon și Carpentras, în ciuda decretului lui Charles al VI-lea cel Iubit, care era încă în vigoare.

La mijlocul secolului al XV-lea, francezii realizează, în sfârșit, că există două mari valuri de emigrație jidovească : cel sefardim din sud, de unde veneau Jidanii (expulzați sau nu) din Italia, Spania și Portugalia, și cel askenazim, nordic, reprezentat de jidani ce soseau din Polonia și Rusia, tranzitând bineînțeles, prin Ungaria, Austria și Germania. Unii dintre aceștia au putut tranzita prin Moldova sau Valahia. Aceste teritorii fiind mai mult sau mai puțin supuse Turcilor și aliaților credincioși ai acestora, Tătarii, Jidanii ce încercau să rămână la noi, veneau mai ales pe filieră turco-tătară, cazul, de exemplu, al unuia din medicii lui Ștefan-cel-Mare, care-i fusese trimis Domnului Moldovei de către Hanul tătar rebel din Crimeia.

Către mijlocul secolului al XVI-lea, Europa ia cunoștință de complexitatea fenomenului migraționist jidovesc. La 1552, Henric al II-lea deschide hotarele Jidanilor, pe care îi organizează în patru « națiuni » : două de sefardimi (Bordeaux-Bayonne și Avignon-Carpentras) și două de askenazimi (Lorena și anumite teritorii alsaciene). La 1610 are loc expulzarea din Spania a ultimilor mauri, cu care ocazie au părăsit Peninsula Iberică și foarte mulți *marani*, deși aceștia nu fuseseră expulzați. În drumul lor către Africa, Maurii din Nordul Spaniei au tranzitat prin Franța, Maranii însă nu. Ei nu au tranzitat ci au rămas, s-au instalat pe pământ francez, nu numai în Provence ci și mult mai la nord, în Auvergne, Charolais, Lozere. După valul sefardim de la 1610, majoritatea Jidanilor sosiți în Franța au fost ashkenazimi, veniți din Rusia și Polonia prin Germania. În 1791, în urma Revoluției "franceze" pe care au provocat-o, Jidanii

devin nu numai egali cu francezii dar chiar mai egali decât aceștia, așa cum s-a întâmplat peste tot, inclusiv la noi. Invazia askenazimo-sefardimă se intensifică, regele Ludovic al XVI-lea moare pe eșafod, ca și Carol I Stuart al Angliei cu un secol și mai bine în urmă, ca și țarul Nicolae al II-lea al Rusiei peste o sută douăzeci și șase de ani. Lui Nicolae al II-lea nu i se va mai intenta niciun proces. Țarul, țarina, țareviciul, întreaga familie, medicul, personalul de serviciu, toți au fost uciși într-o noapte de pomină în iulie 1919 la Ecaterienburg. Toți cei implicați în acest masacru, de la Lenin și Kaganovici (Kagan!) la Moscova, până la călăii din Ecaterienburg, toți, absolut toți erau Jidani-Khazari din curentul Askenazim.

Situația jidanilor în diversele țări ale Europei prezintă un anumit interes, întrucât, odată ajunși la putere în aceste țări, prin intermediul guvernelor respective, vor face presiuni în favoarea coreligionarilor lor din țara noastră.

UNGARIA

Jidanii din Ungaria provin din Bizanț și din Hanatul Khazarilor, adică din curentul askenazim. Sub conducerea lui Gyula, o formațiune militară de Jidani-Jhazari a sosit odată cu Ungurii, în secolul al IX-lea, fiind ulterior expulzată pentru refuzul de a converti la catolicism.

Pe bază de comerț de sclavi albi și de camătă, Jidovii din Ungaria se îmbogățesc rapid și peste măsură, reușind să provoace în scurtă vreme reacția maghiară de apărare. Nobilii maghiari se răsculară contra privilegiilor exorbitante de care se bucurau Jidanii, obligându-l pe regele Andrei al II-lea să le acorde Bula de Aur (1222), prin care regele se obliga să nu mai dea slujbe Jidanilor și să interzică orice căsătorie mixtă. Către sfârșitul secolului al XIV-lea existau în Ungaria cinci comunități jidovești, niciuna însă în Transilvania. Ludovic-cel-Mare, fiul lui Carol-Robert, învinsul de la Posada (1330), încearcă să-i convertească la catolicism. Nu reușește însă, din care cauză îi izgonește către 1350. Fugiți în Austria, Boemia și Polonia, Jidanii profită de moartea lui Ludovic-cel-Mare (1382) pentru a reveni în înfloritorul regat catolic de pe Dunăre (1396), reușind chiar să obțină un fantastic drept de camătă de 2% pe săptămână (1431). Abia sub Matei Corvin se revine asupra acestei camete, ocazie cu care Jidanii pierd și alte drepturi obținute în mod abuziv. Treptat, reacția diverselor păături sociale de Maghiari contra Jidanilor devine radicală, ajungându-se la pogromuri și chiar arderi pe rug. Cu ocazia asediului Vienei de către Turci și a războaielor care au urmat, se constată prezența Jidanilor în ambele tabere. Pe lângă afacerile bănoase, ei se remarcă prin activitatea de spionaj în favoarea Turcilor. Nu s-ar fi putut găsi o mai bună ocazie de a lovi în creștinătate. Prințul Eugen de Savoia se străduiește să-i expulzeze, inaugurând o perioadă nu

tochmai propice Jidovilor, care va dura până către 1750. Actul de Toleranță și de anticlericalism al împăratului francmason Iosif al II-lea (1781) a constituit o adevărată invitație pentru Jidani. Iosif al II-lea moare însă la 1790, iar doi ani mai târziu sunt luate noi măsuri pentru stăvilirea invaziei « vagabonzilor » din Polonia..., dintre care mulți se vor strecura în Bucovina austriacă și apoi în cea moldovenească. Vagabonzii în cauză nu erau simpli oameni fără căpătâi, ci Jidovii din Polonia. După ce contribuiseră și profitaseră de distrugerea statului polonez, căutau un adăpost liniștit, să rumege în liniște și să pună la cale alte lovituri.

La începutul secolului al XIX-lea reușesc practic să inunde nordul Ungariei, scopul lor fiind de acum obținerea drepturilor politice depline. Rolul Jidovilor în « revoluțiile » de la 1848 care au zguduit Imperiul habsburgic a fost tot atât de mare ca cel jucat în « revoluțiile » de la București, Iași, Paris și alte capitale europene. Anul 1848, în Europa, ne pune în fața unui complot continental, din care au rezultat actualele « democrații », ce au îngropat imperiile anterioare, conducând popoarele respective la dispariție, iar pe Jidani la supremație mondială. În urma intervenției țarului Nicolae I în favoarea tânărului împărat Franz-Iosif, s-a crezut că momentul 1848 a fost depășit de Imperiul habsburgilor fără prea mari complicații. Iluzia a durat până la 1867, când Jidanii au obținut drepturi politice depline în întreaga împărăție. Între timp puseseră deja mâna pe presă, industrie, comerț, căi ferate și toate celelalte. Primul glonț al Primului război mondial a fost tras de Jidanul Princip contra lui Franz Ferdinand, moștenitorului tronului austro-ungar. Trecem peste asasinarea celui care nu reușise să împiedice războiul, patriotul și omul de Stat maghiar Istvan Tisza. Nu putem trece însă peste cele trei luni de teroare jidovească în Ungaria sub regimul lui Bela Kuhn. Singura ispravă a armatei române de la Mihai Viteazul încoace, cu adevărat folositoare țării și neamului românesc, a fost stârpirea focarului de infecție jidovească din Ungaria anului 1919. Nici armata română, nici oamenii politici ai vremii nu realizau cu adevărat importanța și semnificația evenimentelor pe care le trăiau și la care participau. Pe de o parte, soldații români își făceau datoria contra metastazei comunisto-jidovești din Ungaria lui Bela Kuhn, pe de alta, în același timp, politicienii de la București, forțați de cei ce scriau viitoarele tratate de la Versailles și Trianon, din care se va naște România Mare, încercau să impună țării o Constituție mutilantă pentru neamul românesc. Ca și cum sutele de mii de români, morți în război, își dăduseră viața pentru ca neamul lui Ițic, Ștrul și Șloimi să comande la București.

RUSIA

Se admite existența unei comunități jidovești în sudul Rusiei, începând cu primul secol al erei creștine. Membrii aceștia proveneau din tribul lui Benjamin și din conversiunile multe,

puține, câte s-au putut face într-o epocă de frământări și migrațiuni cum a fost aceea premergătoare și următoare prăbușirii lumii antice.

Pe malul de vest al Volgăi, la începutul secolului al VIII-lea, exista un Principat al Khazarilor, neam de origine turco-mongolă, din care vor apărea Iudeii sintetici, Jidani fără nicio legătură cu Palestina. Supușii acestor Khazari aparțineau diverselor etnii ale locului și vremii, după cum Pecenegii sau Cumanii au ajuns stăpânii vremelnici ai unor popoare care mai apoi i-au asimilat s-au izgonit. În jurul anului 740, principele sau khaganul Khazarilor trece la iudaism, atrăgând după sine mare parte din supușii săi. Spre deosebire de cercetători ca Benjamin Freedman sau Arthur Koestler, pentru care Jidanii de azi sunt în proporție covârșitoare descendenții Khazarilor iudaizați, școala elvețiano-franceză a etnologului Georges Montandon (1879-1944) sau cercetători ca Benjamin Freedman ori Arthur Koestler consideră că aceștia nu sunt numai descendenții vechilor Khazari, nici ai amestecului acestora cu Iudeii sefardimi, ci un amestec mai mult sau mai puțin reușit între rasa neagră, galbenă și albă, deja prezent, întrucâtva, atât la vechii Iudei cât și la Khazaro-Jidovi medievali. Mai presus de toate însă, după cum ei înșiși o recunosc cu mândrie, Iudeo-Jidovii din toate timpurile au fost și rămân rezultatul sau produsul tăierii rituale împrejur. Vom vedea în ce constă această intervenție și care sunt consecințele ei din punctul de vedere al ontogenezei și al filogenezei. Incepând cu jumătatea secolului al VIII-lea a existat un stat khazaro-jidovesc pe Volga, care în jurul anului 1000 va fi cucerit și desființat de principii Kievului, sub influența și cu sprijinul armat al Bizanțului.

Introducerea și generalizarea creștinismului în Rusia face din Khazaro-Jidovi o categorie de suspecti și de intruși în ochii celor mai mulți dintre Slavii deveniți fideli ai lui Cristos. Vreme de 1000 de ani, Rușii, Ucrainenii, Moldovenii, Bieloruşii, Balticii, Polonezii, catolici sau ortodocși, i-au privit cu suspiciune, neîncredere, teamă și chiar scârbă uneori pe urmașii khazaro-jidovilor ca și pe cei ai tribului lui Benjamin, pierduți de acum printre descendenții celor pe care îi convertiseră la iudaism. Așa a rămas situația până în secolul al XX-lea. În toial primului Război Mondial, pe fondul crizei generale și al lipsurilor inerente, virusul jidovesc și finanțele iudeo-mondiale provoacă radicalizarea mișcării nihilisto-socialiste și revoluționar bolșevice, răstoarnă țarul Nicolae al II-lea, transformând Rusia și o bună parte din Europa într-o baie de sânge și o lume de sclavi. Sclavia inventată de Khazaro-askenazimii de pe Volga a fost atât de bine disimulată încât cei mai mulți dintre cei care au cunoscut-o nu și-au dat seama de originile ei talmudice sau jidovești. Școala, Biserica, întreaga lor educație nu îi pregătise pentru înțelegerea acestor lucruri. Cine vrea să înțeleagă cu adevărat cele petrecute, ce a fost « socialismul științific », « materialismul dialectic și istoric », « marxism-leninismul »,

« dejismul » « ceaușismul », acela trebuie să studieze *Talmudul* cu răbdare și metodă. Bineînțeles, ca și în alte țări, nici elita rusească nu a fost la înălțimea situației, mărgininu-se vreme de secole să spere prostește creștinarea miraculoasă a jidanilor. Influența nefastă a creștinismului a împiedicat popoarele Europei să lichideze la timp focarul de infecție jidovească. Astăzi, când creștinismul sucombă în iudaism, misiunea sa istorică este încheiată : unul după altul, sub semnul crucii, vreme de șaptesprezece secole, popoarele ariene, în primul rând, au fost mâdate la abatorul ritual jidovesc.

Majoritatea celor ce au abordat problematica jidovească s-au limitat la aspectele superficiale, dovedind o incapacitate totală de a pătrunde în miezul lucrurilor. După două mii de ani de critică, după exegeții greco-romani, după cei proveniți dintre Părinții Bisericii sau marile figuri ale epocii moderne (Voltaire, Toussenel, etc.), după cei doisprezece ani de tentativă național-socialistă germană de emancipare de sub jugul ideologic iudeo-creștin, foarte puțini sunt cei care, în Europa și în lume, au sesizat cu adevărat specificitatea tipului uman iudeo-jidovesc. Ne vom ocupa într-un capitol aparte de această problemă, mărgininu-ne deocamdată la aceleași aspecte universale dar de suprafață, pe care toată lumea le-a observat. Binevenită pentru cititorii mai vârstnici, repetarea acestor aspecte este absolut necesară pentru cei mai tineri. Astfel, în Rusia, ca și în alte părți, inclusiv la noi, jidanii au depus mari eforturi pentru a obține și păstra dreptul de a vinde rachiu în cârciumile și dughenele sătești ca și în cele orășenești. Norocul le-a fost în general favorabil, dar și iuțea de mână în a băga în traistă le-a înlesnit enorm reușita. La 1240, Tătarii cuceritori le-au acordat toate drepturile cu putință. După scuturarea jugului tătar, situația colaboraționiștilor jidani nu putea decât să se înrăutățească. Petru cel Mare le acordă din nou toate drepturile, pe care împărăteasa Elisabeta încearcă să le restrângă, izgonind un număr oarecare de Jidani din împărăție. Ecaterina a II-a îi protejează însă din nou, în scurtă vreme împărăția țarilor fiind împânzită de o rețea întreagă de kahaluri, loji masonice și alte asociații "progresiste", astfel că se înțelege de ce ultimii patru țari au pierit așa cum au pierit.

POLONIA

Prin deschiderea ei către Germania și Europa occidentală, Polonia a reprezentat un foarte interesant punct de reper și spațiu de manevră pentru Jidani. Primele infiltrări au început în ultimele două secole ale primului mileniu, la începutul celui de al II-lea mileniu Jidanii fiind deja suficient de bine instalați, abili și puternici pentru a încerca și reuși lovitura lor favorită : plasarea unei Estere în patul regelui, Cazimir I. Acesta le acordă privilegiu mari atât în Polonia propriuzisă cât și în Lituania,

Jidanii ajungând să posede sate și orașe întregi, dominând în întregime comerțul și meșteșugurile. Ca și în alte părți, agricultura nu le-a plăcut nici în Polonia, mărgininându-se numai să acapareze comerțul cu produse agricole. Iudeo-Khazarii ce se botezau, fie și numai de formă, precum maranii din Spania, primeau titluri de noblețe pentru ei și urmașii lor. Kahalurile, forma statală specifică de organizare a comunității jidovești în mijlocul statului creștin, ajung în Polonia la o perfecțiune și o forță pe care nu au mai cunoscut-o în alte părți. Se înțelege de ce, către sfârșitul secolului al XVIII-lea, Regatul Poloniei a fost șters de pe harta Europei.

Sub Albert I și urmașii acestuia, soarta Jidanilor se înrăutățește, ajungându-se la expulzarea din Lituania (1498). Totuși, în secolele XVI și XVII reușesc o strălucită revanșă, acaparând toate impozitele, dările centrale și locale, devenind administratorii bunurilor statului și ai celor mai bogați nobili și burghezi. În pământurile ucrainiene deținute de Polonia, abuzurile Jidanilor polonezi au provocat reacția ucrainiană de apărare, sub conducerea lui Bogdan Chmielnițki. Reacția națională ucrainiană a fost atât de adânc resimțită de Jidanii polonezi încât mulți dintre aceștia și-au adunat bănușii, bijuteriile și valizele, luând-o către Austria, Germania, Olanda, unii chiar către Moldova, ceea ce l-a făcut pe Chmielnițki să-i urmărească până la Iași.

În cadrul Poloniei rusești, de după cea de a treia împărțire a Poloniei, Jidanii au cunoscut cam aceeași soartă cu cei din restul împărăției, cei mai mulți devenind fondatori ai BUND-ului (Uniunea generală a muncitorilor jidani din Polonia, Lituania și Rusia, 1897), organizație prin care vor trece toți teroriștii jidovi din împărăția țarilor și care, la douăzeci de ani de la înființare, vor da cele două lovituri jidovești din februarie și octombrie 1917.

În Polonia renăscută de după Primul Război mondial, Jidanii culeg roadele purtării lor anterioare : guvernele poloneze din perioada interbelică au făcut din chestiunea jidovească una din principalele probleme de stat ale Poloniei. Revendicările naționale, pentru care Legiunea Arhanghelului Mihail, Garda de Fier, Liga Apărării Național Creștine și alte partide au luptat ani și ani în România interbelică, erau în Polonia înțelese de la sine, inclusiv mult discutatul *numerus clausus* pentru universități. În cadrul vieții publice europene dintre cele două războaie mondiale, statul cel mai sensibilizat cu privire la problema jidovească a fost Polonia mareșalului Pilsudski și a guvernelor următoare, nu Germania, Italia, Spania, Portugalia sau România.

IMPERIUL TURCESC

Peninsula Anatică a reprezentat primul popas nordic în calea diasporei iudaice. Străbătând Anatolia, unii Iudei s-au îndreptat către estul Asiei, cei mai mulți însă au luat-o către

nordul ucraino-rus și apoi către vestul Europei. Încă de la începuturile lui, Imperiul Otoman moștenește Jidovii aflători în teritoriile bizantine, pe măsură ce acestea treceau din stăpânirea împăratului de la Constantinopol în aceea a Turcilor seldciucizi. Lupta dintre Turci, pe cale de a-și constitui un imperiu, și Imperiul Bizantin în declin, a durat mai multe secole, încheindu-se cu cucerirea Constantinopolului la 1453. Dușmani pe față și de moarte ai creștinismului, mai ales în forma lui ortodoxă, Jidanii nu puteau fi decât de partea turcească, fără să mai socotim că ei totdeauna sunt de partea celui care câștigă, reușind să scoată castanele din foc cu mâna altora!

Pentru Jidani, apariția Imperiului turcesc a reprezentat o speranță și o șansă extraordinară. De la expedițiile militare ale sultanilor, nevoia administrării teritoriilor cucerite, relațiile turco-europene, comerțul de sclavi și chiar de copii pentru ienicerimea turcă, totul reprezenta un excelent teren pentru Jidovul întreprinzător și lipsit de scrupule.

Pe lângă Iudeii începuturilor, care vor fi zăbovit în Anatolia întreg mileniul întâi, până la apariția primilor seldgiucizi, treptat, odată cu formarea și consolidarea imperiului, vor sosi noi valuri de Jidani care zăboviseră un mileniu și chiar mai mult prin diversele state europene. Iudeii expulzați din Spania și Portugalia au fost primiți cu căldură de sultani, iar Maranii (jidani creștinați numai de formă) au putut să se întoarcă pe față la vechea lor religie, pe care se obișnuiseră să o practice pe ascuns. Importante comunități jidovești se formează la Salonic, la Constantinopol, Ianina, Castoria și în alte părți. Mulți jidani reușesc să ocupe înalte funcții și demnități pe plan economic și chiar politic. Un oarecare Iosif Nasi, proprietarul unei mari case de comerț la Constantinople, obține de la sultan (1553) un ținut în Tiberiada, unde ar fi vrut să întemeieze o așezare jidovească. Din diverse motive, proiectul nu a reușit. Drept consolare, Soliman îl numește duce de Nassos, dăruindu-i insula și altele încă din Ciclade. În urma unei duble crime rituale comise de o bandă de Jidani la Damasc (1840) se părea că situația generală a jidanilor avea să se înrăutățească în întreg imperiul. Crima fusese comisă contra călugărului-medic francez Thomas și a servitorului acestuia Ibrahim, arab de religie catolică. Tribunalul din Damasc condamnase la moarte doisprezece jidani, a căror participare la cele două crime fusese dovedită. Intre Jidanii implicați se aflau și doi rabini. Unul a fost condamnat la moarte, celălalt a obținut iertarea prin trecerea la Islam. În momentul în care se pregătea execuția condamnaților, Jidanii Cremieux din Franța și Montefiore din Anglia intră pe rol. Cum anume? Cu argumentul cel mai puternic și mai convingător: Banul! În firmanul de grațiere emis de Pașa din Cairo, de care depindea juridicește Damascul, acesta spune limpede că împărăția are nevoie de bani. Așa stând lucrurile, glăsuia firmanul, condamnații pentru cele două crime rituale n-au decât să plece unde vor vedea cu ochii, numai în imperiu să nu rămână.

Firmanul Pașei din Cairo a făcut jurisprudență la nivelul întregului imperiu, jidanii bucurându-se în continuare de cele mai largi drepturi și înlesniri, formând, între altele, o mulțime de loji masonice, între care aceea a Junilor Turci, care avea să conducă la răsturnarea imperiului și la dictatura lui Ataturk.

JIDANII DIN AMERICA

Printre secretele pe care Jidanii le-au moștenit de la fenicieni și cartaginezi, se află și acela al existenței continentului american. Cei mai mulți europeni nu au aflat de acest continent decât după așa numitele mari descoperiri geografice de la sfârșitul secolului al XV-lea. Pe deplin dovedit astăzi, lucrul acesta nu micșorează neapărat performanța lui Cristofor Columb, care fără să descopere nimic cu adevărat, a redescoperit totuși America.

Prezența jidovească pe continentul american începe în secolul al XVII-lea, fiind compusă din emigranți proveniți din Portugalia, Olanda, Spania, Germania, Polonia, ceva mai târziu Rusia. Prima comunitate se organizează la New-York, în anul 1655. Fără excepție, ocupația tuturor Jidanilor americani a fost vreme îndelungată comerțul.

Până la proclamarea independenței Statelor Unite, Jidanii americani au făcut obiectul multor suspiciuni și chiar al anumitor restricții. Prin constituția de la 1790 s-a stabilit principiul ca nici o considerație relativă la religie să nu fie piedică pentru căpătarea de funcții, demnități și servicii publice. Acest principiu a fost adoptat apoi de toate statele uniunii, astfel că, juridicește, nu a mai existat vreo deosebire de drepturi între Jidani și celelalte neamuri emigrate în America. Practic însă, lucrurile au stat cu totul altfel. Prin maniera lor de organizare și funcționare, prin întreaga lor structură și finalitate, comunitățile (kahalurile) jidovești avantajau pe Jidani în raport cu celelalte neamuri, care nu dispuneau de nici un fel de organizare specifică. Funcționarea kahalului ca stat în stat, atât la nivel local (sat, comună) cât și la nivel statal-regional și apoi național explică întru totul reușita Jidanilor, care treptat și-au subordonat pe de-a-ntregul și Statele Unite.

Problema Jidanilor în America nu constă în a ști când, câți și de unde au venit adepții Talmudului pe Noul continent. Important este răspunsul la întrebarea cum de au reușit ei să pună mâna pe frânele Americii? Studiul de față nu poate satisface în întregime dorința de cunoaștere a cititorului în această problemă. Invităm cititorul să facă un efort și să-și procure de unde o ști *Jidovul internațional*, carte scrisă de Ford, cunoscutul constructor american de automobile. În afara acesteia, *Tainele Kahalului* a lui Kalixt de Volski este aproape la fel de necesară. Fondatorul industriei de automobile americane, nu este un necunoscut. Nu toată lumea știe însă că, prin cartea pe care a publicat-o la 1922 și apoi prin campania ulterioară de

demascare a Jidanilor (pe care a dus-o vreme de mai mulți ani, prin ziarul special pe care l-a fondat și prin alte mijloace), era cât pe ce să-și piardă toate uzinele și tot creditul de care se bucura într-o țară în care milioane de oameni au trăit și trăiesc din banul câștigat în uzinele construite de el. În anul 1929, Ford a fost obligat să dea o dezmințire oficială, să recunoască public că s-a înșelat cu privire la Jidani. Nu e primul, nici ultimul care dă o astfel de dezmințire. Merită deci să ne procurăm cartea lui Ford și să o studiem cu atenție.

Ce ne poate spune însă "Tainele Kahalului" pe linia înțelegerii jidovimii americane? Kalixt de Volski nu vorbește despre America, al cărui nume nici măcar nu-l pronunță. El vorbește despre Kahal, pe baza unei cărți anterioare, ce purta titlul de *Carte a Kahalului*, apărută în anul 1867 la Vilnius, sub semnătura rabinului creștinat Jacob Brafmann. Convertit creștin ortodox, acesta a fost apoi otrăvit de foștii lui coreligionari. Pe baza datelor furnizate de Brafmann, Volski face radiografia Kahalului din Vilnius, oraș ce făcea parte pe atunci din împărăția țaristă. Potrivit *Cărții Kahalului*, niciodată nu a existat pe pământ vreo întreprindere subversivă și criminală mai bine organizată decât kahalul. Pe lângă acesta, Mafia italiană este aproape joc de copii. Brafmann și Volski consideră că orice comunitate jidovească, orice kahal funcționează ca o mafie talmudo-teocratică. Primele victime ale kahalului sunt Jidanii înșiși, care, de voie, de nevoie, joacă după cum cântă muzica. Cine nu joacă, pățește ca Brafmann, ca Spinoza, ca Bucharin, Zinoviev, Kamenev, Troțki, Forisch, Slanski, Rajk și alții. Preocupat cum era de formidabila lui industrie automobilistică, Henry Ford nu putea cunoaște *Cartea Kahalului*, pe care nu mulți o știu în Europa. Totuși, Ford confirmă în întregime această carte. Iată de ce, lectura paralelă a celor două cărți constituie o excelentă inițiere în dedesubturile afacerilor și matrapazlăcurilor jidovești din America. De ce din America mai ales, în comparație cu alte țări? Pentru că în America, de la bun început, Jidanii au fost singurul grup etnic organizat cu adevărat, într-un mod pe cât de perfect, pe atât de secret.

Masoneria modernă își are punctul de plecare în Anglia primei jumătăți a celui de al XVIII-lea secol. Astăzi însă, masoneria mondială nu-și mai are sediul central în Anglia ci în America. Aici a luat ființă la 1840 faimoasa masonerie exclusiv jidovească *B'Nai Brith* (Fii Alianței), care este la originea tuturor marilor mafii, coterii, cluburi, grupări și loji masonice ce fac și desfac totul în lume, peste capul și sub ochii guvernelor și prostimii, toată lumea făcându-se că nu vede și nu înțelege nimic. Printre aceste mafii, coterii, cluburi, grupări și loji amintim Clubul de la Roma, grupul Bilderberg, faimoasa Trilaterală, Masa Rotundă.

Nu putem încheia scurta prezentare a jidovimii americane fără să amintim Războiul de Secesiune din secolul al XIX-lea, participarea americană la cele două Războaie Mondiale și

implicațiile ulterioare ale acestora. Războiul de Secesiune are loc între două grupuri de state componente ale SUA. El are loc între anii 1861 și 1865, dată la care se termină prin victoria capitaliștilor și bancherilor din nord, ce reușesc să împiedice secesiunea agricultorilor și a cultivatorilor de bumbac din sud. Acest război intră în istorie ca primul « război murdar », care a deschis epoca « războaielor murdare ». A existat o vreme când, cel puțin în unele părți din Europa și Asia, războaiele aveau loc într-un spirit de omenie și chiar de curtoazie. Inamicii erau mai curând adversari, în niciun caz dușmani pe viață și pe moarte, ba chiar și după moarte... Războaiele Europei moderne au purtat vreme îndelungată amprenta luptelor cavalești, incompatibile cu insultarea sau umilirea învingătorilor de către învingători. Inamicul era un adversar, în sensul sportiv al cuvântului. Când lupta se termina, el putea deveni prietenul celui care i-ar fi putut lua viața, sau a cărui viață ar fi putut-o curma, la rândul lui. Războiul american de secesiune este primul război murdar în sensul că pentru prima oară în istoria popoarelor de rasă ariană, învingătorii și-au permis să mintă cu privire la învingătorii lor. *Pe aripile vântului*, romanul Margaretei Mitchell reabilitează în bună măsură agricultorii și crescătorii de vite din sudul Statelor Unite, care nu aveau altă vină decât că doreau să perpetueze modul lor de viață. Războiul era probabil inevitabil, cel puțin din două motive, pe care nu strică să le amintim. Fiecare din acestea era suficient pentru declararea ostilităților. Ca orice agricultori și crescători de vite, sudiștii nu puteau fi controlați cum ar fi dorit-o cineva. Oare cine ? Pe țărani noștri, cine dorea să-i controleze și să-i nenorocească băgându-i în colectiv ? Dar pe țărani ruși ? Dar pe țărani maghiari, chinezi, bulgari, albanezi ? În spatele colectivizării absurde și forțate a agriculturii din statele zise comuniste opera aceeași mână nevăzută din Războiul american de Secesiune, o mână talmudică! Motiv suficient de război ! În spatele președintelui victorios, Abraham Lincoln, se găseau Jidani, care nu s-au sfiit de altfel să facă multe și rentabile afaceri cu sudiștii. Al doilea motiv de război era încă și mai puternic. Motivul acesta se reduce la cunoscuta monedă americană, care este dolarul. Ceea ce nu prea se știe este că dolarul nu-i o monedă americană, ci una jidovească. Statele Unite ale Americii nu au dreptul să bată monedă, cum bătea Ștefan-cel-Mare sau Alexandru-cel-Bun în Moldova medievală. De când nu mai au SUA dreptul de a bate moneda proprie, dolarul ? Răspunsul la această întrebare ne duce la cel de-al doilea motiv al declarării Războiului american de Secesiune. Președintele nordist Abraham Lincoln promisese unui consorțiu de bănci jidovești cedarea dreptului de a bate moneda americană, în vreme ce sudiștii nici măcar nu admiteau discuții despre așa ceva. Iată însă că la sfârșitul războiului, în 1865, președintele Abraham Lincoln ezită, încearcă să câștige timp... A urmat ceea ce se știe. Abraham Lincoln a fost asasinat

în timpul unei reprezentații teatrale, chipurile de către un sudist...

Jidanii americani sunt la fel de perseverenți ca Jidanii de pretutindeni. Dolarul avea să devină jidovesc 48 de ani mai târziu. Iudaizarea dolarului a fost primul act de guvernământ al președintelui Woodrow Wilson (1913), același președinte care avea să amestece America în primul Război Mondial. Cincizeci de ani după gestul președintelui Wilson, Casa Albă este ocupată de tânărul și fermecătorul, Robert Kennedy, ales președinte în 1960. În anul 1963, Kennedy se pregătea să retragă consorțiului celor șapte bănci jidovești dreptul de a bate moneda numită dolar. Decretul trebuia promulgat după discursul istoric ce urma să fie pronunțat în pământ sudist, la Dallas. Se știe ceea ce a urmat. Discursul nu a mai fost rostit. Lui Kennedy i s-a închis gura, înainte de a o fi deschis! Primul gest al noului președinte, Lyndon Johnson, a fost de a anula, din chiar avionul care îl ducea la Washington, împreună cu corpul neînsuflețit al lui Kennedy, decretul cu privire la dolar. Se înțelege de ce trebuiau să moară, după aceea, nu numai cei implicați în asasinarea lui Robert Kennedy dar și cei implicați în asasinarea asasinului probabil sau fictiv al lui Kennedy. Se mai înțelege de ce trebuiau să moară și cei doi frați ai lui Robert Kennedy, implicați deja în politica acestuia și suficient de populari pentru a fi aleși în funcția supremă. Frații Kennedy reprezentau o amenințare pentru dolarul jidovesc. Iată motivul pentru care au fost asasinați, unul după celălalt. În sfârșit, în 1972, președintele Richard Nixon se afla la jumătatea celui de al doilea mandat. Se vorbea de o criză economică, de instabilitatea și devalorizarea dolarului. Orice devalorizare ca și revalorizare a dolarului se face astfel încât băncile jidovești să-și înfigă cât mai adânc ghiarele în buzunarele milioaneilor de oameni simpli și neștiutori. Fiind la jumătatea celui de al doilea mandat, președintele Nixon s-a crezut suficient de puternic pentru a relua proiectul lui Kennedy. Președintele Nixon nu a mai fost asasinat decât moral, înscenându-i-se faimoasa afacere Watergate.

Participarea americană la cele două războaie mondiale, dubla implicare a Statelor Unite în politica mondială postbelică au avut loc în astfel de condiții încât numai prin prisma intereselor jidovești se înțelege sensul evenimentelor care au urmat, cunoscute sau necunoscute de marele public. În cadrul primului conflict mondial, Statele Unite nu aveau nici un fel de interes teritorial, economic, politic sau dinastic care să le determine intrarea în război, de o parte sau de cealaltă. De ce au intrat totuși Statele Unite în război? Din motive doctrinar-ideologice, adică jidovești, francmasonice. Dintre cele 14 puncte ale doctrinei Wilson, unul singur avea să fie realizat oficial cu ocazia tratatelor de pace care au urmat, acela al unei Societăți de Națiuni (SDN).

La Paris, cu ocazia tratatelor de pace, lucrurile s-au petrecut de așa natură încât Americanii au putut face pe « supărații »,

Senatul refuzând ratificarea tratatelor de la Versailles, Trianon și celelalte. Principiul națiunilor, în jurul căruia s-a făcut atâta caz, nu a folosit națiunilor și nici nu avea cum să le folosească. Dimpotrivă, agitând problema națională, Statele Unite vizau distrugerea celor trei mari imperii de drept divin care existau la acea vreme în Europa : Imperiul German, Imperiul Austro-Maghiar și Imperiul Rus. Nu mai vorbim de Imperiul Turc și de alte state mai mici, inclusiv România, care și ea era tot un stat de drept divin. Regele României acelei vremi încarna ființa statului și suveranitatea națională mai întâi din « mila lui Dumnezeu » și apoi prin « voința națională » a Românilor. Dreptul divin stipula, cel puțin în teorie, altceva decât dreptul (de astăzi) al pumnului, al celui mai tare, al junglei...

Despre ce profit sau câștig putea fi vorba pentru micile state « naționale », apărute pe ruinele marilor imperii ? Slovacia din cadrul Cehoslovaciei n-au avut niciodată ideal mai înalt decât acela de a scăpa de supremația sau dictatura Cehilor. Ei s-au liberat de această dictatură atât în 1938, când Germania le-a oferit posibilitatea, dar și după căderea jugului sovieto-american de la Yalta, care a durat din 1945 până în 1989. Slovenii, Croații, Bosniacii, Macedonenii, Muntenegrenii din cadrul fostei Iugoslavii au procedat la fel, atât sub garanție germano-hitleristă cât și după căderea jugului sovieto-yankeu de la Yalta. Cât despre Polonia cu Dantzigul, Silezia și Pomerania, România, mijlocie sau Mare, cu Basarabia, Bucovina, Cadrilaterul, Transilvania, cu minoritățile maghiară și țigănească, vom trăi și vom mai vedea. Am văzut multe până acum, vom vedea și altele. Distrugerea celor trei mari imperii de drept divin constituie principala și poate unica consecință durabilă a participării americane la primul Război mondial, participare dictată de interesele Jidovimii.

Bineînțeles, Statele Unite au aderat cu entuziasm la ideea unui stat jidovesc în Palestina, după cum s-au angajat Englezii în 1917 (Declarația Balfour). Pentru aceasta trebuiau parcurse o serie de etape, între altele lichidarea principiului național, anemic și trunchiat, cum ieșise acesta din primul Război mondial. Se știe că Hitler a câștigat puterea (1933) în modul cel mai democratic cu putință. Poporul german a votat în majoritate cu el, majoritate reală, nu ca cele cu care ne-a obișnuit democrația iudeo-stalinisto-americană... Nu Germania lui Hitler a vrut cel de al doilea Război Mondial ci, mereu și mereu Jidanii, la putere atât în Rusia Sovietică cât și în Anglia, Franța sau Statele Unite. În 1933, Jidanii nu dispuneau încă de un stat al lor, care să-i reprezinte. Asta nu i-a împiedicat să declare război Germaniei hitleriste și poporului german, încă din martie 1933. Cum au făcut-o ? Prin presă. Care presă ? Presa jidovească de pretutindeni, în special cea de limbă engleză.

Definirea și înțelegerea particularităților Jidovimii din Statele Unite, nu necesită neapărat clarificarea tuturor implicațiilor acesteia în politica, finanțele, presa și afacerile

murdare de pretutindeni. Amintim doar că Jidovimea americană a finanțat răsturnarea țarismului, în februarie 1917, apoi instalarea bolșevicilor lui Lenin, în octombrie-noiembrie 1917. Ca din întâmplare, în spatele acestei acțiuni subversive găsim cele șapte bănci jidovești, cărora președintele Wilson le-a acordat dreptul de a bate moneda numită dolar ! Ce ți-e și cu dolarul ăsta. Ochiul Dracului, nu glumă !

După ce a distrus și exterminat Pieile Roșii prin fier, foc, molime și alcool, Jidănimia americană face astăzi același lucru la nivelul întregii planete. Coreenii, vietnamezii, sârbii, afganii, Irakienii și alții au avut deja ocazia să mediteze la aceste lucruri. Mai devreme sau mai târziu va veni și rândul altora. Poate chiar al nostru, deși noi știm foarte bine să ne bombardăm singuri !

În concluzie vom reține că vechiul Israel s-au scindat în două state. Israelul sau uniunea celor zece triburi israeliene și Iudeea, uniunea a două triburi, Iuda și Benjamin. Israelienii au dispărut complet, precum sumerienii, fenicienii și alții. Iudeii și mai ales Khazaro-Jidanii s-au multiplicat însă și au împânzit întreaga lume, numărul lor total cifrându-se astăzi la aproximativ 30 de milioane din care peste 29 sunt de origine khazară.

Împrăștierea Jidanilor în lume s-a produs în două mari valuri sau curente : curentul sefardim la sud și curentul askenazim la nord. Cele două curente sau reunit mai târziu pe pământ francez, apoi în America și pretutindeni în lume.

Numele jidovești de familie cu rezonanță latină precum Pereire, Pinto, Cremieux sau Montefiore indică în general o origine sefardimă. Dimpotrivă, nume de rezonanță germană sau anglo-saxonă precum Rothschild, Blumm, Rosenfeld, Weil, Roosevelt, Eisenhower sunt de origine askenazimă. Uneori ne găsim în fața unor nume proprii de localități, sau de flori : Dobrogeanu, Bujor, alteleori pur și simplu Verona, Besançon, Chișinevski, Ionescu-Galați, Popescu-Puțuri. În astfel de cazuri este mai greu să ne pronunțăm. Se știe însă precis că acest obicei a fost adoptat mai ales de jidanii askenazimi. În sfârșit, nume ca Abraham, Cohen, Kagan, Kogan, Kuhn, Levi sunt de origine iudaică. Fenomenul jidovesc al frecventelor schimbări de nume, este relativ cunoscut, deși încă nu s-a întocmit un dicționar care să consemneze schimbările de nume, de la Katz-Dobrogeanu Gherea la Newlander-Roman, Iliescu și ceilalți.

TIPUL RASIAL JIDOVESC

Scopul restrâns și limitele acestui studiu nu ne permit să dezvoltăm noțiunile de rasă și de etnie. Cititorii insuficient avizați vor trebui să consulte lucrările clasice de specialitate, ca și cele mai noi, din diverse limbi. Cel mai grăbiți vor consulta cu folos *Geneza formelor culturii* a lui P. P. Negulescu, în care vor găsi un bun rezumat al chestiunii la nivelul anilor treizeci din secolul trecut. De atunci nu s-a mai scris foarte mult pe această

temă, întrucât cuvântul rasă a fost practic interzis, ueori chiar și pentru găini, câini sau cai. Oricât ar fi însă de interzise unele cuvinte și noțiuni, realitățile persistă cu toată evidența lor, inclusiv, printre ele, rasele de oameni. Desigur, nu există rase pure nici de oameni, nici de animale. Există însă exemplare strălucite de animale « de rasă », care realizează cât se poate de bine tipul rasial respectiv, indiferent că este vorba de un cal, câine, vacă, oaie sau găină. Tot așa există și indivizi umani exemplari pentru cutare sau cutare rasă omenească, deși nu se poate vorbi de rase omenești în stare absolut pură. Unii găsesc însă pete și în Soare, ceea ce nu-i împiedică pe alții să vorbească nu fără suport de puritatea luminii !

Cine vorbește însă astăzi despre aceste rase omenești pure, care nu există ? Tocmai cei care, plecând de la aceasta, vor să impună ideea că pur și simplu nu există rase omenești. O astfel de afirmație este însă cu totul altceva. Rase omenești pure nu există. Totuși există rase mai mult sau mai puțin pure care, prin anumite măsuri de eugenism pot fi îmbunătățite, lucru cunoscut de toți crescătorii și iubitorii de animale. Pentru unii și în general pentru cunoaștere, rasele omenești sunt cel puțin la fel de importante ca cele animale. Nu mai vorbim că rasa albă traversează de multă vreme o criză de proporții, fiind amenințată cu dispariția.

Pe teritoriul României și cu atât mai mult pe cel al Europei întâlnim un număr important de nuclee etnice pe cât de omogene, pe atât de diferite. Tipul uman din Oltenia de Jos este diferit de cel din Bucovina de Sus, cele din Gorj sau Vrancea sunt diferite de cele din Țara Oașului, din Maramureș sau Bărgan. Constatând și recunoscând această situație afirmăm nu mai puțin că deși suntem produsele unui anumit amestec rasial, acest amestec a avut loc între indivizi de rasă albă. Cu totul alta este situația Jidanilor, care au rezultat în urma unui amestec de rase galbenă, neagră și albă. Conform anumitor specialiști în probleme rasiale, în vinele jidanilor ar curge cam 50% sânge galben, 25% sânge negru și 25% sânge alb. Desigur, astfel de cifre și oricare altele nu pot fi justificate matematic, mai ales în stadiul actual de interdicție cvasi-polițienească și inchizitorială a cercetării științifice în acest domeniu. Că oltenii, oșenii, bucovinenii, maramureșenii sunt tipuri umane și deci amestecuri diferite, lucrul pare evident. Oricare ar fi aceste amestecuri, ele sunt de rasă albă, ceea ce se poate susține, nu fără oarecare dreptate, pentru întreaga populație europeană. Cu toată criza pe care o traversează europenii și oricâte contingente afro-asiatice se vor concentra pe Vechiul Continent, tipul european este reputat a fi un om de rasă albă. Jidanul însă, după expresia etnologului Georges Montandon, nu ar fi decât un « alb de contrabandă»⁴⁰

⁴⁰. Imprecisă și provocantă, afirmația aceasta și altele (*rasă curvită*, etc.) l-a costat pe Montandon, nu numai propria-i viață și aceea a soției lui (morți în urma unui atentat la domiciliu, Paris, 3 aug. 1944), ci și o cenzură mondială

Pe măsură ce vom studia principalele caracteristici corporale ce se regăsesc pe toți Jidanii și pe toate Jidoavcele, vom vedea că unii dintre ei înclină mai curând către tipul galben mongoloid, alții către tipul negroid sau către cel alb arianoid. De altfel, în majoritatea cazurilor, caracterele mai fine de origine ariană sunt atenuate de caractere relativ șterse și debile de origine mongolă sau dimpotrivă grosolane și bătătoare la ochi, de origine negroidă. Sarcina unei istorii antropologice a sub-rasei jidovești rămâne în sarcina generațiilor viitoare. Nu putem întreprinde o istorie a sub-rasei jidovești ci doar o terecere în revistă și o analiză sumară a caracterelor fizico-corporale proprii acestei sub-rase.

După Montandon, Jidanul este o ființă compusă, un mozaic de diverse tipuri omenеști, produsul unui dublu sau triplu metisaj, mai mult sau mai puțin reușit. Cei familiarizați cu legile genetice care condiționează transmiterea factorilor ereditari de la părinți la copii înțeleg că atât aspectul fizic cât și cel psihic al jidanului se explică prin metizarea parcursă de ascendenții săi mai îndepărtați sau mai apropiați. În orice metizare sau încrucișare intră în joc două tendințe contrarii. Conform uneia din aceste tendințe, descendenții verifică principiul fuziunii caracterelor mai importante ale celor doi părinți, constituind, cu alte cuvinte, un compromis mai mult sau mai puțin echilibrat între genitorul tată și genitoarea mamă, atât pe planul trăsăturilor fizice generale cât și pe acela al aptitudinilor fizice și intelectuale. Cea de a doua tendință este o disjoncțiune de caractere și constă în aceea că descendenții se orientează cu precădere către unul sau altul dintre cei doi genitori, prezentând caractere fizice și intelectuale moștenite mai curând de la unul decât de la celălalt genitor. Fuziunea domină disjoncțiunea sau invers, după cum cei doi părinți sunt între ei mai mult sau mai puțin compatibili biologiceste.

Există încă o lege pe care trebuie să o amintim aici, legea atavismului sau legea caracterelor atavice. Caractere vechi, strămoșești se pot estompa până la dispariție completă de-a lungul mai multor generații pentru a face la un moment dat o reapariție bruscă pe unul sau mai mulți descendenți.

Aceste câteva cuvinte pe marginea unui subiect demn de toată atenția sunt suficiente pentru a înțelege cât de riscante pot fi uniunile mariale contractate la discotecă sau în jurul unei țigări de marihuana, fără să mai vorbim de moda monstruoasă a însămânțării artificiale a femeilor, a « montării » lor după moda vacilor private de taur!

Căsătoria, familia nu se poate lipsi de un minimum de educație rasială și eugenică. Educația rasială, sensibilizarea copilului de la cea mai fragedă vârstă pe linia eugenismului

care persistă până astăzi. Dacă nu ar fi fost asasinat, cel ce a lansat termenul de etnologie s-ar fi explicat mai pe îndelete decât a făcut-o. Nimeni nu se gândește să-l traducă în română, deși avertismentele lui privind posibila dispariție apropiată a popoarelor de rasă albă par să se verifice.

social este singura stavilă pe care o putem opune în calea pervertirii programate a copiilor noștri, în cadrul așa numitelor ore de educație sexuală din școala-bordel de astăzi.

Înainte ca antropologia, biologia sau genetica să abordeze aceste probleme, experiența ne arătase cum stau lucrurile în natură, mai puțin capricioasă decât pare la prima vedere. Strămoșii noștri știau că natura nu poate fi trișată fără pedeapsă, că legile precise de transmitere a caracterelor ereditare constituie însăși esența vieții, că principiul conservării speciei domină pe acela al conservării individului. Rasele umane primitive s-au organizat de la bun început în sensul prezervării purității lor. Toate rasele și civilizațiile au legiferat în acest sens, toate au respins din mijlocul lor noii născuți mulatri sau rezultați din încrucișări nerecomandabile, din uniuni ocazionale și acuplării realizate sub semnul unei disparități flagrante. În zilele noastre, această înțelepciune străbună a ajuns se fie disprețuită, uitată, desconsiderată. O școală iresponsabilă și nedemnă de misiunea ei, profesori lipsiți de o știință veritabilă se străduiesc să corupă tineretul actual, să îl împingă în afara practicilor sănătoase verificate pe parcursul mai multor milenii și pe care un om normal le respectă instinctual, fără să resimtă neapărat nevoia de a le trece prin filtrul rațiunii. Suntem deja pe cale de a plăti prețul violării legilor naturii și a firii lucrurilor : scăderea ratei demografice, degenerarea din ce în ce mai vizibilă a populației, țiganizarea și vulgarizarea care se văd la tot pasul. Mai devreme sau mai târziu, nesocotința și imprudența atrag după ele o adevărată revanșă din partea naturii.

Aceste câteva generalități sunt necesare pentru înțelegerea celor ce urmează, cu privire la semnele corporale ce ne permit să identificăm jidanii cu o anumită probabilitate, să-i distingem de rasa noastră ariană, majoritară pe acest pământ românesc care este și trebuie să rămână al nostru și al copiilor noștri; rasă majoritară pe pământul întregii Europe, care trebuie să rămână al Europeanilor și al urmașilor acestora. Așa au dorit-o strămoșii noștri, care pentru a ne putea transmite acest pământ l-au apărat fără încetare cu sabia și l-au răscolit cu plugul.

Examen de ansamblu

Incrucișarea a trei rase umane poate foarte bine să conducă la o nouă rasă omogenă și stabilă, cu caractere transmisibile descendenților la infinit. Pentru aceasta este suficient ca uniunile mariale inițiale să fie mai mult sau mai puțin armonioase, suficient de potrivite pentru a răspunde condiției esențiale : tendința de fuziune a caracterelor celor doi genitori să fie mai puternică decât tendința antagonistă de disjuncție. Geneticienii ca și simplii crescători de animale știu foarte bine că în acest domeniu nu trebuie căutate nici încurajate performanțele extraordinare, cele mai bune uniuni fiind cele care au loc în afara consanguinității, a unei prea apropiate rudenii, dar și în

afara unei prea mari diferențieri între caracterele generale, silueta, talia, culoarea, proporțiile celor doi genitori. După cum nu se poate sau în orice caz nu trebuie să încercăm a încrucișa un pechinez cu un boldog, tot așa nu poate ieși nimic bun din încrucișarea unor tipuri umane orientate către forme, aptitudini, culori și alte caractere evident divergente.

După Montandon, problema rasială a sub-rasei jidovești constă nu în dubla sau tripla metizare din care a rezultat ci în faptul că acestea s-au realizat în afara măsurii, a bunului simț genetic, biologic. Legile naturii au fost violate, ele nu au putut fi însă anulate. Rezultatul constă în aceea că poporul jidănesc este format aproape exclusiv din indivizi parcă despicați, diformi, nefirești, care nu se simt la largul lor în propria lor piele, care nu pot atinge nici armonia generală de linii și de forme, nici echilibrul dintre corp și spirit, atât de vizibile în cadrul unei rase sănătoase din punct de vedere biologic. Legea supremă a geneticii cere ca din orice încrucișare corectă să rezulte indivizi perfect armonioși. Statuile greco-romane oferă o multitudine de exemple de indivizi perfect armonioși. O lume de indivizi diformi, unul mai monstruos decât celălalt, poate fi văzută la Muzeul National de Artă Modernă din Paris, unde sunt reunite operele unor maștri decadenți ca Chagall, Lindner, Lipchitz, Metzinger, Picabia, Picasso, Soutin și alții, cei mai mulți dintre ei fiind jidani ei înșiși.

În ciuda zecilor secolelor scurse după dubla metizare inițială, în ciuda intensului amestec intern care a avut loc datorită obiceiului lor de a se căsători între ei și de a nu se amesteca cu popoarele printre care trăiesc, Jidanii rămân un popor instabil din punct de vedere psihic; pe plan fizic impresia generală este aceea a unei mase de indivizi legați între ei mai mult prin instinctul comun de pradă decât prin asemănare care se reduce la un vag aer de familie, fiecare individ aproape prezentându-se ca o arătare heteroclită, robot pe două picioare, ca și cum ai încerca să faci un automobil nou pe bază de piese recuperate dintr-un cimitir de mașini...

Bineînțeles, fiecare dintre noi a întâlnit jidoavce frumoase, chiar foarte frumoase, dacă ne limităm la trăsăturile feței. Cine crede că exagerăm, să-și aleagă jidoavcele cele mai frumoase pe care le cunoște sau de care a auzit și să le examineze din tălpi până-n creștet. De îndată ce le examinăm de aproape, devine evident că diversele părți ale corpului celor mai frumoase jidoavce (la nivel figură) sunt disproporționate, niciuna neverificând prin rapoartele dintre diversele părți, faimosul număr de aur pe care-l regăsim în proporțiile armonioase ale celor mai multe dintre tărâncile ariene de pretutindeni. Dizarmonia Jidanilor este congenitală și iremediabilă. Obișnuiți să joace în permanență teatru, să se dea adică drept alții decât ceea ce sunt în realitate, jidanii s-au arianizat mai mult sau mai puțin la nivelul figurii, în vreme ce gâtul, toracele, abdomenul, picioarele ne duc cu gândul la idealul de frumusețe din

tablourile lui Chagall. Să privim cu atenție corpul jidoavcelor sau jidanilor arhicunoscuți. Să privim corpul jidanului Nahum Perlmutter, cunoscut sub numele de Nichita Hrusciiov, pe care-l vedem în diverse cărți dezbrăcat, în mijlocul familiei la piscină; să privim corpul jidoavcei Hannah Rabinsohn, cunoscută sub numele de Ana Pauker, pe care o putem vedea în cele mai diverse ipostaze : la procesul din Craiova sau la închisoarea Văcărești, prin lagărele de prizonieri ale lui David Nijeradze Chizdov Stalin, căutând voluntari români pentru cele două divizii de trădători și pentru propriul ei pat de nimfomană. Fiecare să-și aleagă Jidanii și Jidoavcele la îndemâna lui, să-i claseze și să-i studieze cum crede mai bine. Ce vom vedea după munca de căutare, clasificare și studiu ? Vom vedea că fața s-a arianizat mai mult sau mai puțin, fără ca aerul de teatru, de actor pe rol, de mască pe scenă să dispară cu adevărat. Partea de jos a corpului și picioarele, în virtutea parcă a unui necesar reechilibraj, s-au negrificat, acuzând o serie de caractere tipic negroide: picioare lungi, plate și strâmte, cu călcâie ce ies parcă în afară, ce se îngoașă nefiresc sub genunchi, precum trunchiurile unor arbori...

Pentru a-l identifica pe jidan, nu trebuie să ne mărginim la o simplă și superficială privire a figurii suspectului, mai ales în cazurile dificile, când ne este greu sau imposibil să stabilim dacă cineva este cu adevărat sau nu este Jidan. Vârsta subiectului, despre care vom vorbi imediat, și mai ales un anumit coeficient de mimetism ne pot induce în eroare. Mimetismul este acea facultate pe care o posedă orice individ de a se adapta mediului ambiant și de a se confunda parcă cu el, de a nu ieși în evidență. Bineînțeles, mimetismul este un excelent mijloc de autoapărare, pretutindeni întâlnit în lumea animală. Cameleonul este un actor înăscut, dar și jidanul știe în mod admirabil să se îmbrace, să se dichisească, să se machieze și să imite gesturile familiare ale celor pe care parazitează, dându-le acestora iluzia că este un autohton, unul de-al lor. Pentru Jidan, a juca teatru, a-i înșela pe goyimi, a-și da aerul că este într-o cu totul altă treabă decât cea pe care de fapt o urmărește, aceasta este o adevărată necesitate, o problemă de viață și de moarte pentru întreg poporul « ales ». Jidanii sunt adevărați maestri în a disimula, a masca adevărata lor personalitate.

Vârsta este un alt factor de care trebuie să ținem seama. O caracteristică esențială a tipului jidănesc este că, aproape fără excepție, indivizii prezintă trăsături brute, grosolane, o față amorfă, lipsită de trăsături nete, fine, precise, rotunjimile, moalele, flasca, constituind nota dominantă a figurii Jidanului. Punând pe această mască atributele tinereții, care, în cazul tuturor raselor, prezintă trăsături mai puțin ferme decât adulții sau bătrânii, vom înțelege că vârsta este un factor de care trebuie să ținem seama. Cel care la douăzeci și cinci de ani nu pare întru nimic suspect verifică adesea ulterior etapele unei mutații tot mai evidente pentru oricine.

La toate aceste dificultăți trebuie să mai adăugăm încă una : obișnuința cu tipul iudeu sau jidănesc. Pe cât este de necesar să examinăm un număr important de Jidani pentru a ne forma ochiul în analiza și sinteza caracterelor acestei rase, pe atât este de periculos să privim la infinit figurile de oameni cu care venim în contact, ca pe niște oameni oarecare, ca toată lumea, cu două urechi, nas și gură! În acest caz, în care ne găsim cei mai mulți dintre noi, în loc să ne formăm ochiul și spiritul critic, nu facem alta decât să ne orbim singuri, abolind practic orice perspectivă de a ne forma un ochi ager și un spirit critic. Aceasta s-a petrecut cu cei mai mulți dintre noi. Ne-am obișnuit să privim fără să judecăm arătările din fața ochilor. Filmele sunt pline de actori jidani, televiziunea, camerele de deputați, senatul, parlamentul, guvernul, ziarele, revistele, toți și toate prezintă neamul ales, pe el și numai el. Oare ce a vrut să spună Eminescu prin versuri ca :

« Și deasupra tuturor, oastea să și-o recunoască
Iși aruncă pocitura bulbucății ochi de broască »
sau:
« In cămeși cu mâneci lunge și pe capete scufie,
Ne fac legi și ne pun biruri, ne vorbesc filosofie »

Nu întâmplător Eminescu a fost răpit de la postul lui de Redactor-șef la ziarul *Timpul* din București și întemnițat la spitalul jidovesc Caritas.

Obișnuți să privim fără să gândim ne-am stricat ochiul și ne-am pierdut judecata, fără să remarcăm că cutare ministru, prim ministru sau președinte, general sau director de bancă, un sfert sau poate jumătate din mutrele ce umplu ecranele televizoarelor nu sunt din neamul nostru românesc, nici din rasa ariană din Europa, fiecare constituind în felul lui, dincolo de aparențele zgomotoase, soldatul disciplinat al unei armate tăcute de invazie, decisă să ne trateze pe noi românii, aici, în, țara noastră, așa cum tratează lăcustele un lan mănșos de grâu. Obișnuința estompează, anulează și ucide în final sensibilitatea, făcând imposibilă reacția coerentă de apărare. Iată de ce oameni ca Eminescu, Corneliu Codreanu sau Mareșalul Antonescu au ajuns la balamuc, la ștreang sau în fața plutonului de execuție !

Insistăm asupra acestor dificultăți nu pentru a-l descuraja pe cel doritor să se instruiască, dimpotrivă : în România noastră mică de azi și mai ales în Europa mare de mâine, nimeni nu poate naviga fără să cunoască fundul apelor pe unde-l va purta soarta. Cine-și mai amintește de Ulysse, care a astupat cu ceară urechile tovarășilor săi de corabie, înainte de a se lega de catarg pentru a asculta fără risc « televiziunea » sirenelor...

Ni se pare mai potrivit să începem analiza pe care o plănuim printr-un examen de sinteză. Pentru început, vom adopta metoda crescătorilor și a cunoscătorilor de animale. Aceștia încep prin a examina animalul în întregul lui, ajungând la o primă impresie

globală. Apoi continuă prin analiza cutărui sau cutărui de detaliu și ajung la o opinie precisă, bine întemeiată pe baza examinării capului, a toraxului, membrilor, organelor externe, blană, coadă, coarne, etc.

Considerat în întregul său, Jidanul este mai ușor de recunoscut de departe decât de aproape, mai ales când îl privim din spate. Atitudinea sa generală, felul de a păși, alura sa superbă nu ne pot înșela, deși toate acestea constituie practic o chestiune de senzație instinctivă care nu poate fi analizată.

Majoritatea Jidanilor, chiar și cei mai arianizați, prezintă un etaj inferior în cadrul căruia caracterele negroide sunt relativ bine pronunțate. Este vorba de picioare, până sub abdomen. Acestea sunt subțiri, cilindrice, ușor bulbate sub genunchi; talpa este lungă, strâmtă și plată (platfus), dimpotrivă, călcâiele trenează parcă în urmă. Deplasându-se pe picioare precum un negru, dar obligat din cauza platfusului să circule ca un palmiped, umblând parcă pe genunchi, avansând de zici că s-ar teme că nu ajunge primul, Jidanul are un mers deopotrivă suplu și înțepenit, ondulat și incoerent, totul într-o alură inimitabilă care, odată fotografiată, nu se mai uită. Mulți dintre ei merg cu vârful tălpilor către interior, doritori parcă să adune și cu picioarele, ceea ce desigur, nu adaugă prea multă grație la o alură și așa destul de exotică.

Iată un detaliu ce pune problema dacă anumite caracteristici se constată sau nu pe ambele sexe: jidoavcele lasă adesea impresia că aparțin altei rase decât jidanii. Ele sunt mai bine arianizate decât jidanii și mai ușor suportate în diverse medii. Explicația stă în faptul că metisajul sau amestecul inițial s-a făcut cu femei de rasă albă, nu cu bărbați din această rasă. Fenomenul în chestiune este o consecință a legilor genetice cu privire la ereditate și la disjuncțiunea caracterelor genitorilor. Tot așa se explică și faptul că Jidoavcele sunt mai puțin marcate decât Jidanii în ce privește lividitatea tenului care, la bărbați, parcă ar fi spălăcit, îndoit cu apă stătută. În fapt este vorba de o amprentă tegumentară de origine mongolă ce confirmă ideea că poporul ales nu aparține cu adevărat rasei albe. Desigur, în aprecierea tenului Jidoavcelor trebuie să ținem seama și de cosmetică, chirurgie estetică și altele din arsenalul institutelor de frumusețe de astăzi. Cel ce își va exersa suficient ochiul, va sfârși prin a înțelege justetea observației noastre.

Precocitatea Jidanului, timbrul vocii sale, gesturile lui, manifestările explozive de bucurie sau durere sunt moștenite de la rasa neagră. De la Mongol, Jidanul a păstrat imobilitatea figurii și aparența imperceptibilității. Să rămânem însă la caracteristicile fizice generale.

Jidanul este precoce. Ca și Negrul, el ajunge repede la maturitate, mai repede decât omul de rasă albă. Căsătoriile sub zece ani sunt frecvente în tradiția jidovească, precum și în cea egipteană. La Arieni, așa ceva nu s-a pomenit niciodată. Copilăria și adolescența Jidanului se derulează mai repede ca la

noi, apoi mișcarea se încetinește. De aici decurg o serie de consecințe, pe care profesorii le-au remarcat pe elevii lor. Cazurile de copii jidani excepțional dotați în primii ani de grădiniță, școală elementară sau liceu sunt relativ frecvente. Nu este vorba de vreo scânteie de geniu, care ne-ar lipsi nouă, ci de o maturitate precoce. Un al doilea element în această chestiune este că familiile jidovești acordă o foarte mare atenție școlii și educației copiilor, în vreme ce la noi lucrurile lasă de dorit în acest domeniu. Maturizarea precoce nu este fără inconvenient. Îmbătrânirea, ramolismul fizic și intelectual vin și ele mai repede peste Jidan decât peste omul de rasă ariană. Jidoavcele par să îmbătrânească chiar mai repede ca Jidanii. Ideea bătrâneții le înnebunește, le împinge frenetic către artificiile de frumusețe și falsă tinerețe, deja cunoscute de strămoașa lor Jezabel, prințesă idolatră contra căreia tună și fulgeră Sfântul Ilie în paginile Vechiului Testament. Cât despre bărbați, îngrășarea generală difuză dar constantă, trăsăturile, ridurile și diversele tare patologice ancestrale ce apar de timpuriu vin să sublinieze o îmbătrânire fizică prematură pe care precocitatea din tinerețe nu o poate compensa.

Jidanul este zgomotos, vorbește mult, se aude numai pe el. Nu putem face abstracție de faptul că el poate fi mai mult sau mai puțin bine crescut, că exuberanța suspectă poate fi compensată prin momente de teamă și claustrofobie. Totuși Jidanul posedă un timbru în vocea sa pe care cunoscătorii îl recunosc chiar și la telefon. Nu-i nevoie de ureche muzicală ultrasensibilă pentru a remarca sunetele văduvite parcă de anumite armonii, pe care le regăsim fără dificultate în vocea unui om de rasă albă curată. Jidanii au o voce metalică, de mașină permanent sub tensiune.

Figura jidanului este puțin expresivă, fără să fie vorba de impasibilitatea și indiferența Orientalilor. Imobilitatea expresivă se explică prin originea Jidanului. La Negri și la Galbeni, mușchii feței sunt mai puțin diferențiați decât la rasa albă. De aici decurge imposibilitatea traducerii în expresie facială a unor impresii mai nuanțate. Pe de altă parte, lucrul este bine știut, funcția creează organul. Suntem în drept să ne întrebăm dacă nu cumva imposibilitatea de a concepe sentimente nuanțate și înalte este cauza majoră a insuficienței dezvoltării și diferențierii a mușchilor feței. Imposibilitatea trăirii anumitor sentimente este o teribilă realitate jidovească, datorată atrofierii glandei interstițiale sau genitalei interne, respectiv hipertrofierii genitalei externe, prin tăierea rituală împrejur de ziua a opta.

Studii de medicină endocrină confirmă afirmațiile unor rabini trecuți la creștinism sau islam, cu privire la neputința afectivă a Jidanilor de a gândi și simți Binele și Răul în felul nostru. Tendința lor este de a înțelege totul computericește. Aceasta decurge din mutilarea sau tăierea rituală împrejur, în cea de a opta zi de viață, care nu este o simplă intervenție chirurgicală, din rațiuni medicalo-higienice. Ea este punctată de gesturi,

incantații, forțe și substanțe magice misterioase, greu de mărturisit, asupra cărora nu insistăm. Din perspectivă medicală, tăierea împrejur reprezintă o deturnare a evoluției endocrinomunitare normale a noului născut, înainte chiar ca aceasta să fi început, în prima zi, a primei pubertăți din viața individului, adică a opta zi din viață. Tăierea rituală împrejur face din om un « robot » insensibil, capabil, precum Grumberg-Nikolsky, să imagineze, organizeze și să conducă experimentul penitenciaro-terrorist și dezumanizant de la Pitești, capabil precum dascălul proletariatului, Mordekhai-Marx, să teoretizeze înlocuirea armei critice prin critica armelor, capabil, precum Blanck-Uiiianov, zis Lenin, să toace mărunț 90% din locuitorii pământului, ceilalți 10 % fiindu-i suficienți pentru repopularea planetei cu omul comunist, de tip nou...

Iată însă alte două particularități tipic jidovești. S-a observat de mult atitudinea stranie și atât de străină firii noastre încât limba română nu o poate exprima printr-un singur cuvânt, fără apelul la rezervele lingvistice țigănești. Adjectivul « miștocar » desemnează atitudinea individului obraznic și cu tupeu, moară și stropitoare nu numai de cuvinte, fără scuza nici talentul bufonului, a măscăriciului. Atitudinea opusă este la fel de simptomatică. La nasul înaltului dătător de lecții de umanism nu se ajunge nici cu prăjina. Doamne ferește să creadă cineva că lipsește vreo iotă din faimoasele șase milioane... Cele două atitudini opuse nu provin numai din faptul că Jidanul este permanent gata să afișeze un zâmbet comercial, sau pentru că, disprețuindu-ne din tot sufletul său, el este rând pe rând slugarnic și arogant față de Arian, pe care-l pândește să-i dea dacă nu la cap, măcar la buzunar ! Atitudinea slugarnică sau aroganța reflectă în egală măsură sufletul jidănesc. Este vorba de clișee stereotipe, parte din natura jidovească, din morfologia acesteia, confirmată de studiul jocului de forme din jurul ochilor și a gurii jidanului.

Jidanului îi plac culorile țipătoare și datul în spectacol, domeniu în care se dovedește capabil să dea lecții de la țigan până la Dumnezeu. Dincolo de tipul arogant, ipocrit sau slugarnic, apetitul pentru culorile țipătoare și pentru spectacol reprezintă încă o moștenire afrio-asiatică care, ca și plecăciunile până la pământ sau curbura nefirească a umerilor întregesc portretul unui individ pe care Arabii, de exemplu, îl miros de la o poștă.

FIGURA JIDANULUI

Nu privim cu adevărat oamenii la care ne uităm, unori chiar cu oarecare atenție. Experiența s-a făcut și refăcut, cine a vrut să o știe a aflat-o de mult. Nimeni nu-i mai orb decât cel ce nu vrea să vadă, nici mai surd decât cel care nu vrea să audă. Cereți oricăruia dintre prietenii dumneavoastră descrierea exactă a trăsăturilor membrilor familiei lui, sau a anturajului imediat.

Răspunsurile vor fi de o sărăcie și inexactitate de necrezut. Nu cunoaștem cu adevărat ființele ce ne sunt apropiate, descrierea lor în absență comportă dificultăți importante. În ce privește viața noastră de zi cu zi, ne-ar fi de mare utilitate dacă ne-am putea obișnui să privim și să vedem cu adevărat figurile oamenilor. Astfel am putea preveni o mulțime de erori și probleme.

În acest domeniu trebuie respectate cinci reguli esențiale :

1. Observarea persoanei în chestiune în ansamblul ei, pentru a descoperi tipul dominant căreia îi aparține.
2. Căutarea acelor indicii care ne vor ajuta să recunoaștem tipurile ce se combină cu tipul dominant.
3. Determinarea formei și a particularităților feței.
4. Analiza fiecărei trăsături în parte.
5. Concluzia de tras.

Pentru determinarea particularităților unei figuri nu există metodă mai bună decât cea utilizată de poliție pentru identificarea criminalilor. Metoda a fost pusă la punct, încă din secolul al XIX-lea, de belgianul Adolphe Quetelet și francezul Alphonse Bertillon. Nu este vorba de antropometrie nici de amprente digitale, ci de faptul că o descriere precisă și sistematică a trăsăturilor unui individ constituie un fel de portret ce vorbește. Apărută mai întâi în Belgia și Franța, această metodă s-a răspândit în întreaga lume. În intenția celor care au elaborat-o, era vorba de o tehnică polițistă pentru identificarea criminalilor. Edmond Locard, continuator al lui Quetelet și Bertillon, a alcătuit pe baza ei un *Manual de Technique policiere*. Nu vom folosi din această metodă polițistă decât ceea ce este strict necesar pentru ceea ce ne interesează : ce, cum și în ce fel trebuie să privim trăsăturile unei figuri, pentru a vedea cu adevărat ceea ce trebuie văzut. Metoda identificării cuiva după trăsăturile feței sale poate fi folosită și pentru identificarea fețelor jidovești !

Elemente și repere de observat pe figură și craniu. Stânga : Profil. A : inserția părului. B : arcadele sprâncenelor. C : rădăcina nasului. AC : înălțimea și înclinarea frunții. D : vârful nasului. CD : coama nasului. ED : baza nasului (înclinație și dimensiuni sau scaunul nasului). E : inserția bazei

nasului. EC : înălțimea nasului. F : baza bărbii. AD : profil fronto-nazal. DF : profil naso-bucal. G : tragus. GH : linia oculo-tragiană ce trebuie să facă 15° cu orizontala. O : vârful craniului. GO : înălțimea craniului.

Dreapta : Privire din față. AB : linie de mijloc. CC : lărgimea frunții. DD : distanța dintre parietale. EE și FF : extremele interne și extremele externe ale sprâncenelor. GG și HH : unghiurile interne și unghiurile externe ale pleoapelor. HG : fanta pleoapelor. II : distanța dintre cei doi zygoma. JJ : lărgimea nasului. KK : lărgimea mandibulei. LL : unghiurile gurii.

Figura de mai sus arată elementele și punctele precise ce trebuie observate din profil și din față. Printre reperatele de profil, cele care ne interesează mai mult sunt modul de inserție a părului în pielea capului, înclinarea frunții în raport cu verticala, coama și baza nasului, gura, barba, întregul profil fronto-naso-bucal, poziția tragusului și a urechii în întregime, linia oculo-tragiană. În cadrul examenului unei figuri privită din față, vom urmări mai ales lărgimea și înălțimea frunții, distanța dintre extremitățile interne ale sprâncenelor, unghiurile interne și externe ale pleoapelor, fanta și deschiderea acestora, lărgimea nasului, unghiurile gurii, inclusiv forma buzelor de care sistemul Bertillon nu se ocupă.

Unii vor găsi că acest examen al figurii este prea complicat. Totuși, jumătate din elementele pe care le are în vedere analiza unui polițist au fost eliminate. Analiza rasială de identificare a unui grup de oameni, este mai simplă decât analiza polițistului, care caută un singur și unic individ pe fața pământului. Practic, din această jumătate de elemente reținute ne vom putea lipsi încă de acelea pe care le vom considera relativ ne semnificative, când va fi vorba să decidem dacă un individ este sau nu este jidan.

Fără alte explicații, privind numai cele două figuri de mai sus, să ne reamintim că formele fizice omenesti sunt de o extraordinară plasticitate, că ele îmbracă o infinitate de variații într-un sens sau altul, în jurul unui prototip mediu care se întâmplă să fie cel al arianului. Arianul nu este, în mod normal, nici prognat, nici supt, nici convex nici concav, ci drept, rectiliniar ca profil. Oricum îl învârtim și măsurăm, arianul rămâne la egală distanță între două extreme ce se întâlnesc pe ansamblul speței omenesti, indiferent de rasă. Exemplarele ariene cele mai reușite încarnează canoanele clasice de frumusețe, cea mai deplină armonie de linii și de forme ce pot fi reunite de un eșantion omenesc. De la Praxitele la Michelangelo și de la Albert Durer la Grigorescu sau Brâncuși, marii artiști din toate timpurile și din toate țările, care au studiat canoanele și proporțiile corpului omenesc, au fost invariabil de acord să atribue acestora aceleași valori în ce privește realizarea frumuseții integrale.

Chirurgia estetică face astăzi adevărate minuni iar metoda polițistă de identificare riscă unori obstacole neprevăzute. Gangsterii americani, printre care figurează mulți jidani, fac adesea apel la bisturiul experților în arta camuflării chirurgicale a figurii. Nu numai gangsterii fac apel la chirurgie pentru a se

ascunde, confecționându-și o nouă imagine grație virtuozității unui expert. Femeile rezistă greu ispitei de a deveni mai frumoase, lucru întru nimic condamtabil, în măsura în care ele aspiră la a fi și mai iubite de cel pe care, la rândul lor, îl iubesc. Chiar și artiste pot fi scuzate. Când te-a dăruit natura cu un nas cât un cartof, nu-i ușor să apari pe scenă. Căutând cu atenție printre cunoștințele sale, fiecare va găsi cel puțin exemplul unei artiste jidoavce care și-a restaurat farmecele cu bisturiul. Cunoaștem și noi o serie de cazuri concrete, nu credem însă că este cazul să dăm astfel de exemple decât trecând numele sub tăcere. O artistă jidoavcă așadar, dezolată de a fi moștenit de la părinții săi un apendice nazal precum un cartof în formă de cioc de vultur, s-a văzut nevoită să recurgă la serviciile unui maestru în chirurgie estetică. Cazul la care ne gândim nu s-a petrecut la București. Totuși, în capitală, zilnic au loc cel puțin zece astfel de cazuri... Maestrul în chestiune, analizând cu atenție nasul pacientei, s-a pus să-i răzuiască osul și cartilajul median, dăruind-o finalmente cu un nas aproape drept, cu o ușoară nuanță convexă. Rezultatul general însă ni se pare aproape un dezastru. Nasul de contrabandă nu se mai găsește în armonie cu celelalte elemente și trăsături ale figurii respective. Biata actriță n-ar fi fost tocmai urâtă. În candoarea ei naivă, actrița crezuse că va reuși să deturneze privirea admiratorilor de la nasul ei care era cum era, dar era în armonie cu restul feței. Dimpotrivă, după operație, datorită aerului bizar dobândit, nimeni nu-și mai lua ochii de pe nasul cu pricina. Că cei care înțeleg cele petrecute nu-s tocmai numeroși, asta-i altă chestiune. Contrar așteptărilor, actrița în chestiune nu și-a pierdut întru nimic masca de jidoavcă, pe care celelalte elemente, de la frunte la menton și de la gură la ochi, o subliniază parcă și mai convingător.

FRUNTEA

Pentru ca un portret să vorbească singur, să povestească celui ce știe să-l asculte cine este și de unde vine, el nu trebuie încărcat cu tot ce este nesemnificativ deși adevărat, cu tot ce este intermediar, neutru. Este suficient să reținem principalele semne caracteristice ale individului considerat. Identificarea rasială se ocupă numai de semnele sau elementele importante, ce sar în ochi, lăsând pe seama virtuozilor grija de a duce investigațiile până la ultimele detalii. Scopul nostru nu este expertiza precisă a unui individ, pentru un tribunal, ci unul de natură generală : a-l ajuta pe român să-i cunoască pe jidani de la o poștă, să știe cu cine are de-a face.

Fizionomiști consideră că fruntea trebuie privită înaintea celorlalte elemente. Rar se întâmplă ca ea să ne înșele : fruntea jidanului este larg deschisă și fuge către creștetul capului. Sub condeiul unui caricaturist priceput, fruntea se reduce la o simplă linie dreaptă din vârful nasului până-n vârful capului, așa cum se vede din figura numărul 2.

Fig. 2. Dosul și umerii jidanului. Această siluetă caricaturală nu constituie însă o caracteristică generală

Datorită unei insuficiente dezvoltări și diferențieri a mușchilor feței, masca sau figura jidanului este puțin mobilă. Diferențierea musculară facială este o caracteristică a indivizilor ieșiți din încrucișări în cadrul rasei ariene, ea face posibilă bogăția infinită de nuanțe ce înfloresc pe fața omului de rasă albă. Această observație este valabilă inclusiv pentru musculatura frontală, al cărei joc repetat generează riduri permanente. De mult s-a remarcat că ridurile frunții, funcție de temperament și de vârstă, traduc activitatea intelectuală sau sentimentală. Cei care au trăit o vreme în mijlocul popoarelor primitive au remarcat că acestea sunt lipsite aproape cu desăvârșire de riduri frontale. În măsura în care Jidanii sunt un popor puțin evoluat, în ciuda celor câteva milenii de istorie cu care se laudă fără încetare, ei au fruntea netedă, mai puțin traversată de riduri decât un arian de aceeași vârstă și aceeași condiție socială. Se spune, nu fără dreptate, că Jidanii au pielea feței grasă și strălucitoare. Dși destul de frecvent, fenomenul nu este suficient de general pentru a ne ocupa de el. Bineînțeles, explicația lui nu constituie o problemă : Jidanii transpiră mai mult decât Arieni, aceasta putând veni atât din descendența lor negroidă, cât și din deturnarea endocrină rezultată din tăierea rituală împrejur de ziua a opta. Una dintre consecințele vizibile ale transpirației abundente este mirosul puternic pe care oricine îl poate remarca. Vom reveni asupra transpirației atunci când vom vorbi despre ochi.

NASUL JIDANULUI

Mulți sunt aceia care acordă nasului locul cel mai important printre elementele care compun figura unui om. Ori de câte ori vrem să spunem despre ceva că-i evident ca lumina soarelui, spunem adesea că-i vizibil ca nasul în mijlocul figurii ! Multă cerneală și energie s-a consumat pe tema nasului jidănesc, rezultatul fiind că oamenii sunt adesea îndrumați pe o pistă falsă. Rar se întâmplă ca nasul jidanului să aibă forma clasică de cioc

de răpitoare, cum în mod fals se crede. Conform cercetărilor noastre, bazate pe analiza sub computer a peste zece mii de figuri reprezentative jidovești, nasul de răpitoare nu depășește 20%, ceea ce reprezintă o frecvență destul de slabă. Cât privește forma lui, nasul jidănesc cunoaște toate calapoadele posibile : plat-strivit ca la boxeri, convex dar și concav deși mai rar, gros la bază și rotund la rădăcină, etc. Cea mai însemnată și frecventă caracteristică a nasului jidănesc este grosimea lui exagerată pe toată lungimea, aspectul flasc și foarte larg la bază, impresia generală fiind că natura a fost excesiv de exuberantă, risipind pe nasul Jidanului atât belșug de materie încât dintr-un singur astfel de nas putem face trei nasuri de arian. Sadoveanu, al cărui ochi și finețe de observator sunt cunoscute, vorbește în romanul Mitrea Cocor de un Jidan pe care-l cunoaștem și după nume : Cristea Trei-Nasuri ! Exuberanța materială excepțională la nivelul nasului (ca de altfel și a buzelor) constituie încă un semn sigur de descendență negroidă.

Sub orice formă l-am întâlni, nasul Jidanului este invariabil lipsit de finețe. Fără să fie neapărat masiv ca cel al lui Danton, mai ales când este vorba de un nas de Jidoavcă, el amintește invariabil ceva între sărmăluțe, sărmăloaie și ardeii umpluți... Nasul jidovesc lipsește de finețe chiar și atunci când prezintă o curbură regulată și când aripioarele-i sunt parcă așezate cu penseta. Rotunjimile și conturul lui general sunt de așa natură încât senzația de sărmăluță, ardei umplut sau cartof nu poate fi în nici un fel evitată.

Fig. 3. Variații ale profilului omenesc

De la stânga la dreapta: 1. Prototipul arian. 2. Modificarea tipului arian sub influență negroidă 3. Tipul negroid.

Cu cât o trăsătură este mai precis și mai net determinată în materia și în liniile ei, cu atât expresia facială ce se degajă este mai sigură, mai decisă iar armonia de ansamblu a figurii tinde către frumusețea deplină. De aceea, nasul are o mare influență cât privește farmecul ce plutește pe figura cuiva. Din acest punct de vedere, nasul Jidanului este problematic : inserția între cei doi obraji este de așa natură încât el nu se detașează suficient, notă

confirmată de absența unei forme sau a unui model bine definit, totul întărind impresia de moliciune și moluscăraie.

Examenul nasului trebuie să urmărească două elemente : mai întâi repartiția materiei brute, apoi maniera de realizare finală, modelul propriu zis de nas. Mai în clar, orice nas reprezintă o anumită cantitate de carne, de materie. Această cantitate poate fi repartizată relativ uniform pe ansamblul nasului sau, dimpotrivă, poate fi inegal distribuită, acumulându-se la o extremitate, sau la cealaltă. Observația arată că lărgimea rădăcinii nasului este invers proporțională cu grosimea vârfului. Cu cât nasul este mai drept, cu atât tinde a se stabili egalitatea între cele două volume de materie. Natura repartizând o anumită cantitate de materie pentru realizarea nasului, totul se petrece ca și cum această materie este utilizată uneori în mod uniform, alteori acumulându-se fie la o extremă sau alta, fie la ambele, în care caz mijlocul poate fi văduvit.

Variații de craniu

1. Craniul unui mezoticephal de rasă ariană. 2. Alungire oblică a craniului de Jidan : partea posterioară a craniului iese din cercul în care craniul arian se înscrie perfect. 3. Craniu de gorilă arată că Jidanul este mai aproape de maimuță decât arianul.

Odată însă ce materia necesară construcției nazale este la locul ei, trebuie să luăm în considerație maniera în care aceasta a fost întrebuințată. Trebuie mai ales să recunoaștem în ce a constat finețea «artistului» care a efectuat modelajul definitiv. Nasul poate fi înfipt la locul lui de o manieră sau alta : el poate fi incisiv, sec, indecis ca poziție dar violent ca formă, scăpat parcă, lipit ca din greșală, deopotrivă greu și moale, nici un detaliu nedetașându-se din masa carnoasă. Cât privește modelajul, nasul jidănesc se clasează mai ales în această ultimă categorie. În ce privește masa carnoasă excesivă, după cum am văzut, aceasta poate fi concentrată la oricare din extremități (masa nazală la Danton se concentrează la vârful) sau repartizată mai mult sau mai puțin uniform.

Nasul acvilin arian

Să sesizăm diferența ce separă nasul acvilin al unui Arian de cel al unui Jidan. Primul se distinge net de al doilea prin finețea trăsăturilor, evoluția deschisă și liberă a tuturor liniilor, fără să mai amintim buzele fine în comparație cu cele groase și cărnoase ale Jidanului. Cele două tipuri rasiale nu pot fi confundate.

Există numeroși și autentici Arieni ce nu pot fi confundați cu Jidanii, deși posedă un nas acvilin. În măsura în care aceste persoane sunt alcătuite armonios, fanta externă a pleoapelor lor se prezintă sub un unghi mai ascuțit decât în mod normal, apropiindu-le de o caracteristică jidovească pe care o vom semnala când vom vorbi despre forma ochilor. De îndată ce privim buzele și gura acestor persoane, ele nu pot fi confundate cu Jidanii : gura lor este mărginită de buze subțiri, deschiderea gurii este mult mai dreaptă, practic rectilinie. Pentru un ochi experimentat, cea mai mică posibilitate de confuzie este exclusă.

Se cuvine să învățăm a face diferența între un nas acvilin, leger curbat la nivelul treimeii superioare în formă de nas de vultur, și un nas în formă de cârlig, de croșet, curbat cel mai adesea la nivelul treimeii inferioare. Tocmai această schimbare de direcție nazală la nivelul treimeii de jos dă impresia de croșet pe care scriitorii și caricaturiștii au asociat-o cu ideea de aviditate, de cupiditate.

Numeroși jidani prezintă un nas parcă de-a curmezișul, a cărui axă nu este în același plan cu cel al capului. Acest defect congenital merită toată atenția, el provine din împreunări nepotrivite. Există nasuri sinuoase, infundate sau dezaxate uneri accidental, alteleori în urma unei lovituri bine aplicate. Mai puțin elegantă decât soluția chirurgiei estetice, o astfel de lovitură poate tot atât de bine să contribuie la camuflarea unui individ. Se cunosc cazuri de Jidani care au recurs în același timp și la pumnul boxerului, și la schimbarea numelui în registrul stării civile.

Mișcarea liniilor feței : la o africană occidentală, la o sakalave (Madagascar) și la o nubiană. Deși atenuate, aceste mișcări caracteristice se regăsesc în cadrul tipului jidănesc.

De la antropoid la negroid. Tipuri intermediare între profilul cimpanzeului la diverse profile omenești, din ce în ce mai evoluate. Pe măsură ce nasul se profilează, prognatismul se atenuază, fără să dispară complet la rasele inferioare. Mișcarea liniilor profilului trebuie privită cu atenție și reținută. Deși foarte atenuată și pe cale de dispariție, ea se regăsește practic la toți membrii poporului jidovesc.

OCHII

Prin forma specifică a fantei pleoapelor, Jidanul amintește originea mongolă a rasei sale. Față de ochiul arian, remarcăm trei caracteristici principale, relativ constante, la ochiul jidănesc. Ochiul Arianelui este plasat drept în planul figurii, astfel că va privi înainte, neexistând nici o diferență între unghiurile interne și cele externe ale pleoapelor. Ochiul omului alb nu este nici prea profund instalat în cavitatea oculară, nici prea în afară.

Să privim cu atenție ochiul unui Jidan. Vom remarca imediat că el are parcă tendința de a fugi către tâmples și de a se plasa către extremitatea feței, sugerând întrucâtva imaginea unui iepure. Adăugând la această caracteristică marea mobilitate a globului ocular jidovesc, ajungem să ne imaginăm că Jidanul dispune aproape de facultatea de a vedea în spatele lui.

La Jidan, unghiul intern al pleoapelor este mai deschis decât la Arian; în compensație, unghiul extern este mult mai închis, se alungește și se fofilează, se îngustează parcă, precum ochiul de gazelă. La anumiți Jidani, fanta externă a pleoapelor pare să se ridice către înaltul capului, astfel că axul orizontal al ochilor devine oblic, amintind ochiul chinezesc. Fără să vorbim de exoftalmie, ochiul Jidanului este mult mai puțin înfipt în cavitatea oculară, de parcă ar avea mai mult o funcție vestimentară, ca un nasture pe haină.

Un alt caracter esențial jidovesc constă în aceea că distanța între cei doi ochi, respectiv distanța între cele două margini

interne ale pleoapelor este, ca și la mongoli, mult mai mare decât la omul alb, cam o dată și un sfert !

În sfârșit, la punctul extern de joncțiune, numeroase pliuri se formează de timpuriu, mult mai numeroase și mai puțin profunde decât cele în « labă de gâscă ». Prin numărul lor mare și prin lipsa lor de profunzime, aceste pliuri dau ochiului jidovesc adult aerul unuia ce parcă râde tot timpul.

GURA

O gură delicată este un element indispensabil pentru frumusețea unei figuri, fiind un complement la armonioasa proporție a tuturor organelor ce formează figura respectivă. De la gura enigmatică a Giocondei la zâmbetul ștrengăresc al țărăncuțelor lui Grigorescu există o multitudine de modele perfecte cu privire la ceea ce poate în materie rasa albă.

Jidanul și mai ales Jidoavca se recunosc bine după gura lor. Surplusul material de care beneficiază nasul jidanului se confirmă și în cazul orificiului bucal. Nici un alt organ jidănesc nu a conservat într-o mai mare măsură amprenta negroidă. Gura fiind formată dintr-o prea mare cantitate de materie, acest surplus material trebuie înghesuit undeva. Cel mai adesea, deschizătura gurii este foarte mare, în vreme ce buzele groase și cărnoase abia dacă depășesc în mărime o gură de dimensiune medie.

O astfel de gură mare, cu buze relativ mici permite un surâs larg ce descoperă în întregime dinții.

La dreapta două tipuri negroide. La stânga două tipuri jidănești.
Studiul comparativ prin apropiere este necesar pentru a înțelege bine mișcarea liniilor ce trebuie sesizată atunci când este vorba de examinarea cuiva.

Dată fiind cantitatea importantă de materie pe care natura o alocă în mod constant gurii Jidanilor și Jidoavcelor, problema devine dramatică mai ales în cazul acestora de pe urmă, când, cu aceeași cantitate de materie, deschiderea bucală tinde spre dimensiuni mai reduse. Cum, necum, surplusul de materie trebuie să-și găsească un loc. Cazul câinilor de rasă « Bulldog » ajută înțelegerea dificultății repartizării spațiale uniforme, pe schelet, a pliurilor feței și în general a părților moi ale texturii unui individ. Gospodărirea, repartizarea materiei osoase se face mai repede, mai ușor și mai elegant decât cea a materiei tegumentare corespondante. Să aplicăm această constatare la cazul prezent : atunci când, prin diminuarea volumului osos al maxilarului inferior și superior, datorită unei civilizații mai avansate, distanța dintre comisurile labiale tinde a se diminua,

buzele sunt obligate să se îngroașe. În același timp, se formează o mulțime de pliuri, mai ales pe suprafața buzei superioare. Aceste brazde transversale constituie un semn sigur și ușor vizibil al gurii jidovești. Rujul de buze accentuează ceea ce se dorește a fi mascat.

Mișcarea gurii. Deosebim două modele diferite de buze, ambele reprezentative pentru tipul jidovesc. Figura de jos prezintă zâmbetul distant, disprețuitor și stereotip pe figura unui jidan. În cazul de față, acest zâmbet este pur și simplu rezultatul modului de inserție a buzelor.

În cazul în care gura se micșorează și mai mult, buzele își etalează preaplinul nu în formă de « inimă » ci de-a dreptul în formă de « fund de găină ». O privire superficială poate să găsească încântătoare o astfel de gură; una mai atentă și îndelungă, va conduce la o cu totul altă apreciere. O astfel de gură se întâlnește aproape numai și numai la femei.

XX. PROGRAMUL SUBVERSIV DE DISTRUGERE A SOCIETĂȚII, A ORICAROR STRUCTURI POLITICE, NAȚIONALE ȘI SOCIALE

La 1786, trei ani înaintea izbucnirii revoluției de la 1789, pe care istoria o numește « franceză », poliția bavareză a efectuat o interesantă și fructuoasă descindere și percheziție la sediul societății secrete « Illuminati » din Munchen. După cum a dovedit ancheta ce a urmat, în fruntea acesteia se găsea profesorul universitar Adam Weishaupt, secondat de o serie întreagă de figuri din administrația, aristocrația, viața publică, artistică și chiar biserica bavareză. Documentele confiscate și publicate anul următor (1787) indică existența unui plan secret de « revoluție » mondială, prin intermediul unei puternice organizații, cu oameni bine plasați și ramificații subversive în sferele social-politice decizionale. Concluzia anchetei a reținut că în principalele țări ale lumii și în cadrul structurilor de decizie din fiecare țară o serie de oameni acționau în sensul distrugerii oricărui guvern, a oricărei religii, a oricărei ordini sociale. S-a putut stabili, de exemplu, că în cadrul unui ritual satanic la

sediul din Munchen, secta « Ilumiinaților » procedase la execuția în efieie a Regelui Franței Ludovic al XVI-lea, anticipând cu aproape cincisprezece ani ghilotinarea efectivă a acestuia (1793). Arhivele Statului din Munchen au organizat o expoziție cu documentele confiscate. Intrată în clandestinitate, secta « Ilumiinaților » și-a urmat pe nevăzute activitatea, ieșind din când în când la iveală, sub diverse nume și în diverse țări. La moartea lui Weishaupt (1830), secta era mai puternică decât oricând, reunind oameni și organizații « naționale » ce vor pregăti terenul și vor deschide perspectivele de acțiune viitoare ale unora ca Marx, Engels, Lassale, în Germania, Mazzini, Garibaldi și carbonarii în Italia, Louis Blanc și alții în Franța, socialiștii revoluționari în Rusia, confreriile « frățești » din Principatele Dunărene, etc.

După această descindere polițienească și cele ce au urmat, secta Ilumiinaților bavarezi supraviețui în clandestinitate, manifestându-se în diverse țări cu ocazia frământărilor sociale numite revoluții, pe care ea însăși le coordona la nivel mondial. Evenimentele legate de primul Congres sionist mondial (Basel, 1897-1898), de apariția Protooalelor Înțelepților Sionului și mai ales revoluțiile din Rusia (februarie și octombrie 1917) au readus în actualitate pe Spartakus Weishaupt și Ilumiinații bavarezi, ce inspiraseră revoluțiile secolului al XIX-lea, Comuna din Paris, pe Marx, Engels, Lasalle, Lenin și întreaga grupare khazaro-bolșevică. Secta iluministă și-a continuat activitatea de-a lungul întregului secol XX, atât în cadrul lagărului socialist și a celui capitalist, în timpul Războiului rece, cât și în cadrul lumii a III-a sau a « nealiniatilor », cum se spunea acestor state pe atunci.

Publicarea documentelor Ilumiinaților s-a produs printr-o întâmplare la fel de curioasă ca aceea a documentelor Whittaker Chambers, în 1948⁴¹. Multe din documentele iluminatilor din

⁴¹. În anii de după revoluția bolșevică din 1917, tânărul american Whittaker Chambers s-a lăsat racolat de către comunisto-iluminati de la Universitatea Columbia (New York), cu care ocazie a avut acces la documente secrete pe care aceștia le transmiteau Uniunii Sovietice. Dezgustat de munca lui și de trădarea comuniștilor, Chambers demisionează din partidul acestora (1938). În 1939, după Pactul Ribbentrop-Molotov, încearcă să îl informeze pe președintele Roosevelt despre infecția comunistă din guvernul și întreaga administrație americană. Chambers este respins în mod grosolan, un emisar al Casei Albe invitându-l chiar să se sinucidă. Pe cât de naiv într-un sens, Chambers s-a dovedit totuși prudent, conservând dovezile fotografice ale documentelor oficiale secrete ce-i trecuseră prin mână, în perioada sa comunistă. În 1948, ca urmare a defecțiunii unui alt agent comunist, a fost citat ca martor în procesul acestuia. Depozițiile celor doi foști agenți comuniști îl acuzau de trădare pe Alger Hiss, important funcționar din Departamentul de Stat, fost consilier al președintelui Roosevelt și intim al doamnei Eleanor Roosevelt. Alger Hiss ar fi sustras documente secrete care, prin intermediul celor doi agenți și al altora, ajungeau la ambasada sovietică și luau drumul Moscovei. În consecință, Alger Hiss l-a dat în judecată pe Chambers, pe motiv de difamare. Pentru a se apăra, Chambers a prezentat tribunalului copiile documentelor păstrate de el. Infecția comunistă din

1786 se pierduseră sau fuseseră distruse între timp, altele însă ieșiseră la lumină, ca urmare a lăudăroșeniei unora sau a denunțurilor celor care, precum Chambers, sfârșiseră prin a înțelege natura conspiraționistă și satanică a organizației din care făceau parte. De altfel, este bine să reamintim în ce fel s-a ajuns la descinderea și percheziția din 1786 a sediului ilumiinaților bavarezi.

Încă din 1783, ducesa Ana-Maria de Bavaria fusese informată de unii iluminați că, din punctul lor de vedere, religia este o absurditate, patriotismul ceva pueril, că sinuciderile și crimele pot fi justificate când este vorba de inamici și altele asemenea. Ca urmare a unor astfel de informații, guvernul bavarez a promulgat, încă din 1785, un decret contra iluminaților, considerați ca fiind o eamură a francmasoneriei. Prin acest decret, membrilor guvernului, militarilor, profesorilor și studenților, preoților și altor categorii sociale li se interzicea apartenența la Ordinul Ilumiinaților. Decretul interzicea orice societate secretă, adică neînregistrată potrivit legilor în vigoare la data respectivă.

Interdicția era însă inaplicabilă, organizațiile secrete nu pot fi interzise printr-un decret care nu face decât să le prevină. De altfel, acest lucru a fost remarcat de către C. F. Forestier și Leopold Engel, istorici ai Ilumiinaților, ce consideră că foarte multe documente de mare importanță au fost ascunse cu grijă sau chiar distruse. Foarte puține documente ar fi supraviețuit iar relațiile externe ale ordinului fură întrerupte, în scopul deturnării oricăror bănuieli. În acest fel, singurul efect vizibil al decretului a fost intrarea ordinului în clandestinitate. Documentele totuși găsite în 1786 nu reprezentau decât o infimă parte din arhivele organizației. Forestier consideră că anul 1784 a fost ultimul în care ordinul Ilumiinaților a manifestat încă tendința de a se lăuda că activitatea lui acoperă o vastă regiune din Europa Centrală, de la Rin la Vistula și de la Alpi la Marea Baltică. Printre membrii lui, funcționarii de toate categoriile își puneau influența în serviciul ordinului iar membrii clerului propovăduiau, de pe amvoanele lor, toleranța și chiar protecția prinților, pe care Ilumiinații sperau să îi poată manipula în voie.

Documentele descoperite și publicate nu indicau întinderea completă a ordinului și conexiunile acestuia în Franța, Anglia sau America. Totuși, aceste documente scoteau foarte clar în evidență natura secretă a ordinului Ilumiinaților și ambițiile lui destructive. În plus, în cursul anului 1785 s-a întâmplat că un emisar al Ilumiinaților a fost lovit de trăsnet, cu ocazia unei misiuni în Silezia. Documentele găsite asupra acestuia au condus la percheziționarea locuințelor a doi lideri iluminiști. În acest fel a ieșit la lumină corespondența dintre «Spartacus» (Adam Weishaupt) și «areopagiții» săi (subordonații lui

guvernul american deveni astfel publică, iar Alger Hiss a fost condamnat ca spion.

imediatați). Hârțiile găsite asupra emisarului trăznit vorbeau despre revoluția mondială devenită deja o realitate astăzi, în secolul XX, sub numele de «comunism».

Nimeni nu crede astăzi că acest plan general de distrugere a fost scornit de un profesor din Bavaria. Cei mai mulți exegeți acceptă punctul de vedere al profesoarei Nesta Webster, pentru care Weishaupt și complicii lui nu au făcut nimic alta decât să arunce asupra lumii o forță teribilă care vreme de secole fusese ținută într-o totală inerție.

La data înființării ordinului său (1 Mai 1776), Weeishaupt era decanul Facultății de Drept din Ingolstadt (în zilele noastre, profesorii universitari cripto-comuniști sunt adesea grupați în facultățile de drept, filosofie, istorie sau sociologie). Crescut de către iezuiți, Weishaupt s-a revoltat contra acestora, punând în slujba cu totul altor scopuri modelul de organizare al acestora. Metoda Ilumiștilor, după cum s-a exprimat asociatul lor Mirabeau, consta în aceea că un număr de oameni împrăștiați în întreaga lume se găseau sub comanda unui singur șef, aspirând către acela unic scop comun. Din documentele iluministe confiscate de poliția bavareză reieșea cât se poate de clar ideea asocierii oamenilor în sânul unei organizații secrete și utilizarea lor pentru realizarea unor planuri de neînțeleș pentru ei. Totul era prezentat într-un mod pasionant, diversele modalități concrete de acțiune fiind de o mare ingeniozitate. Fondul inspirației Ilumiștilor se sprijinea pe experiența acumulată în cursul veacurilor, cercetătoarea Nesta Webster gășind că această doctrină morbidă și perversă datează din chiar zorii erei creștine. Pentru Silvestre de Sacy, de exemplu, secta subversivă a ismaelienilor (sec. VIII) preconiza înrolarea de partizani de oriunde și din toate clasele societății pentru distrugerea propriei lor credințe și a propriului lor guvern. Liderul ismaelian Abdullah ibn Maymun a reunit într-o vastă organizație secretă liberi gânditori ce considerau că religia este o frână sau handicap pentru oameni. Ismaelienii au creat astfel o vastă societate secretă, cu numeroase trepte de inițiere progresivă, reunind fanatici din toate sectele posibile. Reinhart Dozy, o altă autoritate în materie, consideră că Abdullah ibn Maymun a ajuns la rezultatul extraordinar că o multitudine de oameni, de credințe foarte diferite, lucrau împreună pentru realizarea unui obiectiv cunoscut numai de foarte puțini dintre ei. Toate acestea se potrivesc perfect cu metoda și scopurile urmărite de Adam Weishaupt și de conspirația comunistă, fără să mai vorbim de perfecta concordanță a acestora cu literatura kabalistă, gnostică sau maniheană.

Documentele Ilumiștilor bavarezi s-au dovedit absolut autentice. De altfel, invitând cercetătorii de toate tendințele să le studieze la Arhivele din Munchen, guvernul Bavariei a prevenit orice acuzație ulterioară de intoxicare cu documente falsificate. Cercetarea acestora a scos în evidență trei aspecte principale: scopurile ilumiștilor, metoda lor de organizare și de racolare de

noi membri, cel puțin în zona relativ limitată a Germaniei de Sud. Ne vom ocupa separat de aceste trei aspecte.

Ideea de bază ce reieșea foarte clar din corespondența lui «Spartacus» cu acoliții din conspirația lui consta în distrugerea oricărei autorități sau structuri, a naționalității, a religiei stabilite, deschizându-se astfel cale liberă pentru noua clasă conducătoare a Iluminaților.

Scopurile societății erau abolirea proprietății, a autorității sociale, a naționalităților, respectiv întoarcerea omenirii la starea naturală fericită a unei singure și unice familii umane, fără nevoi artificiale nici științe inutile, fiecare părinte fiind în același timp preot și magistrat. Nu se știe ai cărei religii urmau să fie preoți toți oamenii. În ciuda frecventelor invocații ale lui Dumnezeu, toate indicațiile concordă în a arăta că Weishaupt nu avea alt Dumnezeu decât Natura însăși. De altfel, șeful Ilumiștilor avea obiceiul să repete că «prinții și națiunile vor dispărea, rațiunea fiind singura lege a oamenilor». În toate scrierile lui, Weishaupt a eliminat complet orice idee cu privire la puterea divină, alta decât aceea deținută de orice om.

Cu timpul a ieșit la lumină că atacurile Iluminaților contra «regilor, prinților și religiilor» nu erau decât o perdea de fum pentru mascarea veritabilului atac contra popoarelor și a națiunilor. De când regii și prinții nu prea mai există, s-a ajuns la distrugerea maselor proletare, a țărănimii, a popoarelor. Atacul contra preoților corupți urmează distrugerea oricărei religii, scopuri ce reieșeau foarte clar din corespondența lui Weishaupt cu apropiații săi. În ce privește prozelitismul sau recrutarea de noi cadre, abilitatea lui Weishaupt consta în înrolarea oamenilor cu funcții importante, ce i se alăturat pentru a fi în pas cu vremea, pentru a fi «progresiști», «liberali», «liberi schimbști», cazul multor preoți sau prinți identificați printre aderenții lui secreți.

Cel mai bun exemplu privind succesul Iluminaților este facultatea lor de adapta rapid metoda pentru cazul oricărei religii. Atacul iluminist contra religiei a fost ceva mult mai îndrăzneț și stupefiant atunci decât astăzi. Între timp, generația actuală s-a obișnuit vreme îndelungată cu comunismul oficial declarat, recunoscând cu ușurință ceea ce pe vremea lui Weishaupt părea de necrezut, de exemplu ideea că după ce a găsit celea către Dumnezeu, omul avea să se întoarcă din proprie inițiativă de pe acest drum.

Ideea inițială a lui Weishaupt era ca Adorarea Focului să devină religia iluministă. Întrucât însă era foarte puțin probabil ca această idee să contribuie la o masivă recrutare în rândul preoțimii, Weishaupt sfârși prin a găsi ceva care într-adevăr i-a atras pe aceștia. El declară că Iisus Christos a avut «o doctrină secretă», pe care niciodată nu a revelat-o deschis, dar care poate fi citită de oricine printre rândurile Evangheliilor. Doctrina aceasta ar fi constat în suprimarea religiei și înlocuirea ei cu cultul rațiunii: «când Rațiunea va deveni religia oamenilor,

atunci problema va fi rezolvată». Ideea de a intra într-o asociație secretă al cărei fondator ar fi fost Christos însuși, de a urma exemplul acestuia, utilizând cuvinte cifrate pentru a ascunde adevăratul sens s-a dovedit irezistibilă pentru numeroși ierarhi ce s-au înghesuit în fața porții larg deschise a ordinului Iluminaților. Pe vremea aceea, preoții de acest gen erau ceva nou. Între timp însă, preoții comuniști sau muncitorești s-au înmulțit precum ciupercile.

Philo, principalul colaborator al lui «Spartacus» (baronul von Knigge, de Hanovra), scria că «intenția lui Iisus Christos nu a fost de a introduce o nouă religie ci de a restabili religia naturală, adică religia rațiunii, în drepturile ei din totdeauna... Numeroase pasaje din Biblie pot fi utilizate și explicate, astfel că disputa între secte va lua sfârșit dacă vom găsi o explicație rațională privind învățământul Mântuitorului, indiferent că aceasta ar fi adevărată sau falsă... Din moment ce noi vom fi singurii creștini adevărați, ne vom putea pronunța cu mai multă energie contra preoților și a prinților. În plus, lucrurile trebuie aranjate astfel încât, după testele prealabile, să putem înființa grade de preoți, arhierii și chiar regi, în cadrul ordinului nostru. În cadrul Misterelor superioare va trebui să dezvăluim orice sfântă impostură și originea tuturor minciunilor religioase și a conexiunilor lor în cadrul diverselor Scrieri sfinte...».

«Spartacus» a comentat cu multă satisfacție acest pasaj. «Nu vă puteți imagina interesul enorm pe care în va suscita rangul nostru de preoție. Aspectul cel mai important este că marii teologi protestanți și reformați, din cadrul Iluminaților, vor fi siguri că învățământul nostru religios este bazat pe cel mai autentic spirit creștin. Oh, omenire, nu există nimic de care să nu te putem convinge! Nu mi-am închipuit niciodată că va trebui să devin fondatorul unei noi religii».

Iluminații făcuseră progrese extraordinare în Bavaria, mai ales după ce au reușit să îi convingă pe preoți că ireligiozitatea este adevărata credință iar Anti-Christul adevăratul Christos. Weishaupt nota cu satisfacție că Universitatea din Ingolstadt a concediat toți profesorii ce nu făceau parte din ordinul Iluminaților. În plus, acesta asigurase preoților din rândurile sale ceea ce mai grăise parohii și funcții importante chiar la curtea regală. Aproape toate școlile bavareze erau controlate de Iluminați, care se pregăteau să pună mâna și pe seminarul catolic, astfel încât în foarte scurtă vreme toți preoții din Bavaria să fie afiliați ordinului.

Atacul lui Weishaupt contra religiei era caracteristica cea mai distinctivă a doctrinei sale. Ideile sale cu privire la «Dumnezeul Rațiunii» și «Dumnezeul Naturii» reprezentau o apropiere de gândirea iudaică și se înscria pe linia acesteia față de popoarele creștine. Din acest punct de vedere, aspectul cel mai semnificativ este că iluminismul a devenit comunism, iar comunismul o afacere sută la sută jidovească. Legea iudaică stabilise de altfel că popoarele creștine vor fi excluse din lumea

viitoare, din care cauză ele nu pot avea decât dreptul la religia naturii și a rațiunii, pe care o propovăduiau Iluminații și mai ales Weishaupt. De altfel, în memoriile sale, Moses Mendelssohn⁴² spunea:

«Rabinii noștri propovăduiesc în unanimitate că legile scrise și orale ce formează împreună religia noastră revelată nu sunt valabile decât în cadrul națiunii noastre: "Moise ne-a ordonat o lege și chiar moștenirea lui Iacob-Israel". Noi credem că toate celelalte nații ale pământului au fost conduse de Dumnezeu astfel încât să adere la legile religiei naturii... Cei ce își duc viața conform preceptelor acestei religii și a rațiunii sunt numiți oamenii virtuoși din cadrul celorlalte națiuni...».

Potrivit acestei viziuni autoritare, Dumnezeu însuși a exclus toate națiile nejidovești ale pământului, ordonându-le să trăiască în conformitate cu legile naturii și în limitele rațiunii. În acest fel, Adam Weishaupt ordona popoarelor să facă exact ceea ce le cere și Dumnezeu jidovesc. Dacă, așa cum o confirmă cercetările, rabinii talmudiști n-au jucat niciun rol în construcția doctrinei

⁴². Moses Mendelssohn a scris acest text acum aproape două sute de ani, definind corect atitudinea iudaică a lui Kipling față de «rasele inferioare ce nu posedă Legea». În zilele noastre (1955), printre jidani se răspândește ideea că ei trebuie să conducă rasele inferioare, perpetuând în același timp atât starea de exclusiune cât și inferioritatea acestora. Cătorul este rugat să își amintească proselitismul iudaic precristian. În cadrul epocii creștine, ostilitatea iudeo-jidovească în ce privește prozelitismul a devenit tot mai fermă, chiar feroce, Talmudul afirmând pur și simplu că, pentru Israel, el este un fel de râie. Bineînțeles, această concepție despre prozelitism este în totală contradicție cu convertirea în bloc a întregului popor Khazar, de origine mongolă, care au dat naștere ashkenazilor de astăzi.

În 1955, rabinul non-ortodox Jakob Petuchowski, născut în Germania dar trăitor în America, a lansat ideea că a sosit vremea ca iudaismul să caute a-i converti pe goimi la religia Talmudului și a lui Iehova. Plecând de la ideea lui Moses Mendelssohn, că «rasele inferioare sunt lipsite de Lege», Petuchowski a găsit soluția ce-i fusese inaccesibilă lui Mendelssohn. («Conform principiilor religiei mele, nu trebuie să încerc a converti pe cineva care nu s-a născut conform legilor noastre. Religia jidovească este contrară prozelitismului»). Rabinul Petuchowski a propus un prozelitism care să dea noilor convertiți, în raport cu adevărații jidovi, un statut asemănător Negrilor americani, față de Albi, în cadrul perioadei sclavagiste americane. Noilor convertiți urma a li se cere numai recunoașterea celor «șapte legi ale lui Noe» (aluzie probabilă la cel de al IX-lea capitol al Genezei), nu și a sutelor de porunci și interdicții dumnezeiești din cadrul «Legii mozaice». În acest fel, «rasele inferioare» urmau a primi de la iudaism exact «religia naturii și a rațiunii», pe care le-o recomanda Adam Weishaupt ca și Moses Mendelssohn. Dacă noii convertiți vor lua apoi nume jidovești va fi ca pe vremea sclavagismului american, când sclavii de pe o plantație primeau numele de familie al proprietarului. Această propunere ingenioasă a pornit probabil de la faptul că puterea jidovească în lumea actuală este atât de mare încât se impune o soluție la problema statutului «raselor inferioare», dacă vrem ca «Legea iudaică» să fie cu adevărat respectată. Rabinul Petuchowski s-a exprimat în felul următor: «Jidanii credincioși cred cu adevărat că planul Împărăției lui Dumnezeu pe pământ le-a fost încredințat lor... Popoarele creștine ce aspiră la această Împărăție trebuie să fie la curent cu ceea ce Jidanii au a le oferi, fiind astfel invitate să își unească destinul cu cel al lui Israel». Ceea ce li se «oferea» deci gentilibilor nu era altceva decât «religia naturii în limitele rațiunii».

Iluminațiilor, motivul pentru care mai târziu au pus mâna pe direcția comunismului pare evident.

Scopurile Iluminațiilor sunt deci exact cele ale comunismului contemporan. Cât despre metodă, s-au repertoriat toate josițiile de care oamenii sunt capabili, pentru a fi utilizate în politica de recrutare a cadrelor. Printre documentele confiscate, unele sunt cu adevărat îngrozitoare. De exemplu, faptul că ordinul Iluminațiilor își rezerva dreptul de viață și de moarte asupra membrilor săi, elogiul ateismului, descrierea unei mașini pentru distrugerea automată a documentelor secrete, prescrierea și generalizarea avortului, falsificarea ștampilelor și pecetilor oficiale, fabricarea de parfumuri toxice, de cerneală simpatică, etc. Toate acestea pot să pară banale astăzi, mai ales pentru un laborator comunist și pentru ce se preocupă cu astfel de lucruri. Pentru Bavaria catolică a anului 1787, Ordinul Iluminațiilor părea să fie o adevărată anticameră a Iadului.

Printre documentele confiscate ale Iluminațiilor se găsea și o diagramă privind modul cum Weishaupt controla funcționarea organizației. Era ceva în genul ochiurilor unui năvod sau al unui cuib de viespi, identic cu sistemul «celulelor», pe care este construit partidul comunist. Diagrama respectivă era produsul unei inteligențe superioare și al unei experiențe de secole întregi. Astfel de metode nu pot fi inventate decât în urma unor îndelungate încercări, retușuri și perfecționări. Secretul diagramei consta în aceea că orice descindere sau percheziție polițienească nu putea avea decât un efect foarte limitat, rețeaua principală rămânând intactă și susceptibilă de a fi reparată fără probleme. Cele câteva ochiuri sau noduri distruse puteau fi reparate în cel mai scurt timp, organizația în întregul ei continuând să funcționeze impecabil.

Precum păienjenul pe pânză, Weishaupt se găsea în centrul acestei rețele, de unde trăgea toate sforile. Ca un fel de titlu al diagramei, Weishaupt scrisese cu propria-i mână: «Un șef inteligent, poate conduce cu ușurință câteva sute de mii de oameni». De asemenea, în josul schemei lui, Weishaupt adăugase: «doi sunt imediat sub mine și le-am inspirat întregul meu spirit și modul de a vedea lucrurile. Sub fiecare dintre ei există alți doi, și așa mai departe... În acest fel pot pune în mișcare mii de oameni, mobilizându-i și fanatizându-i, acesta fiind modul în care trebuie transmise dispozițiile în materie de politică».

Majoritatea Iluminațiilor nu au aflat cine este șeful după decât în momentul publicării documentelor confiscate, Weishaupt nefiind cunoscut decât de către colaboratorii lui cei mai apropiați. Membrii de rând știau numai că deasupra lor se găsea un «lider prea-iubit» sau un «frate mai mare», un om plin de înțelepciune și bunăvoință dar foarte sever și care, cu ajutorul lor, va schimba fața întregii lumi. Weishaupt reușise rezultatul extraordinar atribuit lui Abdulah ibn Maymun în sânul Islamului: sub controlul său direct, mii de oameni de credințe

diferite lucrau împreună pentru realizarea unui obiectiv cunoscut numai de câțiva dintre ei.

Rfaptul că fiecare înșelat sau păcălit nu cunoștea decât alți doi ca și el, unul deasupra lui, celălalt dedesubt, nu ar fi putut conduce prin el însuși la un astfel de rezultat. Care era cimentul ce îi menținea pe Iluminați strâns uniți la un loc? Răspunsul este că Weishaupt descoperise sau poate i se comunicase de către o inteligență superioară că secretul revoluției mondiale stă în coeziunea membrilor, iar aceasta nu poate fi asigurată decât prin teroare, ca în cadrul sistemului comunist din zilele noastre.

Toți Iluminații fuseseră botezați cu nume conspirative, pe care le utilizau în cadrul relațiilor dintre ei și în întreaga lor corespondență. Practica aceasta a pseudonimelor sau numelor conspirative continuă și în zilele noastre. Membrii guvernului comunist care au uzurpat puterea în Rusia anului 1917 nu au fost cunoscuți, la început, decât prin numele lor conspirative, cu care, de altfel, au și intrat în posteritate. Revelațiile anilor 1945-1955, din America, Anglia, Canada sau Australia, arată că cei ce lucrau în guvernele respective, ca agenți comuniști, utilizau cu toții nume conspirative, după metoda lui Weishaupt.

Weishaupt își organizase Iluminații în trepte piramidale sau cercuri ale căror antene exterioare se ocupau cu recrutarea de noi adepți, de mai mică importanță, ce urmau a fi formați și verificați. Avansarea în cadrul acestei structuri consta în inițierea către vârful piramidei sau misterul central.

Weishaupt prefera înrolarea tinerilor bărbați, la vârsta la care aceștia sunt mai impresionabili, între 15 și 30 de ani, practică ce a fost continuată până astăzi: domnii Alger Hiss, Harry Dexter White, Whittaker Chambers, Donald Maclean, Guy Burges și alții au fost cu toții înregistrați pe vremea studenției lor din universitățile americane sau engleze. Noi trepte superioare erau adăugate, pe măsură ce cercul de recrutare se lărgea sau că, eventual, interveneau obstacole specifice. Se cunoaște exemplul religiei și al comunismului. Cei ce au Insinuat că Iisus Christos a fost primul comunist, nu au făcut decât să urmeze exemplul lui Weishaupt, înlocuind termenul de iluminat prin acela de comunist. În cadru acțiunii de recrutare a membrilor potențiali se utilizau formule speciale, adaptate tuturor cazurilor și situațiilor particulare, precum, de exemplu, «vă rog să mă urmați în salon», pentru un om de lume, sau «vom examina împreună misterele Egiptului», «vom vedea în ce fel și cu ce mijloace putem înscrie lumea pe cale progresului infinit», etc.

În cadrul unor ceremonii fastuoase dar intimidante, din care nu lipseau elementele unei semnificative parodii creștinești, tinerii recruți prestau jurăminte de credință. Tuturor li se cerea să furnizeze un dosar cu privire al părinții, rudele și prietenii lor, din care nu trebuiau să lipsească pasiunile și defectele acestora. Condiția supremă era însă aceea ca fiecare să spioneze pe fiecare. Aceste idei sunt fundamentale în comunismul actual, una dintre sursele lor posibile fiind «Legea mozaică» ce

prevedea denunțarea suspectilor de erezie, plasarea unui agent secret în spatele oricărui agent secret, totul făcând parte din sistemul de legi și judecăți din Vechiul Testament ca și din Talmud.

Totul era aranjat astfel încât tânărul iluminat abia recrutat să nu știe nimic despre privirile superiorilor ce erau ațintite asupra lui. De altfel, nimeni nu cunoștea decât pe superiorul lui imediat. Fiecare era învățat să își denunțe anturajul, fiecare era convins că la rândul lui este denunțat și el. Acesta este principiul de bază al terorii, ce nu poate fi niciodată instaurată numai prin crime, tortură sau întemnițare. Faptul de ști că nu poți avea încredere în nimeni, nici măcar în propriul părinte, copil sau cel mai bun prieten, duce orice victimă la supușenia urmărită, adică totală și absolută, definitivă. O astfel de teroare s-a stabilit în Occident încă de pe vremea lui Weishaupt. Cei lipsiți de orice experiență personală în acest domeniu pot totuși să înțeleagă eficacitatea contemporană a acestei terori, inclusiv la mii de kilometri distanță de sediul central. Lectura clandestinității descrise de Whittaker Chambers, în care acesta s-a ascuns după ce s-a decis să rupă cu șefii lui comuniști, este foarte instructivă.

Documentele descoperite arată că după zece ani de existență, ordinul Iluminaților cuprindea mai multe mii de membri, mulți dintre aceștia ocupând funcții importante în administrație, exercitând astfel o influență în toate, inclusiv asupra guvernului. De altfel, din rândurile Iluminaților făceau parte foarte mulți membri ai castei conducătoare. Marchizul de Luchet, contemporan cu evenimentele, relatează cu aproximativ treizeci de prinți-domnitori sau nedomnitori intraseră prostește în ordinul Iluminaților, ai căror șefi juraseră să îi distrugă. Dintre aceștia făceau parte ducele de Brunswick, prinții de Gotha, Saxonia-Weimar, Hesse, Saxonia-Gotha, electorul de Mayence, Metternich, pedagogul Pestalozzi, ambasadori, politicieni, profesori.

Deasupra tuturor se găsea acela care peste douăzeci de ani avea să scrie capodopera cea mai celebră pe tema tânărului bărbat ce și-a vândut diavolului propriul său suflet. Cine poate rezista în fața concluziei că aventura lui Faust este de fapt aceea a tânărului Goethe și a experienței lui iluministe. Tema lui este în esență aceeași ca a lui Witness și a altor opere contemporane, ai căror autori au putut scăpa din mâna de fier a comunismului.

Listele de membri erau incomplete, întrucât precauțiunile de rigoare fuseseră luate multă înaintea ca autoritățile bavareze să percheziționeze, în 1786, domiciliile principalilor asociați ai lui Weishaupt. Din aceleași motive, documentele descoperite nu arată decât o parte din teritoriul pe care se întinseseră Iluminații. Diagrama lui Weishaupt arăta că ordinul secret era construit astfel încât cel mult un segment al lui putea fi descoperit și suferi oarecare neajunsuri. De altfel, nu este imposibil, tot din aceleași motive, ca Weishaupt să fi fost numai șeful unui grup sau al unei regiuni, astfel că înalta administrație, ce nu putea fi

decât o organizație revoluționară mondială, nu a fost niciodată demascată.

Deși documentele Iluminațiilor nu conțin niciun nume și nicio indicație cu privire la puterea ordinului în Franța, atunci când, peste trei ani, revoluția izbucni în această țară, ea s-a manifestat imediat contra oricărei autorități civile și a oricărei religii, respectând întocmai directivele și schema de atac a lui Weishaupt și a asociațiilor săi. Bineînțeles, cohortele de scriitori, din diverse țări, în solda revoluției mondiale, au negat fără încetare orice legătură între Iluminism și Revoluția franceză, susținând cu o prefăcută naivitate că, în 1789, ordinul lui Weishaupt nu putea întreprinde nimic în Franța, din moment ce fusese desființat chiar în Bavaria, cu trei ani mai înainte.

Adevărul însă este că, deși interzis, Iluminismul nu a putut fi distrus după cum nici comunismul nu poate fi distrus astăzi printr-o interdicție legală. De altfel, agenții iliminiști au imprimat Revoluției franceze toate elementele ce fac din aceasta opera unor revoluționari profesioniști *mondiali*, nu a unor francezi nemulțumiți. Natura actelor comise pe vremea regimului de Teroare revoluționară era de neimaginat înainte ca acestea să fie efectiv comise. Iluminații și ideologia iluministă erau însă de mult familiarizați, cel puțin pe planul imaginației, cu astfel de sălbăticii. În ce alte spirite s-ar fi putut naște ideea de a transporta pe spinarea măgarilor, în cadrul unei ceremonii publice pe străzile Parisului, sfintele potire și celelalte recipiente necesare îndeplinirii Sfintei Liturghii creștine, a botezului, cununiei și a altor taine și slujbe bisericesti. Iluminații erau formați în spiritul iudaic al unor astfel de ceremonii de batjocorire a tainelor creștine. În alt creier decât cel al lui Spartacus Weishaupt s-ar fi putut naște ideea de a introniza la catedrala Notre Dame din Paris o actriță pe post de zeiță a Rațiunii?

Conform descrierii lui A. E. Waite, necesitatea evocării diabolice implică profanarea ceremoniilor religioase creștine, călcarea în picioare a celor mai sfinte simboluri. Satanismul și magia neagră au fost însă de la bun început ingredientele principale ale iluminismului.

Weishaupt și apropiații sau poate șefii acestuia au preconizat de la bun început implementarea în cele mai înalte sfere din Franța prin intermediul agenților secreți, eficacitatea acestei metode fiind pe deplin verificată în secolul XX. În cursul ultimului Război mondial s-au văzut rezultatele formidabile ce pot fi abținute astfel. Terminarea indecisă a războiului, starea de armistițiu armat al întregii lumi a fost rezultatul acțiunilor unor agenți precum Alger Hiss sau White și al înaltelor personalități ce protejau pe aceștia. Weishaupt a ales calea cea mai potrivită pentru a obține o asemenea putere asupra evenimentelor din Franța. Această cale nu putea fi decât acțiunea prin intermediul unei alte societăți secrete foarte puternice, pe care a reușit să o intoxice și să și-o subordoneze prin metodele expuse în

documentele confiscate de poiziia bavareză. Societatea secretă de care Ordinul Iluminațiilor s-a servit în Franța a fost Marele Orient din Paris, de pe strada Cadet, în al IX-lea arondisment.

Planul de luare sub control a francmasoneriei, prin intermediul agenților și succesul garantat al acestei metode sunt expuse pe larg în documentele ajunse pe mâna poliției. Iată ce notează Weishaupt: Am reușit să obțin informații clare cu privire la secretele francmasonilor. Știu totul despre scopurile lor și la momentul potrivit voi ordona unuia dintre gradele superioare ceea ce trebuie. La rîndul său, acesta va ordona «areopagiților săi să se înscrie în francmasonerie. În acest fel, vom avea propria noastră loje masonică, pepiniera noastră... paratrăznetul ce ne va proteja la nevoie.

Tehnica avansării acoperite a rămas până astăzi principiul director al comunismului. Din moment ce scopul este atins, acoperirea care l-a făcut posibil, deși secundară, trebuie studiată cu atenție întrucât nimic serios nu se obține fără acoperire. Mare parte din forța noastră constă în arta disimulării. Din această cauză, totdeauna va trebui să ne acoperim cu numele unei alte societăți secrete. Pentru moment, lojile francmasonice constituie cea mai bună acoperire pentru realizarea scopurilor noastre ultime. Nimic nu este posibil contra unei societăți ascunsă în acest fel. În caz de anchetă judiciară sau de trădare, superiorii nu vor putea fi descoperiți. Vom fi învăluiți de o obscuritate de nepătruns, ce ne va proteja contra spionilor și emisarilor altor societăți.

Aceste cuvinte arată clar metoda favorită a comuniștilor de astăzi, care se poate aplica cu același succes pentru «capturarea» unui partid, a oricărui asociații sau societăți, fără a schimba o silabă. Proportțiile succesului Iluminațiilor apare foarte clar într-o plângere a ducelui de Brunswick, mare maestru al francmasoneriei germane și iluminat pe deasupra. În 1794 el dizolvă obediența francmasonică pe care o conducea, afectând un aer de surpriză și de tristețe:

«Sub ochii noștri edificiul francmasoneriei se prăbușește lăsând în urmă numai ruine. Privim neputincioși distrugerea, fără să o putem opri... O *sectă formidabilă* a țâșnit ca din pământ, luând ca deviză binele și fericirea omului, lucrând pe nevăzute pentru a le compromite. Această sectă o cunoaștem cu toții. Membrii ei sunt la fel de binecunoscuți ca ea însăși. Ei sunt cei ce au sabotat obediența noastră, fiind pe punctul de a o răsturna cu totul. Ei sunt cei ce au intoxicat și rătăcit omenirea pentru mai multe generații... Au început prin a discredita religia... Planul lor pentru ruperea tuturor legăturilor sociale și distrugerea oricărei ordini se vede în toate discursurile și faptele lor... Și-au recrutat novici din toate rangurile și pentru toate posturile; i-au înșelat pe cei mai perspicace dintre oameni, *pretextând diferite intenții false*... Șefii lor vizau tronurile acestei lumi iar conducerea națiunilor urma să treacă pe mâna cercurilor lor ascunse. Asta s-a petrecut și *se petrece încă*. De remarcat că

prinții ca și popoarele nu au înțeles încă prin ce mijloace și cum anume au avut loc cele petrecute. De aceea le-o spunem cu toată sinceritatea: deturnarea și falsificarea Obedienței noastre, a masoneriei, este cauza tuturor tulburărilor politice și morale din lumea de astăzi. Voi, cei ce ați fost inițiați, trebuie să vă uniți vocile pentru a aduce la cunoștința prinților și a popoarelor că apostazia masoneriei au fost și vor fi singurii autori ai revoluțiilor prezente și viitoare... Pentru a tăia din rădăcini posibilitatea oricărei erori viitoare și a oricărui abuz, trebuie să dizolvăm imediat obediența noastră...».

Prin acest citat, studiul nostru face un salt ce ne duce cu cinci ani înaintea evenimentelor din Franța, arătându-ne că unul dintre cei mai importanți francmasoni ai generației sale, într-un moment de luciditate și de regret, consideră el însuși că adevărații autori ai Revoluției franceze și chiar ai revoluțiilor viitoare nu pot fi decât Ilumiinații sau Ilumiiniștii, după cum le spune prostimea. Succesul lui Weishaupt în ce privește intenția declarată de a pune capăstru masoneriei din chiar interiorul acesteia, rolul jucat de agenții ilumiiniști în conducerea revoluției din chiar interiorul masoneriei nu putea fi certificat de o mai înaltă autoritate decât chiar marele maestru al francmasoneriei germane.

Sub puternica influență a Ilumiinaților, foarte puternica și influenta masonerie din Franța se radicaliză și dădu naștere cluburilor iacobine. Acestea, discret conduse tot de către Ilumiinați, au introdus regimul de Teroare publică, în cadrul căruia, prin faptele lor, autorii ascunși ai revoluției și-au dat arama pe față. Ca și 130 de ani mai târziu, în cadrul revoluției iudeo-bolșevice, Revoluția franceză și-a afișat astfel pe față ura ei față de cei slabi și săraci, față de țărani din Vandeea, de exemplu, o ură mai puternică chiar decât cea nutrită contra bogaților opresori, chipurile, ai maselor populare. Ura Ilumiinaților s-a dezlănțuit astfel în voie contra Bisericii și a religiei, contra a tot ce putea ridica sufletul oamenilor deasupra nevoilor și dorințelor animalice.

La numai un an după ce a înființat Ordinul Ilumiinaților, Weishaupt însuși s-a înscris (1777) într-o lojă masonică din Munchen. Conte Mirabeau, conducătorul revoluționar francez, era la curent cu intenția și cu motivele secrete ale lui Weishaupt de a se strecura în masonerie. În *Memoriile* sale, Mirabeau a inclus un document datat din 1776, care prezenta un program identic celui al Ilumiinaților. În a sa Istorie a Monarhiei Prusiene, Mirabeau se referă nominal la Weishaupt:

« Théodore de Bon Conseil din Munchen, în sânul căreia existau câțiva oameni inteligenți și de inimă, era exasperată de promisiunile deșarte și certurile din interiorul Masoneriei. Sătui de așteptare zadarnică, șefii acesteia se deciseră să grefeze pe propria lor încrengătură masonică a unei asociații secrete numită Ordinul Ilumiinaților, pe care îl modelară după modelul

Companiei lui Iisus (Iezuiții), atribuindu-i însă idei și scopuri total opuse».

Este vorba exact de intențiile și de metoda descrisă de Weishaupt în corespondența sa, aceasta fiind o dovadă că șeful revoluționar Mirabeau cunoștea încă din 1776 dacă nu toate cele ce aveau să se întâmple, în orice caz toate cele plănuite de Iluminați. Cuvintele lui Mirabeau sugerează că societatea secretă a Iluminaților a fost creată cu intenția explicită de a conduce masoneria pe drumul revoluțiilor. Complicitatea lui Mirabeau cu privire la începuturile Iluminaților ne este dezvăluită prin faptul că documentul din 1776 (anul fondării Ordinului Iluminaților) îi atribuie numele conspirativ de Arcesilas, ceea ce arată că el a fost unul dintre membrii fondatori, împreună cu Weishaupt, rămânând în continuare unul dintre cei mai importanți Iluminați. Mirabeau este veriga incontornabilă în cadrul legăturii dintre Weishaupt și Revoluția franceză. Barthou, editorul Memoriilor lui Mirabeau, notează că unele părți din «planul reformei din 1776», găsit între hârtiile lui Mirabeau, seamănă mult cu cele îndeplinite mai târziu de către Adunarea Constituantă (parlamentul revoluționar de la 1789). Cu alte cuvinte, lucrările Adunării Constituante par să fi avut loc după planurile din 1776, ale lui Weishaupt și Mirabeau, pe când aceștia pregăteau înființarea Ordinului Iluminaților, destinat să ia conducerea masoneriei.

Celelalte etape și aspecte ale capturii clandestine a Masoneriei de către Weishaupt sunt la fel de clare în arhive. Cu șapte ani înaintea Revoluției, la Congresul general de la Wilhelmsbad (1782), Iluminații recrutară un număr important de neofiți, astfel că puternicul ordin masonic al Strictei Observări își încetă existența. Căea Victoriei totale în lumea masonică s-a deschis larg în fața Iluminaților în momentul în care aceștia racolară două dintre cele mai importante personaje masonice: ducele Ferdinand de Brunswick, deja amintit, și prințul Karl de Hesse.

În 1785, emisarii Iluminaților se întruniră într-un alt congres general la Paris. Cu această ocazie, pregătirea amănunțită a revoluției deveni sarcina lojei Amicilor Reuniți, unul din numele conspirative ale Iluminaților. În acest stadiu, ștergerea urmelor este rezultatul notorietății bavareze a Iluminaților, interziși în 1786, cu care ocazie s-au distrus multe documente. Totuși, în 1787, aceeași emisari Iluminați vizitează din nou Parisul, fiind invitați de comitetul secret al lojei ce pregătea revoluția.

Înainte chiar ca revoluția să se fi întins cu adevărat, faptul că ea era provocată și condusă de către Iluminați era destul de cunoscut în anumite cercuri. Actul de acuzare și avertismentul lansat de către marchizul de Luchet au constituit o profeție foarte precisă, nu numai în chestiunea mersului revoluției în Franța ci și în ce privește cursul revoluționar neîntrerupt, până în zilele noastre. Încă din 1789, marchizul de Luchet scria:

«Trebuie știut că există o conspirație contra libertății și în favoarea despotismului, conspirația incompetenței contra celor talentați și capabili, a vicioșilor contra virtușilor, a ignoranței contra învățaților... Această conspirație plănuiește să pună mâna pe conducerea întregii lumi... Scopul ei este dominația universală... Până acum, nicio calamitate de acest gen nu a atins lumea lui Dumnezeu...»

De Luchet descria cu precizie rolul pe care Ludovic al XVI-lea va fi forțat să îl joace în cadrul fazei girondine a revoluției: servirea planurilor și pasiunilor celor ce se vor instala în jurul regelui, ridicarea la putere a unor lichele și incapabili, prostituarea judecării regale prin soluții ce dezonorează măsura și inteligența, etc. De asemenea, el descria situația critică a Franței de după revoluție: «Nu spunem că țara în care domnesc Ilumiinații va înceta să existe. Ea va cădea însă într-o astfel de stare de neputință și umilință încât nu va mai avea nicio influență în planul politicii generale, iar populația va diminua...». Luchet adăuga că dacă avertismentul său nu este luat în seamă, «vor interveni o serie de dezastre al căror sfârșit se pierde în negura viitorului..., un fel de foc subteran permanent sub cenușă, *cu explozii violente și devastatoare din când în când*».

Nimeni nu a prevăzut și descris mai bine decât Luchet evenimentele următorilor 165 de ani. El a prevăzut și aspectul «liberal și progresist» al revoluției, care va împinge lucrurile spre o explozie socială violentă și devastatoare: «prea multe pasiuni se manifestă în sprijinul sistemului iluminațiilor, prea mulți conducători înșelați și incapabili se cred luminați, fiind gata a-și arunca popoarele în cele mai mari nenorociri». Încă de atunci, Luchet a prevăzut forța tot maiputernică de care vor dispune conspiratorii: «șefii Ilumiinațiilor nu vor abandona niciodată autoritatea pe care au dobândit-o, nici sumele imense de care dispun». El îndemna masoneria să dea cu mătura printre rândurile sale înainte de a fi prea târziu: «Nu s-ar putea oare să dirijăm pe masoni contra iluminațiilor, arătându-le că în vreme ce ei lucrează pentru menținerea armoniei sociale alții seamănă discordia și pregătesc distrugerea lor?». Peste 165 de ani (în 1955), englezii și americanii cereau guvernelor lor, în chiar acești termeni și la fel de zadarnic, eliminarea sau expulzarea tuturor Ilumiinațiilor, numiți comuniști, din toate funcțiunile publice.

Importanța și precizia previziunilor lui Luchet trebuie apreciată din perspectiva faptului că, în 1789, Revoluția franceză era considerată de mulți un fel de simplă reformă, moderată și necesară, care va lăsa regelui toate prerogativele sale regale, corectând unele aspecte negative și stabilind pentru totdeauna justiția și libertatea într-o Franță fericită și regenerată. Anul următor, în 1790, mai tpată lumea credea aceleași lucruri. Numai vocea lui Edmond Burke s-a adăugat celei a lui Luchet, prevăzând și el adevărata natură a Revoluției și cursul exact al

evenimentelor, după cum remarca John Morley, biograful său de peste un secol.

Edmond Burke a fost unul dintre cei mai mari oratori ai Camerei Comunelor. Timpul este adevăratul revelator al calității unui astfel de bărbat de Stat. Dupămai bine de un secol și jumătate, expresiile utilizate de Burke în atacurile sale contra Revoluției franceze sunt și mai la obiect ca la data rostirii lor. Foarte interesant este că atacul lui Burke fu publicat în 1790, pe când numele unora ca Robespierre sau Danton abia ieșiseră la iveală, cuvântul «republică» încă nu fusese pronunțat, regele așteptând cu nerăbdare lungii ani de domnie constituțională în care credea, Franța întreagă sărbătorind cu bucurie ameliorarea pașnică a situației, ce tocmai fusese realizată. Dintr-unsingur discurs și aproape dintr-un simplu gest, Burke scoase din actualitate această viziune populistă și nătângă, arătând cu precizie ruina apropiată. John Morley, biograful său, notează următoarele: «Nu este de mirare că atunci când furtuna se întete și ruina Franței era consumată, privirile se întoarseră către Burke ca altă dată către Ahitopheth, căruia îi cereau sfatul ca lui Dumnezeu în persoană».

Din păcate, nu chiar așa s-au petrecut lucrurile atunci când avertismentul lui Burke s-a împlinit. Foarte mulți s-au întors atunci nu către Burke ci contra lui Burke, tocmai pentru că prevăzuse exact cele ce aveau să se întâmple. Felul în care puterea conspirației, încă de pe atunci, se exercita asupra presei și dezbaterii publice arată clar modul în care laudele la adresa lui Burke s-au transformat peste noapte peste noapte în difamări de îndată ce și-a publicat Reflecțiile despre Revoluție. Iluminații, uneltele și oratorii lor «liberalo-progresiști» contaseră mult pe Burke întrucât, cu zece ani în urmă, acesta susținuse cauza coloniilor americane în războiul lor cu Anglia. Cum poată el să susțină a revoluție și să atace alta, se întrebau Iluminații scoși din fire? În scurtă vreme, Burke a devenit ținta atacurilor concentrice ale presei reunite, cum se întâmplă astăzi când, ca la o comandă invizibilă, presa atacă pe oricine cere public o anchetă privind infiltrarea guvernului american de către agenții comunismului.

Dacă Burke ar fi scris pe placul «progresiștilor», susținând că Revoluția franceză va ajuta oamenii de rând, laudele și măgulitul ar fi continuat. În acest caz, nimic din ceea ce ar fi spus el nu s-ar fi dovedit durabil și nimeni nu i-ar mai citi astăzi Memoriile și celelalte scrieri. Cuvintele nepieritoare ale atacului lui Burke contra Revoluției răsună și astăzi cu aceeași tărie ca atunci când au fost scrise sau rostote: «S-a dus parcă pentru totdeauna cinstea sufletească și onoarea pentru care rușinea și murdăria erau resimțite ca o rană în carne vie... Vârsta cavaleriei și a onoarei a dispărut fiind îngropată de sofiști, de economiști și alți contabili sau socotitori. Gloria Europei s-a stins pe vecie».

În 1955, aceste cuvinte sunt chiar mai exacte decât atunci când au fost scrise, în 1790. Burke nu eare însă în situația de ajuta

pe cineva sau de a îndrepta lucrurile, astfel că Occidentul și întregul creștinism nu au găsit în el decât un jeltor elocvent și nobil. Burke a înțeles imediat diferența dintre cele două «revoluții» și nu a putut fi păcălit de faptul că manipulatorii de profesie ai opiniei publice și ceilalți șarlatani numiți «ziariști» calificaseră războiul colonial și de independență al Statelor Unite drept o «revoluție». Veritabil partizan al libertății fiecăruia, Burke susținuse dreptul fermierilor americani de a fi liberi în țara lor. Între aceștia însă și Ilumiinații din culisele Revoluției franceze nu era nicio asemănare, din care cauză Burke le-a condamnat toate crimele și abuzurile, devenind astfel ținta atacurilor liberalilor și progresiștilor de profesie, a tuturor celor care, încă de pe atunci, reprezentau ceea ce curând se va numi «gândirea corectă din punct de vedere politic».

Pe vremea aceea, opinia publică americană traversa o perioadă de iluzii întretăiate de confuzia provocată de condamnarea fără drept de apel a Revoluției franceze de către Burke, englezul foarte apreciat de americani. Americanii de rând își închipuiau că în Franța izbucnise o revoluție binevoitoare, asemănătoare întrucâtva celei americane. O bucată de vreme fu dominată de frenezia franceză trecătoare, americanii purtând cocarde tricolore și bonete frigiene, defilând sărbătorește sub drapelele americano-franceze înfrățite și strigând din toate puterile ipocrita lozincă revoluționară ce va fi înscrisă pe cartea de vizită a Noii Franțe, «Liberté, Egalité, Fraternité». Teroarea revoluționară a pus însă capăt acestei faze, naivo-iluzionismul fiind înlocuit de cel mai deplin dezgust și cea mai categorică oroare.

Ca buni Ilumiinați, liderii iacobini ce dirijau teroarea purtau nume conspirative clasice, după exemplul lui «Spartacus» Weishaupt însuși: Chaumette se numea «Anaxagoras», Danton își spunea «Horățiu», Ronsin «Scaevola», etc. Încununând faza Kerenski a revoluției, teroriștii francezi executară cu fidelitate planurile Ilumiinaților, ucigând un rege, profanând bisericile, ceea ce însemna realizarea principalelor două puncte din planul Ilumiinaților: distrugerea oricărui guvern legitim și a oricărei religii. Aceștia însă nu erau decât niște «figuranți revoluționari», contemporanilor Lombart de Langres scriind despre «convenția ultra-secretă ce a dirijat totul începând cu 31 mai că a fost o putere ocultă îngrozitoare, devenită mai târziu stăpâna absolută a adevăratei Convenții, compusă aproape în întregime de principalii inițiați în tainele iluminismului...» . *Această putere era deasupra lui Robespierre și a tuturor comitetelor guvernamentale.* Această putere ocultă a pus mâna pe toate bunurile națiunii franceze, distribuindu-le fraților din lojile masonice ce contribuiseră la marea operă banditească...

Grație acestor oameni aparent atotputernici, dar de fapt simpli agenți ai unei secte supreme, Revoluția franceză a căpătat aspectul unui spectacol de marionete drăcești jucând sarabanda peste flăcări mirosind a pucioasă. Oricare va fi fost veritabila

natură a Revoluției engleze, cea franceză, începând chiar cu 1789 a fost de fapt una și aceeași revoluție permanentă. Nu a fost vorba de erupții episodice fără legătură între ele, 1830, 1848, 1870-71, 1905, 1917 și celelalte. Erupțiile în chestiune nu au fost deconectate și fără legătură între ele ci, dimpotrivă, erupții recurente sau repetitive ale aceluiaș foc subteran, dormind sub cenușă, despre care am fost preveniți de Luchet și de Burke. Ceea ce are însă o mare importanță istorică pentru analele Revoluției franceze este dovada furnizată de aceasta cu privire la utilizarea oamenilor-marionetă în scopuri neînțelese de aceștia. Suntem în fața aspectului ce dă revoluției, astăzi ca și la vremea respectivă, caracterul și amprenta ei specifică, mai exact satanică sau cod al Iadului, după cum s-a exprimat Lombard de Langres.

Pe când Revoluția franceză era pe sfârșite, în Franța, Anglia și America au apărut trei oameni ce au văzur foarte clar trei elemente ale acesteia. Ei și-au dat seama că totul a decurs conform scenariului din 1787 al Iluminațiilor, că această organizație secretă s-a dovedit capabilă, prin intermediul masoneriei, să provoace și să conducă imensul banditism numit revoluție, că liga secretă a conspiratorilor și planul lor privind o neîntreruptă revoluție mondială sunt mai vii și mai actuale ca oricând, pregătind deja viitoarele «explozii violente și devastatoare» prevăzute de Luchet. Acești trei oameni au fost abatele Augustin Barruel în Franța, iezuit și martor ocular al Revoluției, profesorul John Robison, un om de știință scoțian, secretar general al Societății Regale din Edinburg vreme de peste 20 de ani și reverendul american Jedediah Morse, teolog și geograf din Noua Anglie. Fiecare dintre aceștia trei a fost o personalitate foarte distinsă. Operele abatelui Barruel, ale profesorului Robison, ca și predicile lui reverendului Morse (1797-1798) au fost publicate în numeroase ediții și sunt încă indispensabile celor ce studiază aceste fenomene. Scrierile și atitudinea acestora au fost remarcate de marele public și sprijinite, de exemplu din Filadelfia americană, de către William Cobbett și ziarul său *Porcupine's Gazette*. De altfel, pe cât se pare, Cobbett el însuși a fost silit să se exileze de către aceeași putere ocultă ce i-a distrus pe Barruel, Robison și Morse.

Cu privire la crimele nemaivăzute, dezmățul revoluționar și celelalte acte oribile, verdictul lui Augustin Barruel a fost identic cu previziunile anterioare ale lui Luchet și cu analiza ulterioară a lordului Acton:

«... Vom demonstra că actele cele mai oribile, comise pe timpul Revoluției franceze, au fost prevăzute, determinate, combinate și premeditate, ele fiind rezultatul unei infamii îndelung gândite și cântărite, pregătite și provocate de cei care numai ei posedau cheia acestor comploturi și conspirații, ascunzându-se în reuniunile secrete în care acestea au fost puse la cale... Deși evenimentele de zi cu zi nu par să fi fost combinate, existau numeroși agenți secreți și o cauză secretă, provocând fiecare eveniment și deturnând fiecare împrējurare către realizarea scopului îndelung pregătit...

Marea cauză a Revoluției, caracteristicile principale ale acesteia și crimele sale oribile vor rămâne pe vecie un lanț neîntrerupt și premeditat de infamii».

Cele trei personalități au ajuns la una și aceeași concluzie: «Este vorba de o conspirație anti-creștină îndreptată nu numai contra regilor ci și a oricărui guvern, a oricărei societăți civile și chiar contra oricărei proprietăți» (abatele Barruel); «S-a fondat o asociație al cărei scop este distrugerea tuturor religiilor și răsturnarea tuturor guvernelor din Europa» (prof. Robison); «Scopul expres este distrugerea și suprimarea creștinismului, răsturnarea tuturor guvernelor civile» (rev. Morse). Toți aceștia au înțeles că cele întâmplate nu trebuie considerate simple episoade în Franța, apărute în împrejurări specifice Franței, ele fiind opera unei organizații ce lucrează după un plan continuu, cu secțiuni specifice pentru toate țările: un plan universal. Toți consideră că această organizație este societatea secretă a Iluminaților, ce a inspirat și organizat faza teroristă a Revoluției, supraviețuind acesteia și stabilindu-se apoi somptuos în Anglia și în Statele Unite. Sub acest ultim aspect, abatele Barruel a insistat și ne-a averizat în mod special.

Scrierile și luările de poziție ale celor trei autori au fost susținute de importante personalități politice ale epocii lor, fiind de altfel pe deplin confirmate de evenimentele secolului XX care, din punct de vedere istoric, arată pur și simplu că revoluția mondială a fost recunoscută de către unii, derularea ei fiind prevăzută cu precizie în momentul celei de a doua apariții a ei în Occident. Deși eforturile celor trei autori nu au putut preveni ravagiile ulterioare ale conspirației, argumentele lor sunt foarte importante și merită întreaga noastră atenție.

Ceea ce li s-a întâmplat celor trei dovedește mai bine decât toate argumentele lor ceea ce ei s-au străduit să demonstreze: existența unei puternice societăți secrete, lucrând în scopul distrugerii descrise de ei. Barruel, Robison și Morse avură parte de toate injuriile și calomniile posibile. Pe vremea aceea, presa era abia la începuturile ei, majoritatea ziarelor aparțineau unui singur om, care era în același timp editor. Era deci foarte greu pe atunci ca cineva să pună mâna pe o mare parte dintre marile ziare. Din momentul în care cei trei autori au susținut că Revoluția franceză a fost rezultatul unei conspirații iluministo-iluminate și că aceasta este mai puternică decât oricând, contra lor s-a dezlănțuit atacul concentric al majorității ziarelor, ceea ce dovedește că aproape întreaga presă din Anglia și din Statele Unite era deja în mâna Iluminaților.

Această descoperire a devenit posibilă grație muncii de cercetare al cărei rezultat, între altele, este studiul de față. Eu însumi mi-am dat seama că, în chiar zilele noastre, autorul ce îndrăznește să scrie în spiritul lui Edmund Burke sau al lui Augustin Barruel va fi atacat din toate părțile iar editorii vor refuza să îl publice. Scriitoarea Nesta Webster relatează aceeași experiență. Către 1920, când ea a început să scrie despre revoluție, un celebru editor londonez i-a spus pe față: «Amintiți-

vă că dacă vă pronunțați contra revoluției, veți avea toată fauna istorico-literară contra dumneavoastră». Nesta Webster a răspuns că asta i se pare extraordinar. Ulterior însă a constatat că editorul în cauză a avut dreptate, lucru pe care, la rândul meu, îl confirm și eu. Pe moment însă am crezut că este vorba de ceva specific ultimilor câteva zeci de ani. Cercetările mele în jurul scrierilor lui Barruel, Robison și Morse m-au condus la concluzia că lumea istorico-literară și chiar presa căzuseră de mult sub jugul Iluminismului, încă de la 1798, când teroarea revoluționară era încă foarte recentă la data primelor atacuri contre lui Burke și Barruel. Aceasta mi-a arătat limpede firul roșu ce leagă Iluminismul conspiraționist de la 1789 de iudeo-comunismul contemporan, primul fiind părintele celui de al doilea. Practic, aceeași organizație urmărește același scop, cu aceleași metode, ba chiar cu aceleași cuvinte.

În mod deosebit mi-a atras atenția felul în care a decurs atacul contra celor trei autori care au arătat adevărata cauză și adevărata față a revoluției. De îndată ce aceștia au atras atenția publicului asupra mitologiei și scornelilor revoluționare ce ascundeau barbaria, setea monstruoasă de sânge și un adevărat program satanist de distrugere, ziarurile s-au pornit contra lor ca la o comandă unică, atacurile fiind totdeauna anonime și utilizând limbajul dublu sau de lemn, cum i se spune astăzi, un limbaj folosit practic fără nicio excepție în orice situație asemănătoare. Cei trei autori fură acuzați de vânătorie vrăjitoarească, de fanatism, alarmism, persecutori ai libertății de opinie și ai libertății învățământului, de deformare a gândirii liberale, progresiste și alte brașoave de genul ăsta. Apoi, atacurile se dezlănțuiau în calomnii pline de ură iar ceea ce m-a mirat a fost să găsesc în presa de acum 150 de ani aceleași expresii repetitive utilizate în anii 1947-1949 contra lui James Forrestal, ministrul american al Războiului. Cei atacați astfel erau și sunt invariabil prezentați ca niște indivizi a căror viață privată este descompusă, ale căror cheltuieli financiare nu sunt foarte clare, obiceiuri deocheate, într-un cuvânt aceștia erau prezentați ca nefiind în toate mințile. Însinuarea nebuniei este frecventă astăzi în cadrul fazei culminante a unei campanii contra oricărei personalități ce arată în ce constă o revoluție, adevărata față a tuturor revoluțiilor, practic imposibilitatea ontologică a oricărei revoluții ca revoluție. Însinuarea nebuniei celor ce deranjează prin ideile lor a devenit principalul element în cadrul tehnicii defamatorii din zilele noastre. Această formă specială de atac, contra tuturor celor ce caută și apără adevărul, provine din Talmud, care deja o utilizează contra lui Iisus-Christos. Interesant de constatat este că orice ediție am consulta din *Encyclopaedia Juive*, articolul despre Iisus ne va trimite la scrierile unor autori jidani care, între altele, ne vor spune că ideile și comportamentul lui Iisus-Christos arată procese mintale anormale. Dacă până și Isus-Christos poate fi făcut nebun, ce să

mai vorbim despre oameni de rând ca Barruel, Robison, Morse sau Nasta Webster?

În concluzie, atacurile contra lui Barruel, Robison și Morse utilizau un vocabular politic limitat, ușor de identificat în arsenalul lingvistic revoluționar, în gura agenților acesteia, vocabular cu care se bate apa în piuă și astăzi și care este probabil comunicat neofiților de ocazie de către vreuna dintre figurile centrale ale organizației conspiraționiste. Campania dirijată contra celor trei autori s-a dovedit eficace, avertismentele și argumentele lor fiind uitate cam de toată lumea, din păcate mai ales de către majoritatea cercetătorilor științifici în materie de istorie modernă și contemporană. După toate semnele, banda secretă a conspiratorilor manifestă față de adevăr aceeași oroare pe care tovarășul Drac o are față de Sfânta Cruce, astfel că atacurile contra celor trei au continuat vreme îndelungată și după moartea lor. În 1918, de exemplu, Universitatea Columbia din New York a alocat importante sume bănești pentru o muncă de cercetare științifică istorică și sociologică, a cărei concluzie finală era fixată dinainte: tovarășii istorici și sociologi erau plătiți și invitați să demonstreze «științific» că desființarea oficială a Ordinului Iluminaților (1786) a însemnat moartea celor mai mulți dintre aceștia, nici măcar unul dintre ei neputând supraviețui Revoluției franceze. Cu această ocazie, tovarășii cercetători științifici de la Universitatea Columbia din New York au scos de la naftalină și au reutilizat insultele lansate în urmă cu peste un secol, contra celor trei autori, chipurile, de vânătorie vrăjitoarească, de parcă aceștia erau încă în viață.

Revoluția bolșevică încă nu avea un an, în 1918, atunci când s-a crezut de cuviință că trebuie repetat și demonstrat că Revoluția franceză a fost o afacere aparte, ce nu a lăsat în urmă niciun fel de semințe revoluționare sau boboci care ar fi putut încolți la celălalt capăt al Europei, în Rusia anului 1917. Cu această ocazie, adepții lui Barruel, Robison și Morse au putut constata că, în 1918, iudeo-comunismul a găsit la Universitatea Columbia din New York un excelent teren de vânătoare. Printre tinerii ghinionisti ce au picat atunci în plasa neofiților lansată de universitatea new yorkeză s-a găsit și Whittaker Chambers, al cărui regret și avertisment din 1939 ar fi putut schimba soarta războiului mondial, ce încă nu izbucnise, soarta secolului XX și a întregii lumi, dacă președintele Roosevelt ar fi catadixit să asculte pe acest fost student al celebrei universități new yorkeze.

Deși nu au acționat cu eficacitate contra conspirației iluministe, primii doi președinți ai Statelor Unite s-au arătat profund îngrijorați de acest fenomen și știau foarte bine că Barruel, Robison și Morse auperfrectă dreptate. Unul din ultimele acte ale lui George Washington a fost o scrisoare către Morse, în care își exprima speranța că rezultatele muncii sale vor putea fi răspândite cât mai larg cu putință, fiind vorba de informații importante, puțin cunoscute în afara celor câțiva

cunoscători, a căror difuzare ar fi foarte utilă pentru tânăra națiune americană. Suntem în drept să presupunem că generalul Washington nu l-ar fi trimis pe Whittaker Chambers la plimbare. Ceva mai înainte, George Washington mărturisea, unui alt corespondent, îngrijorarea lui cu privire la propagarea doctrine iluministe și a principiilor iacobinismului în Statele Unite.

Nu exista nicio îndoială că iluminismul conspiraționist își făcuse deja apariție și în Statele Unite, în chiar primii zece ani de după proclamarea independenței, când au apărut primele «Cluburi democrate». Veritabila natură a acestor cluburi a fost dezvăluită de atitudinea ambasadorului francez Genet, identică cu aceea de astăzi a sovieticilor față de organizațiile comuniste și diversele asociații ce le servesc de acoperire (Legătura strânsă între ambasadele sovietice și partidele revoluționare din Statele Unite, Canada și Australia a reieșit foarte clar din anchetele speciale ale serviciilor secrete respective din primii zece ani de după război). În 1794, președintele George Washington acuză Cluburile Democrate și alte «societăți autocreate» de a fi provocat rebeliunea insurecțională din Pennsylvania, intrată în istorie sub numele de Whiskey Rebellion. Autoritatea primului președinte american era însă prea mare pentru a putea fi acuzat și el de vânătorie vrăjitoarească, cluburile respective fiind nevoite să intre în clandestinitate. Pentru iubitorii de adevăr și cei capabili să reziste spălării creierilor prin presă, a devenit însă clar că o organizație secretă și conspirativă, plănuiind revoluția mondială, și-a făcut apariția pe pământul Statelor Unite.

Datorită rolului jucat de Marele Orient de Franța în Revoluția franceză,

După cum am văzut, infiltrat de Iluminați, Marele Orient de Franța jucase un rol important în Revoluția franceză. Din această cauză, francmasoneria americană a fost și ea suspectată, o bucată de vreme, de a fi jucat același rol în cadrul Războiului american de Independență, pe care cei interesați l-au botezat «revoluție». Prestigiul marelui Washington, care era șeful masoneriei americane, a împiedicat însă orice dezbateră pe această temă. Partizanii francmasoneriei se folosiră de popularitatea imensă a lui Washington pentru a trage jarul pe turta lor, lucru evident mai ales cu ocazie funeraliilor naționale din 1799, când fiecare francmason s-a considerat frate cu marele disoărut. Respectul cvasi-unanim pentru memoria lui Washington i-a obligat pe curioși să își pună pofta-n cui, dezbateră publică a acestei chestiuni dovedindu-se imposibilă. Cu toate acestea, câțiva masoni eminenți, între care americanii Amos Stoddard, reverendul Seth Payson și ducele de Brunswick, în Europa, declarară că Iluminații au infiltrat și masoneria americană, îndeplinind sub numele ei tot felul de operațiuni. De altfel, în 1798, succesorul însuși al lui Washington, președintele John Adams, a adresat masoneriei americane un foarte serios avertisment:

«... societatea masonilor a descoperit o știință de guvernare sau o artă de a conduce societatea, ceva care îi este specific ei și necunoscut de ceilalți legislatori și filosofi ai lumii; mă gândesc nu numai la ușurința cu care masonii se recunosc între ei prin semne foarte greu de ghicit ci mai ales la formidabila lor putere de a constrânge orice bărbat sau femeie, în orice clipă, să păstreze un secret. Dacă o astfel de artă este utilizată cu același succes contra moralei publice și pentru nesupunerea în fața guvernului, este evident că o astfel de știință și astfel de organizații pot perverti întreaga societate în sensul nefast, suspectat...»

După acest avertisment public, numai moartea lui Washington, din anul următor, a putut domoli dorința publicului de a se face o anchetă serioasă printre masoni. Ca de atâtea alte ori în acest gen de afaceri, cei interesați în blocarea anchetei profitară de un eveniment de o cu totul altă natură pentru a deturna atenția publică. Totuși, pe vremea aceea Americanii încă nu își pierduseră memoria, astfel că trei decenii mai târziu se formă un partid anti-masonic care, cu ocazia Convenției din Massachusetts (1829), a declarat: « avem dovezi că există o conexiune între masonerie și iluminismul francez ». Ulterior s-a văzut că a fost vorba de un ultim gest, al acestui partid, în favoarea anchetării masoneriei. La convenția următoare din Vermont (1830), s-a înregistrat liniștea totală cu care între timp ne-am obișnuit cu toții. Nimeni nu a mai vorbit de deschiderea unei anchete contra masoneriei, presa nu a scos nici ea vreun cuvânt, toată lumea s-a comportat de parcă niciodată, nimeni nu ar fi atras atenția ba chiar tras alarma cu privire la acțiunile francmasoneriei. Cu alte cuvinte, cei ce doreau o anchetă cinstită au fost bătuți de cei ce doreau ca totul să rămână sub semnul misterului. De atunci și până astăzi, Americanii nu au reușit niciodată să determine vreun guvern a ancheta asupra acestui aspect. De altfel, infiltrarea guvernului chiar și a oricărei administrații a devenit de notorietate publică, anumite revelații, în acest sens, intervenind abia în 1948. În Anglia situația este absolut identică, astfel încât foarte greu s-ar putea spune care dintre cei doi parteneri l-a copiat sau păcălit pe celălalt.

Aceste ultime rânduri ne-au adus deja în zilele noastre, la peste un secol de la cele două convenții, amintite, ale Partidului Anti-masonic din Statele Unite. Deși acest partid a dispărut cu totul în 1840, problema consecințelor imediate sau mai târzii ale Revoluției franceze merită încă întreaga noastră atenție.

După cum o arată în cartea sa *Works*, președintele Adams era informat și convins de existența unei conspirații mondiale și permanente contra oricărui guvern legitim și a oricărei religii. El a comis însă eroarea de a crede că acest plan este francez, lucru mai mult sau mai puțin normal pentru epoca respectivă. Aceeași confuzie o fac foarte mulți astăzi, considerând că iudeo-comunismul este o afacere rusească, deși natura internaționalistă a revoluției a ieșit la iveală imediat după victoria bolșevică din octombrie-noiembrie 1917.

Prin legea lui contra revoltelor sau seditiunilor (1798), președintele Adams a încercat să salveze viitorul tinerei

republici americane. Cu timpul însă a devenit evident că deși astfel de legi trebuiesc promulgate, pentru incriminarea oricăror eventuale ilegalități de acest gen, ele sunt cu totul ineficace în ce privește controlul organizațiilor secrete de tip masonic, care au o experiență de secole în materie de încălcare a oricăror legi, în orice țară din lume. Singura măsură eficace contra unei conspirații secrete este ancheta publică cu un eventual proces și sentință cunoscută de toată lumea. La așa ceva nu s-a ajuns însă niciodată.

Personalitatea publică americană care a înțeles cel mai bine forma globală pe care o va lua viitorul a fost Alexander Hamilton, prieten și confident al președintelui Washington. După moartea acestuia, printre documentele lui s-a găsit un memoriu fără dată, scris probabil între 1797 și 1800. Între altele, acest memoriu afirmă următoarele:

«... În istoria afacerilor omenești, era actuală este printre cele mai extraordinare. De multă vreme, încetul cu încetul, anumite opinii câștigă teren, mai ales acelea care amenință bazele religiei, ale moralei și ale societății în general. Mai întâi a fost lansat un atac contra revelației și religiei creștine, propunându-se înlocuirea lor cu o religie naturală... Uneori a fost pusă la îndoială și chiar negată existența unei divinități. Atașamentul la o religie a fost ridiculizat, natura efemeră a omului exagerată și speranțele sale limitate la scurta durată a vieții pământești. Moartea a fost proclamată un fel de somn veșnic iar dogma imortalității sufletului este prezentată ca o înșelăciune destinată să sperie pe cei vii în profitul celor morți... S-a ajuns la o complicitate în toată regula și la toate nivele între apostolii și discipolii necredinței și anarhiei. Orice religie și orice guvernare au fost stigmatizate ca abuz și înșelăciune...»

Franța a experimentat deja dezvoltarea practică a acestui sistem nefast, prin care au fost corupte toate instituțiile istorice și de drept, civile sau religioase, fără nimic pentru atenuarea rigorii, a sălbăticiiei și a terorii. Acest sistem a făcut din Franța capul de listă al țărilor ce au experimentat revoluții din cele mai teribile, cu nerespectarea proprietății, batjocorirea artelor, ruina orașelor și pustiirea satelor, depopularea unor provincii întregi, crime, sărăcie, mizerie într-un ocean de sânge...

Câtva timp, acest sistem teribil a fost o serioasă primejdie pentru întreaga societate civilizată și întreaga omenire, amenințate de cea mai cruntă dezordine. Relele și distrugerile provocate au sfârșit prin a pune capăt acestei nebunii. Problema constă în aceea că răul a fost oprit prea târziu, după ce acesta s-a răspândit profund în toate straturile societății astfel încât este probabil prea târziu pentru a mai putea fi eradicat cu adevărat. Pentru moment, activitatea revoluționară pare suspendată. Toate elementele ei sunt însă prezente, în așteptarea ocaziei favorabile pentru o nouă irupție.

Lucrul cel mai important este înțelegerea faptului că suntem foarte departe de maximul de rău de care acest sistem este capabil: convulsii sociale, revolte, crime, devastări și distrugeri de bunuri materiale, nenorociri de tot felul, căci asta înseamnă revoluție iar revoluționarii nu știu bine decât un singur

și unic lucru: să ucidă orice posibil suspect, inclusiv femei, copii și alți nevinovați, la rigoare și în lipsă de adversari se ucid chiar între ei. Simptomele prezenței și influenței acestui sistem în Statele Unite sunt deja alarmante, dovadă că Statele Unite s-au declarat solidare cu Franța revoluționară, aprobând astfel nu numai opiniile detestabile ale unor indivizi incalificabili ci toate crimele și abuzurile comise, industrializarea morții prin ghilotinare, într-un cuvânt oceanul de sânge. Grație influenței de care se bucură pe pământ american, Iluminații au manevrat astfel încât guvernul și populația aprobă sau scuză orice revoluție care reușește, justifică ororile și sălbăticia atenuându-le sau negându-le de-a dreptul. În mod foarte ingenios, despotismul și teroarea revoluționară ne sunt de acum prezentate drept un model demn de urmat. În cadrul acestui sistem, libertinajul și infidelitatea au progresat cu pași de uriași, crime inimaginabile se produc de acum chiar și printre noi...

Contemporanii noștri, oameni ce trăiesc la 160 de ani după Revoluția franceză și deci cunosc totul sau aproape totul, sunt uimiți de competența, puterea de înțelegere și previziune a celor ce au prevăzut totul înainte de 1790. De Luchet a prevăzut totul înainte de regimul de Teroare revoluționară Alexander Hamilton a scris imediat după aceasta. Amândoi au văzut însă limpede, amândoi au descris cu exactitate forma pe care o va lua lumea la un secol și mai bine după cortegiul nesfârșit de crime și sălbăticii pe care milioane de neaveniți le numesc «revoluție». În termeni de prudență sau de precauție, rezultatul final al previziunilor autorilor citați a fost practic egal cu zero, dacă nu cumva chiar mai rău. Milioane de neaveniți se cred astăzi «revoluționari», celor mai reușiți dintre ei li s-au distribuit chiar «certIFICATE de revoluționari», li se servesc pensii plătite de prostimea ce privește la televizor cum se pregătește nu simpla exploatare a omului de către om, de care s-a vorbit destul, ci înrobirea totală a omului de către om, despre care rămâne de văzut cine și când se va putea exprima cu adevărat, astfel încât să fie auzit de către cei interesați.

Întreg dezmațul «revoluționar», crimele de tot felul, oceanul de sânge, totul s-a petrecut exact așa cum au prevăzut De Luchet, Burke, Barruel, Robison, Morse și alți autori mai puțin cunoscuți. Previziunile anti-revoluționare au fost minimizezate, întreg Occidentul întrecându-se pe sine în a călca permanent din lac în puț... în vreme ce indivizi demni de legat și pus la stâlpul infamiei, criminali și sadici notorii, precum cei din banda lui Robespierre, Marx, Lenin, Stalin și alții au fost aplaudați de milioane de naivi, ba chiar predați în școli și universități.

Războaiele lui Napoleon I au constituit perdeaua de fum ideală pentru a deturna atenția publicului de la organizația iluministo-conspiraționistă și oceanul de sânge în care așa numita revoluție a scaldat Franța. La zece ani după Revoluția franceză, documentele Iluminaților din Bavaria erau pe cale de a fi uitate. Majoritatea celor cu pretenții intelectuale începeau să

creadă că Ordinul Iluminațiilor este cu adevărat mort, că probabil nu a jucat niciun fel de rol în Revoluția franceză sau că acest lucru nu are nicio importanță. La douăzeci de ani după Revoluția franceză, Iluminații erau însă mai mult ca oricând călare pe situație. Aparent nimic nu se schimbase. În realitate însă, grație banilor, corupției și puterii lor asupra presei și a unor oameni politici, partizanii și discipolii sectei iluministe reușiseră să înșele opinia publică de pretutindeni, difamând pe toți cei ce văzuseră limpede și avertizaseră omenirea cu privire la cele ce se puneau la cale atât în lojile Iluminațiilor cât și în cele ale masonilor...

Cunoașterea târzie privind Ordinul Iluminațiilor este relativ recentă, fiind descoperită de Nesta Webster, care a cercetat îndeaproape arhivele poliției napoleoniene, ajunse pe mâna istoricilor. Arhivele împăratului francez arată că la două decenii după Revoluția franceză și în ajunul prăbușirii primului Imperiu francez, Iluminații erau în plină formă și se ocupau cu aceleași afaceri de nemărturisit.

În 1810, francmasonul François Charles de Berckheim era comisar special la poliția din Mayence. Într-un raport din acel an, el vorbește despre inițiativa Iluminațiilor prezente în toate lojile masoneriei europene, în care încercau să introducă metodele și principiile iluministe: «Iluminismul este pe cale de a deveni o mare și formidabilă putere... de pe urma căreia regii și popoarele europene vor avea multe de îndurat dacă nu se vor lua măsurile necesare pentru distrugerea acestui mecanism îngrozitor». Într-un raport ulterior, din 1814, comisarul din Mayence confirmă întru totul afirmațiile și ideile din anii 1797-1799 ale lui Augustin Barruel, Robison și Morse, cu privire la continuitatea neîntreruptă a societății secrete iluministe:

«Cea mai veche și mai periculoasă asociație secretă este cunoscută în general sub numele de Ordinul Iluminațiilor, a cărei înființare datează de la jumătatea secolului trecut... Doctrina iluministă este subversivă în raport cu orice monarhie. Dogma fundamentală a Iluminațiilor este libertinajul fără limite și nivelarea societății cât mai jos posibil. Obiectivul central al eforturilor Iluminațiilor vizează distrugerea legăturilor ce există între regele sau șeful unui Stat și cetățenii acestuia».

Sdouăzeci de ani după actul de penitență publică al ducelui de Brunswick, comisarul Berckheim notează că « printre principalii șefi iluminiști ... se găsesc numeroase persoane ce se disting prin bogăția, noblețea și demnitățile ce exercită». El considera că unii dintre aceștia «cunoșteau perfect demagogia și ipocrizia iluministă» dar «sperau să poată duce de nas popoarele astfel încât să pună mâna pe putere sau cel puțin să își sporească averile și influența de care se bucură; majoritatea adeptilor de rang inferior credeau însă cu religiozitate în dogmele iluministe...»

Imaginea evocată de comisarul imperial din Mayence amintește cuvintele lui de Luchet, rostite în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Ea este de altfel familiară generației noastre care a

verificat în atâtea rânduri aviditatea de putere a celor bogați sau foarte cunoscuți, gata să se asocieze cu orice mișcare aparent ostilă celor bogați și renumiți, în speranța că vor spori astfel atât bogăția cât și celebritatea.

Berckheim furnizează apoi o descriere a Ordinului Iluminaților și a metodelor lor, întocmai cu imaginea reieșită din corespondența din 1786 a lui Adam Weishaupt ca și cu o foarte fidelă fotografie a comunismului zilelor noastre. Pasajul următor prezintă un grup de persoane ușor de recunoscut în secolul nostru, al XX-lea, deși textul respectiv a fost scris în anul 1813:

«Întrucât forța principală a Iluminaților stă în puterea opiniilor, de la bun început ei au făcut prozelitism printre oamenii care prin profesia lor exercită o influență directă asupra spiritelor, de exemplu scriitorii, erudiții și mai ales profesorii. Aceștia de pe urmă prin intermediul lecțiilor și catedrelor lor iar ceilalți prin textele publicate vor propaga principiile sectei iluministe, ascunzând sub o mie de forme diferite otrava pe care o strecoară în mințile tinerei generații, mai ales. Imperceptibili pentru muritorii de rând, germenii acestei activități subversive sunt apoi dezvoltăți pe larg în diverse societăți aparent inofensive, formule din cele mai obscure și absurde fiind folosite pentru sucirea minților celor neavertizați».

Iluminismul a recrutat totdeauna numeroși aderenți din lumea universitară, prima grijă a profesorilor atașați cauzei fiind studierea atentă a caracterului studenților vizați. Studenții cu spirit viguros și imaginație ardentă sunt foarte curtați și intoxicați cu idei despre despotism, tiranie, drepturile omului, etc. Înainte ca studentul să înțeleagă cât de cât aceste cuvinte, pe măsură ce avansează în vârstă este pus să studieze cărți alese anume pentru el. Apoi, prin seminarii, dezbateri și conversații bine regizate el dezvoltă virusul ce i-a fost inoculat, cu discreție de rigoare, direct în creier. Imaginația lui intră în fierbere... După o vreme, când se apreciază că tânărul respectiv este pe deplin racolat, după teste ce arată devotamentul lui absolut față de Ordinul Iluminaților i se dezvăluie că mii și mii, ba chiar milioane de oameni din diverse țări nutresc aceleași sentimente și aceleași speranțe, că o legătură secretă leagă tovarășii de idei dispersați în lumea întreagă, reformele urmărite de ei trebuind să fie realizate mai devreme sau mai târziu.

De la caz la caz, propaganda aceasta se face prin intermediul asociațiilor și reuniunilor studențești vizând studierea literaturii sau a istoriei, organizarea de competiții sportive, concerte muzicale, excursii, etc. Iluminații se insinuează în toate aceste domenii care devin astfel focare de propagare a principiilor lor. De la înființarea ordinului și până în prezent, acesta a fost modul principal de propagare a ideilor și de recrutare a aderenților. Inoculând virusul iluminist în tineretul provenind din anumite straturi sociale, dirijând cu abilitate spiritele acestora, distrugând legăturile și sentimentele de încredere și respect al popoarelor în conducătorii și guvernele lor, iluminismul formează, recrutează și verifică permanent noi și noi generații de aderenți...

Încet și pe tăcute, în intimitatea sălilor de curs sau a birourilor unei administrații oarecare, Iluminismul a supraviețuit, ba chiar

s-a dezvoltat, în ciuda celor ce se pronunțau sau chiar militau pentru interzicerea lui oficială. Lucrurile continuă astfel de cel puțin cinci generații, un mare număr de oameni de renume și o importantă proporție de tineri studenți căzând, unul după altul, în plasa recrutaților iluminați. Singura măsură eficientă care ar putea da de gândit și deschide ochii generațiilor mai vârstnice ca și tinerilor imprudenți ar fi informarea publică și completă cu privire la tot ce ține de nebunia și banditismul de mare anvergură ce poartă numele de revoluție. De peste un secol însă, această informare și dezbateră publică cinstită nu a avut niciodată loc, astfel că otrava socială a Iluminaților s-a perpetuat și răspândit din ce în ce mai mult. Faptul că guvernele atâtor țări și în diversitatea atâtor situații concrete au refuzat totdeauna să explice popoarelor problematica iluministo-revoluționară se explică într-un singur și unic fel: atât pe vremea lui Spartacus Weishaupt cât și mai târziu, până în zilele noastre, secta iluministă și-a avut adepții și agenții ei în toate guvernele, lucru de altfel pe deplin dovedit.

Ce se poate spune despre Weishaupt la douăzeci de ani și mai bine după expoziția cu documentele iluministe confiscate și după interzicerea ordinului său? În 1808, el s-a interesat asupra unui anumit punct din ritualul masonic, ceea ce a atras atenția unui membru eminent al Marelui Orient, marchizul Chef-de-Bien, care într-o scrisoare adresată unui amic spunea că dintre Iluminați s-au ales cei ce împingeau oamenii la revoltă, jafuri și asasinate. La moartea lui Weishaupt, în 1830, ordinul său era probabil mai puternic ca niciodată și pe punctul de a-și schimba numele. Aceeași organizație, cu aceleași scopuri, către 1840 nu își va mai zice iluministă ci comunistă. Urmarea acestei chestiuni o vom vedea ceva mai încolo, firul povestirii noastre despărțindu-se deocamdată de Adam Weishaupt, omul de al cărui nume se leagă apariția ideii de revoluție mondială și permanentă, propagată de către o organizație discretă de conspiratori secreți, prezenți în toate țările, fără nicio legătură cu remedierea eventualelor injustiții sau neajunsuri sociale, care, dimpotrivă, trebuiau agravate și perpetuate.

Oricare i-ar fi inspiratorii și la orice sursă inițială ar fi găsit marea lui cunoaștere a slăbiciunilor omenești, după cum o spune Nasta Webster, de exemplu, Weishaupt «a reunit în mâinile sale toate itele conspirației, dovedindu-se capabil să țeară o combinație gigantică pentru distrugerea Franței și a lumii întregi». Adepții săi au fost oameni din toate clasele sociale și de toate opiniile, sudați între ei prin legături infamante ce s-au dovedit la fel de puternice ca cele bazate pe credință, onoare și fidelitate. Admirabilul sistem de compartimente perfect etanșe al lui Weishaupt punea pe adepții lui în imposibilitate de a cunoaște diferențele dintre ei, conștient sau inconștient mergând astfel cu toții către unul și același scop suprem.

De vor fi existat mai multe curente de nemulțumire socială, Weishaupt este cel ce a reușit să le reunească pe toate într-unul

singur, care s-a dovedit, ca orice între, ceva mult mai puternic și cu totul diferit de suma părților sale componente. Grație lui Weishaupt, teoria vagă și subversivă a iluminismului a devenit o revoluție activă, permanentă, mondială, cu un stat-major sau birou politic bine structurat, cu o ordine clară de bătaie, cu obiective precise în imediat sau în perspectivă. Astăzi, după aproape două sute de ani, consecințele contemporane ale acțiunii Iluminațiilor lui Weishaupt sunt cât se poate de clare, actuale, grave și îngrijorătoare, inclusiv pentru viitorime. Revoluția mondială distrugătoare va îngropa creștinismul și întregul Occident, dacă nu se va găsi o forță capabilă să o zdrobească. Astăzi este limpede că nu există o a treia soluție posibilă pentru conflictul social scos la lumină, în 1786, de către poliția bavareză. Personalități din cele mai remarcabile ca și partizani ai sectei iluministo-comuniste au văzut acest lucru de la bun început ca și mai târziu. În 1875, episcopul catolic Dillon sublinia un fapt inalterabil:

«Dacă Weishaupt nu ar fi existat, Masoneria și-ar fi putut înceta existența ca urmare a reacției consecutive Revoluției franceze. El a imprimat masoneriei caracterul ce i-a permis să supraviețuiască aceste reacții, stimulând-o până astăzi și făcând-o capabilă să progreseze până ce conflictul ei final cu creștinismul va decide cine va domni veșnic peste lumea aceasta: Christos sau Satana».

Cartea de față este un studiu al problemei jidovești, considerată cea mai importantă chestiune din cadrul afacerilor ce domină lumea actuală. Totuși după cum se va fi observat, în cadrul acestui capitol nu am făcut nicio referință la jidani sau la problema jidănească. La cincizeci de ani după Revoluția franceză, direcția revoluției mondiale încăpuse sută la sută pe mâini jidovești. Instigația iudaică originală, din cadrul Revoluției franceze și chiar al celei engleze nu a putut fi încă demonstrată cu adevărat și pe deplin. Există posibilitatea ca revoluția mondială să nu fi fost de la bun început o afacere strict jidănească, pe care însă jidănimea a știut pune mâna la momentul potrivit, devenind, ca să zicem așa, acțiobarul ei principal. Cei ce s-au ocupat de această problemă, nu au putut stabili, deocamdată, nimic clar și precis, într-un sens sau altul. Încurcarea ȋtelor și disimularea pistelor este principiul fundamental al strategiei și tacticii revoluționare.

Aparent, jidănimea nu ar fi participat sau, dacă totuși a făcut-o, a fost foarte cu perdea, la conspirația inițială a lui Weishaupt și a Iluminațiilor. Totuși, în cadrul Revoluției franceze, alături de diverși actori, Jidănimea a jucat un rol ce nu poate fi contestat de nimeni. Cercetătoarea Nesta Webster, autoritatea științifică principală în ce privește conspirația iluministă inițială, consideră că jidanii din cercul inițial al lui Weishaupt au fost foarte discreți și puțin numeroși. Leopold Engel, personajul misterios ce va reorganiza ordinul Iluminațiilor în 1880, merge mult mai departe, afirmând că recrutarea jidanilor era de fapt interzisă. Pe de altă parte un iluminat de calibru și un revoluționar de talia lui

Mirabeau s-a identificat perfect cu exigențele și pretențiile jidovești, astfel că putem foarte bine considera că eventualele restricții privind o prea vizibilă prezență jidovească printre Iluminați nu a fost decât o o bună «acoperire», în genul celor pe care Weishaupt le considera de o importanță supremă.

La vremea respectivă, autoritățile cele mai competente recunoscuseră că Iluminații au fost instigatorii Revoluției franceze și că dispuneau de oamenii lor în toate țările. Cavalerul de Malet scria că «autorii Revoluției nu sunt Francezi sau Nemți, nici Italiani sau Englezi, etc. Ei formează o națiune aparte, care a apărut și s-a dezvoltat în condiții obscure, în mijlocul tuturor națiunilor civilizate, scopul lor fiind să-și subordoneze toate neamurile pământului». La aceași idee se poate ajunge pe baza unuia din multele studii consacrate Revoluției franceze.

Dincolo de ansamblul conspirației iluministe, în cadrul Revoluției franceze rolul Jidanilor a fost relativ clar, mai curând în materie de incitație la dezordine decât în sensul unui control sau al conducerii efective. Distingerea ca atare a Jidanilor în cadrul epocii este relativ dificilă întrucât autorii de atunci nu îi distingueau ca atare. În faza ei franceză, revoluția părea să fie contra oricărei religii și a tuturor națiunilor pământului, lucruri ce se vor nuanța apoi, în cazul revoluției bolșevice. Pe când bisericile parisului erau consacrate «Cultului și banchetelor Rațiunii», mulțimea în delir depunea a sediul adunărilor revoluționare cruci, potire și alte obiecte bisericesti, care se amestecau cu diverse ornamente și decorații sinagogale, aduse de jidni pentru a indica sensul precis al profanării revoluționare. La «Templul Libertății», un cetățean crescut în spiritul religiei jidovești își propuse să demonstreze că toate formele de cult religios sunt imposturi la fel de degradante pentru om, ceea ce atrase protestul lui Lambert fiul pe tema sclaviei Talmudului:

«Cetățeni, reaua credință de care sunt acuzați Jidanii nu vine de la ei înșiși ci de la preoții lor. Religia lor le cere să ia tot ce pot de la catolici; tradiția lor le cere ca în fiecare rugăciune de dimineață să se roage Dumnezeuului lor pentru a-i putea surprinde pe picior greșit pe creștini. Alte aspecte pe care le-am putea discuta ne-ar arăta că adesea Jidanii ajung la manifestări abominabile. Dacă o eroare, de exemplu, intervine în cadrul comerțului sau a relațiilor dintre ei, religia lor îi obligă să repare răul făcut sau să remedieze eventualele pagube. Lucrurile nu stau însă la fel când este vorba de un creștin. Dacă acesta s-a înșelat, plătind o sumă mai mare de bani decât cea convenită, jidanul nu este obligat să i-o înapoieze, ceea ce este abominabil, oribil. *De unde credeți că vin toate acestea? De la rabini. Cine a pus a cale diversele interdicții și abuzuri contra noastră, dacă nu preoții noștri și rabini lor?* Ah, cetățeni, mai mult ca la orice va trebui să renunțăm la o religie ce ne supune la practici

abruztizante și servile, împiedicându-ne să fim niște buni cetățeni⁴³».

Dacă Jidanii sunt identificați ca atare în unul din cele mai barbare acte ale unei revoluții, aceasta se petrece mai curând grație lăudăroșeniei jidovești decât acuzării sau perspicacității creștino-gentile. De exemplu, un autor ca Leon Kahn își bate capul pentru a-i asocia nominal pe Jidani, după o sută de ani, la atacul contra regelui și a religiei. Este vorba de un efort laborios, vizibil pe o bună parte a literaturii jidovești, de a demonstra că nimic de genul ăsta nu poate avea loc sub soare decât numai grație lui Iehova, adică mâprin intermediul unor Jidani. Leon Kahn nu putea descrie Revoluția franceză altfel decât în termenii lui Daniel și aimlui Baltazar. Dacă nu ar fi fost revoluția bolșevică, l-am fi putut uita pe Leon Kahn. De fapt, epoca noastră este factorul ce dă descrierii unor evenimente trecute o anumită aparență de adevăr.

Pe cât se pare, în timpul Revoluției franceze Jidanii nu au făcut decât să profite de situație, ceea ce era dreptul lor. Totuși, în lumina celor ce au urmat, Jidanii care au profitat fură mai ales cei din Est, acei non-semiți convertiți la iudaism, ce au deschis atunci o primă breșă în carapacea Occidentului.

Majoritatea jidanilor din Franța erau sefarzi de origine spaniolă și portugheză, care aveau cel puțin o tradiție ce îi lega de Palestina. Decretul din 1790 puse capăt oricărei inegalități sau handicap de care acești Jidani sufereau de vreme îndelungată, acordându-le toate drepturile cetățenilor francezi. În Alzacia, o comunitate de ashkenazi, Jidani-slavi veniți din Rusia, nu foarte apreciați, au provocat o dezbateră furtunoasă în sânul adunării revoluționare și o insurecție din partea țăranilor alzacieni. Cu această ocazie, avertismentele familiare în Occident se făcură auzite din nou. Abatele Maury spuse următoarele cetățenilor deputați: «Jidanii au traversat șaptesprezece secole fără să se amestece cu alte națiuni... Ei nu trebuie persecutați ci protejați ca indivizi, nu însă ca francezi, pentru că ei nu pot fi cetățeni... Orice veți face, ei vor rămâne veșnic străini printre noi». Episcopul din Nancy îl aprobă:

⁴³. Partea în italic din acest citat ne oferă ocazia oportună de a arăta că atunci când Alexandre Lambert fiul a pronunțat aceste cuvinte, perioada rabinică a istoriei jidovești abia începuse. Înainte de 1722, anul în care Polonia a fost împărțită, a existat o autoritate centrală vizibilă, un fel de guvern pentru toată comunitatea jidovească. La început a fost vorba de teocrația levitică de la Ierusalim sau Babilon. Pe vremea romanilor, partidul dominant al fariseilor a exercitat, practice, funcția guvernamentală. După distrugerea Ierusalimului și începutul diasporei, a apărut guvernul Talmudic itinerant, din Palestina, Babilon, Spania și apoi Polonia. După ce acest guvern a dispărut, în 1772, a început perioada rabinică, în cadrul căreia autoritatea centrală s-a exercitat prin intermediul rabinilor, la nivelul firăcărui kahal, de rang mai mic sau mai înalt. După cum este normal, printre rabini se găseau oameni de temperament și grade de credință diferite, de la extremiști la moderați; în epoca actuală, ca și în toate perioadele precedente, majoritatea acestora urmează litera Legii iudaice, care din punctual de vedere al gentililor nu poate fi decât extremismul cel mai extrem.

«Trebuie să le acordăm protecție, securitate, libertate; trebuie însă oare să acceptăm în familia noastră un trib care ne este străin, care întoarce veșnic ochii către o altă țară, care aspiră să abandoneze pământul pe care îl calcă? Însăși fericirea lor, a Jidovilor, necesită acest protest». Jidanii sefari protestară și ei: «Îndrăznim să credem că regimul nostru în Franța nu va fi astăzi pus în discuție din cauza cererilor Jidanilor din Alzacia și Lorena, care au ptovocat o confuzie ce se răsfârge asupra noastră... Judecând după documentele oficiale ele par extraordinare, pentru că acești Jidani aspiră să trăiască în Franța sub un regim special, cu legi speciale, constituind o clasă de cetățeni diferită de toate celelalte».

Repetat până astăzi, de-a lungul secolelor, fără ca guvernele creștine să îl bage în seamă, acest protest jidănesc a fost la fel de zadarnic ca cel al negustorilor din Paris, treizeci de ani mai înainte, contra primirii jidanilor în cadrul corporației lor:

«Negustorul francez își conduce comerțul său de unul singur. În felul ei, fiecare societate comercială este izolată în sine însăși, în vreme ce Jidanii sunt ca picăturile de argint viu, la cea mai mică înclinare se unesc într-un bloc».

În ciuda tuturor opozițiilor, decretul de emancipare a Jidanilor din Alzacia a fost promulgat în 1791, astfel că, peste câțiva ani, când veni la putere, Napoleon s-a trezit în fața unei probleme jidovești creată parcă anume pentru el. Neputând fi rezolvată nici de Napoleon, chestiunea jidovească avea să devină o problemă a întregii lumi.

Din chiar acest moment, secta conducătoare a comunității jidovești a făcut mari eforturi pentru a sabota autoritatea Sefarzilor, descendenți ai vechilor Iudei, stimulând în schimb grupul compact și foarte numeros al Ashkenazilor din Europa de Est, cărora popoarele din jur și apoi toate popoarele lumii le-au spus Jidani (Juifs, Jews, Juden, Zsidok, etc.). Aceștia de pe urmă începură să se instaleze în diversele țări europene și apoi în Statele Unite, preluând direcția revoluției mondiale, îndreptată contra oricărui guvern legitim, a oricărui popor sau națiune, a oricărei religii diferită de cea jidovească.

Această dezvoltare a urmat imediat după Revoluția franceză, constituind prima fază a revoluției mondiale, un fel de cal troian în mijlocul fiecărei națiuni, putând provoca în orice moment ruperea tuturor dispozitivelor de protecție din jurul acestora. Pe atunci, tot ce se putea spune despre legătura dintre Jidani și revoluție era că au participat și ei la aceasta, ca toți oamenii, profitând însă mult mai mult de revoluție decât oricine altcineva. Situația avea să se schimbe însă foarte curând, Jidanii transformându-se din simpli participanți la revoluție în conducători ai acesteia.

În cursul jumătății de secol care a urmat după dezvăluirea proiectului de revoluție mondială și cele petrecute în Franța, procesul historic intern al Jidovimii de pretutindeni și ideea revoluției mondiale au încetat de a fi lucruri distincte, devenind

aspectele principale ale unuia și aceluiaș fenomen. Permanentă conspirație revoluționară și Jidănimea ca sectă dominantă devin practic unul și același fenomen, cele două aspecte nemaiputând fi considerate în mod separat. Oricare ar fi fost situația anterioară de la țară la țară, începând cu mijlocul secolului al XIX-lea, revoluția mondială a devenit o afacere exclusiv jidovească, cu conducere jidovească, profiituri, crime și masacre nemaivăzute, blestemății jidovești de neimaginat.

De data asta, martorul foarte cunoscut și de mare autoritate, al acestei noi etape, ale cărui avertismente, ca și cele ale lui de Luchet, Alexander Hamilton sau Edmund Burke, fură pe deplin confirmate de evenimente, a fost Benjamin Disraeli, primul ministru al Marii Britanii.

XXI. AVERTISMENTELE LUI DISRAELI

Devenit mai târziu lord Beaconsfield, Benjamin Disraeli a avertizat creștinătatea în repetate rânduri cu privire la pericolul revoluției mondiale. Ca și de Luchet, Alexander Hamilton și Edmund Burke cu cincizeci de ani mai înainte, Disraeli a detectat planurile ascunse din dosul manifestărilor aparent benigne. Spre deosebire însă de lordul Acton care, cincizeci de ani mai târziu va vorbi numai de conducători revoluționari jidani, Disraeli a înțeles că aceștia sunt și au fost, deopotrivă și de fapt organizatori ai revoluției. Secolul ce s-a scurs după avertismentele lui le-a confirmat pe toate din plin. Oricare i-ar fi originea, revoluția mondială organizată avea o conducere pe deplin jidovească la jumătatea secolului al XIX-lea, rămânând astfel cel puțin până după anii din decada 1920 a secolului următor și practic până în zilele noastre.

Încă nu se poate răspunde pe deplin la întrebarea dacă secta talmudică a preluat numai conducerea organizației revoluționare pusă pe picioare de Weishaupt ori de frapt a inițiat-o pe de-a-ntregul și de la bun început. Ambiția dominației mondiale iudaice fusese insinuată de secole prin Talmud și mai ales prin *Kabală*⁴⁴, aservirea popoarelor de către « poporul ales » urmând să se facă prin intermediul unei organizații distrugătoare ca aceea a lui Weishaupt. Nu este probabil o simplă coincidență faptul că Weishaupt a fondat secta Iluminaților în chiar momentul în care, după o existență de peste două mii de ani, centrul de comandă jidovească din Polonia a devenit invizibil. Este însă la fel de posibil ca, în vederea realizării obiectivelor sale talmudice, să fi preluat din mers conducerea unei organizații de distrugere înființată, aparent cel puțin, de către non-jidani, pentru alte scopuri.

Din cele două avertismente foarte semnificative ale lui Disraeli, unul a precedat iar celălalt a urmat mișcările revoluționare izbucnite ca din senin în numeroase state și regiuni din Europa, în 1848. Revoltele revoluționare în chestiune au fost plănuite pe baza experienței franceze de după 1789. Este vorba de conspirații cu caracter insurecțional, plănuite pe baza unui model adaptabil funcției de împrejurările concrete dintr-o țară sau alta, un fel de explozii periodice, ca din senin, toate însă sub strictul control al unei organizații revoluționare mondiale, după cum prevăzuseră de Luchet și Alexandru Hamilton. Ele au eșuat peste tot, probabil datorită faptului că amintirea Revoluției franceze era încă foarte vie, atât în ochii diverselor guverne cât

⁴⁴. *Encyclopaedia Juive* spune despre *Kabală* că este cunoașterea orală tradițională, deosebită de cea scrisă sau Legea jidovească numită *Thora*, adică primele cinci cărți ale *Vechiului Testament*. Începând cu secolul al XIII-lea, și-a făcut apariția o vastă literatură, diferită de *Talmud* și opusă acestuia, numită *Kabală*, rezervată unui număr strict limitat de inițiați. Nesta Webster citează însă un pasaj din *Encyclopaedia Juive* în care *Kabala* nu este prezentată în opoziție cu *Talmudul*.

și în memoria popoarelor, mai mult sau mai puțin bovinizate, conform regulii generale. Represiunea care a urmat i-a dat lui Disraeli o idee foarte clară cu privire la viitorul apropiat, demnitarul iudeo-englez prevăzând cu precizie cele ce aveau să se întâmple. Între altele, Disraeli a prevăzut permanența și dezvoltarea conspirației, inclusiv viitoarele insurecții armate violente.

Disraeli a scris romane cu un mai mare succes decât doi viitori imitatori, colonelul House din Texas și tânărul Winston Churchill. În aceste romane el se descrie ca un impresario de afaceri omenesci, distant, curtenitor, atotștiutor și ironic. În *Coningsby*, el este personajul principal, Sidonia, un Jidan spaniolo-musulman, specialist în finanțe, puternic în spatele puternicilor, manipulator impasibil în afaceri, omul a cărui forță stă în lipsa oricărei prejudecăți, achiziția compensatorie a oricărui om ce nu este legat de o patrie.

Sidonia remarcă în 1846 (anul publicării romanului *Coningsby*) că « vasta revoluție ce se urzește actualmente în Germania, despre care nu se știe aproape nimic în Anglia, se construiește în întregime sub auspiciile Jidanilor ».

Apoi, cu prilejul revoltelor din 1848, Disraeli revine asupra acestui subiect, anunțând Camera Comunelor, în 1852, că « influența Jidanilor poate fi urmărită cu precizie în cadrul erupției distrugătoare din Europa, care nu este decât o insurecție contra tradiției, a aristocrației, a religiei și a proprietății... Egalitatea naturală a oamenilor și abolirea proprietății sunt proclamate de către *societățile secrete* ce formează guvernele provizorii, oameni de rasă jidănească fiind în fiecare dintre acestea ». Exact așa au stat lucrurile și în Rusia anilor 1917-1918, adică șaptezeci de ani după revoltele din 1848.

Iată ce adagă Disraeli : « Manipulatorii cei mai abili ai proprietății fac casă bună cu comuniștii, poporul special ales să dă mâna tuturor mizerabililor și mizeriilor posibile, claselor celor mai perverse din Europa », toate acestea din dorința de a distruge creștinismul.

Într-un studiu ca cel de față, munca de cercetare științifică este dificilă și puțin compensatorie, dar întâlnirea cu Disraeli este o adevărată sărbătoare, o răsplată cerească. În cadrul incursiunii noastre peste secole am văzut câțiva profeți adevărați printre alții, numeroși dar falși, fără să întâlnim însă un personaj ca Disraeli, a cărui independență de ițele Talmudului face din el un om deasupra oricăror prejudecăți. Numele lui este semnificativ, întrucât aparține rasei acelor profeți israeliți ce au denunțat cu peste omie de ani înaintea lui Christos complotul și matrapazlăcurile levito-iudaice. Deși foarte mândru de originea lui, Disraeli nutrea o astfel de dragoste pentru Anglia încât foarte puțini dintre Englezii adevărați au reușit să îl egaleze. Comentariile lui ironice pe marginea diferitelor afaceri publice și a treburilor omenesci se citesc cu multă plăcere astăzi, când oamenii politici fug de adevăr ca dracu de aghiazmă.

Disraeli a declarat cu multă sinceritate că lumea este condusă de personaje foarte diferite de cele pe care și le imaginează cei ce nu știu ce se petrece în culise, afirmând de fapt că orice veritabilă guvernare se face pe sub mână. Observatorii bine informați știu că o astfel de declarație ar fi denunțată imediat de orice președinte american sau prim-ministru al Angliei actuale. După mine, spunea Sidonia, nu cred să existe eroare mai vulgară decât aceea de a crede că revoluțiile izbucnesc din motive economice. Astfel gândea și vorbea Disraeli, în vreme ce Lloyd George sau Woodrow Wilson, Roosevelt sau Truman au pretins că revoluțiile din Franța, Rusia sau din alte țări au fost niște proteste masive și spontane ale popoarelor exasperate contra tiraniei.

Fără să fie un simplu Jidan botezat, Disraeli nu și-ar fi legat nici numele său nici pe acela al Angliei la răzbunarea de la Nuremberg, scoasă parcă dintre paginile Vechiului Testament. Iată ce spune el despre revolta indiană din 1857, pe vremea când spiritul de răzbunare fierbea la culme în Anglia: « proclam fără nicio ezitare dezaprobaria mea cu privire la acele persoane de înaltă autoritate ce consideră că prestigiul Angliei ar trebui utilizat în sensul răzbunării, nu al justiției..., protestez contra atrocităților urmate de alte atrocități. Am auzit vorbe și am citit în ultima vreme scrieri ce m-au făcut să presupun aproape că opiniile religioase ale poporului englez s-au schimbat dintr-o dată și că în loc să ne înclinăm în fața numelui lui Iisus ne pregătim să restabilim cultul lui Moloch. Nu cred că datorita noastră este de a ceda în fața unui astfel de spirit ».

Aceste cuvinte conțin o aluzie ce atinge fiecare Jidan și fiecare Creștin. Iudaismul talmudic este adorarea lui Moloch, lucru pe care, alegând aceste cuvinte, Disraeli îl știa foarte bine. Neînțelegerea persistentă și cearta turbată dintre vechiul Israel și Regatul Iudeilor, condus de leviți, s-a învățit în jurul acestui fals dumnezeu și a exigențelor lui. Israelienii s-au despărțit de Iudei exact din acest motiv, ce constituie originea controversii Sionului de acum trei mii de ani ca și din ziua de astăzi. Două pasaje foarte semnificative, din Vechiul Testament, vorbesc despre originile acestei controversii : acuzația lui Ieremia după care Dumnezeu nu a ordonat niciodată Israelienilor « să își holocaustizeze primii născuți, băieți sau fete, pe altarul lui Moloch... nici măcar nu mi-a trecut prin gând că ar putea comite un fapt atât de abominabil, împingerea lui Iuda în păcat ». Al doilea pasaj este răspunsul lui Iezechiel, după care Dumnezeu ar fi ordonat lui Israel aceste legi ne-bune, holocaustizarea primilor născuți, merită toată atenția noastră, întrucât arată adevărații autori ai *Vechiului Testament*. Pasajele respective pun față în față Dumnezeul dragostei și al iertării aproapelui, de o parte, și Dumnezeul urii, al răzbunării și sacrificiilor umane, pe de alta. Acesta a fost motivul neînțelegerii dintre Regatul Israel și Regatul Iudeilor (al lui Iuda), iar dacă Disraeli ar fi trăit la sfârșitul celui de al II-lea Război mondial, creștinătatea ar fi

evitat stigmatul răzbunării talmudice de la Nuremberg. De asemenea, nu ne putem imagina că Disraeli s-ar fi pretat el însuși, guvernul și țara sa la susținerea expansiunii revoluției mondiale, cum au făcut conducătorii Marii Britanii și al Statelor Unite cu ocazia primului și a celui de al doilea Război mondial. De-a lungul întregii sale vieți publice, Disraeli nu a încetat să avertizeze Anglia contra conspirației destructive promovată de majoritatea politicianilor.

În 1955, un anumit lord Samuel, înnobilit în urma unor matrapazlăcuri politice, declara cu mândrie că este primul Jidan ce a fost ministru în Anglia. În mod evident, era vorba de o ironie și de o provocare pe chestiunea conversiunii lui Disraeli. Este însă absolut sigur că lumea nu ar fi avut decât de câștigat dacă la mijlocul secolului al XX-lea ar fi trăit un om ca Disraeli. De la înălțimea secolului de după moartea lui, privind-i viața și activitatea, constatăm generozitatea și altruismul lui Disraeli, faptul că a spus totdeauna adevărul, că previziunile i sau împlinit în totalitate, confirmând solida sa cunoaștere dobândită sau instinctivă, dragostea lui de oameni, de tot ce merită stima noastră, pasiunea sinceră pe care a pus-o în slujba Angliei. Practic, Disraeli a avut totdeauna dreptate. În ce privește opiniile, el a fost totdeauna de partea îngerilor. Deși imens, disprețul lui pentru liberali și-l exprima cu delicatețe (« Uciderea copiilor este practică cu tot atâta larghețe și la fel de legal în Anglia sau pe malul Gangelui, situație ce nu a reținut încă atenția Societății pentru propagarea Evangheliei »). Doctrina și adevărata învățătură a lui Iisus-Christos constituie realizarea supremă nu condamnarea iudaismului care, practic, nu este altceva decât erezia credinței în Moloch, respinsă de Disraeli și pe care Iisus venise spre a o schimba.

Disraeli a fost deopotrivă produs de societatea iudeo-sefardă și de Anglia perioadei respective. Fără aceste două influențe, el nu ar fi putut ajunge cu adevărat liber față de orice fel de prejudecată. Tatăl său, Isaac D'Israeli, scria: « O religie ce nu admite toleranța nu poate fi tolerată fără riscuri, mai ales dacă există cea mai mică șansă că ea să obțină o anumită ascendență politică ». După *Encyclopaedia Britannica*, motivul pentru care Isaac s-a retras de la sinagogă a fost că iudaismul talmudic, cu legile lui rigide, i-a rupt pe Jidani de marea familie a omenirii. Hesketh Pearson, biograful lui Disraeli, spune că bătrânii sinagogii îl condamnară pe Isaac d'Israeli la o amendă de 40 de lire, pentru că a refuzat să devină Gardianul Congregațiunii, declarând că nu ar putea niciodată să participe la acest cult public, așa cum se face el astăzi, când mai mult perturbă, în loc să stimuleze sentimentul religios. Dacă ar fi trăit în Rusia, Isaac d'Israeli nu i-ar fi putut sfida astfel pe bătrânii sinagogii de acolo, fără să fie proscris, blestemat, poate chiar ucis.

Tatăl și fiul, ultimul devenit membru al Bisericii anglicane la vârsta de 12 ani, au fost modelați sufletește de atmosfera de libertate din Anglia primei jumătăți a secolului al XIX-lea.

Benjamin Disraeli este cel care a asigurat integrarea completă a Jidovilor în viața publică din Anglia vremii respective. După realizarea acestei depline emancipări jidovești, el a anunțat public că Jidanii sunt pe cale de a prelua controlul total al revoluției mondiale. Pentru un om a cărui principală caracteristică era libertatea totală în raport cu orice prejudecată, care se consacrase campaniei pentru deplina emancipare jidovească, libera expunere a rezultatelor obținute era o datorie inevitabilă, chiar dacă aceasta confirma în bună parte avertismentele inamicilor emancipării jidovești, căreia Disraeli i-a consacrat mare parte din viața sa.

Înainte de a încheia cronică avertismentelor lui Disraeli, cursul revoluției mondiale din epoca respectivă trebuie urmărit fără întrerupere pe durata secolului ce a urmat Revoluției din Franța. Disraeli avea 26 de ani în 1830, la moartea lui Weishaupt, ce lăsa în urmă planurile organizației de a cărei existență se aflase prin ancheta polițienească din 1786. Următorii cincizeci de ani sunt marcați de lupta pentru succesiunea lui Weishaupt, perioadă în care Disraeli lansă numeroase avertismente cu privire la dedesubturile revoluției mondiale. La sfârșitul acestei perioade, Jidanii din Estul Europei controlau pe deplin mersul revoluției mondiale, amprenta lor khazaro-mongolă și rabino-talmudică fiind mai mult decât evidentă. Rezultatul ar fi putut fi diferit întrucât oameni de toate felurile luptaseră pentru succesiunea lui Weishaupt, mulți dintre ei fiind de rasă ariană. La început, nu exista o organizație revoluționară unică. Societăți revoluționare secrete existau în diverse țări, fără să fie însă unite între ele. Prima dintre acestea și cea mai în dreapta continuitate a Iluminațiilor lui Weishaupt era Alta Vendita, din Italia, în legătură cu care guvernul pontifical reuși să confişte și să publice documente ce arătau o identitate de scop și de metodă cu documentele Iluminati anterioare cu cincizeci de ani, lucru pe deplin dovedit de lucrările Nestei Webster, pe urmele lui Crétineau Joly.

În Franța, francmasoneria continua să servească de paravan al revoluției, iar Liga Dreptilor (*Tugenbund*) din Germania era condusă de vechii locotenenți ai lui Weishaupt. Diverși lideri se angajară să unifice mișcările naționale respective, asumând direcția și continuitatea în spiritul lui Weishaupt. Printre aceștia se găsea francezul Louis Blanc, cu care ne vom reîntâlni, și despre care, la un moment dat s-a crezut că ar putea îndeplini rolul lui Lenin, înainte chiar de nașterea acestuia. Printre ceilalți lideri importanți, trebuie amintiți rusul Mihai Bakunin și mai ales jidanul Karl Marx, născut în Germania.

Lupta de succesiune avu loc mai ales între aceștia doi de pe urmă, Louis Blanc preferând să rămână în espectativă. Marx și Bakunin, erau unul la antipodul celuilalt. Bakunin, « părintele anarhiștilor », era un discipol al lui Weishaupt, lucru atestat între alții de socialistul revoluționar francez Benoît Malon. El reprezenta tânăra generație de revoluționari idealști ce

considerau că revoluția este mijlocul ideal pentru distrugerea tiraniei statului hrăpăreț instalat pe ruinele proprietății private, reproducând într-o formă monstruoasă tendința de bază a capitalismului privat, Bakunin căuta modalități de conciliere a proprietății simultane a pământului și a capitalului cu diminuarea extremă a puterii Statului, inclusiv, la limită, abolirea acestuia. Bakunin era deci un opozant al lui Marx care, în chestiunea proprietății simultane asupra pământului și a capitalului, preconiza înlocuirea micilor tirani printr-o super-tiranie mondială.

Pasiunea dominantă și motivația principală a lui Bakunin era oroarea de despotism. Marx, dimpotrivă, viza distrugerea clasei dominante din societatea vremii și instalarea unui despotism cum lumea nu mai văzuse niciodată. Aceasta era diferența fundamentală între cei doi șefi revoluționari. Pe baza acestei diferențe, se pune întrebarea ce s-ar fi întâmplat cu mișcarea revoluționară mondială și care ar fi fost consecințele pentru întreaga lume dacă, în locul comunismului marxist, aceasta ar fi optat pentru anarhismul lui Bakunin? Răspunsul la această întrebare nu este lipsit de importanță întrucât anarhismul se opunea oricărei forme energice de guvernare a unui Stat, iar comunismul, dimpotrivă, era un fel de zeificare a atotputerniciei Statului.

Toate cele ce îl privesc pe Bakunin și personalitatea acestuia sunt marcate de semnul sincerității absolute : credința și lupta lui, suferințele și anii de închisoare și exil în Siberia, moartea lui de martir al anarhismului. Dimpotrivă, toate cele ce îl privesc pe Marx sunt o nesfârșită sumă de falsuri și de minciuni: cei treizeci de ani petrecuți ca șoarice de bibliotecă la British Museum din Londra, de unde îi împingea pe alții la luptă, viața lui confortabilă grație generozității lui Friedrich Engels, căsătoria lui calculată cu o nobilă germană, înmormântarea somptuoasă cu discursuri ipocrite la gura mormântului, totul este tipic mic-buergezului ce se îmbăta cu discursuri contra burgheziei precum șoricelul cu boabe de struguri. Falsul cel mai mare din întreaga lui activitate a fost *Manifestul comunist* (1848), care diagnostica un rău («proletarul este lipsit de proprietate») și preconiza remediul prin care întreaga teorie comunistă se poate reduce la trei cuvinte: *abolirea proprietății private*.

Era însă limpede că orânduirea comunistă nu poate oferi proletariatului decât lanțuri. De altfel, mișcările revoluționare ce izbucniră în Europa după publicarea *Manifestului comunist* au avut cu totul alte cauze și nicio legătură cu proletariatul. La câteva săptămâni de la publicarea *Manifestului comunist*, au avut loc o serie de revolte în toată Germania, Franța, Austria, Ungaria, Italia, Danemarca, Țările Române. Acestea nu arătau însă decât că societățile secrete din diferitele țări erau în plină efervescentă și că mijloace financiare importante fuseseră alocate pentru sincronizarea diverselor revolte. Pentru prima

oară în istoria ei, conspirația revoluționară s-a dovedit capabilă să organizeze revolte simultane într-o serie de țări europene.

Organizația unică pe atunci, ce dispunea de rețeaua internațională indispensabilă pentru a face posibilă o astfel de sincronizare, nu putea fi decât rabinatul talmudic din Europa de Est. Teoretic, vasta organizație a Bisericii catolice ar fi putut fi utilizată în același scop. Biserica însă considera revoluția ca inamicul său mortal, astfel că nicio organizație bisericească nu putea fi folosită în scopuri revoluționare. Ceea ce Disraeli a știut și a revelat lumii cu doi ani înainte a devenit ulterior un fapt istoric: « În momentul de față, vasta revoluție ce se pregătește în Germania se țese în întregime sub auspiciile Jidovimii ». Karl Marx și *Manifestul comunist* au fost semnele exterioare și vizibile ale unui eveniment istoric semnificativ: iudaismul talmudic asumase controlul și conducerea deplină a revoluției mondiale.

Dintre cei trei oameni care pe atunci păreau să rivalizeze în conducerea revoluției, Louis Blanc fost primul ce a ieșit din cursă. El era membru al guvernului provizoriu instalat la Paris de Revoluția din 1848. În calitate de ministru, se părea că va avea ocazia să pună în practică teoria revoluționară. El considera că individualismul și competiția erau un fel de cancer al societății, dorind, ca și Marx, instalarea unui Stat despot, dar în genul unui « Stat providențial », asemănător celui al socialiștilor britanici de peste un secol. Blanc a fost un fel de apostol al « dreptului la muncă » ce s-a dovedit, în secolul următor, dreptul Statului de a institui munca silnică. Pe timpul îndeplinirii scurtelor sale funcțiuni, Louis Blanc încercă să garanteze muncitorilor locul de muncă și un câștig sigur, fiind autorizat să convoace o adunare generală a delegaților muncitorimii pentru pregătirea unui plan în vederea muncii sigure, garantate și permanente pentru toți lucrătorii. După represiunea revoluției de la 1848, el se refugie în Anglia, de unde nu se va întoarce decât 23 de ani mai târziu – prea târziu pentru a mai putea întreprinde ceva.

Rămăseseră în cursă Marx și Bakunin. Expulzat din Prusia, Karl Marx își găsi un confortabil adăpost la Londra, unde și-a trăit în liniște următorii 34 de ani, până la moarte. Bakunin a rămas singurul lider de anvergură pe toate baricadele Europei. Aristocrat rus, Bakunin renunțase în 1832 la privilegiile sale nobiliare, în urma represiunii țariste a insurecției poloneze din 1830. Spectacolul Poloniei terorizate îi inspiră tânărului ofițer Bakunin un dezgust fără margini, pe care nu-l va uita toată viața. Întâlnirea celor doi avu loc în preajma evenimentelor din 1848, iar Bakunin a lăsat posterității o mărturie cu privire la diferența dintre ei: « Marx m-a calificat de idealist sentimental, și cred că are dreptate; eu l-am calificat de vanitos, perfid și viclean, având la fel de multă dreptate ».

Bakunin era la Paris cu prilejul luptelor de stradă din 1848, iar în mai 1849 era membru al guvernului provizoriu instalat de

revoluționarii din Dresda, în care calitate a asigurat conducerea apărării orașului până ce trupele prusiene obținură victoria. Bakunin căzu prizonier, împreună cu Richard Wagner. Condamnat la moarte, Bakunin încercă să evadeze fără succes, pedeapsa cu moartea fiindu-i apoi comutată atât de către guvernul saxon cât și de cel austriac. Înălțuit la zid vreme de un an, în cele din urmă Bakunin fu livrat guvernului țarist. După șase ani de temniță țaristă, atins de scorbut și fără dinți, Bakunin fu exilat în Siberia, de unde, după un total de 12 ani de captivitate, reuși să fugă în Japonia, apoi în Statele Unite și în cele din urmă în Anglia. Rămas același revoluționar, cu aceleași idei, Bakunin reîncepu propovăduirea anarhismului, punând bazele propriei sale Internaționale în Elveția (Alianța Internațională Social-Democrată).

Cam în același timp, Marx înființă și el o Internațională, la Londra (Asociația Internațională a Muncitorilor). Anii următori au fost marcați de lupta decisivă dintre cei doi, pentru conducerea revoluției mondiale. În timpul lungii absențe a lui Bakunin, deținut în închisorile saxone, austriece și rusești, Marx își stabilise statul-major la Londra, ginerii lui asigurând conducerea filialelor din mai multe țări, după modelul napoleonian sau cel al lui Rothschild. Prestigiul lui Bakunin era însă enorm și Marx nu reuși să îl înlăture decât decât printr-o lucrătură de anticipație stalinistă, grație controlului pe care îl exercita asupra Consiliului General. În 1872, acesta convocă un congres al Internaționalei la La Haye, unde Bakunin și adepții săi nu se putură deplasa din cauza ostilității guvernului Olandei. Cu ocazia acestui congres, tot felul de acuzații fură lansate contra lui Bakunin, toate în genul celor prin care, șaiszeci de ani mai târziu, Stalin se va debarasa de adversarii săi. Grație docilității Consiliului General format din oamenii lui Marx, Bakunin fu exclus din Internațională.

Slăbit din cauza bolii și a anilor de detenție, Bakunin muri câțiva ani mai târziu, grăbindu-și se pare sfârșitul prin refuzul de a se hrăni. Odată cu Bakunin muri orice speranță că revoluția mondială organizată ar putea învinge tirania și libera oamenii din robia iudeo-capitalistă. Din acest moment, conducerea revoluției mondiale trecu definitiv și deplin în mâinile Jidovilor (Disraeli), scopul ei fiind aservirea totală a oamenilor și instalarea unei tiranii indescriptibile în întreaga lume. Ideea lui Bakunin fusese organizarea muncitorilor contra exploatării și opresiunii, cel mai mare și mai periculos opresor fiind Statul. Iată cuvintele lui Bakunin :

« Statul nu se confundă cu societatea, el nu este decât o formă istorică brutală și abstractă. În fiecare societate, Statul a apărut prin violență, jafuri și spoliere. Într-un cuvânt, Statul este rezultatul războiului și al cuceririi... De a originea lui și până astăzi, Statul nu a încetat o clipă de a fi astfel, adică omologarea de către divinitate a forței brutale și a inegalității triumfante. Statul este autoritate și forță, megalomania aroganței oarbe ».

Un astfel de Stat mondial a fost conceput de către Marx și urma a fi realizat prin intermediul mișcării revoluționare mondiale. În 1869, pe când lupta lui cu Marx era la apogeu, Bakunin realizează, ca și Disraeli în urmă cu peste 20 de ani, că direcția revoluției mondiale a căzut pe de-a-ntregul în mâinile Jidanilor, aceasta fiind, după el, cauza pervertirii ideii revoluționare. Scrisă în 1869, *Polemica* bakuniană contra Jidanilor era îndreptată mai ales contra Jidanilor Internaționalei. După cele pe care le-am văzut, putem fi siguri că decizia excluderii lui Bakunin din Internațională, de către Consiliul General Marxist (1872), a fost luată încă din 1869, data publicării *Polemicii* lui cu Jidanii internaționaliști.

La moartea lui, în 1881, Disraeli încercase să-și prevină concetățenii, vreme de aproape patruzeci de ani, cu privire la pericolul societăților secrete.

« Nici parlamentul, nici poporul, nici cursul evenimentelor sau al naturii nu au răsturnat tronul lui Ludovic-Filip de Orléans (1848). Monarhia orleanistă a fost surprinsă de societățile secrete, mereu gata să facă ravagii în Europa... Acționând la unison cu marile mișcări populare, societățile secrete pot distruge oricând societatea » (1852).

« În Italia există o putere pe care o menționăm foarte rar în această Cameră... E vorba de societățile secrete. Ar fi inutil să negăm un fapt ce nu poate fi ascuns. Mare parte din Europa este acoperită de o rețea de societăți secrete, după cum suprafața pământului este brăzdată de căile ferate... Societățile secrete sunt contra oricărui guvern constituțional. Ele nu vor ameliorarea instituțiilor... doresc schimbarea sistemului actual de proprietate a pământului, izgonirea proprietarilor și abolirea oricărei instituții religioase... » (1856).

Disraeli a văzut limpede, el este primul om politic ce a atras atenția asupra naturii frauduloase a liberalismului. « Manevrelor acestor oameni atacă proprietatea lui Christos, acțiune pe care bravii cetățeni atât de materialişti și de religioși o aplaudă cu frenezie, considerând-o dovada clară a progresului cauzei liberale ».

Dacă avertismentele juste i-ar putea ajuta pe oameni să împiedice producerea evenimentelor dezastruoase, strigătele repetate de alarmă, ale lui Disraeli, ar fi putut evita tulburările pe care revoluția le-a adus, secolul următor, pe capul a sute de milioane de oameni. În Richard al III-lea, Shakespeare pare să creadă că oamenii simt pericolul iminent printr-un fel de instinct divin. Neluarea în seamă a avertismentelor lui Disraeli arată însă că secolul al XIX-lea era departe de a trăi la ora shakesperiană. Orice ar spune Shakespeare, pentru unul ca Hegel, Istoria arată că Istoria nu a învățat niciodată pe nimeni nimic. Secolele ce au precedat pe Disraeli, ca și cel care l-a urmat, ne arată că niciun fel de avertisment nu-i poate convige pe oameni să evite o întreprindere sau un moment de mare pericol, nici să îi trezească din letargie. Numai experiența îi poate determina să acționeze, nu însă totdeauna în timp util, după cum ne-a dovedit-o din plin secolul XX.

Vreme de câteva decenii, către mijlocul secolului al XIX-lea, Disraeli a vorbit în pustiu. Prestigiul lui nu îngăduia însă adversarilor să îl ponegrească oricum. De aceea, pe seama lui se lansau glume cu un substrat de condescendență înțelegătoare, chiar iubitoare, după cum ne asigură Hesketh Pearson : se spunea despre el că ar avea o idee fixă cu privire la societățile secrete, a căror existență o nega toată lumea. Astăzi însă este evident că în sânul acestor societăți secrete a fost clocit comunismul vreme de peste un secol, înainte de a fi găsită formula exploziei socio-internaționale prin care acesta ar putea ajunge la putere. Această judecată din 1951 este cât se poate de adevărată și în acord cu alte puncte de vedere, precum acela al martorului revoluționar Benoît Malon : «Comunismul a fost transmis în tăcere, la umbra societăților secrete din secolul al XIX-lea ».

La moartea lui Disraeli se întâmplă exact ceea ce acesta încercase să evite : societățile secrete s-au unit într-o organizație revoluționară mondială sub conducere jidovească, mișcare ce pregăti cu grijă explozia mondială din secolul al XX-lea. În câteva cuvinte, Disraeli descriese perfect această organizație: « Rețea ce acoperă întreaga Europă, așa cum întreg pământul este acoperit de drumuri de fier ». Oamenii informați începură să utilizeze din ce în ce mai frecvent expresia «rețea», vorbind nu mai puțin de mâna ascunsă ce conduce guvernele. În anii precedenți Revoluției de la 1848, fostul rabin Drach descoperise, ca și Disraeli, ceea ce avea să se întâmple, publicând actul său de acuzare a Talmudului ca izvor al procesului perturbator. Persecuția la care fu supus Drach a fost descrisă de un alt autor jidan, Morel, care, între altele, declară : « ce pot face măsurile înțelepte luate de autoritățile tuturor țărilor contra vastei și permanentei conspirații a unui popor care, pe cât de întinsă pe atât de puternică și pe tot globul, își folosește toată energia pentru a boteza ca « Israelit » orice eveniment interesant, indiferent unde se produce acest eveniment ».

Evenimentele ce urmează sunt din cele mai semnificative. În 1772, Polonia este împărțită între Prusia, Rusia și Austria. După 2500 de ani, « centrul » guvernării jidănești mondiale încetă să existe, potrivit Dr Karstein, sau poate că a devenit un guvern secret, după cum credeau autoritățile rusești. Patru ani mai târziu, în 1776, Adam Weishaupt fondă Ordinul Iluminațiilor bavarezi. Către 1846, Disraeli scria că « revoluția se dezvoltă pe de-a-ntregul sub auspicii jidovești ». În 1859, Mihai Bakunin, discipol al lui Weishaupt, atacă Jidănimea în sânul mișcării revoluționare. În 1872 Bakunin fu exclus din mișcarea revoluționară, din care, la 1917, ieși la iveală comunismul și un guvern bolșevic aproape sută la sută jidovesc.

Rezultatul prezis de către Disraeli încă de la dobândirea drepturilor politice de către Jidani se realizează pe deplin după numai câteva decenii de la emanciparea jidovească. Dobândirea de către Jidani a drepturilor civile și politice rămase fără efect în

ce privește integrarea acestora în sânul diverselor popoare. Consecințele ei fură dobândirea de către secta cea mai de temut, după Bakunin, a libertății de a pregăti ruina tuturor popoarelor prin intermediul revoluției. Răspunsurile din pragul secolului al XIX-lea, ale Sanhedrinului francez la întrebările lui Napoleon, se dovediră lipsite de orice conținut la jumătatea aceluiaș secol. Din acest moment, Jidanii nu vor fi autorizați să se angajeze alături de celelalte popoare, în cadrul națiunilor și al legilor țărilor în care locuiau. Dimpotrivă, identificarea cu revoluția mondială i-a depărtat și mai mult de celelalte popoare, de care nici înainte nu se apropiaseră vreodată. Emanciparea jidovească s-a dovedit o șmecherie înainte chiar de încheierea primului ei secol.

După doctorul Kastein, termenul de « antisemitism » ar fi apărut în cursul secolului al XX-lea. Întrucât nu se putea pretinde că persecuția continua din moment ce toate drepturile le fuseseră acordate, trebuia inventat un nou cuvânt, capabil de a-i intimida pe creștini și, mai ales, de a-i mobiliza pe Jidani. Așa a fost inventat cuvântul de « antisemitism ». Termenul de « abracadabra » s-ar fi potrivit la fel de bine, întrucât cuvântul « antisemitism » este cât se poate de absurd pentru niște oameni ce nu sunt Semiți și cărora Legea le ordonă lichidarea Semiților, a Arabilor din Palestina. Orice manifestație de simpatie față de Arabii semiți, expulzați din țara lor natală de către invadatorii sioniști, în 1948, a fost considerată drept « antisemitism ».

Putem presupune că autorii termenului de « antisemitism » ar fi vrut să scoată cuvinte precum jidan sau anti-jidan din controversa publică, contând pe intimidarea spiritelor grație introducerii unui cuvânt obscurantist. Ceea ce secta dominantă semnifica prin « antisemitism » era ceva între *lèse-majesté* (ofensarea deminității puterii suverane) și erezie (opозиția la doctrina religioasă supremă). La mijlocul secolului actual (XX), spiritele s-au conformat în mare măsură acestei idei. Să nu uităm că este vorba de oameni care vreme de secole întregi s-au căciulit la conacul boierului sau în jurul arendașului acestuia, care-și făceau cruce și își scuipau în sân de îndată ce preotul sau Tata-Popa îi învrednicea cu vreo privire. Nu este de mirare că astfel de oameni învăteau limba de două ori în gură înainte de a scoate o vorbă pe teme de genul acesta și mai ales, Doamne ferește, în materie, nu-i așa, de Jidani, poporul foarte sfânt, pe aripile căruia ar fi venit Christos în persoană și fără de care nici ploaia nu cade, nici soarele nu luminează, după cum ne învață de aproape douăzeci de secole Tanti Biserica.

Expresia « antisemitism » a fost inventată într-o vreme când « oamenii de rasă jidovească », după cum subliniau Disraeli și Bakunin, luară în mâinile lor direcția revoluției mondiale, obiectivul principal al acestei invenții lingvistice fiind evitarea prin intimidare la scară socială a oricărei dezbateri publice cu privire la această întorsătură a lucrurilor. Complotul lingvistic, ca să-i spunem așa, a fost pe deplin dovedit de evenimentele

secolului al XX-lea, după cum o vor arăta și paginile de față. În urmă cu câteva zeci de ani, o oarecare autoritate jidovească, scriitorul și ziaristul Bernard Lazare, a propus o definiție a termenului de « antisemitism », într-o carte intitulată *Antisemitismul, nevoile și cauzele sale*. Definiția și contextul general în care Bernard Lazare pune problema nu aveau însă nicio legătură cu Sem și Semiții, cu problemele de genealogie semită și de orice altceva pe tema asta. Bernard Lazare asocia pe de-a-ntregul « antisemitismul » la opinia defavorabilă cu privire la rolul jucat de Jidani în cadrul revoluției. Iată ce scria el:

« Iată ce trebuie să distingă istoricul imparțial de antisemit. Antisemitul zice : jidanul este pregătitorul, conspiratorul și inginerul-șef al revoluțiilor; istoricul imparțial se limitează la studierea rolului și spiritului în care Jidanul a jucat vreun rol în revoluție, pe care prin filosofia, caracterul și natura sa proprie a putut să o influențeze, jucând un rol în cadrul mișcărilor revoluționare ».

Cu alte cuvinte, Bernard Lazare susține că Jidanul a jucat un simplu « rol » în procesul revoluționar, iar cei ce susțin că « Jidanul a conspirat, a pregătit și de fapt este inginerul-șef al revoluțiilor » comite crima de *lèse-majesté* și de erezie.

Totuși, principal, Bernard Lazare repetă cam ceea ce spusese Disraeli, ce avea în vinele sale câteva picături de sânge semitic, fiind diferit, din acest punct de vedere, de Jidano-khazarii din Estul Europei, ce nu sunt și nu pot fi semiți : « această vastă revoluție... s-a dezvoltat în întregime sub auspiciile Jidovilor », « influența acestora poate fi indicată cu precizie de la ultima erupție a principiului de distrugere », « oameni de rasă jidovească se găsesc în fruntea fiecăreia dintre ele », adică în fruntea fiecărei societăți secrete.

Fiind el însuși de rasă jidovească, mai exact Iudeu veritabil, Disraeli nu a simțit nevoia să insiste asupra faptului că mulți dintre Jidani se opuneau « vastei revoluții » și « principiului distrugător », ca și el. Pe vremea aceea, lucrul era evident și el nu avea nicio nevoie să recurgă la precauții de limbaj inutile contra politrucilor și propagandiștilor de astăzi, care l-ar putea acuza că prin expresii ca « sub auspiciile Jidanilor » sau « sub influența Jidanilor » el ar fi incriminat toți Jidanii, ceea ce, conform definiției lui Bernard Lazare ar fi făcut din el un « antisemit ».

În cadrul perioadei revoluționare franceze, Jidanii sefarzi, ce locuiau de secole în Franța, atrăseseră atenția publică asupra Iudeilor-sintetici sau Iudeo-khazarii, ce cauzau anumite tulburări în Alzacia. După revoluție, majoritatea acestor Iudei-sefarzi sau Jidani veritabili au opus o dârză rezistență în fața curentului sintetic al Jidovilor khazari din Est. Proaspăta emancipare politică slăbise legătura dintre ei punând în primejdie tot ceea ce dobândiseră prin egalitatea în drepturi cu toți francezii. Dacă cumva principiul distrugător al sectei ashkenaze jidovo-khazare urma să se impună în Occident, vechii Iudei, sefarzi veritabili, își simțeau amenințate cuceririle, privilegiile și chiar viața.

Avertismentul lui Disraeli se adresa acestei populații sefarde, care era atunci partea dominantă a comunității jidovești, foarte bine văzută de către creștini. Putem spune că sefarzii acordară o mai mare atenție acestei probleme, decât mulțimea creștinilor din jurul lor. Pedepsa lor va fi excomunicarea. Prin intermediul uneia dintre cele mai formidabile operațiuni de jonglerie statistică, în aproximativ o sută de ani, Iudeo-sefarzii vor fi declarați practic dispăruți, după cum, pe vremuri, cu peste douăzeci și cinci de secole înainte, fuseseră declarate dispărute faimoasele zece triburi, în frunte cu veritabilul, adevăratul și singurul Israel, cel care întotdeauna s-a opus comisarilor și politrucilor leviți, din mâinile cărora a ieșit fariseismul, creștinismul⁴⁵, talmudismul, iudaismul și sionismul.

⁴⁵. Unii cititori ar putea protesta contra ideii că din mâna comisarilor și politrucilor leviți a ieșit nu numai fariseismul, talmudismul, iudaismul și sionismul ci și creștinismul. La aceasta răspundem cu anticipație : sfântul apostol creștin Shaoul-Pavel a fost și a rămas un fariseu, el fiind autorul principal al Noului Testament. Niciuna din literele *Noului Testament* nu a fost scrisă de mâna lui Iisus-Christos. Adevăratul creștinism s-a pierdut, fiind înecat de proza prolifică a lui Shaoul-Pavel și a celorlalți coautori, influențați de el. Cât despre « minunea » de pe drumul Damascului, aceasta nu a fost decât o abilă punere în scenă din partea vicelanului fariseu ce înțelesese cum poate fi folosită conjunctura de după răstignire pentru jidărirea întregii omeniri și realizarea, pe această cale, a planului levito-rabino-feriseo-sioniștilor, politrucii din totdeauna nu ai lui Israel ci ai lui Iuda!

XXII. ADMINISTRATORII

La mijlocul secolului al XIX-lea, direcția jidovească a revoluției mondiale deveni nu numai perceptibilă ci de-a dreptul clară. Era vorba mai curând de direcția khazaro-jidovească a Jidanilor ashkenazi sau « slavi », din Est. Majoritatea Sefarzilor iberici sau din Vest se opuneau spiritului revoluționar și direcției revoluționare khazaro-ashkenaze. Practic, revoluția era îndreptată nu numai contra popoarelor creștine ci și contra Iudeilor sefarzi, întrucât emanciparea Jidovilor europeni condusese la asimilarea multora dintre aceștia. Cei mai mulți Iudeo-sefarzi erau în afara influenței conducătorilor khazaro-ashkenazi, care prin asimilarea Sefarzilor pierduseră o bună parte din puterea la care aspirau, fără să o fi deținut cu adevărat vreodată în întregul ei. Jidănimia talmudică ashkenază avea nevoie de « antisemitism » ca de aer, condamnând integrarea și asimilarea Jidanilor în cadrul popoarelor printre care trăiau.

Practic, la jumătatea secolului al XIX-lea, intrarea în arenă a Khazaro-jidovilor din Rusia este începutul revoluției mondiale. Până atunci, Occidentul nu cunoscuse decât descendenții Iudeilor sefarzi sau iberici. Legat de perioada în care Disraeli începu să vorbească de șefia khazaro-ashkenază a revoluției mondiale, Kastein spune că « de acum putem vorbi de Jidani din Est și de Jidani din Vest ». Practic însă, separația dintre aceștia exista de peste 1000 de ani. Prin distincția lui, Kastein vrea să spună că, la jumătatea secolului al XIX-lea Jidanii din Est apărură ca un grup distinct, mobilizat de guvernul rabinic contra Iudeo-sefarzilor occidentali și pe deplin emancipați, ca și contra Occidentului însuși.

Până atunci, Iudeo-sefarzii occidentali nu cunoscuseră decât foarte vag khazaro-jidănimia ashkenază din Est, care era practic necunoscută de către Occidentul creștin. Coeziunea de masă a acestora și energia stocată în ei de-a lungul secolelor de ghetou și de absolutism rabinic făcea din ei, în momentul intrării lor în Occident, cea mai puternică forță de modelare a evenimentelor secolului al XX-lea. Khazaro-jidănimia ashkenază din Est corespundea pe deplin cu misiunea căreia îi fusese destinată de către guvernul sau sanhedrinul secret jidovesc. Mongolo-siberiană din punct de vedere rasial și geografic, Khazaro-jidănimia ashkenază trăise peste omie de ani într-o strictă în doctrinare talmudică și într-o disciplină de fier pe măsura tuturor despotismelor orientale ale Antichității.

În cadrul strategiei secolului al XX-lea, Khazaro-jidănimia ashkenază a fost folosită, cu multă pricepere, pentru realizarea unui dublu obiectiv, a unor scopuri atât de contradictorii încât nimeni nu a crezut posibilă împlinirea lor simultană, ceea ce totuși a avut loc. În Rusia însăși, masa khazaro-jidănească ashkenază a fost folosită pentru a face imposibilă emanciparea în cadrul poporului Rus. Dacă un astfel de eveniment s-ar fi produs, ar fi devenit imposibilă readucerea sub ascultarea și

supușenia rabinică a Iudeilor sefarzi emancipați. Aceștia nu s-ar fi lăsat nicicum reînjuțați sub biciul rabinilor, dacă ar fi văzut că Jidătimea khayaro-ashkenază este pe drumul integrării și emancipării în mijlocul Rușilor și a celorlalte popoare din Estul Europei. Pe vremea când Khazaro-jidovimea ashkenază era foarte abil folosită ca masă de manevră contra emancipării în cadrul Rusiei țariste, ea era prezentată lumii prostite drept victimă a persecuțiilor « antisemite » care, chipurile, s-ar fi opus emancipării ei.

Data fiind posibilitatea controlului prin presă a propagandei și a opiniei publice, s-a reușit sugestionarea și manipularea maselor prin imaginea falsă a unor persecuții adesea inexistente, sau care, de cele mai multe ori, aveau o cu totul altă cauză. Hipnotizate, prostite și manipulate astfel, masele îndobitocite pot fi conduse contra propriilor lor credințe și interese, inclusiv la un război pe care nu l-ar fi dorit pentru nimic în lume. În cursul secolului al XIX-lea, politicienii orbiți și manipulați din Occident și-au făcut un obicei din a protesta contra pseudo-persecuțiilor anti-jidănești din Rusia și din alte țări ale Europei de est. Pe de altă parte, aceiași Khazaro-jidani ashkenazi cărora chipurile li se refuza emanciparea, erau forțați de către liderii și șefii lor să o refuze prin toate mijloacele posibile și imaginabile.

Cititorul poate fi sigur că nu exagerăm întru nimic acest aspect al problemei, confirmat de altfel chiar de către autoritățile jidovești. De exemplu, același doctor Kastein declară : « marea majoritate a Jidanilor opuneau o rezistență pasivă dar neînduplecată oricărei tentative de emancipare ». Dacă cineva exagerează, acesta este chiar doctorul Kastein întrucât rezistența în chestiune nu era totdeauna « pasivă », luând adesea forme violente, inclusiv ucigașe. Doctorul Chaim Weizmann, primul președinte al Statului sionist Israel, este probabil cea mai competentă autoritate pentru această perioadă și îl vom cita abundant în cele ce urmează. Khazaro-jidătimea ashkenază ghetozată atât în organizațiile comuniste cât și în cele sioniste, a primit instrucțiuni să se opună emancipării prin toate mijloacele, inclusiv asasinatul. În același timp, Occidentul amator de povești despre pogromuri era intoxicat cu știri false sau extrem de exagerate cu privire la ceea ce se petrecea în Rusia sau România, de exemplu, orice pretext fiind o bună ocazie pentru a îndruga Occidentului credul tot felul de verzi și de uscate, plângeri cu privire la vreo inițiativă legislativă, cereri de asistență politică, etc.

Manipulate cu o ușurință incredibilă, personalități occidentale precum Bismarck sau împăratul Napoleon al III-lea, miniștri englezi, francezi, austrieci, italieni sau americani se lăsau prinși în mrejele acestei abile propagande pe care o credea adevărată. Lucrul acesta se înțelege dacă ținem cont că, în acest fel, politicienii și guvernele respective beneficiau de importante facilități financiare, deloc negliabile atunci, ca și astăzi. Prin intermediul acestei forme de șantaj, politicienii occidentali au

fost siliți o vreme să protesteze contra inexistentelor persecuții « antisemite » din Rusia sau România. Ceva mai târziu, politicienii și guvernele occidentale nu vor mai protesta contra inițiativelor guvernului țarist sau a articolului al VII-lea, de exemplu, din Constituția Regatului Român. Ei vor cere, pur și simplu, un drept « absolut » de retur al Khazaro-jidovimii în Palestina. Un « retur » însă care nu avea cum să fie un retur, Jidanii de origine khazară nefiind semiți și neavând niciun drept asupra Palestinei. Practic, politicienii ce acceptau sprijinul financiar al Jidănimii trebuiau să subordoneze acesteia interesul național al Statelor lor. Altfel spus, politicienii de pretutindeni subordonau politica lor cauzei revoluției și cuceririi de teritorii pentru rasa jidovească în plină afirmare. În romanul *Lothair* (1870), Disraeli arată esența procesului democrat ce a degradat oamenii de Stat la nivelul de politicieni, adică șarlatani. În acest fel, în spiritul maselor începu să se contureze ideea legendei persecuției Jidovilor, idee ce nu tolera să fie contrazisă, nici măcar de către realitate. Astfel, pe nesimțite, popoarelor creștine le-a fost instilată ideea că persecuția sistematică a jidovilor este un fel de boală endemică a creștinătății, căreia, mai ales în Rusia, i s-a dat numele de « antisemitism ». Pe vremea când era periculos să susții ideea că pământul este rotund, majoritatea celor comozi sau lași susțineau că pământul este plat. La fel s-au petrecut lucrurile în secolul al XIX-lea, în ce privește iudaismul talmudic. Rezultatele nu au întârziat să se vadă, în cursul secolului XX.

Jidanii occidentali, adică Iudeii sefarzi, au fost mult mai puțin sensibili la aceste două curente venite din Est. Iudei adevărați, continuatori ai sângelui vechilor Iudei și al tradiției iberico-sefarde, ei aspirau la emancipare sau în orice caz la o implicare fără de fricțiuni în sânul omenirii civilizate, simțind instinctiv anormalitatea și nefireasca presiune khazară, tot mai puternică, ce venea din Rusia, amintindu-și tristul sfârșit al secolelor de prosperitate din Spania și străduindu-se să nu recadă în eroarea din secolul al XV-lea, care s-a soldat cu expulzarea lor din Peninsula Iberică. Iudeii occidentali nu aveau nicio încredere în Khazaro-jidovii din Est, care pentru ei reprezentau amenințarea revenirii în forță a ghetourilor, chibuțurilor și absolutismului rabinic. Jidanii germani, asimilați într-o măsură mai mică sau mai mare, vorbeau de « diese Ostjuden » (jidani din Est), iar aceștia, adică Jidovimea khazară, deși asalta Germania, după primul Război mondial, de exemplu, numeau « diese Berliner », adică « Berlinezi », pe Jidanii instalați și în parte asimilați acolo.

Abilitatea conducerii rabinice a Jidovimii a constat în utilizarea Khazarilor jidăniți din Rusia contra Iudeilor emancipați din Occident, și chiar a Occidentului însuși. Lunga existență izolată și impenetrabilă a comunităților jidovești a împiedicat totdeauna recenzarea exactă a acestei populații iar lipsa datelor unui recensământ cinstit și cumsecade a permis direcțiunii rabinice o manipulare biologică stupefiantă :

transformarea a aproape tuturor Iudeo-Jidanilor actuali în Jidani ashkenazi.

În urmă cu două sute de ani, Iudeii din Occident erau cu toții sefarzi, moștenitori ai unei tradiții care prin intermediul Peninsulei Iberice, al Africii și al bazinului mediteranean conducea în Palestina, la legenda cananeeană. La mijlocul secolului al XX-lea, direcția sionisto-rabinică a Jidovimii mondiale i-a declarat practic dispăruți pe urmașii veritabili ai vechilor Iudei, singurii ce ar fi putut avea oarecari pretenții justificate la returul în vechea patrie cananeeană. Raportul prezentat celei de a doua Conferințe Sefarde Mondiale (New York, 1954) a declarat o populație mondială de 11 763 491 de jidani, dintre care numai 1 744 833 (15%) erau de origine iudeo-sefardă, ceilalți fiind Jidani de origine khazaro-ashkenază. În cadrul aceleiași Conferințe Sefarde Mondiale s-a afirmat că numai 52 000 de Jidani sefarzi ar mai trăi în Europa și în întregul Occident, lucru greu de crezut întrucât, în urmă cu două secole, aproape toți Jidanii din Occident erau de origine iudeo-sefardă.

Evoluția demografică normală a populației nu poate explica acest mister. Ca și în cazul celor zece triburi declarate « dispărute » după cucerirea asiriană din anul 722 î.e.n., Iudeii-sefarzi sunt și ei sau vor fi în curând declarați dispăruți întrucât au încetat de a crede povestea absurdă a poporului ales, ce implică, pentru o infimă parte a omenirii, un destin diferit de cel al întregii omeniri. Jidovimii khazaro-ashkenaze i-a fost acordată pe nesimțite întreaga moștenire a lui Iuda, adică (dreptul la) o existență total diferită de a celorlalte popoare ale lumii, niciun proces de asimilare nefiind chipurile posibil. Altfel spus, aproape toți Jidanii actuali ar fi de origine khazaro-ashkenază. Este însă evident că, pentru a doua oară în Istorie, înțelepții sionului sau casta rabinică suprimă populații întregi printr-o simplă întorsătură de condei. Practic, Iudeo-sefarzii sunt excomunicați din aceleași motive ca cele zece triburi Israelite, deși toți continuă să supraviețuiască, să trăiască ca toți ceilalți oameni, fie integrați în cadrul diverselor popoare ale omenirii, fie disprețuiți și marginalizați în cadrul vechii segregării iudaice.

La jumătatea secolului al XIX-lea, identificarea Jidanilor din Estul Europei cu revoluția mondială nu a putut avea loc întâmplător, ca urmare a înclinației individuale, mai ales că ghetourile erau conduse cu o mână de fier de către despotismul kahalic. Regimul politic rabino-kahalic era aproape absolut, comunitățile ghetoizate erau de o supușenie orbească în fața rabinilor considerați legislatori de drept divin în cadrul fiecărui act al vieții cotidiene. În decada 1930 am vizitat multe comunități jidovești din Polonia și Rutenia, constatând pe viu existența solitară a Jidanilor, de o sălbăticie inimaginabilă pentru spiritul occidental. O evoluție masivă a Jidanilor din Est către mișcarea revoluționară sau orice altceva nu ar fi fost imposibilă fără acordul și sub conducerea rabinilor, pedepsele pentru

nesupunere, în aceste închisori talmudice fiind extrem de severe. După cum am văzut, rabinii încurajau uneori linșajul, dacă împrejurările locale împiedicau pronunțarea deschisă a pedepsei cu moartea, prescrisă de Legea iudaică⁴⁶.

În consecință, punerea masivă a Jidovimii în slujba revoluției mondiale trebuie considerată o manevră politică de înalt nivel, plănuită și condusă de guvernul secret jidovesc ce s-a instalat în Polonia, după ce Jidovii au fost expulzați din Spania. Manevra a fost realizată cu un maximum de discreție de către un guvern care oficial a încetat să existe după 1772, data ultimei împărțiri a Poloniei. Din această perspectivă istorică, triplul obiectiv al marelui plan devine limpede iar evenimentele ulterioare l-au demonstrat îndeajuns. Mai întâi, prin intermediul revoluției, procesul de emancipare și de asimilare a Jidovilor din Occident poate fi inversat, ceea ce permite menținerea supremației rabinice în orice comunitate jidovească. În al doilea rând, prin intermediul revoluției, Jidătimea se va putea răzbuna pentru expulzarea din Spania și pentru simplul fapt al existenței creștinismului, ce contravine flagrant Talmudului. Inventarea și existența Talmudului este răspunsul Jidovimii la existența creștinismului. În al treilea rând, revoluția este mijlocul prin care se va ajunge la împlinirea Legii iudaice, care prevede distrugerea tuturor statelor și popoarelor lumii, triumful « Poporului ales » sau cel puțin al sectei ce reprezintă Jidovimea sau poporul ales, după cum nomenclatura comunistă reprezenta proletariatul.

⁴⁶. Administrarea rabinică a Legii iudaice în comunitățile jidovești continuă astăzi în Statele Unite, Anglia și alte țări occidentale. În 1955, un negustor jidan din Leeds (Anglia) a fost bănuț de către comunitatea lui de a fi vândut Egiptului 223 de tancuri britanice din timpul războiului. După cum se știe, Egiptul este unul dintre vecinii arabi ai Statului sionist proclamat cu șapte ani mai înainte. Nicio plângere nu a fost depusă în legătură cu vânzarea tancurilor, tranzacția fiind perfect legală din punctul de vedere al legii britanice. Afacerea a ajuns în fața unui tribunal jidovesc, al cărui președinte a declarat că dacă cel acuzat va fi condamnat, justiția kahalică are la dispoziție toate mijloacele necesare pentru a-l pedepsi ca « delicvent » ce a încălcat Legea iudaică, chiar dacă legile Angliei nu au fost încălcate. Este evident că un cetățean englez de origine jidănească poate fi pedepsit de un tribunal jidănesc, independent de justiția Angliei. Cu alte cuvinte, la data respectivă cel puțin, comunitatea jidănească din Anglia forma un stat aparte, în cadrul statului englez. Justiția kahalică contravine deci politicii oricărui Stat și încă la nivelul înalt al politicii externe și de apărare. Dacă politica externă și apărarea nu pot fi conduse în sensul interesului național, dacă o infimă parte din popor poate anula politica guvernului, dictând în numele unei suveranități deplasate căror State li se pot vinde arme și stabilind, în locul justiției normale, cine încalcă și cine nu încalcă legea, înseamnă că statul respectiv nu este liber. Acest caz excepțional nu a fost cunoscut decât datorită publicității ce i s-a făcut. Pe cât se pare însă, această afacere gravă ori nu a reușit să capteze interesul poporului englez, ori presa a mușamalizat-o cu desăvârșire. Suntem în fața unui caz extrem de încălcare a suveranității Angliei, dezbaterile și critica publică fiind cenzurate sau escamotate pentru a nu se risca condamnarea de către poporul englez a puterii exorbitante ilegale de care se bucură aristocrația kahalo-rabinică în întregul Occident.

O ambiție ce nu era probabil chiar așa de ridicolă, cu cinci sute de ani înainte de Christos, pentru triburile din Orientul apropiat și în lumea nu prea mare cunoscută atunci, devine acum, în era global-universală o meglomanie absurdă ce constă în încercarea de a impune lumii legea antică a unui trib ce se crede buricul pământului. Creștinii au tendința să își imagineze că Legea ce guvernează această afacere murdară se găsește în Thora sau în Vechiul Testament, pe care ei le împart cu Jidănimia. Lucrurile însă nu stau așa. Vechiul Testament conține într-adevăr o lege nobilă, de justiție și comportment altruist, plus o serie de alte noțiuni inspirate de universala « casă de rugăciuni a tuturor popoarelor ». Respinsă însă de tribul și apoi de Statul lui Iuda, această Lege sau Torah conține o serie de interpolări ce o anulează, făcând-o complet caducă. La rigoare însă, Legea iudaică conține ambele legi, cea bună dar și cea ne bună, un om cu scaun la cap putând înțelege ce este și ce nu este cuvântul lui Dumnezeu din așa numitele Scrieri sfinte. În general, creștinismul a reținut din Thora fragmentele de aplicație universală, ignorând sau minimalizând inserțiunile levitice ce anulează comandamentele morale.

Legea iudaică după care administrația kahalo-rabinică a dirijat Jidovimea est-europeană către organizațiile secrete revoluționare este Talmudul, sursa din care, după cum am văzut, a ieșit Jidanul modern (Rodkinson). Talmudul nu conține însă nicio lege nobilă aplicabilă întregii omeniri, el este o apologie a credinței în Moloch, ce nu poate răspunde vocației religioase a întregii omeniri. Talmudul este o carte, mai exact un răspuns intransigent dat creștinismului : « preceptele de justiție, de echitate, altruism, generozitate, bunăvoință, solidaritate cu aproapele nu numai că nu sunt aplicabile în ce privește relațiile Jidovilor cu Creștinii ci constituie de-a dreptul o crimă pentru Jidanul ce ar acționa altfel decât îl obligă Talmudul care, de exemplu, interzice Jidanului să scape un Creștin de la moarte... să îi restituie bunurile pierdute, să simpatizeze în vreun fel cu el, după cum ne spune fostul rabin Drach, citat mai sus. Practic, Talmudul a fost mai ales legea Jidovo-khazarilor ashkenazi ghetoziați, care, sub direcția severă a administrației kahalo-rabinice au devenit instigatorii revoluției mondiale. Conform estimărilor autorităților iudaice, la mijlocul secolului XX, Jidovii ashkenazi formau 85 % din Jidovimea mondială.

Astfel, în regiuni din Rusia puțin cunoscute de lumea exterioară, o masă compactă de oameni a fost fanatizată vreme de secole în sens revoluționar. La momentul potrivit, începând cu secolul al XIX-lea, această masă de revoluționari fanatizați a început să își acrediteze reprezentanții în diferitele zone ale lumii. Vreme de un secol și jumătate, adică până după ultimul Război mondial, forța revoluționară se consacră îndeosebi efortului de propagare, semănând confuzia în Occident și respectând planul inițial al lui Weishaupt, permanent cu oameni de rasă jidovească în fruntea organizațiilor revoluționare.

Rezultatele demonstrează că Europa, altă dată un bloc compact de națiuni prospere și virile, a devenit astăzi patria unor popoare debusolate, ce luptă pentru a ieși din vârsta tenebrelor, pentru a regăsi lumina și adevărul. Efectele contaminării revoluționare au depășit de mult granițele Europei. Principiul destructiv bate astăzi la porțile întregii omeniri. Probabil că va trebui să treacă încă un secol până ce forța revoluționară concentrată se va epuiza, ashkenazii găsind și ei, precum sefarzii înaintea lor, gustul sau vocația asimilării și integrării printre popoarele omenirii, antrenând astfel dispariția visului demențial de dominație tribalo-mondialistă, visul Iudeilor de odinioară și al Jidovilor de astăzi.

După lege, distrugerea nu era un scop în sine, ci mijlocul de realizare a scopului stabilit prin lege. Distrugerea statelor-națiune era preludiul necesar pentru proclamarea singurului stat-națiune triumfător, acela al poporului ales în Țara sa promisă. Astfel, la mijlocul secolului al XIX-lea, o a doua forță fu creată în aceste regiuni din Est, mânate cu biciul talmudic, unde revoluția mondială și-a găsit forma specifică și impulsul inițial.

Această forță a fost sionismul, mișcare inventată în scopul realizării « întoarcerii » și punerii fundației statului-națiune suprem în Palestina. La fiecare etapă a procesului istoric din ultima sută de ani, forța de dominație sionistă avansă în ritmul forței revoluționare, niciuna din ele neputându-se împlini fără cealaltă. Succesul este clar : « Întoarcerea » a avut loc, Statul-națiune al poporului ales a fost proclamat. În același timp, Statele-națiune ale celorlalte rase și popoare, exterioare Legii iudaice, au fost reduse, umilite sau desființate. Forța dominantă a sionismului a corupt guvernele acestor State, adică nivelul superior, iar forța revoluționar-omunistă a sabotat baza lor, adică nivelul inferior.

Afirmând că guvernul sau sanhedrinul central al Iudeo-Jidanilor a fost desființat, cu ocazia împărțirii Poloniei, după o existență de peste două mii de ani, doctorul Kastein arată că, o sută de ani mai târziu exista deja o « Internațională jidovească ». Cu alte cuvinte, el vrea să ne spună că guvernul jidănesc al Jidanilor și-a încetat existența, în locul lui fiind înființat un guvern jidănesc al tuturor guvernelor lumii, ceea ce este astăzi de domeniul evidenței.

Disraeli vorbea de « o rețea » de organizații revoluționare ce acoperea pământul precum rețeaua de căi ferate, ceea ce era o descriere perfectă a mecanismului distrugător construit. Pentru realizarea scopului superior, trebuia creată încă o rețea la vârful sistemului. Deși argumentarea lui Disraeli nu utilizează acest cuvânt, ea îl subînțelege când susține că « lumea este condusă de către personaje foarte diferite de cele pe care și le imaginează cei ce nu frecventează culisele ». Este vorba, bineînțeles, de « Internațională jidovească » de care vorbește doctorul Kastein, o ligă de responsabili puternici și bogați, sub autoritatea și

respectul căreia se găses regii, împărații, președinții republicilor și întreg putregaiul politicianilor și saltimbancilor democrați.

Cele două mecanisme și-au sincronizat acțiunea, fiecare promovând și încurajând scopul celuilalt. În relațiile lor cu masele și sub amenințarea unei revoluții venită « de sus », conducătorii creștini au fost forțați să devină din ce în ce mai autoritari, până la prăbușirea lor. Cât despre relațiile acestora cu țările străine, mai ales cu ocazia războaielor, ei fură constrânși, prin permanenta nevoie de bani, de a susține planul « întoarcerii » simbolice în Palestina. Creștinul de rând se întreabă de ce oare trebuia promovată revoluția? Disraeli pune aceeași întrebare și răspunde că « ei vor să distrugă creștinismul ». Greu de susținut că Disraeli nu știa ce spune. Răspunsul lui devine și mai clar dacă spunem că în acest fel « ei » respectă și împlinesc Legea talmudică ce necesită distrugerea Statelor-națiuni non-jidovești, preludiu obligatoriu al « întoarcerii » triumfătoare.

Istoria apariției sionismului din ghetourile Rusiei și a delicatei interacțiuni dintre cele două forțe, una ca funia pe grumazul fiecăruia dintre conducătorii Occidentului, cealaltă săpând la baza Statelor-națiuni, va forma capitolul următoarei noastre etape în lungul controversii Sionului.

XXIII. PROFETUL

Secolul al XIX-lea avansa inexorabil către negarea concluziilor Sanhedrinului napoleonian, re-segregarea Jidanilor și restabilirea Statelor teocratice în sânul Statelor, pericol descris de împăratul roman Tiberiu înainte de începutul erei creștine. Lupta nu avea loc între « Jidani » și « celelalte Neamuri ». Ca pe vremea regilor persani ai căror soldați ajutaseră pe Ezdra și Neemia să impună Iudeilor « Noua Lege », lupta se dădea tot între câțiva Jidani și câțiva din celelalte neamuri, respectiv ceilalți Jidani și celelalte neamuri. Misterul constă în faptul că în astfel de situații conducătorii celorlalte neamuri s-au aliat permanent cu secta conducătoare a iudaismului contra maselor iudeo-jidănești și astfel contra propriilor lor popoare, încurajând printre acestea o forță perturbatoare. Acest paradox s-a repetat în secolul al XIX-lea provocând criza sau îmbătrânirea prematură a epocii prezente, criză ce atinge din greu toate națiunile și toate popoarele.

Jidanii emancipați din Occident fură învinși cu această ocazie, ca și popoarele creștine, de către politicienii vest-europeni și americani, înrolați precum mercenarii elvețieni, nu însă în serviciul Vaticanului, ci al sionismului. Vom examina deci liberalismul secolului al XIX-lea. Îmbrățișând cauza sionismului, acesta a permis perturbarea generală și devierea politicii naționale a popoarelor.

Liberalii pot fi studiați luându-l ca model pe însuși fondatorul lor, Henry Wentworth Monk, de care nu toată lumea își mai amintește astăzi, omul ce a revendicat titlul de profet, pe care un Amos, de exemplu, l-a respins cu indignare. Monk a fost tipul președintelui american sau al primului ministru britanic din secolul al XX-lea, adevărat model al politicianului occidental modern.

Pentru a ne reprezenta acest om ar trebui să reînviem o bună parte dintre gândurile și impulsunile secolului al XIX-lea. Fiind vorba de ceva relativ recent, tentativa nu este foarte dificilă. Unul dintre efectele emancipării a fost puțința de a face pe orice gânditor rebel să creadă că este liderul unei cauze nobile. Difuzarea cuvântului scris a permis demagogilor să răspândească ideile nefaste. Crescând viteza și distanțele transporturilor, s-a ajuns la căutarea binelui dincolo de orizontul ținuturilor natale, astfel că iresponsabilitatea putea trece drept milă creștinească ântrucât acuza pe unii și pe alții de indiferență față de situația critică a orfanilor etiopieni, pe care cine i-ar fi putut verifica cât sunt de orfani? Dickens a descris genul ăsta de personaj sub figura lui Stiggins, omul cu societatea ce furniza batiste brodate bebelușilor continentului negru. Om practic, simțind cămașa mai aproape de piele decât paltonul, Disraeli vorbea de viața de sclavi a minerilor din nordul Angliei, ce ieșeau zi de zi negri din șut, de multe ori nici nu ieșeau toți, lucru absent din atenția milostivă a Societății creștine pentru abolirea sclavajului negru.

Maniera aceasta nouă de câștigare a unei reputații publice era prea la îndemâna oricui pentru ca punerile la punct în genul celei a lui Disraeli să descurajeze cohortele liberale de farfuridiști brânzovenetici și alți dalde Dandanache. Termenul de liberal a sedus multe minți sortite feciorelniciei sterile, pasiunea pentru reforme umplu întreg spațiul liberal, ajuns curând să nu mai suporte decât vidul cel mai deplin. Ca și astăzi, drepturile omului erau afirmate cu tărie pe ulucile democrației, iar injustițiile, intoleranța și alte mizerii se descopereau mai ușor la celălalt capăt al pământului decât în țara sau chiar urbea de baștină. Era vremea patrioților, a virtușilor, ctitori de așezăminte, în care desfrâul, vorba poetului, spumega în mișcări și în cuvinte. Ca balaurul din poveste, Biserica scuipa pe șapte guri batalioane de virtuși creștini ce doreau numai binele celorlalți, fără să realizeze răul făcut vorbind numai despre bine. Sufletele simandicoase umplură astfel o întreagă generație de liber-schimbiști și de ultra-progresiști, ce fondară societăți peste societăți enciclopedico-cooperative și industriale de împachetare a bunăvoinței și încapsulare a milei creștine, vocația liberală nefiind insensibilă nici la recompense materiale, nici la aplauzele prelungite. În numele libertății, acești oameni alergau, strigau, aplaudau, își dădeau sufletul pentru delfinii în derută, pentru fluturașii fără aripioare sau broscuțele ce orăcăiau pe mutește, ajutând și provocând nu greva broaștelor orăcăitoare, indignate de concurența neloială, ci mizeria profundă și aservirea durabilă a jumătate din Europa.

Henry Wentworth Monk s-a născut într-o astfel de epocă (1827), într-o fermă pe râul Ottawa din Canada. La șapte ani a fost smuls de lângă părinți și amici, fiind transferat la Bluecoat School din Londra, școală tristă și strictă pentru un copil solitar. Pe atunci, băieții purtau ținuta fondatorului Eduard VI, din care nu lipsea mantaua lungă și albastră, fular și ciorapi galbeni, ghetuțe albe cu buclă, culori foarte progresiste ce vor ajunge la modă onusiană în secolul XX. Elevii școlii formau un fel de sectă aparte, mâncau hrană mănăstirească și se exersau cu ardoare în paginile aride ale Sfintei Scripturi iudaice.

Tânărul Monk a vărsat râuri de lacrimi și a traversat emoții peste emoții, inteligența lui de copil sfârșind prin a descoperi aplicații moderne pentru Vechiul Testament, în care mintea lui fragedă era cufundată cu stăruință îndelungă și metodă talmudică. Prin « animale abile », va spune el, Isaia vorbea despre locomotive și căi ferate, iar prin « mesageri rapizi » despre vapoarele cu aburi. Astfel, la o vârstă încă precoce, Monk fu convins că a găsit cheile « profeției » ce îi vor permite să interpreteze spiritul lui Dumnezeu în termenii epocii liberale. El ignora însă avertismentele profeților israeliți și cele ale Noului Testament, contra unei astfel de tentații. De găsit a găsit însă cu adevărat esența învățământului levitic, potrivit căruia popoarele creștine vor fi distruse într-o zi iar poporul ales instalat din nou în regatul său suprem, din Țara promisă.

Oamenii puternici și cu influență credeau și ei, pe atunci, că sosise vremea reprezentării spiritului lui Dumnezeu. Tânărul Monk abia împlinise unsprezece ani când lordul Shafetesbury propuse ca marile puteri să cumpere Palestina de la Sultanul Turciei, pentru a o restitui Jidanilor. Pe atunci Anglia avea în lordul Palmerston un om de Stat ce nu se lăsa perturbat de vocile unor astfel de țarcovnici, prematur înțărcați și andropauzați. În mințile nu tocmai coapte însă ale tânărului Monk înflori însă ideea profeției. Din acest moment, întreaga sa viață și activitate se vor învârti în jurul profețiilor, până ce, șaiszeci de ani mai târziu, pronia cerească s-a îndurat să scape lumea de un astfel de rar și sfânt specimen, evadat dintre foile *Deuteronomului*.

La paisprezece ani, Monk obține o permisie specială, pentru a asista la una dintre predicile primului patriarh englez al Ierusalimului, a cărui viață și activitate au fost înregistrate de Istorie sub numele lui Solomon Alexander. Jumătate încă băiețel, jumătate adolescent, tânărul Monk se întoarce la școală cu ochii lucind de patima căreia îi va consacra toată viața: golirea Palestinei de poporul ce o locuia, pentru a o oferi Jidanilor, necunoscând, de altfel, nici pe unii, nici pe ceilalți. Ideea nu-l părăsise nici când s-a întors la ferma canadiană a familiei, nici când a devenit pastor. Studiind cu atenție Vechiul Testament, Monk ajunse la convingerea că totul este încifrat, de la *Geneza* la *Rugăciunea lui Manase*, încifrare ce se luminează, bineînțeles, celor cu mințile lui plecate întru Domnul.

Monk căzu astfel în aroganța și îndrăzneala pe care Scrierile levite o inspiră celor ce se cred creștini dar ignoră de fapt Noul Testament. Odată ce aceștia acceptă conceptul de profeții ce trebuie neapărat împlinite, ei se lasă pătrunși de Legea iudaică a unui contract politic, Dumnezeu însuși fiind strâns cu ușa pentru a-și ține promisiunea. De aici nu-i decât un pas, repede făcut și acela, până la ideea că ei cunosc momentul împlinirii, pe care chiar Dumnezeu pare să îl fi uitat. Cei atinși de astfel de momente de sfântă fiebințeală se cred nu egalii lui Dumnezeu ci, rând pe rând și fiecare pentru el, Dumnezeu în persoană. Punctul final al unei astfel de sfințenii este negarea creștinismului și a oricărei divinități. Aceasta este blasfemia parcursă de principalii politicieni din secolul XX. Fără să se fi gândit o clipă la asta, Monk s-a dovedit fondatorul unui întreg bestiar politic.

Inclusiv în austeritatea Nordului Canadian, Monk reuși să găsească alți câțiva confrăți profeți. Unul dintre aceștia, Jidanul Major Mordecai Noah, încerca să construiască un « oraș jidănesc de refugiu » pe o insulă a râului Niagara, etapă pregătitoare a adevăratei « întoarceri ». Numai el știa ce nevoie ar fi avut Jidanii din America de Nord de un astfel de refugiu, înainte de « întoarcerea » triumfală în Țara promisă. Cam în aceeași vreme, Warder Cresson, consulul Statelor Unite la Ierusalim, se molipsi în așa hal de ideea restabilirii Statului Sfânt din Țara promisă încât se converti la iudaism și publică o carte *Jerusalem, The Centre And Joy Of The Whole World*

(Ierusalim, centrul bucuriei întregii lumi). Reîntors în America, el divorță de soția creștină, luă numele de Michel Boas Israel și se instalează în Palestina unde luă în căsătorie o Jidoavcă cu care nu putea comunica decât prin semne.

Acest fapt excită la maxim ardoarea lui Monk. În foarte înțeleapta și sfânta tradiție a Vechiului Testament, el decise să nu își mai taie părul și să nu-și mai schimbe hainele până ce Sionul nu va fi restabilit. Părul îi creștea din abundență, sfântul profet purta pe umeri un adevărat morman de ciulini în care diverse sfinte vietăți se instalează și ele în așteptarea aceleiași restabiliri a Sionului. Întrucât și-a vândut proprietatea și nu s-a ocupat decât de cele sfinte, Monk a ajuns să depindă materialmente de alții, până la sfârșitul vieții sale. La 26 de ani, Profetul plecă la Ierusalim, unde ajunse după multe încercări. Cu muntele de ciulini pe umeri și aspectul lui mizerabil, nu este de mirare că Monk nu găsi decât foarte puțini auditori.

Aflat pe punctul de a dispărea din toate anele, Monk întâlnește un alt chemat al sfințeniei, care îl va face cunoscut marelui public. Acest secol XX de războaie mondiale, de proiectile transcontinentale și transoceanice, de masive explozive de distrugere, consideră secolul anterior drept o perioadă relativ stabilă și liniștită, ce nu a cunoscut așa numita frică de mâine. Cercetătorii prinși în mrejele acestei controversate a Sionului sunt însă stupefiați în fața numărului enorm de oameni școliți ce trăiau aparent cu frica atomizării posibile în orice clipă. Unii dintre aceștia găsiră că singura cale de salvare ar fi instalarea în Arabia. Profetul nostru avu șansa întâlnirii unui astfel de fugitiv din calea atomizării divine.

Tânărul pictor englez Holman Hunt își făcu și el apariția la Ierusalim. Deja bine copt pentru o «cauză sfântă», Hunt ducea viața caracteristică tinerilor artiști revoltați contra cerbiciei sterpe dar academice, atmosferă din care nu poate ieși decât un spirit inflamabil la prima scânteie. De sănătate fragilă, Hunt se gândea adesea la sfârșitul lui apropiat, din care cauză nu trăiește decât 83 de ani. Tocmai pictase *The Light of the World* (Lumina Lumii), care îl prezenta pe Iisus cu lămpița la ușa păcătosului. Piloșitatea lui Monk și geniul lui Hunt s-au întâlnit precum strechea cu lepra sau tusea cu junghiul. În focul unei sfinte inspirații, Hunt adoptă la secundă ideea Profetului căruia ochii îi luceau printre ciulini, amenințând omenirea, inclusiv bestiarul academic, cu o divină exterminare necruțătoare, dacă nu va face cele ordonate de profetie.

Profetul și preraphaelitul⁴⁷, puseră la cale un plan pentru imbatabil scoaterea din țâțâni a lumii indiferente. Monk descrie tânărului pictor ideea de «țap ispășitor», simbol al persecuției Jidanilor de către omenire. Cei doi se puseră de acord: Hunt urma să picteze tabloul «țapului ispășitor», în vreme ce Monk

⁴⁷. Preraphaeliții : grup de pictori englezi din epoca victoriană, animați de dorința reînnoirii picturii prin imitarea predecesorilor lui Rafael.

va scrie cartea arătării timpului venit pentru încetarea persecuției, repunrea în drepturi a țapului ispășit și împlinirea sfintei profeții.

Povestea țapului ispășitor, pe care mulți o cunosc după ureche, este o tehnică ingenioasă a leviților, prin care preoțimea poporului ales este autorizată să ia de pe umerii acestuia păcatele comise și să le pună pe spinarea țapului. O sfântă capră din turma cea mai aleasă este văduvită de cei mai cu moț doi țapi, cu care-și căprea și ea, cum putea, traiul ei de capră cuvioasă. Unul dintre cei doi țapi era holocaustizat până la ultima scamă din blană și picătură de sânge, celălalt fiind scos și părăsit în pustie, de către adunarea credincioșilor în frunte cu rabinul, care îi pune pe umeri toate păcate comunității de peste an. Monk și Hunt transformă semnificația tărașeniei « țapului ispășitor » în contrariul ei. Țapul ispășitor al păcatelor jidovești deveni astfel simbolul însuși al Jidanilor. Rabinii, leviții și Jidovimea persecutoare a inocentului reprezentat *Capra hircus* erau și ei absolviți în virtutea principiului « care capră », vina persecutării animalelor nevinovate trecând pe umerii creștinilor evlavioși ce suportă, precum se știe, de nici Dumnezeu nu le poate da cât pot ei îndura.

Holman Hunt se puse pe treabă. Pentru el era un deliciu să dea o palmă Academiei Regale cu un tablou-problemă ce se identifica cu cauza pentru care venise în Țara Sfântă. Era convins că tabloul lui va spune mai mult decât orice discurs, mai ales că avea să fie însoțit de cartea explicativă a lui Monk. Imaginea și cartea, simbolul și interpretarea lui, Profetul și Apostolul aveau să schimbe fața lumii de îndată ce aceasta va fi contemplat « *The Scapegoat* » (Țapul Ispășitor). Munca revelatorie a lui Monk avea să găsească, în sfârșit, un auditoriu sensibilizat artistic și doritor să se amelioreze, să se corecteze.

Curând, beduinii îl văzură pe Hunt îmbrăcat în rochii arăbești, cu șevaetul pe un umăr și pușca pe celălalt, trăgând după el o capră albă către Marea Moartă. Până la urmă a mai tras una, căci din zel excesiv prima capră dădu ortul popii în mod prematur. În cele din urmă, Hunt pictă un tablou excelent, al cărui fundal, pentru un efect și mai mare, a fost înnobilit cu scheletul unei cămile de Sodoma și craniul de împrumut al unei capre de pripas. Pictura trezea impresia sadismului, a cruzimii rabinilor și leviților, agonia nobilei capre era redată artistic, lumea înțelegând dintr-o ochire că patru pedul cornut este în cea mai bună dispoziție pentru spălarea tuturor păcatelor poporului ales. După ce se angajă solemn să restaureze Templul lui Solomon și să interzică războaiele dintre oameni, Hunt plecă cu tabloul cu tot în Anglia, unde toată lumea se convinsese curând că niciun pictor nu a fost animat de un așa spirit dumnezeiesc când a conceput vreun tablou.

La rândul lui, Monk nu întârzie cu punctul final la *Simple Interpretation of the Revelation* (Interpretare simplă a revelației), astfel că opera comună a celor doi era de acum

încheiată, lumea fiind obligată să răspundă la această provocare aproape cerească. Din punct de vedere istoric, Monk avea un teren sigur sub picioarele lui de Profet al celui de al XIX-lea secol. Mai întâi, cu multă justete, el remarcă faptul sigur că cele zece triburi n-aveau cum să dispară, integrarea lor în omenire fiind de domeniul certitudinii absolute. Interpretarea acestei axiome îl duse la convingerea că « adevărații Israeliți », Jidani și Creștini, ar trebui să emigreze în Palestina, pentru fondarea unui Stat-model. Bineînțeles, Monk nu realiza că astfel sare peste sionismul literar, pentru care ispravă astăzi ar putea fi judecat după UUG 31/2002, ca antisemit, deși consecințele la care ajungea erau mai curând demagogico-ilariante decât rasiste. Dacă fiecare și-ar lua capra-n funie și i-ar încredința păcatele să le rumege cum știe ea, epoca războaielor ar fi încheiată odată pentru totdeauna și un guvern internațional de cea mai pură esență dumnezeiască s-ar instala la Ierusalim. Nu se știe pe ce cale s-a întâlnit Monk cu revelația guvernului divin de la Ierusalim, idee prin care atingea sionismul în punctul lui central, pe care încă nu îndrăznise să îl exprime pe înțelesul tuturor muritorilor. Grație celebrului critic de artă John Ruskin și a editorului Constable, amici ai lui Holman Hunt, Monk reuși să publice *Simple Interpretation of the Revelation*, dar publicul londonez, greu de cap, nu pricepu legătura cu capra, Camera Comunelo, a Lorzilor și alți Englezi prea-creștini întrebându-se care pe care, luni în șir, care-i capra, unde-i sfânta capră a lui Israel, alduitul? Într-un cuvânt, cartea lui Monk trecu pe lângă efectul scontat, Profetul trebuind să se limiteze la banii și relațiile lui Ruskin pentru a nu fi uitat cu desăvârșire.

La rândul lui, John Ruskin era rezultatul unui anumit număr de presiuni interioare și decepții sociale. Ca și Wilkie Collins (excelent muncitor ce ar fi vrut să-l imite pe Dickens în materie de provocare a indignării morale), Ruskin nu se mulțumi să rămână în domeniul artistic, în care excela, fiind mereu gata să apere orice cauză morală, nu însă și să o examineze mai de aproape. Ca și Monk, și el fusese educat în spiritul Vechiului Testament, de către o mamă puritană și posesivă, veșnic în căutarea unei consolări sau a unui remediu pentru impulsurile sale emoționale nesatisfăcute. Foarte pesimist, fără încredere în viitor, deși moștenitor al unei averi importante, Ruskin se dovedi atât de sensibil la avertismentele Profetului încât nu ezită să îl sprijine financiar, după cum vom vedea. Deși se bucura de mare audiență în mediile artistice, Ruskin se lăsă și el prins în mrejele ereziei Profetului și Apostolului. Besketh Pearson, biograful lui Ruskin, consideră că acesta căzu în iluzia comună tuturor credulilor, după care orice cuvânt rostit de vreun candidat mesianic vine de fapt de la Dumnezeu, cel ce ne pune în gură toate vorbele pe care le rostim. Ruskin în va ajuta pe Profetul nostru să își continue misiunea și să colinde lumea, lucru nu fără legătură, după unii, cu semnele unui anumit declin mintal, mai

mult sau mai puțin evident către sfârșitul vieții, în pragul secolului XX (1900).

Cu tot eșecul cărții lui Monk, Holman Hunt persistă în pictură. Da data asta luă bou de coarne, cu un tablou reoprezentând pe Iisus la sinagogă, citind profețiile mesianice și anunțând împlinirea lor prin el însuși. Pentru a face și mai clară semnificația monologului christic la sinagogă, Hunt îl luă pe Monk de model al Mântuitorului, indignarea Sanhedrinului simbolizând refuzul Profetului de către lumea în păcat până la urechi. Studiul preliminar a acestui tablou al lui Hunt este expus la National Gallery din Ottawa, arătându-l pe Munk cu *Biblia* deschisă la *Cartea Revelației*, într-o mână, iar în cealaltă cu ziarul *Times*, din Londra. (Sub povara naturii și a dificultății proiectului acestei cărți, lucram într-o solitudine monastică la Montreal. Descoperind însă tabloul în chestiune am izbucnit într-un hohot de râs din cele mai sănătoase, cei câțiva vizitatori tăcuți ai muzeului neînțelegând prea bine de ce vechiul corespondent al ziarului *Times* se prăpădește de râs în fața unei uble capadopere, picturale și teologale).

Încet dar sigur, natura omenească își urmă cursul și Hunt vându tabloul *Finding of Christ in the Temple* (Descoperirea lui Christos, la Templu) contra suimei de 5500 de lire sterline, ceea ce avu darul să-i îndulcească antipatia și ostilitatea contra vieții în general și a academicienilor în special. Totuși, deși foarte curajos de felul lui, Hunt nu s-a putut decide să-i ceară Profetului în zdrențe să îl însoțească în excelentele galeri unde trona capodopera sa, de exemplu Val Prinsep și Tennyson. Cât despre Ruskin, sub eșecul uneia din veșnicele lui aventuri amoroase neîmplinite, nici acesta nu era mai puțin sceptic. Totuși, Hunt și Ruskin nu puteau uita avertismentele Profetului, persecutați cum erau de ideea că vor fi distruși cu siguranță dacă nu vor face tot ce depinde de ei pentru restabilirea Jidanilor în Palestina. De altfel, Profetul îi avertiza permanent că ziua fatidică este la o lungime de băț, după cum o arătau episoadele războinice din Africa sau Asia, Balcani sau Europa de Vest și chiar America, după cum vom vedea. Pedeapsa divină întârziind pentru moment, Ruskin și Hunt puseră la cale, într-un târziu, reexpedierea Profetului în Țara Sfântă unde, după repetiția generală a lui Sabbatai Tsevi, oamenii rămăseseră foarte sensibili la împlinirile apocaliptice așteptate dar neîmplinite.

Pe când era gata de imbarcare pentru Ierusalim, războiul izbucni mai curând după principiul păgân, unde dai, și unde crapă, exact acolo unde era așteptat mai puțin și de unde, potrivit unui șir de profeții anterioare, încă în vigoare de altfel, urma să vină salvarea lumii : America de Nord.

Refăcându-și calculele și luând în considerație cu tot profesionalismul profetic balanța politică a epocii, Monk reuși să localizeze cu precizie eroarea comisă fără îndoială din amestecul Satanei, ce ispitește în mod special pe profeți. De acum era limpede ca bună ziua că Războiul de Seccesiune nu

putea anunța decât apropiata restabilire a Jidanilor în Palestina, ceea ce obliga lumea civilizată la o acțiune conștientă și imediată, ce i-ar fi putut desigur ușura povara păcatelor acumulate după expulzarea Iudeilor din Țara Sfântă. În consecință, John Ruskin care finanțase deja călătoria la Ierusalim, schimbă destinația Profetului ce plecă urgent în America, nu chiar ca un porumbel al păcii, mai curând ca o porumbiște devastată, pentru a pune capăt Războiului de Seccesiune.

Pe vremea aceea, tradiția politică obliga un președinte republican să fie permanent accesibil tuturor oamenilor de bună credință, mai ales unui Profet venit de peste ocean, pentru a restabili pacea. Trei zile pe săptămână, Abraham Lincoln avea program de audiențe cu oamenii de bune intenții. Într-o bună zi, porțile Casei Albe se deschiseră larg în fața Profetului, precum Dunărea ce-și legă malurile, în fața lui Baiazid, legând vas de vas, cum spune Poetul.

Președintele Lincoln nu putea refuza întrevederea cu un Profet și Duh în chip de porumbiște, venit de peste ocean cu mâinile pline de pace, într-o țară în plin război. Pe de altă parte însă, cu toată experiența și cu tot efortul, Lincoln abia reuși să vadă ceva ca doi cărbuni aprinși în mijlocul unui tufiș agresiv dar stins, nu ca cel al lui Moise, Doamne ferește! Directorul de Cabinet informează președintele că vizitatorul este un Profet canadian, venit să pună capăt războiului. Chestionat cu privire la detaliile misiunii lui divine, Profetul recomandă cu căldură eliberarea sclavilor de către Sudiști, Nordiști urmând să le acorde acestora recompensa recunoașterii secesiunii lor politice. Propunerea Profetului părea să-l amuze pe președintele Americii, ce reuși să semnaleze lui Monk marea și importanta etapă a Proclamației Emancipării, în cadrul progresului social și moral al lumii.

Generos și înțelegător cu păcătoșenia lumii, Profetul răspunse că Emanciparea Negrilor nu este suficientă, trebuind să fie urmată de una mult mai importantă și mai urgentă: Emanciparea Jidanilor! Derutat și dezorientat, Abraham Lincoln îndrăzni să întrebe de ce tocmai Jidanii, mai liberi în America decât păsările cerului?

Desigur, domnule președinte, răspunse o gură invizibilă din dosul unui tufiș de mustăți, Jidanii americani și cei britanici sunt liberi, nu însă toți Jidanii din Europa, din Rusia, Prusia și mai ales Turcia. Pacea permanentă este imposibilă înainte ca națiunile civilizate, conduse de Statele Unite și Anglia, să răscumpere răul făcut Jidanilor în cei aproape două mii de ani de persecuții, restabilindu-i în patria lor națională din Palestina și făcând din Ierusalim capitala unei lumi pe de-a-ntregul creștinată și pacificată sub semnul sfintei Cruci și al prea-sfintei steluțe a lui David.

Pe de altă parte, ca orice liberal ce se respectă, Profetul habar n-avea despre ce vorbea, căci nu văzuse niciodată cum arată

Rusia, Prusia sau Turcia. Aici era toată chestiunea. Oricine poate vorbi după ce vede și înțelege. Profetii însă, mai ales cei liberali, o știe toată lumea, pot vorbi oricând, despre orice, pe nevăzute, neînțelese și negândite, căci prin gura lor se exprimă Dumnezeu în persoană și Sfânta Treime în toate ipostazele ei, cele de o ființă. Cu tot profetismul lui, Monk nu știa că, cu doi ani înainte de a se întâlni cu președintele Lincoln, țarul Alexandru al II-lea scăpase ca prin urechile acului dintr-un atentat comis de către Jidani, exact după ce anunțase promulgarea unei constituții parlamentare ce urma să lărgască libertățile tuturor locuitorilor Imperiului țarist. Cât despre Prusia, Jidanii de acolo erau comple emancipați, din care cauză, de altfel, erau atacați și disprețuiți ca « berlinezi » de către Jidanii din Rusia. Jidanii din Turcia nu erau mai oprimați decât celelalte naționalități ale Sublimei Porți, fără să mai socotim că mulți dintre ei erau deja în Palestina iar ceilalți erau liberi să se ducă și ei, după dorință, așa că nu se puneau problema reînălării lor în Țara Sfântă.

Pe vremea lui Abraham Lincoln, era foarte nouă ideea că toate războaiele posibile trebuiesc deturnate în scopul înființării unui Stat jidovesc în Palestina, astfel că președintele fu derutat din nou. Epoca lui nu admitea Statul jidovesc din Palestina, efectiv edificat ulterior, în urma celor două războaie mondiale. Nu trebuie uitat că președintele american era confruntat cu cel mai sălbatic război, de până atunci, din istoria Occidentului. Fără să amintească dificultățile Americii, uns el însuși cu alifiile liberale, versat în expedierea pompieristică a celor inoportuni, Lincoln făcu vânt marelui Profet cu o glumă demnă de prestigiul nedezmințit al democrației americane. Pedichiuristul meu este jidan, spuse președintele. El m-a pus totdeauna pe picioare, așa că nu am nicio obiecție dacă-i vorba de o mână de ajutor pentru concetățenii lui. Războiul fiind însă în plină desfășurare, Lincoln îl rugă pe Monk să aștepte sfârșitul lui, pentru reexaminarea *visurilor visătorilor de visuri*, un alt vast subiect pentru societățile specializate în dezbateri sterile : această frază va fi fost utilizată întâmplător sau intenționat, de către Abraham Lincoln, care nu putea să nu știe ce pedeapsă prevede Vechiul Testament pentru falșii profeti și alți visători de vise!

Monk se întoarse la Londra și Ruskin îi plăti o nouă călătorie în Palestina, de unde însă fu expulzat ca o pacoste, încă de la sosire, în 1864. Dijmuit de Turci și rămas cu vântul prin buzunare, Monk se angajă ca marinar pe un vas cu pânze ce reuși să naufragieze nu departe de Boston, astfel că Profetul termină ultima parte a călătoriei ca înotător. Ajuns la mal mai mult mort decât viu, confundat pe înserate cu un monstru marin, Monk fu împușcat de un fermier. Spitalizat și îngrijit, Profetul se repuse pe picioare, fără să-și recapete memoria pe de-a-ntregul. După câșiva ani de convalescență în satul natal din Canada, Monk își regăsește memoria și revine la obsesia lui de o viață. Totuși, deși prevăzută încă de la începutul tuturor timpurilor,

pedeapsa divină întârzia să cadă pe capul lumii, ce continua să să păcătuiscă fără grija profeților și a profetiilor. Reexaminând dosarul profețiilor lui de până atunci, Munk înțelese că s-a înșelat recomandând uniunea sinceră a Jidanilor și a Creștinilor, în cadrul unui Stat mondial cu capitala la Ierusalim. Adevărata profeție a lui Dumnezeu cerea mai întâi ca Jidanii să intre în posesia Palestinei, *abia apoi urmând să fie fondată o organizație mondială împuternicită să pună toate națiile pământului sub ascultarea Legii iudaice.*

După o viață de rătăcirii profesionisto-profetice, Munk căzu pe găselnița amplă a Vechiului Testament, promițând Iudeilor dominația absolută asupra întregii lumi. De data asta era și mai convins că a găsit adevărata profeție divină. Nu există nicio dovadă că Munk ar fi intrat în contact cu inițiații Iluminați în această chestiune. Singurii bani jidănești ce i-au fost oferți reprezintă o milostenie de cinci lire sterline, oferită nu se știe bine de cine, într-un moment de lipsuri, iar astfel de momente, Slavă Domnului, nu au lipsit din viața Profetului. Este însă evident că el nu a fost singurul Profet deplasabil fără excepție pe baza cheltuielilor consimțite de « liberali » deopotrivă de derutați și de generoși.

Uitat de toți pe valea Ottawei, Munk primi în 1870 un nou semn din partea lui Dumnezeu, din care a înțeles imediat că timpul este mai aproape ca niciodată. În vara aceluiași an, pădurea canadiană se aprinse din senin, lucru ce nu putea prevedea, pentru Profetul nostru, decât împlinirea timpurilor! Cum-necum, Profetul traversă încă odată Atlanticul, regăsindu-i la Londra pe Hunt și pe Ruskin, care îl credeau deja urcat la ceruri, precum sfântul Ilie. Ruskin era însă foarte ocupat cu fustele Rosei La Touche, astfel că, pe moment, se dovedea insensibil la avertismentele de distrugere ale Profetului, căruia, pentru prima dată, a îndrăznit să îi scrie: « Recunosc cuvântul Domnului în multe din cele pe care mi le spuneți, dar nu cred că ați ajuns la înțelegerea lui Dumnezeu câtă vreme înțelegeți atât de puține despre oameni... Mi se pare că sunteți nebun, dar dacă nu mă înșel la fel de nebun așa putea fi eu însumi » (aceste ultime cuvinte au fost o adevărată premoniție).

Criticile și avertismentele de acest fel nu erau însă ceva nou pentru Profet. Părinții și prietenii îl imploraseră totdeauna să se uite mai întâi în jurul lui, înainte de a încerca să ferească lumea cu ajutorul Vechiului Testament. Înainte de a se gândi la starea Jidanilor cărora nu oricine le poate căuta între coarne, starea indienilor canadieni și chiar a canadienilor de rasă albă traversa o foarte urgentă nevoie de ameliorare. După cum însă Sfântul Petrică posedă Cheile Raiului, tot așa Profetul nostru le posedă pe cele ale revelațiilor divine, astfel că un astfel de sfat era pentru el un sacrilegiu. Prin diverse pamflete și probabil prin adevărate minuni a cărur urmă nu a putut fi găsită, Profetul, prin ale cărui buzunare băteau toate vânturile lui Eol, reuși să pună pe picioare « Fondul pentru Restaurarea Palestinei ». În acest

sens, Munk reluase o mai veche idee a lui Ruskin, lansată cândva de acesta pentru ajutorarea regiunilor depopulate din Anglia. De fapt, ideea zeciuielii, căci despre ea este vorba, venea din Vechiul Testament. Munk însă preferă să declare că ideea îi venise de la Ruskin. În loc să o aplice însă la pământurile și regiunile suferinde ale Angliei, Munk decise că această zeciuială ar putea servi un obiectiv mult mai nobil și mai înălțător, acela al mult așteptatei « reîntoarceri » a Jidanilor în Țara sfântă.

În acest moment, Ruskin era zdruncinat de moartea iubitei sale Rosa La Touche și de perspectiva aparentă a unui război ruso-britanic. Pentru el era însă clar că Profetul are dreptate, că ziua împlinirii tuturor profețiilor nu mai poate fi departe. Generos ca întotdeauna, Ruskin semnă manifestul lui Monk și dăruie zece la sută din veniturile sale pentru fondul Profetului în vederea cumpărării Palestinei de la sultan, pământurile defrișate sau pustiite din Anglia rămânând pe seama sfântului Așteptă. După cumpărarea Palestinei, orașul sfânt Ierusalim urma să devină capitala unei federații mondiale a tuturor națiunilor.

Reintrat în mână, Profetul fu ajutat și de Laurence Oliphant, un Rastignac al saloanelor victoriene întâlnit întâmplător, pe când făcea turul Americii ca vagabond. Oliphant era un gen special de aventurier cinic și îndrăzneț. Ideea cumpărării Palestinei nu îi dispăcea, dar nu-și făcea nicio iluzie în acest sens. Iată ce îi scris el lui Monk : « Pentru aceasta, se poate colecta orice sumă de bani, întrucât oamenii cred că astfel împlinesc profeția și grăbesc sfârșitul lumii. Nu știu de ce țin atât de mult la acest ultim eveniment, dar asta facilitează afacerile și speculația comercială ». După cum vom vedea, Oliphant nici măcar nu își ascundea disprețul lui pentru Profet⁴⁸.

În 1880, bolnav și suferind, Holman Hunt era îngrijorat de micile episoade războinice din Egipt și Africa de Sud, din care cauză gândi și el că sfârșitul lumii nu mai putea întârzia. În consecință, Hunt semnă alături de Monk manifestul ce anticipa planurile guvernului mondial sionist din zilele noastre. Manifestul era intitulat « Abolirea războaielor naționale » și invita oamenii binevoitori să subscrie o zecime din veniturile lor pentru realizarea « Împărăției lui Dumnezeu pe pământ » sub forma guvernului mondial ce va fi instalat în Palestina sub numele de « Națiunile Unite ». Binevoitorii erau invitați să îi procure lui Monk sumele necesare cumpărării Palestinei.

⁴⁸. Oliphant pusese degetul pe un aspect interesant. Una dintre interpretările numeroaselor profeții este că sfârșitul lumii va veni după reîntoarcerea Jidanilor în Palestina, astfel că cei ce o promovează consideră că pot determina momentul așezării lui Iehova pentru distrugerea planetei. Înșelătoria exprimată de Oliphant a fost resimțită de un diplomat francez, foarte mirat de insistența cu care, la Conferința de Pace din 1919, lordul Balfour pleda « reîntoarcerea » Jidanilor în Palestina. Atrăgându-i acestuia atenția că în cazul împlinirii profeției va urma sfârșitul lumii, diplomatul francez nu se aștepta să primească din partea ministrului britanic de Externe răspunsul că « asta face afacerea foarte interesantă »!

Cu tot manifestul Profetului, afacerea cumpărării Palestinei era departe de merge ca pe roate. Simțindu-și sfârșitul aproape, Ruskin refuză orice rol în această fantezie, fiind curând urmat și de Oliphant. Banca Israeliană refuză orice subvenție, directorul Samuel Butler arătându-i profetului poarta deschisă. Până și Holman Hunt îl îndemnă pe Profet să predice mai curând existența lui Dumnezeu din cer, care va judeca fiecare om de pe pământ, sfătuindu-l să renunțe a ideea că el, Monk, este Dumnezeu în persoană. Chiar și Jidanii îi vorbeau în același fel : « Pământul strămoșilor noștri este mort iar Palestina este mormântul lui... Încercarea de a face astăzi o națiune din poporul poliglot va fi un eșec total ».

Monk însă era complet irecuperabil. În 1884, fostul băiețel în costum albastru, ciorapi galbeni și ghetuțe albe, trimis cândva la studii biblice în Anglia, reveni pentru ultima dată la Ottawa, petrecându-și ultimii ani în petiții de tot felul și îndemnuri către parlamentarii canadieni de a nu uita Țara sfântă. Amuzați la culme, deputații canadieni îl ascultau cu indulgență. Șaizeci de ani mai târziu, miniștrii canadieni, la Ottawa, New Zork și pretutindeni repetau zisele lui Monk, promovate între timp la rangul de principii inatacabile ale celei mai înalte politici, pe care nimeni nu o poate ataca.

Viața lui Monk fu mizerabilă și văduvită de o misiune veritabilă, de o credință adevărată. Am povestit-o în întregime pentru a arăta falsitatea și stupiditatea proiectului, cursa absurdă în care căzura mai târziu politicienii principalelor puteri ale lumii. Sofisticăria oricărei noțiuni și sionismul ce duce la despotismul guvernului mondial se văd de la o poștă în gura celor ce recită astăzi la Națiunile Unite și în toate capitalele lumii frazele delirante ale lui Monk și ale prietenilor lui. Că este vorba de Monk sau de urmașii lui, totul se reduce la o comedie picarească, o farsă nu pentru că ea va eșua într-o zi ci pentru că niciodată nu a fost vorba de ceva serios.

Ceea ce profeția Monk nu putea fi considerat cu seriozitate întrucât consecințele ziselor lui erau și au rămas dezastruoase. În contextul unei epoci în care dezbateră de idei era liberă iar opiniile solide puteau fi prezentate astfel încât să influențeze orice dezbateră, Monk și tovarășii lui de idei nu au lăsat în urmă decât ecoul bufoneriilor ce nu s-a stins încă pe deplin.

Fără să i se schimbe ceva, planul acesta ridicol și vanitos a fost impus popoarelor ca și cum ar fi vorba de ceva serios și urgent. Politicienii din școala lui Monk au făcut din această comedie eretică o afacere mondială sacrosantă, susținută și tabuizată de polițiile de pretutindeni ale gândirii, ce au transformat sfânta aiureală a unui Petrache Lupa din Ottawa într-o problemă chipurile de moralitate, pe măsura minimei morală în care omenirea trăiește astăzi ca peștele în apă. Raiul victorian va fi adoptat probabil sfânta treime Monk-Ruskin-Hunt ce admiră, desigur, din înaltul cerurilor liberale mormintele milioanele de morți pe altarul ereziei poporului ales, milioanele

de morminte vii sau palestinieni fugitivi, care nu sunt decât primele rezultate ale marelui plan iehovist, pe cale de împlinire, fără să mai vorbim de sute de milioane de mujici ruși, de milioanele de europeni, chinezi și alte neamuri, pe care numai Dumnezeu le mai știe. Dacă ar fi trăit în zilele noastre, Monk ar fi făcut studii politice, s-ar fi înscris în grupul Bilderberg sau în Trilaterală, fără de care nimeni nu poate ocupa astăzi un post de conducere în fruntea poporului său sau a diverselor organisme internaționale. Viața lui Monk a fost un fel de cursă contra-cronometru întru chilipirul înșelător al unei vanități excesive. În chiar anul morții sale (1896), fantezia morții lui deveni o realitate politică și practică ce domină încă epoca actuală. Pe când își urma drumul vieții în vagabondajul Ottawa, Londra, Washington, Ierusalim, oameni foarte diferiți puseră pe picioare, în Rusia, forța reală a sionismului. În 1896, aceasta fu lansată în viața popoarelor, forța ei de distrugere devenind atât de puternică încât până și scribii din presă și saltimbancii de la televiziune au sfârșit prin a înțelege că sunt în fața scânteii ce ar putea aprinde a treia mare conflagrație mondială.

XXIV. REALITATEA SIONISTĂ

În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, pe când comunismul și sionismul lansară atacul lor simultan contra Occidentului, Europa era compusă dintr-o serie de State puternice și mândre de puterea lor, capabile pe deplin să facă față oricăror tulburări interne sau războaie externe. Mișcările revoluționare din 1848 fuseseră depășite fără prea multe probleme. Austro-Ungaria și Franța își regăsiseră liniștea și prosperitatea, nu foarte slăbite de înfrângerile în fața Prusiei (1866 și 1871), reluându-și locul și rolul de existențe naționale, după cum, de atâtea ori, alte țări învinse au trăit vreme de secole alături de învingători. După aproape cinci secole de jug turcesc, popoarele balcanice deveniseră independente și avansau cu pași mari către o bine meritată bunăstare generală. La frontierele orientale ale Europei, sub drapelul creștinătății ortodoxe, Rusia părea să urmeze același proces de ameliorare generală, spre binele Statului ca și al indivizilor.

Aparențele erau însă înșelătoare, cei doi viermi fiind adânc cuibăriți în fructul copt al Europei creștine. Situația actuală este rezultatul la care s-a ajuns. În ciuda multor momente dificile, cele optsprezece secole creștine fuseseră o epocă de ameliorare a condiției umane, mai importantă decât oricare alta în trecut, care păreau, totuși, să se îndrepte către un sfârșit de lume, fără să indice prea clar ceea ce urma să vină. O eminentă personalitate din această perioadă își manifestă neîncrederea în acest rezultat, prevăzând că secolul XX va marca sfârșitul adevărat, nu doar o orecare, trecătoare, Vârsta a Tenebrelor.

Acest om a fost Henry Edward Manning (1808-1892), pastor anglican convertit la catolicism, cardinal și arhiepiscop de Westminster, care ar fi putut deveni papă, dacă ar fi acceptat numirea de către colegiul cardinalilor. Edmond Burke, John Adams și Alexander Hamilton descifraseră scopurile mondiale ale revoluției și prevăzuseră erupțiile extensive ale acesteia. Disraeli, Bakunin și alții, după o jumătate de secol, avertizaseră asupra uzurpării de către Jidani a conducerii revoluției. Manning își uni vocea cu aceștia, prevăzu apariția sionismului și rolul lui în cadrul procesului dual, alături de comunism.

În ce privește revoluția, Manning consideră că « societățile secrete ale lumii, a căror nocivitate o subestimăm și o ironizăm, sunt pe cale de a-și impune realitatea în conștiința celor care, până mai ieri, nu credeau în existența lor » (1861). Manning se aștepta la succesul total al planului lui Weishaupt, considerând că epoca în care trăiește este « preludiul perioadei anti-creștine dinaintea interzicerii creștinismului și a instaurării societății fără Dumnezeu ». Revoluția anti-creștină taie și spânzură astăzi⁴⁹ în

⁴⁹. Paginile de față fiind scrise în prima decadă de după al II-lea Război mondial, autorul se referă la jumătatea de Est a Europei, așa numitele țări de « democrație populară », în care o bună parte din omenire a trăit în sclavie deplină 45 de ani, sau peste 70, în fosta Uniune Sovietică.

jumătate din Europa, crucea creștină fiind ștearsă de pe drapelele marilor națiuni, cu excepția Angliei, societatea fără Dumnezeu fiind deja instalată ca guvern mondial potențial⁵⁰. Apoi, depășindu-i pe cei ce l-au precedat, Manning a descris rolul pe care avea să-l joace sionismul în cadrul acestui proces: « Cei ce au pierdut credința în Încarnare, cazul umanitariștilor, raționaliștilor și al panteiștilor, vor putea fi înșelați de oricine va avea suficientă putere și succes politic pentru a restabili Jidănimia în pământurile ei de altă dată... Nimic în datele politice ale lumii nu face imposibilă o astfel de combinație ».

Manning își exprimă convingerea că Antichristul se va prezenta sub aparența unui Jidan. După cum evenimentele aveau să o demonstreze, în acest punct Manning părea să aibă un calcul politic, în care era expert, intrând în același al profetei de interpretare, legând mesajul Sfântului Pavel (2 Tesalonicieni, 1, 3-11) de timpurile viitoare și spunând că « una din legile Sfintei Scripturi este că atunci când profețiile vorbesc de persoane, acestea își fac apariția ».

Astfel, deși Europa părea să avanseze către un viitor mai bun, pe drumul de optsprezece secole, în regiunile talmudice ale Rusiei sionismul se uni cu comunismul, ca o a doua forță ce trebuia să participe la cele ce vor urma. Comunismul era destinat să corupă masele neștiutoare, fiind « marea mișcare populară » prezisă de Disraeli, cu ajutorul căreia societățile secrete aveau să sfâșie Europa. Sionismul se ocupa mai curând cu răsturnarea sau asasinarea conducătorilor și a oamenilor politici integri din fruntea Statelor⁵¹, întrucât aceștia ar fi putut frâna revoluția, așa cum au făcut-o la 1848.

În esența lui, sionismul a fost replica centrului talmudic din Rusia la emanciparea Jidanilor din Occident, un semnal către aceștia că trebuiau să refuze asimilarea în mijlocul popoarelor printre care trăiau. De când cu exilul babilonian, nicio sectă iudaică conducătoare nu jucase această carte care, în caz de eșec, nu mai putea fi folosită. De aceea, talmudiștii se abținuseră vreme îndelungată să o joace și nu au recurs la ea decât într-un caz de urgență vitală, fiind confrunțați cu pierderea puterii asupra Jidovimii, din cauza tendinței asimilaționiste a acesteia. Până atunci, fără excepție, talmudiștii denunțaseră toți falșii Mesia ce îndrăzniseră să se prezinte astfel. Dacă Sabbatai Tsevi,

⁵⁰. La vremea respectivă, cuvintele lui Manning împliniseră 90 de ani, fiind o previziune realizată. După aparenta prăbușire a comunismului, creștinismul a devenit o caricatură agravată de idolatrie, mare parte din preoți fiind niște neîmpliniți ai soartei, hirotonișiți pe sprânceană, iar ierarhii, bufoni în sutană, pe micul ecran sau la manifestările oficiale, oameni de afaceri, specialiști în management ecumenic, ca actualul « preafericit » patriarh. Ca niciodată în trecut, creștinismul este un job pentru casta preoțească și masturbație idolatrică pentru fideli. Misiunea Bisericii și a diverselelor culte pare să fi fost conducerea omenirii la idolatria iehovistă și cultul lui Moloch.

⁵¹. Cazul ultimilor țari, a moștenitorului tronului austro-ungar Franz Ferdinand, a unor miniștri ca Stolîpin sau Istvan Tizsa, șefi de partide integri, precum Primo de Rivera, Oswald Mosley, Corneliu Zelea Codreanu, etc.

Cromwell sau Napoleon s-ar fi dovedit capabili să le livreze Palestina pe tavă, cum a încercat Napoleon, ei l-ar fi proclamat îndată Mesia pe oricare dintre aceștia sau pe un altul. În a doua jumătate a secolului al XIX-lea, sioniștii se proclamă ei înșiși ca Mesia, întreprindere îndrăzneată ce nu ar fi putut fi repetată. Din punct de vedere istoric, omenirea avansează către sfârșitul planului de distrugere, deși este evident că, deocamdată, acesta nu poate fi desăvârșit. După toate semnele, generația actuală și probabil alte câteva vor plăti un greu tribut pentru faptul de a fi încurajat această tentativă.

Cartea doctorului Chaim Weizmann este cea mai bună sursă de informații cu privire la rădăcinile gemene ale comunismului și sionismului, respectiv țintele lor convergente. Prezent la nașterea sionismului, Weizman a devenit plenipotențiarul vagabond al acestuia, nelipsitul curților occidentale vreme de patruzeci de ani, confidentul cabinetelor și birourilor prezidențiale, primul președinte al Statului sionist, povestitorul, cu o sinceritate stupefiantă al acestei istorii. El este cel care ne arată cum și în ce fel, în cadrul comunităților sioniste, de acum un secol, s-a configurat strategia ce avea să prindă ca într-un vârtej toate popoarele Occidentului. Americanii, Englezii, Germanii, Francezii, Italienii, Polonezii, Scandinavii, Balții, popoarele balcanice și altele urmau să fie amețite ca într-un ciclon, iar energia vitală și resursele Occidentului folosite pentru promovarea scopurilor complementare.

Pentru realizarea acestor scopuri, milioane de oameni, vii și morți, au pierit în cele două războaie mondiale. Cei născuți după aceste evenimente au devenit moștenitori ai răsturnărilor în mijlocul cărora, de la caz la caz, duc o viață de câine sau de sclavi ghiftuți dar inconștienți. Jidanii au participat și ei la aceste evenimente, dar într-o proporție infinit mai mică față de popoarele prostite care, cu prețul vieților lor, trag spuza pe turta Sionului. Proza doctorului Weizmann pune în plină lumină acest proces istoric, cercetătorul contemporan înțelegând că ceea ce se petrece astăzi este consecința firească a celor decise și înfăptuite atunci.

Weizmann ne arată că Jidanii din Rusia erau împărțiți în trei grupuri. Primul grup, era format din Jidanii atrași de viața liniștită din marile orașe, ce aspirau să devină cetățeni ruși ca toți ceilalți, precum majoritatea Jidanilor din Occident, cetățeni relativ loiali ai Franței, Germaniei și altor state. Compus din cei ce prin talent, efort personal sau teamă de autoritățile talmudice evadaseră din temnița ghetourilor, Jidanii din acest grup aspirau la emanciparea totală, din care cauză doctorul Weizmann îi tratează cu dispreț, consacându-se exclusiv celorlalte două grupuri jidovești. Printr-un soi de decret talmudist, acest grup a fost șters din cartea vieții, cum spun tovarășii rabini, fiind excomunicat. Altfel spus, în termeni tehnici, el a dispărut de pe fața pământului.

Masa Jidanilor din Rusia, trăitori în ghetouri conform regulilor talmudice, era divizată în două grupuri verticale, linia de separație trecând prin mijlocul fiecărei familii, inclusiv prin aceea a lui Weizmann. Ambele grupuri erau revoluționare, dorind și militând pentru distrugerea Imperiului țarist și chiar a Rusiei. Grupul revoluționar-comunist considera că deplina emancipare se va realiza când revoluția mondială va înlocui Statele-națiuni, în vreme ce grupul revoluționar-sionist, deși în deplin acord cu revoluția mondială, considera că deplina emancipare se va realiza când națiunea jidovească se va stabili în Statul jidovesc.

Din punctul de vedere al ortodoxiei talmudice, grupul sionist era superior celui comunist, întrucât, conform Legii iudaice, distrugerea nu este un scop în sine ci doar un mijloc în vederea dominației mondiale asupra celorlalte națiuni, care urma să consacre împlinirea promisiunii divine, în vreme ce Jidanii erau datori să se repatrieze în Țara sfântă, Ierusalimul urmând a deveni capitala întregii omeniri. Pe această temă, fiecare casă jidovească din Rusia era sediul unor dispute înverșunate. Comuniștii considerau că sionismul slăbește forța revoluției « proletare », obligată să se pronunțe, oficial, contra oricărei rase sau religii, inclusiv a doctrinei talmudice. Sioniștii afirmau că scopul revoluției nu poate fi decât restaurarea poporului ales în Țara sfântă, împlinirea tuturor aspirațiilor lui, deci și a purității rasei jidovești și a doctrinei fariseo-talmudo-sioniste.

În cadrul comunităților jidovești, guvernate cu o mână de fier de către rabini, niciunul dintre aceste două grupuri nu ar fi putut să apară fără acordul lor. Dacă rabinii ar fi decretat că doctrina comunistă încalcă legea iudaică iar sionismul o respectă, în toate ghetourile Rusiei nu s-ar fi găsit probabil niciun comunist. Secta rabino-talmudică sau comitetul politic executiv superior trata aceste probleme fără știrea și peste capul maselor jidovești înregimentate, înțelegând perfect că existența simultană a celor două grupuri este indispensabilă pentru realizarea scopului final, după cum remarcase Disraeli. Încă de la mijlocul secolului al XIX-lea, istoria revoluției a devenit istoria comunismului și a sionismului deopotrivă, ambele sub aceeași direcție unică și urmărind scopuri convergente.

Doctorul Weizmann ne dă o idee foarte clară cu privire la disensiunile aparente dintre membrii aceleiași familii jidănești conspirative dar divizată, în cadrul căreia strategia superioară nu este foarte limpede, din care cauză apar certuri violente între comuniștii revoluționari, pe de o parte, și sionistii la fel de revoluționari, pe de alta. Weizmann citează pe mama sa care spunea că dacă fiul ei revoluționar-comunist are dreptate, atunci va fi fericită în Rusia; invers, dacă fiul ei revoluționar-sionist este cel care are dreptate, atunci va fi fericită în Palestina. Până la urmă s-a văzut că ambii aveau dreptate, fiecare potrivit criteriilor lui. După ce a trăit câțiva ani de fericire în Moscova bolșevizată, mama lui Weizmann și-a sfârșit zilele în Palestina

sionistă. Evident, asta s-a petrecut după evoluția secretă și paralelă a celor două conspirații, care au triumfat în aceeași săptămână din anul 1917⁵².

Deși secret și conspirativ în fiecare ghetou, comunismul era un partid încheșat și organizat când apăru sionismul, la fel de organizat și de secret, sub numele de *Chibath Zion* (Dragoste de Sion). Sionismul a fost fondat la Pinsk, în Polezia (Bielorussia), pe vremea când Weizmann era școlar, tânărul elev optând din fragedă vârstă pentru aripa revoluționar-sionistă a conspirației jidovești anti-țariste și anti-rusești. Weizmann avea numai șapte ani în martie 1881, când țarul Alexandru al II-lea a fost asasinat de sioniștii revoluționari, eveniment ce amenința să distrugă legenda persecuției feroce pe care se baza propaganda talmudică mondială.

Deja în 1861, țarul Alexandru al II-lea Eliberatorul, scosese din iobăgie 23 000 000 de mușici iabagi de diverse neamuri. Din acest moment s-a deschis perspectiva eliberării și ameliorării după modelul occidental, pentru toate cele aproximativ 160 de naționalități, Jidani formând cam 4% din populația totală. În următorii douăzeci de ani de după eliberarea iobagilor, Jidanii începură să opună o rezistență pasivă și chiar violentă oricărei tentative de ameliorare, lucru recunoscut de doctorul sionist Kastein. În martie 1881, pe când pregătea introducerea reformei parlamentare ce urma să-i încununeze domnia consacrată reformelor⁵³ și modernizării imperiului, Alexandru al II-lea cade victima celei de a treia tentative de asasinat a asociației sionist revoluționare *Narodniki* (Voința poporului). Legat de acest fapt, doctorul Kastein nu spune decât că nu-i de mirare că printre asasini s-a găsit și o jidoavcă⁵⁴.

Acest prim asasinat dintr-o lungă serie, a constituit o mare victorie a revoluționarilor, în lupta lor de împiedicare a emancipării jidovimii din Rusia, punând în relief condiția ideală a Jidănimii, descrisă unedeva de Moses Hess, colegul lui Marx la *Gazeta Renană* și fondator al Ligii Comuniștilor, de care s-a rupt în 1848, trecând de partea sioniștilor și preconizând colonizarea jidovească a Palestinei. Noi Jidanii, spune Moses Hess, vom rămâne veșnic străini printre națiuni. Din spirit de

⁵². Aluzie la *Declarația Balfour*, publicată la 1 noiembrie 1917, sub forma unei scrisori a ministrului de Externe Balfour către lordul Rothschild, informat astfel că guvernul englez aprobă proiectul unui Stat jidovesc în Palestina, fără prejudicii pentru popoarele non-jidovești din această țară, nici în ce privește statutul politic al jidanilor naturalizați în diverse State.

⁵³. Pe lângă abolirea iobăgiei, Alexandru al II-lea este autorul unei reforme administrative și judiciare (1864), a instrucției publice (1865) și al unor importante măsuri economice și politice (construcția căii ferate transiberiene, alianța cu Germania lui Bismarck) ce ar fi putut face din Imperiul țarist puterea mondială cea mai importantă.

⁵⁴. În această privință, Kastein se înșeală sau, mai degrabă nu vrea să spună tot adevărul. Cei trei autori ai atentatului au fost toți trei Jidani, între care nu una, ci două femei (Vera Nikolaievna Figner și Sofia Perovskaia). Șeful grupului, Andrei Ivanovici Jeliabov a fost spânzurat la 3 aprilie 1881.

omenie și de justiție, acestea ne vor acorda toate drepturile, dar nu ne vor respecta câtă vreme nu vom pune marile noastre amintiri pe al doilea plan, după *ubi bene, ibi patria*.

În vremea asta, Leon Pinsker, un alt apostol al sionismului, își publica *Auto-emanciparea*. Pentru cei inițiați, titlul era o adevărată amenințare, însemnând că « nu vom accepta nici un fel de emancipare acordată de alții; ne vom emancipa singuri și vom da faptului propria noastră interpretare ». Conflictul între oamenii cunoscuți sub numele de Jidani și ceilalți este matematic inevitabil, iar Pinsker descrie metoda ce trebuie utilizată pentru a provoca această auto-emancipare și a «restabili națiunea jidovească » : *lupta pentru realizarea acestor scopuri trebuie condusă astfel încât să se exercite o presiune irezistibilă asupra politicii internaționale din momentul respectiv*.

Pronunțate în 1882, aceste cuvinte sunt printre cele mai semnificative din cadrul problematicii sioniste. Ele arată o precunoaștere superioară, iar muritorii de rând nu își pot imagina cum ar putea un Jidan exilat sau comunitatea lui din Polonia, Ucraina sau România, atunci ca și astăzi, să exercite o presiune irezistibilă asupra politicii internaționale. Jidanul ce-și propune încâlcirea ițelor în sensul unei astfel de politici este un om nu foarte plăcut la vedere, un stâlp al Cafenelei exilaților, recunoscător celui de al doilea secretar al unui sub-secretar de Stat, dacă acesta binevoiește să îi acorde o jumătate de oră. Pe când scria aceste rânduri, Pinsker era un obscur refugiat la Berlin, puțin cunoscut în afara cercurilor revoluționare, pe care posteritatea le-ar putea considera ridicole, dacă evenimentele nu ar fi arătat, după șaptezeci de ani, că omul nostru știa precis despre ce vorbește și în ce fel va triumfa sionismul. Mult înainte de a fi cunoscută în exterior, conspirația sionistă din împărăția țarilor beneficia de o susținere necondiționată în afara Rusiei iar necunoscutul Pinsker jongla cu metodele prin care afacerile lumii ar putea fi aranjate în sensul intereselor Jidovimii.

Când Weizmann deveni adult și începu a juca un rol, cam în asta consta conspirația bolșevico-sionistă din Rusia. Cuvântul « conspirație » vine chiar de la Weizmann, care îl folosea în mod deschis. Detestând Rusia, el se deplasa frecvent în Germania, unde vederea jidanilor « emancipați » îl scotea din sărite, silindu-l să se reîntoarcă în ghetourile rusești, unde avea de jucat un rol în cadrul conspirației. Deși îl detesta, Weizmann nu va neglija însă Occidentul emancipat, mai ales universitățile, în cadrul cărora a inițiat o luptă deschisă pentru dez-emanciparea Jidanilor din Europa. La rândul lor, aceștia recunoscător pericolul și nu făceau ochi dulci acestui *Ostjuden*.

Emancipatul german Gabriel Rieser se adresa deschis revoluționarilor din Rusia : « Noi nu am emigrat, ci ne-am născut aici, din care cauză nu emitem pretenția la un cămin în altă parte. Ori suntem germani, ori suntem pe drumuri ». De asemenea, rabinii de rit reformat, non-ortodox, deși considerau că Mesia merită cea mai mare atenție în rugăciunile lor, erau de

păreră, nu mai puțin, că trebuie abandonat orice proiect de reîntoarcere în Palestina și de restabilire a unui Stat Iudeu.

Jidanii emancipați din Occident făceau toate eforturile posibile pentru a continua să creadă în promisiunile Sanhedrinului. În stare de pace deplină și cinstită cu omenirea, li se părea imposibil ca talmudiștii din Rusia să-i ducă într-o nouă robie neemiană. Doctorul Kastein raportează cu oroare că, la mijlocul secolului al XIX-lea, un Jidan din cinci se căsătorea cu o creștină iar în caz de război, pe orice front din Europa, Jidanul risca să se regăsească față în față cu un alt Jidan. Câtă vreme Jidanii vor fi constrânși să își îndeplinească datoria de cetățeni ai țărilor de adopțiune, aceasta va fi o tragedie jidovească permanentă, considera el.

Umbra noii captivități talmudice era însă mult mai apropiată de Jidanii emancipați din Occident, decât își puteau închipui aceștia. După ce își organizară trupeții vreme de decenii, către sfârșitul secolului al XIX-lea, înțelepții Sionului din Rusia erau în măsură să exercite o presiune irezistibilă asupra politicii internaționale. Specialist de mare succes al acestui efort de presiune, tânărul Weizmann a fost un emisar sionist în transumanța ahasverică perpetuă. În ultimii ani ai vieții lui Monk, el înșiră ca pe sfoară universitățile europene, de la Darmstadt la Berlin, Geneva sau Paris, plantând pretutindeni bombele întârziate ale viitorimii și pregătindu-se pentru misiunea lui din secolul al XX-lea.

Către sfârșitul celui de al XIX-lea secol s-a produs o accelerare subită a conspirației sioniste. De multă vreme în șantier, mașina începu să funcționeze la putere maximă, comunitățile jidovești vibrând la unison sub pulsațiile ei, iar popoarele creștine, derutate de presa vândută, de școala oarbă și de propaganda abilă nu simțeau aproape nimic din toate acestea. Asher Ginsberg (Ahad Ha'am), un continuator al lui Moses Hess, proclamă că de vreme ce Jidanii constituiau o națiune, aveau tot dreptul la un Stat jidănesc în Palestina. Unii însă credeau că nu este vorba decât de o voce în plus din pustia și îndepărtata Rusie, neînțelegând puterea și forța maselor compacte și organizate din ghetorile răsăritene, pe zi ce trece tot mai prezente în întreaga lume.

Jidănit și căldicel, Occidentul nu s-a trezit decât în 1896, anul morții Profetului Monk, când Theodor Herzl publică *Statul Jidovesc*. Lumea înțelese pe dată că lupul a ajuns între ei, lucru tot mai evident pe măsură ce acestea dispăreau în burta lupului. Totuși, Jidanii s-au dovedit divizați în ce privește persoana și misiunea lui Herzl, mai ales că acesta nu era Khazar din Rusia. Deși model de Jidan occidental emancipat, Herzl era alături de sioniști dar suflarea jidovească îl considera unul din bandă și nimic mai mult, ba chiar suspect pentru unii ca Asher Ginsberg. Față de activitatea, prestigiul crescând și lupta lui Herzl, Jidănimia din Rusia sfârși în freământul confuz al unor sentimente premonitoare nu tocmai ortodoxe, pe care Herzl le va

plăti cu propria-i viață. Cât despre popoarele creștine, deși aveau toate motivele să fie îngrijorate și să deschidă ochii cât cepele, ele se complăceau într-o inconștiență sublimă, ce va dura încă 60 de ani.

XXV. ORGANIZAȚIA SIONISTĂ MONDIALĂ

Dacă întâmplarea lansează în fiecare moment istoric oameni precum Karl Marx și Theodor Herzl, actele acestora putând produce distrugerii incomparabil superioare propriei lor importanțe, atunci putem spune că, de-a lungul secolului al XIX-lea, oricât o fi fost ea de întâmplătoare, întâmplarea a fost pe deplin înhămată la conspirația contra popoarelor lumii în general și a Occidentului în special. Explicația cea mai probabilă pare să fie că un control superior supraveghea aceste evenimente, Herzl fiind ales și utilizat pentru rolul pe care l-a jucat. Nu prea lungă, cursa lui Herzl a traversat firmamentul ca o stea căzătoare, iar aroganța și disprețul cu care acesta fu respins, după îndeplinirea misiunii, confirmă această explicație.

Cei ce au cunoscut Viena și atmosfera ei din vremea respectivă înțeleg mai ușor efectul vieții și activității lui Herzl în cadrul unei monarhii în declin și în prezența unei clase nobiliare orgolioasă pentru trecutul ei dar incapabilă să înțeleagă prezentul și fără nicio idee clară cu privire la viitor. Totul s-a petrecut în lungul domniei, excepțională ca durată (1848-1916), a împăratului Franz Iosif: abia emancipată, o elită jidovească s-a ridicat rapid și pe nesimțite în sferele cele mai înalte. Mai curând decât *Neue Freie Presse* (Noua Presă Liberă), Herzl era cel ce spunea guvernului și nobilimii cum merge lumea, ce trebuie și ce nu trebuie făcut, informându-i pe politicieni unui regim atins de senilitate cam ce ar însemna propriile lui funeralii generale. Ca întotdeauna și peste tot, oamenii pălăvrăgeau prin cafenele, dar chelnerii cu plecăciuni până la pământ se grăbeau să-l servească pe Herr Doktor Herzl. Pentru capitala vechii împărății, această politețe inversată era ceva nou și excitant, pe care cititorii *Austriei jidovești* a lui Trocase îl înțeleg de minune. Când Herzl își făcu apariția de fals apostol auto-proclamat al Sionului, familiile jidovești Herzl, Blowitz și altele făceau și desfăceau multe în capitala Imperiului dunărean, Jidanii occidentali rămânând cu gura căscată și într-un respect nu foarte sigur în fața acestui coborât parcă din cer. De vreme ce Doktor Herzl vorbea cum vorbea marilor puteri, se putea spune că dreptatea este de partea lui și că Sanhedrinul napoleonian s-a înșelat...

Era oare adevărat că politica se făcea în biroul lui Doktor Herzl și nu pe Ballhausplatz? Dacă un Jidan din Rusia ar fi scris *Statul Jidovesc* și ar fi fondat o Organizație sionistă mondială, Jidanii occidentali l-ar fi ignorat, căci se temeau de conspirațiile Estului și de implicațiile lor posibile. De vreme însă ce Doktor Herzl, Jidan occidental pe deplin emancipat, propovăduia că Jidanii trebuie să se dezemancipeze, însemna că purceaua este moartă în coteț, afacerea devenind foarte serioasă.

Herzl afirma că afacerea Dreyfus îl convinsese de realitatea antisemitismului. Pe atunci, acest termen abia fusese inventat, deși Dr Kastein se străduiește să arate că starea de spirit

respectivă ar fi un termen de o vârstă cu lumea, antisemitismul « existând de pe vremea când iudaismul s-a izbit de celelalte popoare, într-un fel ceva mai violent decât simpla ostilitate de bunăvecinătate ». Conform acestei definiții speciale, orice rezistență în fața Jidanilor este antisemitism, chiar dacă vecinii Iudeilor, din cadrul războaielor antice, ca și de astăzi, erau și sunt Semiți veritabili. Exemplul lui Kastein ce vorbește de un contact între popoare ce depășea ostilitatea unei bune vecinătăți este însă un caz tipic de pilpulism⁵⁵ sionist.

Pe vremea afacerii Dreyfus (1899), Doktorul Herzl, deja foarte cunoscut, declară că procesul acestuia a făcut din el un sionist, cuvinte la fel de goale de sens precum cele ulterioare, ale premierului britanic Lloyd George, care a spus că « acetona m-a convertit la sionism ». Afacerea Dreyfus poate fi însă văzută și cu un alt ochi decât cel al lui Herzl, întrucât ea dovedi Jidanilor validitatea emancipării lor și mai ales a imparțialității justiției franceze, condamnarea lui Dreyfus (1899) fiind urmată de reabilitarea lui (1906). Niciodată un om nu a fost apărut public de atâtea personalități, nimeni nu a fost vreodată reabilitat atât de deplin, cu un tam-tam al cărui ecou încă nu s-a stins. În momentul de față (1956), popoarele de dincolo de Perdeaua de Fier și zidul Berlinului nu au niciun drept la un proces legal, iar Occidentul, care a semnat documentele de la Yalta cu privire la predarea lor pe mâna lui Stalin, este indiferent la situația lor de sclavi europeni în plin secol XX, ce pot fi uciși în orice moment, fără niciun proces și nicio acuzare. Acest caz clasic de justiție continuă să fie citat ca unul de teribilă injustiție, ceea ce este culmea! Dacă afacerea Dreyfus ar fi rezumat toate argumentele pentru sau contra sionismului, acesta ar fi trebuit să dispară în ziua reabilitării căpitanului francez de origine jidovească.

Theodor Herzl reclama însă cu insistență, pentru Jidănimie, acordarea suveranității depline asupra unei părți a globului, suficient de mare pentru satisfacerea drepturilor legitime ale unei națiuni. El nu specifica niciun teritoriu și nu cerea neapărat Palestina. Pentru prima oară, ideea reînființării unui stat jidovesc făcu obiectul unor dezbateri aprinse printre Jidani⁵⁶. Ziarul *Jewish Chronicle* din Londra spunea despre cartea lui Herzl că este una dintre cele mai de mirare declarații făcute vreodată. Încurajat prin astfel de complimente, Herzl veni la Londra, centrul puterii mondiale pe atunci, considerându-se în plină campanie pentru înființarea unui Stat jidovesc. După câteva conferințe reușite în East End la Londra, Herzl lansă ideea

⁵⁵. De la «pilpul», termen ce desemnează, în școlile talmudiste, discuții interminabile și subtile, mai mult sau mai puțin «dialectice»

⁵⁶. În prima jumătate a secolului al XIX-lea, ideea unui stat jidovesc nu și-a găsit locul în spiritual popoarelor creștine. În 1841, de exemplu, cu ocazia Conferinței Statelor Europei Centrale de la Izmir, colonelul Churchill, consul englez în orașul respectiv, a propus înființarea unui Stat jidănesc în Palestina. Propunerea lui nu a fost luată în considerație de participanți, preocupați numai de soarta Siriei.

convocării unui Congres mondial al Jidanilor, pentru sprijinirea ideii înființării Statului jidovesc.

Ca urmare, în martie 1897, Jidanii din lumea întreagă fură invitați să își trimită delegații la un congres sionist, un fel de contra-Sanhedrin, ce urma să aibă loc la München, în luna august. Jidanii occidentali se opuseră însă categoric acestei idei. Rabinii din Germania și apoi Jidanii din München protestară cu multă vigoare, iar congresul fu mutat la Basel, în Elveția. Reform Jews of America (Jidanii non-ortodocși din America) anunțase cu doi ani înainte că ei nu așteaptă returnul în Palestina, nici restabilirea vreunor legi privind un viitor Stat jidovesc⁵⁷.

Când congresul se reuni, majoritatea celor 197 de delegați veneau din Europa de Est. Acest grup de oameni fondă atunci o « Organizație sionistă mondială », ale cărei obiective proclamate erau naționalitatea jidovească și un cămin național recunoscut oficial și garantat de marile puteri. Cu această ocazie, în august 1897, Herzl declară că « Statul jidănesc deja există ». Pe de altă parte însă, tot ce s-a petrecut la Basel a fost o serie de reuniuni ale celor 197 de delegați ce pretindeau că vorbesc în numele întregii Jidovimi mondiale, deși erau dezavuați în mod vehement de numeroase corpuri jidănești reprezentative din întregul Occident.

Indiferent de valoarea evenimentului și de reacțiile imediate în împrejurările de atunci, ideea unui Stat jidănesc își făcu loc pe agenda problemelor sau afacerilor internaționale. În fapt, congresul de la Basel a fost un contra-Sanhedrin, convocat pentru a anula deciziile Sanhedrinului napoleonian, ce avusese loc cu 90 de ani mai înainte. Sanhedrinul napoleonian respinsese ideea unei naționalități jidovești separate și ambiția de a fonda un Stat Jidovesc. Noul Sanhedrin proclamă sus și tare pe ambele, atât naționalitatea separată cât și Statul jidovesc. Cincizeci de ani mai târziu, vorbind despre acest fapt, rabinul Elmer Berger declară că « aceasta era prăpastia naționalismului jidovesc, ce trebuia săpată între jidani și ceilalți oameni ». Ghettoismul existenței jidovești urma să se perpetueze printre popoarele lumii, astfel încât să nu se ajungă nici la emanciparea, nici la asimilarea Jidanilor.

Sanhedrinul napoleonian avusese un defect fundamental, de care Napoleon nu a fost probabil pe deplin conștient. După cum am văzut, Sanhedrinul napoleonian de la Paris (1806), a fost onorat numai de prezența delegaților Jidanilor din Vest. Presupunem că Napoleon nu își imagina forța enormă a masei compacte de Jidani din Rusia, guvernați de Talmud. Deși Herzl era mult mai bine plasat pentru a cunoaște acest lucru, totuși nu și-a dat seama de aceasta decât cu ocazia congresului convocat chiar de el, cu speranța obținerii unei susțineri masive. Herzl nu

⁵⁷ Un lucru foarte incredibil pentru contemporanii noștri este că atunci când, în 1899, rabinul Stephen Wise a încercat să publice o carte despre sionism la Jewish Publication Society of America, secretarul acesteia răspunse că « Societatea nu poate risca publicarea unei cărți sioniste ».

descoperi acest lucru decât în plin congres, când cei șaptezeci de delegați din Rusia, reprezentând cinci milioane de Jidani, s-au manifestat ca o comunitate aparte, a cărei forță, ignorată până atunci, ieși la iveală cu o îndrăzneală de necrezut. A fost o adevărată umilință pentru noi, avea să noteze Herzl, care, ca mulți alți Jidani occidentali, considera asigurată superioritatea netă a Vestului emancipat, sefard și bogat, asupra Estului ashkenaz mizerabil, ce refuza emanciparea și era în bună măsură lipsit de forța financiară a Jidovilor de in Vest. Herzl se regăsi față în față cu maestrul și șefii lui, de care nu-și dăduse seama pe deplin, care erau nu mai puțin șefii conspirației jidovești din Rusia, care prin manevre de culise făcuseră din ziaristul de la *Neue Freie Presse* primul apostol al sionismului. Odată Congresul convocat și delegații Jidovimii reuniți la Basel, liderii conspirației jidovești din Rusia pătrundeau pe piața occidentală. Deși se pronunțase cu toată sinceritatea contra emancipării Jidănimii, nici Herzl nici alții dintre colaboratorii lui nu își dădeau seama de natura forței enorme la a cărei eliberare contribuiseră din plin. Din acest motiv, Herzl, Max Nordau și alți sioniști occidentali vor fi părăsiți la margine de drum ca niște soldați de plumb, în vreme ce adevărații șefi s-au « administratori » vor trece deschis la conducerea afacerilor.

Opera lui Herzl rămâne însă chiar Congresul Mondial Jidovesc, care va deveni principalul instrument de luptă, al Jidanilor din Rusia, contra Occidentului. Devenit mai târziu (1920) veritabilul lider al Jidănimii mondiale, doctorul Weizmann va recunoaște în CMJ contribuția sionistă esențială și durabilă a lui Herzl, făuritorul autorității centrale parlamentare a sionismului. Legat de Herzl și de congresul convocat de el, vom vedea că liderii mai multor mari puteri vor negocia oficial cu reprezentanții aleși ai Jidanilor, astfel că identitatea și personalitatea legală a Jidănimii fură pe deplin recunoscute la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul celui de al XX-lea.

Vorbind de autoritatea centrală parlamentară și de aleșii Jidănimii, Weizman trece însă sub tăcere un fapt mult mai important, ce a intervenit la trei sau patru ani după congresul din Basel, pe când Herzl era încă șeful oficial al mișcării sioniste. Este evident că nu se putea acorda prea multă importanță congresului reunit la Basel, care fusese sabotat de majoritatea Jidanilor occidentali. La data congresului (1897-1898) și imediat după el nu se produsese încă evenimentul ce părea inimaginabil atunci, și fără de care totul părea sau putea deveni un foc de paie. Acest eveniment nu putea fi decât recunoașterea oficială a noului instrument de către una dintre marile puteri ale lumii. Lucrul acesta incredibil s-a produs câțiva ani mai târziu, când guvernul britanic oferi Uganda lui Herzl și CMJ. Acesta este evenimentul la care s-a referit Weizman, fără să-l numească, atunci când, în 1920, a devenit șeful CMJ. De îndată ce Anglia a oferit Uganda pe tavă Jidanilor, celelalte mari puteri acceptară și ele pe talmudiștii din Rusia ca reprezentanți autorizați ai tuturor

Jidanilor, ceea ce a marcat impunerea sionismului ca forță revoluționară mondială.

Așa s-a sfârșit secolul emancipării jidovești, început printr-o atât de strălucită perspectivă de participare comună, cu drepturi depline, a Jidovilor, la viața publică a țărilor occidentale. Cuvintele anticipative și prevestitoare scrise de Houston Stewart Chamberlain, puțin înaintea congresului de la Basel, deveniră îndată o realitate vie. Cu un secol mai înainte, Gottfried von Herder scrisese că popoarele mai primitive ale Europei sunt în sclavie vountară pe mâna Jidanilor. Revenind asupra ziselor înaintașului său, Chamberlain consideră că în cursul secolului al XIX-lea a avut loc o mare schimbare... Astăzi, Herder ar putea scrie același lucru despre mai toate statele lumii civilizate... Influența directă a Jidănimii asupra secolului al XIX-lea devine astăzi unul din subiectele arzătoare ale zilei, nota Chamberlain câteva săptămâni înaintea congresului de la Basel. Este vorba, spunea el, nu numai de o chestiune de prezent, ci mai ales de viitor.

Înființarea CMJ cu care principalele guverne occidentale aveau să trateze, practic, ca și cum ai fi vorba de o autoritate superioară lor, marchează apariția forței ce va declanșa și modela principalele evenimente politice și mondiale viitoare. Astăzi, la ora revoltei populare din Ungaria (1956), contra comunismului și a ocupantului sovietic, este limpede că acest CMJ creat de Herzl a afectat serios viitorul întregii lumi. La începutul acestui an (1956), în legătură cu războiul franco-anglo-israelian ce plutea în aer, contra Egiptului ce naționalizase Canalul de Suez, principalele guverne occidentale, inclusiv cel al Statelor Unite, au declarat că următorul război mondial poate izbucni în orice moment exact în Palestina, unde ele însele, împreună cu Uniunea Sovietică, instalaseră Statul sionist numit « Israel ». Aerul lor aparent trist și dezolant nu a surprins însă pe nimeni, ipocrizia, cinismul și demagogia fiind principalele calități ale politicianilor zilelor noastre, ce își vor duce rând pe rând propriile lor state și popoare la ruina totală și probabila dispariție din Istorie.

